

Marschalkó Lajos

Országhódítók

München, 1975

Mikes Kelemen Kör, München

Készült Ledermüller Olivér nyomdájában München, 2. Landwehrstr. 65.

Az Országhódítók második kiadása elé

Marschalkó Lajos "Országhódítók" című könyve 1965-ben jelent meg a nemzetközi könyvpiac teljes mellőzése mellett. Nemcsak az érdekeltek, hanem az óvatosan lapuló emigráns sajtó nagy része éppen úgy nem vett tudomást róla, mint ahogyan első könyvéről a "Világhódítók"-ról sem.

Az utóbbi könyv rövid tíz esztendő alatt három magyar kiadás után ugyancsak három kiadást ért meg angolul, kettőt törökül és rövidesen az olvasó elé kerül annak spanyol és arab kiadása is.

Az Országhódítók megjelenése óta pontosan 10 esztendő telt el. A szerző már hosszú évek óta pihen a müncheni temetőben és már nem érthette meg könyvének nagy, nemzetközi sikerét. Az Országhódítók speciálisan magyar vonatkozású könyv, és csak magyar olvasóra számíthat. A könyv ismerete nélkül nincs magyar történelemszemlélet és nem láthatjuk tisztán hazánk utolsó évszázadának nagy összefüggéseit. Így érzi ezt a világban szétszórva éld magyar emigráció is, s talán ez az oka, hogy a könyv első kiadásának 2000 példánya rövid két esztendő alatt teljesen elfogyott. A könyv iránti érdeklődés annyira megnőtt az utóbbi évek folyamán, hogy a kiadó az anyagi nehézségek ellenére is szükségesnek tartotta a második kiadás megjelentetését.

Marschalkó Lajos könyvét annak lényegbeli tagadói antiszemita írásnak szeretnék megbélyegezni. Pedig nem az! Pontosán olyan, ahogyan azt Marschalkó Lajos könyve bevezetőjében írta:

"E könyvet nem a gyűlölet diktálta, hanem a FELISMERÉS".
A kiadó.

Russischen Invaliden
(1910. dec. 30., 285. szám).

Ebben jelent meg az Alliance Israelitée felhívása, amelyet magyar lapok is közöltek. A Weimarer Hist.-Gen. Taschenbuch, S. XII., fordítása szerint a következőket tartalmazza:

"Testvérek! Hittestvérek! Az egész földkerekségen nincs egyetlen darab föld sem, amelyet könnyebben leigázhatnánk, mint Galíciát és Magyarországot. E két országnak mindenképpen a miénknek kell lennie, mert számunkra ott a legkedvezőbbek a körülmények. Ti, zsidó testvérek, fáradozzatok minden erőtökkel azon, hogy mindkét országot teljesen birtokotokba vehessétek. Törekedjete, hogy mindent, amit ott még a keresztények birtokolnak, teljesen a kezetekbe vegyete.

Ha erre nem volna elegendő anyagi eszközök, a párizsi szövetségünk minden erővel segíteni fog titeket. Erre a célra a szövetségünk máris gyűjtéseket rendez és az adományok váratlan bőséggel folynak be pénztárunkba azzal a céllal, hogy a galíciai és magyarországi területeket a galíciaiak és magyarok kezéből kiragadjátok és hogy azok kizárólag zsidó kézre kerüljenek. Az egész világ tőkésai erre a célra nagy összegeket áldoznak s egyesülnek, hogy ezt a célt a legrövidebb idő alatt elérhessétek."

Solymosi Eszter, a tizzaeszlári libapásztorlány, és minden magyar mártír emlékezetének

Erdélyi József:
SOLYMOSI ESZTER VÉRE

Megöltek egy kis libapásztort.
Égre kiált a régi vád,
úgy ölték meg Solymosi Esztert,
mint egy tokos, pihés libát,
mint egy síró galambfiókot,
szűz juhocskát húsvét előtt...
Valami vérengző bolondok
úgy fogták el és ölték meg őt,
a nótás ajkú kis magyar lányt,
valami vérengző vadak, vademberek...
Elfolyt a vére, mint egy párás piros patak.

Ítélt a bíró, Félkegyelmű képzelődő a szemtanú,
alaptalan a vád, a vérvád...
a hátborzongató gyanú...
Ítélt a bíró; Elmehetnek
a reszkető kaftánosok;
nem ölték meg Solymosi Esztert,
nem bűnösök, nem gyilkosok.
Nem sütöttek húsvéti ostyát
embervérrel. Ország-világ tudja meg,
hogy gyermekijesztő dajkamese a vér, a vád.

Ítélt a bíró s fellélegzett
a zsidóság, az "üldözött",
de terjed a "mese", a "vakhit"
a szegény magyar nép között.
Zengett a dal s a vérpatakból
vérfolyó gyúlt és hömpölyög,
tenger, vértenger gyúlt belőle
mérhetetlen mély és örök,

mint Jézus vére, a világot
megváltó Istenemberé.
Az Ő vére a legyalázott
szegény Solymosi Eszteré!

Minden kiontott ártatlan vér,
minden magyar vér, ami folyt,
párolgott és virult belőle
idegen trón, élősdi bolt,
minden kiontott ártatlan vér,
harctéren ontott hősi vér,
és munkában csorgott verejtek,
és megrabolt bér és babér,
az én vérem is, az Anyámé,
a régi libapásztoré,
az Ő vére s a legyalázott
szegény Solymosi Eszteré.

Égre kiáltom akkor is ha,
élettel és vérrel tilos,
leírom akkor is, ha rögtön
lángot vet a szűz papiros.
Beh piros vagy Solymosi Eszter
Kiontott vére s beh meleg...
Hajnalt festek a magyar égre
és felkelő napot veled,
Hogy ne vesszen kárba a vérünk,
s emléked árva hajadon.
Solymosi Eszter árva népét
ébressze bátran, szabadon.

ELŐSZÓ

Ez a könyv hagyaték a későbbi Magyarország számára, amely egykor szabad lesz, és amelynek fiatal szellemi rétege már keveset fog tudni erről a problémáról. Pedig a kérdés több mint száz éven át rákfenéje volt a magyar életnek. Csak éppen nem illett beszélni róla és létezését nem illett észrevenni. A nemzet, sokkal inkább mint más nemzetek, belevakult ebbe a kérdésbe. Nem látta, hogy országát meghódították, Szent István ezeréves jogállamát gyarmatosították, népeit láthatatlan hatalom rabszolgáivá tették, lelkét, szellemiségét kiforgatták régi valójából.

E sorokat mégsem a gyűlölet diktálta, hanem a felismerés. Hiszen azoknak, akik utánunk jönnek, midőn a mi idegen földre süllyesztett testünket megemésztette a hontalanság, talán semmi okuk nem lesz már, hogy gyűlöljék az

ország korábbi gyarmatosító urait, mert azok önmaguktól fognak eltűnni a nemzet életéből és a szabad, nemzeti szocialista társadalom rendjéből. Azonban mégis szükséges, hogy a vakok lássanak, az alvók felébredjenek s ne ismétlődhessenek meg a titkos gyarmatosítás, egyetlen népi kisebbség korlátlan uralma a honfoglaló nemzet felett.

Önként hangzik fel a kérdés: kinek a gyarmata volt Magyarország? Hiszen 1867 után - látszólag - már a magyar király koronája, kardja, jogara védelme alatt élt a nemzet. A Habsburg király és császárról, - ha nem is az Árpádok ősi véréből származott - 1867 után már senki sem állíthatta, hogy saját császári háza javára akarná gyarmatosítani birodalma magyar felét. A trianoni függetlenség sápadt árnyékában is - legalábbis 1945. április 4-ig - magyar volt az állam fölötti hatalom és magyarok annak látható vezetői. Csak az ország szovjet megszállása után kezdett nyilvánvalóvá válni, hogy Magyarország már azelőtt is a gyarmati sorsnak egy bizonyos fajtájában élt.

Már az 1920-as évek legelején is kezdtek feltolulni a kérdések, kinek kezében van a nemzeti jövedelem 25, a nemzeti vagyon 30 és a modern államokra annyira jellemző kulcsállások 95 százaléka? Kik voltak a feudál-kapitalizmus korában a gyárak és a bankok urai, a nagybirtokok bérlői, a sajtó hatalmasságai, az irodalom és a sajtó pápái, hogy aztán mint komisszárok a szovjet-szocializmus álarcában átváltozzanak a magyarság anyagi javainak korlátlan gazdáivá?

És, ha mindez így volt, - mert nem volt másként, - ha valóban csak a tőkés és kommunista gazdasági rend harca folyt le szemeink előtt, mindkettőn belül nem uralkodott-e egy szűkebb, elszántabb országhódító terv is a magyarság gyarmatosítására?

Herzl Tivadar, a cionizmus apostola még meg sem született Budapesten, midőn Montefiore Mózes, az Alliance Israelitée Universelle vezére kimondotta és megírta: "Zsidó testvérek! Magyarországnak és Galícianak a miénknek kell lennie!" [1]

Montefiore Mózes országhódító tervének reális alapjai voltak, mert ezek mögött ott állt Kelet-Lengyelország, Oroszország, a félig már megszállott Kárpátalja kimeríthetetlen népi rezervoárja. Vele szemben ott volt Magyarország hatalmas természeti kincseivel, szociális elmaradottságával, az 1848-49-es szabadságharc leveretésének társadalmi és gazdasági sebeivel, Széchenyi által meg nem javított arisztokráciával, megvesztegethető, vagy ingyenélni szerető dzsentri sejkjeivel. A cionizmus megszületése előtt hódításra érettebb föld és társadalom volt ez, mint Palesztína.

A zsidó hazát Magyarországon felépíteni nemcsak okos reálpolitikának látszott, hanem tündökletesen szép álomnak is. A keleti ötmillió, szociális és szellemi elmaradottságban szenvedő, explozív és a cári birodalom pogromjai által szorongatott népi tömeg már nem volt hozzá. A gyarmatosításhoz szükséges anyagi lehetőségeket pedig szívesen kínálta Párizs, London, Frankfurt am Main, Prága és Bécs zsidósága. Ez az emancipáció óta beérkezett, gazdag világhódító réteg -

százmillióinak birtokában - egyfelől némi lelkiismeretfurdalást érzett a keleten maradt, szociális nyomorban szenvedő testvérei iránt, másfelől okosan látta, hogy ez a tömeg alkalmas lehet Nyugaton meghódított pozícióinak erősítésére.

Magyarországon e tervek megvalósítására kitűnő kilátásokat nyújtott a kismemesség, a nemzethű arisztokrácia, a városi polgárság lecsökkent ellenállóereje, a látni tudó, európai tájékozottságú rétegek vékonysága. Még további országhódító lehetőségeket nyújtott a korszellem, a kereszténység pótlására kitalált liberalizmus, humanizmus babonája.

A viktoriánus imperializmus klasszikus korszaka volt ez. Medvebőr-kucsmás, piros kabátos skót-gárdisták, büszke brit lovasok, diadalmas flották indultak rohamra, hogy angol, francia, orosz igába hajtsák az indust, kínait, arabot. Cári kozákok, - a földkerekség legelszántabb gyarmatosítói - rohantak kelet felé, hogy a Behring-szorosig és Alaszkáig terjesszék ki az egykor nyomorúságos moszkvai fejedelemség határait.

Ki törődött volna ezekben az időkben olyan komikus országhódítókkal, akik kaftánban, egyetlen batyucskával, s zöld bársony zsákjukban a Tórával és Talmuddal lépték át a kárpáti határt? A nemesi magyar társadalom lenézte és titokban megvetette őket, de ugyanakkor örült is nekik. A humanizmusról, emancipációról beszélt, de nem látta a zsidóság vándorlásának szociális és emberi kényszerűségeit, a Magyarországra áramló tömeg nyomorát, meghajszoltságát, a nincstelenség társadalmi robbantóerejét. Később "zsidó bűnök" címszó alatt könyvelte el mindezeket. Holott legalább 50 százalékában ide illett volna a "magyar bűnök" jellegéje is.

A brit hódítók is leghamarabb a sejkekkel, maharadzásokkal értették meg egymást. A magyar feudalizmus kutyabőrös sejkjei és maharadzásai, uzsorahitelt igénylő duhajkodói, miért ne értették volna meg magukat ezekkel a koldus országhódítókkal, akikben ők nem a nemzet fenyegetettségét, hanem a kölcsönnyújtó, kihasználható páriát látták: a házi zsidót, aki köteles adózni az uraságnak, hogy megtűrjék. A később bekövetkezett kölcsönös tragédiákban nagy szerepet játszott a kor bűne is. Az emancipálandókat nem fogadta sem kemény, sem okos bevándorlási törvény, sem szociális előrelátás, amely legalább az akkori nemzeti munkamenetbe illesztette volna őket.

Őszinte volt, vagy nem őszinte, mindenesetre az 1840-es országgyűlés után a zsidó költő azt ígérte népére nézve:

"Puszta földből gyors ekével ért kalászt fog csalni ki,
A Dunának szőke árján evezőt irányzani,
Műiparral sürgölődik a művészet mezején,
S mentve Merkur béklyóiból áldás leszen kézművén." [2]

A magyar nemesi társadalom nem adott sem lehetőséget, sem nem alkalmazott okos kényszert, hogy megmentse Merkúr béklyóiból a befogadottakat. Örült neki, hogy ezeket, akiknek más megélhetési lehetőségük aligha volt, rászabadíthatta a magyar parasztra, jobbágyra, s amit azok Merkúr béklyóiban megszereztek, kölcsönkaphatta tőlük egy-egy betyáros úri murira.

Így jött létre a befogadottak, emancipáltak és az ország látszólagos magyar urainak sokáig fel nem ismert szövetsége. S mi lett a vége? Istóczy Győző és Verhovay Gyula tragédiája, Tiszaeszláron a magyar jogállam nagy fegyverletétele, a már meghódított Verhovinán Egán Ede meggyilkolása, Samuelly Tibor terrorlegényeinek öldöklése, Rákosi-Roth Mátyás akasztófáinak oly sok ezer mártírja.

Mi csak egyetlen tényt akarunk világossá tenni az utánunk következő nemzedékek számára: az együttélés lehetősége megszűnt. S ez a könyv csak azt akarja elmondani - minden gyűlölet nélkül -, hogy ha egyszer még lesz szabad Magyarország, merre menjenek annak fiatal vezetői, ha nem akarják, hogy még egyszer megismétlődjék az országhódítás és a nemzeti nagy tragédia.

A szerző

"AZ ORSZÁGLÁSI RENDDDEL EGYBEHANGZÁSBA NEM HOZHATÓ"
Kossuth Lajos vezércikke a Pesti Hírlap 1844. május 5-iki számában:
"A zsidókat. nemcsak mi, hanem a zsidók is így nevezik: zsidó nép. Nem szoktuk pedig mondani: pápista nép, kálvinista nép, lutheránus nép, unitárius nép. Innen látszik, hogy e szó alatt "zsidó", több fekszik, mint csupán valláskülönbség. A zsidókat tehát nem lehet emancipálni, mert vallásuk politikai intézmény, theokráciai alapokra fektetve, mely a fennálló országlási rendszerrel politikailag egybehangzásba nem hozható."
"Vallásuk nemcsak vallás, hanem politikai organizmus is, theokráciájuknak polgári érvényességet adni nem lehet, ők nemcsak külön vallásfelekezet, hanem külön nép is."

Gróf Széchenyi Istvánnak az alsó tábla 1844. április 24-i kerületi ülésén mondott beszéde, amely után a zsidók polgári képességét 31 vármegye szavazatával 16 ellenében elvetették.

"Az angol nemzet egyenjogúsíthatta a zsidó fajt. Mert, ha például én egy palack tintát töltök egy nagy tóba, azért annak vize nem romlik el és mindenki ártalom nélkül megihatja. A nagy angol elembe a zsidó elvegyülhet. Ugyanez áll Franciaországra nézve is. De ha a magyar levesbe az ember egy palack tintát tölt, megromlik a leves és azt nem eheti meg már ember. Más példát is hozok fel. Egy bárkában ülök és abban van a gyermekem és másnak a gyermeke, és a bárkába bejön a víz, s előttem apodictice áll, hogy a két gyermeket benn nem tarthatom. Az igaz, hogy ha a magamét lököm ki és a másikat benn tartom, azt az újságban fogják hirdetni. De én bizony inkább a magam gyermekét tartom és a másikat lököm ki. E

tekintetben tehát a liberalizmus egyenesen a nemzetiség rovására történik. És ez nem vélekedés, mert apodictice számszerűleg is be lehet bizonyítani, hogy minden ilyenféle kedvezés csorba a nemzetiségre nézve."

"A nyelveknek pengése még korántsem dobogása a szívnek, s a magyarul legékesebben szóló is még korántsem magyar."

Gróf Széchenyi István akadémiai beszéde 1842-ben.

Deák Ferenc a zsidók emancipációjával kapcsolatban mondotta: "van azonban egy, amit nem hozzákötve, hanem ezzel párhuzamosan óhajtok és ez egy bevándorlási törvény."

Deák Ferenc parlamenti beszéde 1865. dec. 14.

"A recepció törvényjavaslatának országgyűlési tárgyalása idején (1895) Vaszary Kolos hercegprímás elnöklete alatt a katolikus püspöki kar megállapította, hogy: a zsidóságot nem lehet recipiálni, mert a zsidóság nem felekezet, hanem nemzet, külön nemzeti életet él, külön nemzeti törvényei vannak."

Dr. Fejér Lajos: Zsidóság. Veritas könyvkiadó. 320 oldal.

Hegyalján a kocsmák már a 19. század elején zsidó kézen vannak s míg Árva megyében 1785-ben csak 115 zsidó találtatott, 1940-ben már hússzorosa a gyarapodás: 2333 lélek. Ötvenöt esztendő alatt - 1785 és 1940 között - a zsidóság száma megháromszorozódott. (Szekfű 157. o.) A 19. század elején a nyers termények értékesítése, tehát az agrár, Magyarországon üzhető kereskedési ág, az első lépéstől, a termelőtől való átvételtől kezdve egész a bécsi piacig a zsidóság kezében volt. (Szekfű 158. o.)

"Ami a zsidó élet- és keresetmód káros befolyását illeti a többi lakosság erkölcsére, abban részben magunk is vétkesek vagyunk, őrizetlen hagyván az ország határait s a városokat a mindenünnen betolakodó zsidók ellen s befogadván őket kocsmárosokul és boltosokul, mert jobban fizetnek, a nép közé, melyet megrontanak.

1848. május 13-i "Zsidóügy" című cikke. Vörösmarty összes munkái, 7. kötet 352. o.

Kölcsey Ferencz beszéde: "Amely országban a zsidók megsaporodnak az vagyoni végromlás szélén áll."

Idézve Szekfű Gyula "Három nemzedék" c. könyvének 261. oldaláról.

"Azt is szükségesnek látom törvény, vagy ideiglenes rendeletek által meghatározni, hogy jövőre minél kevesebben s a legszigorúbb feltételek mellett bocsáttassanak be, mert az ország ennyi henye és idegenszellemű népet saját megromlása nélkül továbbra be nem fogadhat. Általában nekünk a honosítást igen szigorúan kell vennünk, ha elboríttatni nem akarunk."

(Vörösmarty id. h. Szekfű 184. o.)

I. Fejezet

MAGYARORSZÁG GYARMATOSÍTÁSA

Szinte kísérteties, hogy pontosan száz évvel Kossuth Lajos prófétikus figyelmeztetése után - 1944. május 5-én - ragasztották ki a német "megszállók" Budapest falaira a zsidók gettózásáról szóló parancsukat.

Száz kerek esztendő múlt el azóta Magyarország fölött, amióta a Pesti Hírlapban megjelent a legnagyobb magyar látnok, Kossuth Lajos figyelmeztetése, hogy mindaz, amit a végeredményben tragikus sorsú kisebbség képvisel, a fennálló országglási renddel egybehangzásba nem hozható.

Magyarországnak 1844 előtt is voltak zsidó lakosai. Csodálatos azonban, hogy minden antiszemitizmus nélkül, - mert ezt a fogalmat akkor még nem is ismerték -, épp a legjobb magyar szellemi emberek: Kölcsey Ferenc, Berzsenyi Dániel, Virág Benedek, - a felvilágosultság korának magyar fáklyavivői - láttak bennük veszélyes árnyékot, ismeretlen fenyegetést.

"Éhségmentő intézetek" - című cikkben épp a liberális és filozemita Kossuth vette észre elsőnek, hogy az ország gyarmatosításának bizonyos új és eddig ismeretlen formája kezdődött meg.

"Egész helységeknek tudok - írta fenti tanulmányában - hol a szegény földművelő nép nem magának, hanem a kocsmáros zsidónak szánt, vet és arat. Creditum ígéretével bé tudja csalni küszöbén, s ha egy lépést tett a szegény paraszt, menthetetlen oda van... Nincs olyan törvény, amelynek célját, végét a fortélyos zsidó kijátszani ne tudná, - valamint - nincs csalás, nincs tolvajlás, amely zsidó orgazdára, biztatóra, titkolóra nem találna." [3]

Kossuth Lajos 1830-ban természetesen csak a kor szemüvegén át látja a problémát. Minden gyűlölet nélkül inkább a szocializmus ellenes és saját szemével látott gazdasági jelenségeket ítéli el. Csak 14 évvel később jutott el addig a nézőpontig, amelyről meglátta már a probléma veszélyét, sőt majdnem a háttérét is. Vajon olvasta-e Kossuth Lajos a nagy politikai institúciót, a Tórát, a Talmudot, a Sulhán Árukot, vagy csupán ösztönösen érezte meg a két országglási rend különbözőségét?

A Szent István óta krisztusi világnézeten alapuló magyar országglási rend - amely tulajdonképpen a középkori Magyar Birodalomban teljesedett ki - a mai értelemben soha sem volt nacionalista. A tatárjárás előtt, mint európai republica christiana befogadta az erdélyi szászokat, a felvidéki cipszreket, majd Korjatovich herceg ruténjait, nem sokkal később a Moldvából felszivárgó oláh pakulárokat, a törökdulás elől menekülő 40 000 szerb családot, az ipeki pátriárka vezetése alatt, - Buda visszafoglalása után - bánáti, bácskai, dunántúli svábokat. Mindezek azonban nem hoztak magukkal külön nemzeti és politikai institúciót.. Ha más nyelvet beszéltek, más hitet vallottak, más gazdasági rendszereket ismertek is, végeredményben annak a keresztény világrendszernek voltak részesei, amelynek lobogóit a Magyar Birodalom hordozta a Kárpátmedencében.

A XIX. és XX. században felmerül ugyan Nagy-Románia, Nagy-Csehszlovákia és Nagy-Jugoszlávia ábrándja és később valósága. Amit lehetett elvettek, amit tudtak, azt meghódították. Az azonban, hogy az egész magyarságot és a társnépeket gyarmatosítsa, egyetlen nemzeti kisebbségnek sem juthatott eszébe.

Az angol is hódított ugyanebben az évszázadban, de nagyon jól tudta, hogy az indus indus marad szívében, gondolkodásában, akkor is, ha megtanulja a nyelvet, ha vallását felcseréli a misszionáriusok által hirdetett kereszténységgel.

A gyarmatosításnak - kiváltképp Magyarországon - egyedülálló formája volt a keleti országhódítás, mert egyfelől fegyvertelenül történt, tehát nem válthatott ki fegyveres ellenállást, másfelől kisebbség akarta a többségre oktrojálni a maga gondolkodását, erkölcsét, hogy ezen az úton vehesse át a politikai hatalmat is. A fegyveres hódítónak mindig számolnia kellett azzal, hogy a meghódított - alkalmas pillanatban - széttöri láncait, visszaszerzi politikai és gazdasági szabadságát. Egyedül a zsidó országhódítás volt az, amely megfordította minden eddigi imperializmus módszereit: előbb a törvényt, a keresztény intézmények lerombolásával akarta saját erkölcsre, szokásaira nevelni a befogadó népet, hogy aztán a végső menetben fegyverrel és a hatalom minden eszközével féken tarthassa azt, ha lázadni mer.

Kossuth, ha nem is ismerhette a másik nép politikai intézményét, annyit valószínűleg sejtettek 6 és kortársai is, hogy a XIX. század elején Magyarország már két kultúrkeplet határán élt. A Kárpátokon túl, - sőt már itt-ott belül is - nem csupán a politikai intézmény volt más, hanem a kultúra különbözősége is. Vereckétől az Orosz Birodalom belsejéig, a keresztény lengyelek, ukránok, oroszok közé beépülve több mint ötmillió népi közösség élt, amely különbözött minden népektől.

Sajnálatra méltó nép volt ez, amelyet megtartott, de leigázott a Tan, a közel kétezer éves száműzetésben töltött elzárkózottság, mely elkülönítette őt minden népektől és minden más kultúrától. Európában elmúlt a középkor, felvirágozott a reneszánsz kultúra, lezajlott a reformáció és Goethe, Schiller, Voltaire már a felvilágosodottság, emberi haladás nagy és sokszínű műveltségét röpitették szárnyra műveikben, míg ott a Keleten megállt az idő. S a megállott időnek csak egyetlen óramutatója volt, mely még mindig a Templom lerombolása utáni kort jelezte: a Tóra és a Talmud. Az eltelt tizenkilenc évszázad alatt Európában Michelangelók, Raffaellek, Copernikusok, Keplerek és Shakespearek állították fel a szellem diadalának mérföldköveit. Odaát, Kelet zárt világában az írás és olvasás tudománya ugyan általánosabb volt, mint az európai szegény lakosság körében, azonban amit ezek az emberek olvastak csupán két könyv volt. Tiszteletre méltó rabbik szószálhasogató talmudi vitái: a Tan vagy egy-egy életszabály részletének magyarázatáról, a mózesi törvények ilyen vagy olyan értelmezéséről és persze sok-sok nemzeti és vallási emlékezés az elveszett hazáról, Erec Izraelről. A Tan - mint a világ legperfektebb nácizmusa - megtartotta a népet, a fajt, a vallást, a nemzeti

érzést. Egyben azonban rettentő börtönrács is volt, amely elzárta őket a fejlődő, haladó világtól, a különféle kultúrák egymásra hatásától. Elzárta azonban a szociális fejlődés lehetőségétől is. Ott ahol - általában - 3000 talmudi életszabályt kellett megtartani, ahol mindent magának követelt a Tan, a szó szoros értelmében egy óra sem juthatott a termékeny munkára, a földművelésre, arról nem is beszélve, hogy más kultúrák ismerete és tanulmányozása egyenesen bűnnek számított. Már megkezdődött a legújabb kor, midőn a keleti zsidóság, Isten népe még mindig az ókor, de legjobb esetben a legsötétebbnek mondott középkor szellemi nívóján s annak elzártságában élt még akkor is, midőn Oroszországban már Puskinok, Dosztojevszkijek írták műveiket.

Az öncsinálta gettó, amelynek falai között ez a hatalmas tömeg a külvilágtól elkülönítve él és nyomorog nagyobbrészt, a hamis messiások, a tévtanok és babonák termőtalaja. Elvégre maga a vallás is csak másolata az eredetinek. A Templom lerombolásával, megszűnt az isteni papság.

A rabbizmus csak igen gyatra és nagyobbrészt tudatlan, vagy egykönyvű epigonja a réginek és az igazinak. Mózes öt könyve, a Tóra, amelyet ott őriznek minden zsinagóga frigyszekrényében még a "szeresd felebarátodat" törvényét hirdeti, akkor is, ha csupán a zsidó nép tagjaira értelmezi a felebarátot. A Talmud, a Sulhán-Áruk azonban, amely hosszú évszázadok során főként a keleti zsidóság életértelmévé vált, már a gyűlöletet, a más fajúak és más vallásúak, a más politikai intézmények megvetését követeli.

Csoda-e, ha ebben az elzárt, környezettől elidegenült világban olyan szekták, "vallási irányzatok" ütnek fel fejüket, mint a chasszideusok. Keresztény és zsidó teológusok egyformán állapítják meg, hogy a XVIII. században, amikor már az emancipációt hirdetik a kezdődő nyugati liberalizmus prófétái és jakobinusai, még vallási életében is mélypontra jut a zsidóság. A chasszideizmus, amelyet 1760-ban alapított egy fanatikus: Izrael ben Elizér, a szovjet forradalom kitörése pillanatában már a keleti zsidóság felét tartja igájában. A chasszideizmus első parancsa a - vak hit! Minden chasszideus hitének alapja a caddik iránti feltétlen bizalom, engedelmesség. A caddik Isten helyettese, akinek joga van az emberek bűneit megbocsátani.

E torz, ószövetségi náciizmusnak helyi gauleiterei, vagy Kreisleiterei ezek a caddikók. A caddik parancsa szerint minden tudomány nemcsak mint hiú, hanem mint a lelkek üdvére egyenesen káros hatású, meg van tiltva. [4] Amíg a nyugati intellektuel és pénz-oligarcha fölényesen gúnyolja a magyar nemesség, vagy középosztály elmaradottságát és az emancipált idegen intellektus forradalmi előreugrásokkal akarja behozni kétezer év talmudi elmaradottságát, addig Kelet gettóiban még a XIX. század elején is bűn a nem héber nyelvű könyvek olvasása. Idegen nyelvek és az orvostudomány tanulmányozása tilos.

A szociális és egészségügyi felvilágosodottság abból áll Jehova Gauleiterek zárt birodalmában, hogy a beteg köteles a rabbinak átadni 160 darab apró ezüst és rézpénzt, s ha a rabbi ezt elkülönítette egymástól, csak akkor adhat engedélyt a beteg meggyógyítására. "Minden caddik középpontja és királya kerülete községeinek." [5] Amíg állandó viccelődés tárgya részükről, hogy a katolikus vagy református hívő "vallási babonából" pénzt helyez. a templomi perselybe, addig ők magas összegeket fizetnek azért a kitüntetésért, hogy a caddik pipáját meggyújthassák. [6]

A cári Oroszország súlyos jogara alatt, vagy Lengyelországnak a liberális Habsburg-monarchiához tartozó részein, de akár a királyi Magyarország északi Felvidékén a cárok, császárok, királyok hatalma ott ér véget, ahol a gettó, vagy a caddikok uralmi területe kezdődik. A caddik előtti kihallgatás olyan ceremóniák között folyik le, mint a királyi udvarokban. A caddik a legfelsőbb folyamodású bíró is, sőt törvény és jog fölött álló lény. Az ő döntése és ítélete végérvényes, amelytől nincs fellebbezés. [7] Neki hatalma van élet és halál, ég és föld felett, s előidézheti egész népek romlását, pusztulását is. A caddik mindent tud, mindent előre megjósol. Ha meghal, hátramaradt ruhadarabjait kiárúsítják a legnagyobb bűnök kiengesztelésére. Aki a caddik hátramaradt ingét felhúzhatja magára, annak megbocsáttatik az elkövetett gyilkosság is. Aki annak nadrágját viseli megtisztul az elkövetett vérfertőzés bűnétől. A caddik sapkája óvszer a kevélység ellen, tefilinje (imaszíjazata) a szemérmertlenség ellen óv. [8]

A néger-babonáságnak, az ember-istenítésnek, Istennek emberrel való helyettesítésével még ezer és ezer hasonló példáját lehetne felsorolni. Elég azonban a magyar teológus, Huber Lipót ítélete, amely szerint:

"Látni való, hogy a chasszideizmus a legeggyűbb, legbabonásabb és legfanatikusabb zsidó szekta." [9]

A kérdés megítélésénél igen lényeges szempont, hogy az emancipáció idején a Magyarország felé áramló keleti zsidóság 50 százaléka a chasszideus szekta tagja. S a kereszténység szempontjából azonban száz százalékgig hasonlóan gondolkozik az egész keleti tömeg.

"A vérbeli, igazi keleti zsidó - akár kabbalista, azaz chasszideus, akár talmudista - a nemzsidót, a "gójt" alsóbbrendű, tisztátalan, megvetendő, gyűlöletes lénynek tartja, akikkel minden bizalmas érintkezés - kivéve az üzleti érintkezés tiltva van" - írja Huber Lipót és megállapítja, hogy Nóám hamélek 41. és 81. oldala szerint a chasszideus előtt a caddiknak minden embernél, sőt magánál Istennél is többnek kell lennie, mert Isten neki engedte át a világ kormányzását.

Ez tehát az a lelki és szellemi háttér, amellyel Magyarország és az emancipáltság felé indul a keleti tömeg. A politikai intézmény azonban nem a babonában van, hanem magában a vallásban. A Tóra: Mózes öt könyve azt hirdeti: "És úrrá lesztek nálatoknál nagyobb, erősebb nemzeteken." [10]

A Tóra ott volt ugyan minden frigyszekrényben, azonban mint a fentiek is mutatják a keleti zsidóság sokkal inkább a Talmudon és a Sulhán Árukon

nevelkedett. A rabbinizmus külön vallási irredentát, fanatizmusig menő sovinizmust és ehhez alkalmazott erkölcsöt tanított a keleti zsidóságnak. Ennek lényege elsősorban a messiánizmus volt, amely azonban azt hirdette, hogy "a Messiás nem az emberek egyeteme, hanem csak a zsidók számára hoz megváltást", tudniillik Róma (a kereszténység) világhuralmának megdöntését. [11]

A Sulhán Áruk szerint: "A Messiás király véres hadjáratot indít a világ összes nemzsidó népei ellen, akiket meghódítani, adófizetőjévé fog tenni; akik pedig nem hódolnak és nem fogadják el a Noé-féle hét parancsot, azokat irgalmatlanul (férfiakat, nőket, gyermekeket) ki fogja irtani. Minden nép szolgál majd a Messiásnak, minden király hódol neki s így a megdöntött római birodalom (kereszténység) helyére Izrael egyetemes világhuralma lép. A meghódított népek gazdag zsákmányát és ajándékait a Messiás szétosztja a zsidók között, akik mérhetetlenül meg' gazdagodnak, mert minden nemzet kincse kezeikbe gyűlik, aminek folytán Izrael a dicsőséges Messiás király országában a legnagyobb földi boldogságot élvezzi." [12]

A politikai intézmény tehát magában hordozza nemcsak az idegen népek megvetését, a gyűlöletet, hanem a történelem legerősebb hódítási akaratát is, amely valamely bizonytalan, isteni ígéretre támaszkodott. Ez a vallás volt az első, amely - a bolsevizmust megelőzve - a teljes materializmust, a földre áthelyezett mennyországot, a mérhetetlen gazdagságot s vele együtt más népek teljes leigázását, megsemmisítését hirdette.

Amíg a liberalizmus korának idealistái az emancipációról, mint a humanizmus elemi kötelességéről ábrándoztak és maguk a befogadandók is az "egyenlőség" jelszavaival dobálóztak, lássuk hát, hogy vallásuk - a politikai intézmény - mit hirdetett a befogadó országgal szemben? S itt sűrűn kell hivatkoznunk Huber Lipót kalocsai kanonok két nagyszabású teológiai munkájára, amelyekben - sajnos már későn, 1938-ban - mutatta ki mindazt, amit Kossuth Lajos legfeljebb ösztönösen sejtett.

A türelmetlenség, a törzsi náciizmus parancsai csattantak fel lépten-nyomon. - Öljétek meg azt, akinek nincs vallása (a vallástalant). - Így figyelmeztet a Tóra a bálványozókra, megparancsolván: "Egyáltalán senkit se hagyj életben." [13]

"Teste, élete a bálványozónak, (a nemzsidónak) szabad, mennyivel inkább a vagyona (pénze), mert helyes megölni a bálványozót." [14]

A sokat emlegetett humanizmusról is igen épületes dolgokat olvashatunk:

"Igen jellemző - írja Huber Lipót - a régi rabbizmus tanítása az életmentésről.

Minthogy a nemzsidón a rabbik szerint tilos megkönyörülni, ezért ha halálos, vagy más veszedelemben forog, nem is szabad megmenteni, hanem engedni kell, hogy pusztuljon; ellenben, ha zsidó forog halálos veszedelemben, azt meg kell menteni.

A Talmudban olvassuk, hogy pl. rabbi Elizér így nyilatkozik: "Minden értelem nélküli emberen (t.i. nemzsidókon, mert azokat, mint bálványimádókat a rabbizmus értelem nélkülinek. és bolondnak tartja) tilos könyörülni." [15]

A politikát gondosan kerülő, nagy teológiai munkának legérdekesebb része "Az

állam törvényei és a rabbizmus törvényei" c. fejezet, amely teológiailag is igazolja Kossuth Lajos nagy, politikai felismerését a kétféle országlási rendről.

"A rabbizmus csak az esetben ismerte el az állam törvényeit a zsidókra nézve kötelezőnek, ha ezek nem ellenkeztek a zsidók törvényeivel, amint azok a Misna Tórában és a Sulhán Árukban le vannak téve." [16]

"Mikor a zsidóság a törvény előtti egyenlőséget követeli egy keresztény országban és a liberalizmus évszázada elején az egyenjogúságot kéri a befogadó hazától s annak népétől, már eleve előkészíti saját végzetét, hiszen a jogokat azzal kéri, hogy kötelességeit eleve nem hajlandó elismerni." [17]

A Sulhán Áruk és a Talmud tele van rendelkezésekkel, amelyek szerint: "Tilos (zsidónak nemzsidó ellen) nemzsidók bírái és bíróságai előtt pereskedni, még olyan ügyben is, amelyben úgy ítélnének, mintha Izrael törvényei szerint járnának el, sőt még akkor is tilos, ha mindkét fél beleegyezik abba, hogy eléjük (nemzsidók) elé vitessék a per. És mindenki, aki azzal jön, hogy eléjük (a nemzsidók) vitessék a per, istentelen és olybá vétetik, mintha káromkodott, vagy gyalázkodott volna."

Már a Talmud mondja: "Ha a zsidó bizonyítékot tud nemzsidó javára s elmegey és bizonyoságot tesz mellette nemzsidók bírósága előtt zsidó ellen, azt kiközösítik (nagy átokkal sújtják)." [18]

Az emancipáció, tehát hozza magával az idegen tant még vagyoni jogi vonatkozásban is. Hogy a nemzsidók vagyona, pénze, szabad préda a zsidónak, ezt a babilóniai Nehardea zsidó akadémiájának híres rektora jelentette ki: "A nemzsidók (gójok) vagyona olyan, mint a gazdátlan pusztaság és bárki, aki előbb elfoglalja jogszerűen bírja." [19]

"Az ilyen tanítás - írja Huber Lipót - veszedelmes volta nyilvánvaló. Mert ha a régi rabbik szerint Isten a nemzsidók vagyonát, sőt életét is szabad martalékkul dobta a zsidónak; ha hatalmat adott nekik minden nép vagyona, élete fölött, akkor elvben az egész világ mindenestül voltaképpen a zsidóság tulajdona, tehát joga van, ha lehetséges és veszélytelen, elvenni mindent (vagyont, pénzt, életet), amihez hozzáférhet; s így a zsidó a nemzsidót meglopja, kifosztja, kiuzsorázza stb., nem követ el tulajdonsértést, tehát bűnös cselekedetet, hanem csak érvényt szerez tulajdonjogának s rendelkezik azzal, ami úgyszólván az övé, mert a nemzsidók vagyona hefkér, vagyis szabad prédája Izraelnek. Eszerint az álláspont szerint világos, hogy a zsidó a nemzsidóval szemben sem lopást, sem rablást, sem uzsorázást nem követhet el, mert a lopás, rablás, csalás, megfélemlítés stb., sőt az emberölés is mintegy előre van szentesítve." [20]

A zsidóság, amely 1840 és 1940 között Magyarországra beáramlott nem az Ószövetség régi népe volt, hanem a később kifejlődött rabbinizmusé, a Talmudé és a Sulhán Aruké. Azonban még a Tórában is ott állt a parancsolat: "Nem tehetsz magad fölé (királynak), aki nem testvéred" - tehát, aki nem a zsidóság tagja.[21]

Így amikor az emancipálandó, vagy emancipált átlépi a magyar határt, már akkor eleve azt a parancsot és vallási előírást hozza magával, hogy ne engedelmessédjék az államhatalomnak, a keresztény állam eszmének. Az ő számára I. Ferenc József és minden keresztény uralkodó "idegen férfi", s ekként az általa képviselt államhatalom is idegen hatalom.

Nem kötelező reá nézve állampolgári, polgári és más esküvés sem a befogadó állam területén.

"...gyanúsnak tartják sokan a zsidók esküjét - írja Huber Lipót - azért is, mert évenként az engesztelő ünnep előestéjén egy különös formulával, amelyet a kezdő szavak után Kol-nidrének (a. m. Minden fogadalom) neveztek, a zsinagógában, az egész hitközség előtt nyilvánosan és ünnepies szertartások között, előre semmisnek jelentik ki a jövő év folyamán minden esküjüket, fogadalmukat."

"Minden fogadalmat és lemondást és esküt és chéremet (Istennek tett felajánlást) és megtartóztatást és vezeklést, amiket fogadtunk és amiket esküszünk és amiket ígérünk és amiket felajánlunk és amiket lelkünkre kötünk az engesztelés ettől a napjától az engesztelés napjáig, amely javunkra jövendő, mindezt már most megbánjuk. Valamennyi feloldozva, elengedve érvénytelen, megkötetlen és megsemmisített legyen: nem kötelező és érvényét veszítette." [22]

Pár oldallal tovább a katolikus teológus így kommentálja a Kol-nidré következményeit:

"Igazán művelt és igazán jámbor nyugati zsidóról nem tételezhető fel, hogy a Kol-nidré formulájának az engesztelő ünnepen való elmondásával lelkiismerete előtt a következő évben esetleg elkövetendő esküszegés vagy hamis eskü bűnétől is felmentve érezze magát, azonban ezt a biztosítékot éppen nem nyújtják a műveletlen, különösen az ú.n. keleti zsidók, akik nem hagyják kihasználatlanul (!) a Kol-nidré. (A kurzív sorok a szerzőtől származnak.)

A Magyar Zsidó Lexikon, amely 1927-ben, tehát az első magyarországi bolsevizmus után jelent meg, természetesen igyekszik magyarázni a Kol-nidré keletkezését és értelmét, de elismeri, hogy "a fogadalmak és eskü alóli feloldás nagy visszatetszést váltottak ki a zsidósággal szemben." [23] Azt azonban már nem említi a Magyar Zsidó Lexikon sem, hogy a Kol-nidré imádkozása előtt, tehát az engesztelő nap előestéjén a világ minden zsinagógájában elhangzik egy borzalmas átkozódás:

"Háborúval sújtsa (Isten) a kutahait (= a kereszténységet) és fejedelmét (értsd Szamaélt, az ördögök fejét, aki a rabbinizmus szerint kormányozza a kereszténységet). Takarja (a kereszténységet) felhő hat hónapon át, hogy fekély csapásával kínoztassék. Verje meg himlővel és büntesse haraggal és dühvel. Mert az Örökkévalónak vérontása leszen, (Boszrában = Rómában, a kereszténység országaiban). Rendezd ezt (a vérontást) Boszrában; buktasd meg a (római) királyt, gyilkolás által bosszúdban vágd földre a római főt (= pápát) a Te dühödben és akkor ébreszted majd üdvöd szeretteidnek (a zsidóknak) Te Örökkévaló nem fogod

megtagadni irgalmasságodat." [24]

A Ha-gójim kezdetű imádságban, amelyben a föld összes népeit megátkozzák külön emlékeznek meg a magyarokról is: "A gójokat; a hagaritákat (= magyarokat) a keturitákat, Ludat (= líbiaiakat) és aramitákat (= szíreket) büntesd és tedd mintha sohasem léteztek volna az ég alatt." [25]

Még csak egy imádságot iktatunk be, amelyet a templomavatás (chanukká) ünnepén kell elmondani:

"Emlékezzél meg ivadékukról (t.i. a zsidók ivadékairól), hogy megváltasd őket és hirdesd a jubiláris esztendőt. Helyezd őket atyáiknak helyére, hogy uralkodjanak az egész földkerekségen és a vadásznak (Ézsaunak, akivel a kereszténységet jelzik) kezéről lehúzzák a gyűrűt (azaz a keresztények kezéből kivegyék az uralmat)."

Purim ünnepén ekként hangzik fel az imádság: "Átkozottak legyenek mind, akik bálványokat imádnak (burkoltan a keresztények, akiket bálványimádóknak tekintenek) áldottak legyenek mind az izraeliták." [26]

A Húsvét ünnep átkozódó és bosszúimádságaiból elég közölni a kereszténységre szórt átkok közül:

"Öntsd ki rájuk bosszúdat, haragod heve érje utól őket. Üldözd őket haraggal és irtsd ki őket az ég alól, Uram."

Ezek az imádságok érvényesek voltak az emancipáció idejében és érvényesek - ma is. A teológiai tudós - ellentétben némely publicistákkal - nem tudja eltitkolni ennek a gyűlöletnek veszélyét:

"Ha meggondoljuk - írja - hogy mind e gyűlölet és bosszú, szitok és átok nem egyes zsidók privát lelki kifakadásai, hanem magának a zsinagógának hivatalos átkozódásai, mert hivatalos szertartási és imádságos könyvekben fordulnak elő, - valóban döbbenetesnek kell mondanunk súlyukat, komoly hatásukat, mert Izrael jámbor fiainak millióit hevítették és fanatizálták a nemzsidók (a keresztények) ellen." [27]

Amíg tehát az egyik oldal államveszélyes jelenséget látott a gyűlölet fanatizmusában, addig a másik oldal egyenesen népi erényt vélt felfedezni a gyűlöletben. A bécsi zsidó író már jóval az emancipáció és vallási recepció után is hirdeti: "Minden zsidó született nagy gyűlölője annak, ami nem zsidó. Benne igazán semmi nem él oly elven, mint a meggyőződés, hogyha egyáltalán van valami, ami a világ minden zsidóját egyesíti, az nem más mint az a nagy, magasztos gyűlölet. Azt a tényt, hogy egy erős zsidóság veszedelmes mindenre, ami nemzsidó, nem ingathatja meg senki sem, Bizonyos zsidó körök igyekezetét, hogy az ellenkezőjét bizonyítsák, komikusnak kell mondanunk. És kétszeresen hazugnak, mint amilyen gyávának és komikusnak. De még furcsábban kell hogy érintsen bennünket, ha nemzsidók egész komolyan azt kívánják tőlünk, hogy mondjunk le természetes gyűlöletünknek tette váltásáról." [28]

A kép tehát, amelyet maguk a zsidó szent könyvek nyújtanak - leverő. Az idegen népek gyűlölete, a viláгурalmi akarat, a befogadó államok felségjogának el nem ismerése, a befogadó népek kötelezd kiuzsorázása, a velük szemben megengedett

csalás, az állameszme elvetése, a nem-saját törvények el nem ismerése egyenesen vallási parancs. Mindezek mögött chasszideus babona, a caddik földi isten helyetteségének elfogadása, a törzsi náciizmus politikai és vallási mindenk felett valósága olyan példátlan totalitarizmusnak eszmei alapjai, amelyektől messze jár akár a későbbi német nemzeti szocializmus, de akár még a bolsevizmus is.

Az Amerikai Egyesült Államok bevándorlási hatóságai minden partra szállótól megkérdezik: "Azért jötte ide, hogy megdöntse az Egyesült Államok alkotmányát?" Hasonló kérdésre a kárpáti határon nem felelhetett volna jó lélekkel a bevándorló. Egyfelől nem volt bevándorlási törvény, másfelől a zöld vagy fekete bársony zsákocskákban a vallási és politikai parancsot hozta magával: az ország királyát nem kell királyként elfogadni, az ország törvényeit nem kell megtartani, mert csak az az érvényes törvény, amelyet a bevándorló a saját szent könyveiből tanult, s amely tulajdonképpen nem vallási, hanem zsidó állami törvény. Az új hazával szemben nincsenek köteleességek, csak jogok, hiszen a király nem a te testvéred, tehát nem kell érette katonáskodni, lehetőleg nem kell adót fizetned, mert hiszen aki nem "felebarátod", azt szabad megcsalni. [29]

E Tan előtt nem jártak medvebőr kucsmás gárdisták és rohamozó seregek. Ők a hatezer éves theokráciai intézüiót hozták, az isteni ígéretet: "És úrrá lesztek nálatoknál nagyobb, erősebb nemzeteken." [30] Magyarországon is! És Magyarország sorsa általuk beteljesedett.

II. Fejezet A SZABADSÁGHARC ELŐTT ÉS UTÁN

A magyarság nem ismerte a Tórárt és a Talmudot. Azonban Kossuth próféciáját megelőzve, a keleti népek ösztönösségével megérezte, hogy valami furcsa, kiszámíthatatlan veszély fenyegeti az új betelepülők részéről. A keresztény Magyar Birodalom fennállása idején nem sokat számított a zsidóság jelenléte. Lehet, hogy a római birodalom tartományában, Pannóniában akadhettek néhányan. Lehet, hogy igaz a krónikás feljegyzése, amely szerint 960-ban már a magyar területek felől is érkeztek zsidók a prágai vásárra.

Akárhogy is volt, mindez merőben lényegtelen a XIX. évszázad magyarságának szempontjából. Az akkori zsidó még nem az országhódítót reprezentálta, hanem a királyok, nagyurak, városok vámszedőjét, adóbehajtóját, aki inkább eszköz volt mint úr. Így a magyar törvényalkotásban, az Árpádházi királyok rendelkezéseiben az igen kevés számú zsidó legfeljebb úgy jelenik meg, mint egy fegyelem alatt tartandó idegen kisebbség. [31]

Azok, akik Thika úr személyében a tatárok kémei voltak, akik elősegítették Szerentsés Imre közreműködésével, a mohácsi vész előtt a magyar királyság és

birodalom gazdasági szétbomlását, vallási és politikai okokból nem tudtak és nem is akartak a magyarság oldalára állani.

A zsidóság nemzetén kívüliségére klasszikus példát idéz Venetianer Lajos, amikor megírja, hogy midőn II. Ulászló 1503-ban az ország adóseit felmenti a zsidó kamatok fizetése alól, a kétségbeesett zsidók utánjárására megtörténik a történelemben egyedülálló eset, hogy 1515-ben Miksa ausztriai herceg külön védelme alá veszi a magyarországi zsidókat.

"A zsidóság annyira corpus separatum, - írja ennek kapcsán Fejér Lajos a zsidó tudós, - állam az államban, hogy külföldi beavatkozást provokál. Kivonja magát a magyar király jogára alól és külföldi uralkodó patronátusa alá helyezkedik. Megbontja az ország közjogi egységét." Amikor az ország rab volt, meghúzódtak az ozmán uralom palástja alatt és midőn 1686. szeptember 2-án Lotharingiai Károly keresztény vitézei és nem utolsó sorban Petneházy hajdúi visszafoglalták Budát, 270 zsidót - mint ma mondanánk: deportáltak Budáról Nikolsburgba, mert az ozmán hódítók oldalán küzdöttek fegyveresen is. Elvittek az akkori "Eichmannok" 35 Tóratekeresztet is és az így Nikolsburgba vitt zsidókat Európa zsidósága váltotta ki a császár fogságából. Aki ma Ofner nevet visel, az ezek közül a budai zsidók közül származik.

A nemzettel való közösség érthető és természetes hiánya előre vetette árnyékát már Budavár felszabadításakor. [32]

A XVIII. század végén kezd csak derengeni a magyar vatesek elméjében a lassanként szaporodni kezdő magyarországi zsidóság jelentősége. Virág Benedek 1798-ban figyelmezteti Tolnai Festetics László ifjú grófot a beáramló zsidó tömegekre: "Várj egy kis időig, többen lesznek ezek, mint Árpád magvai." Dugonics András: "Az arany percek" című drámájában szintén az új nemzetiség szaporodásától óvja a közönséget. Csondor János keszthelyi gazdatiszt e kérdés kapcsán a gazdasági veszélyekre hívja fel a figyelmet.

Kölcsey Ferenc, a Himnusz írója, 1830-ban a szatmári adózó nép állapotáról szóló beszédében megrázó képet rajzol a szatmári zsidó uzoráról, Berzsenyi Dániel; aki pedig a szellemi reformkor egyik legkiemelkedőbb alakja "A magyarországi mezei szorgalom némely akadályairól" szóló kis brossurájában azt írja: "... a falusi zsidók többnyire oly egészen demoralizált népcsalók és orgazdák, hogy azokat a nép között megszenvedni, vagy még azokkal bort és húst árultatni csupa veszedelem."

A legmegdöbbentőbb azonban a fiatal Kossuth véleménye, amely a legsúlyosabb ítélet az antiszociális és antichrisztianus elemek fölött. Bartha Miklós, Prohászka, Istóczy, Gömbös Gyula és Szálasi tulajdonképpen Kossuth tanítványai. [33]

Az országhódítás és a gyarmatosítás megkezdődött - tehát - már jóval az emancipáció előtt, és a fiatal Kossuthnak zempléni szűkebb hazájában szerzett tapasztalatai bizonyára nagyban hozzájárultak ahhoz, hogy később, mint publicista is, ellenszegüljön a kor divatos eszméjének, az emancipációnak.

A magyar nép, éppen vezetőinek tapasztalatai és saját ösztönös megérzései alapján a leghevesebben ellenzi az erre még meg nem érett néptörzsnek egyenjogúsítását. 1844-ben a színmagyar Debrecen sz. kir. város képviselői állanak az emancipáció ellen harcot folytató vármegyék élén.

Az erőszakos emancipációs követelésekkel szemben mindig ott vannak a magyar népi erők. Legelsősorban azok, amelyek egyébként a kor szabadelvű, forradalmi és humanitárius eszméit képviselik. Amikor az 1848. március 15-ike forradalmi láza és a szabadságharc szelleme tölti meg a magyar nép lelkét, Pest és Buda lakossága falragaszokon követeli a zsidók eltávolítását, noha, akkor még mindössze 1500 zsidó család él a fővárosban. Kassa, Debrecen, Győr, Komárom, Szombathely szabadságharcos ifjúsága nagyszabású tüntetések során tiltakozik az ellen, hogy a nemzetőrség soraiba a zsidókat felvegyék. Igaz, a harctérre menő nemzetőrök és honvédek toborzó bizottságainál nem is sok a jelentkező. A húszezer zsidó honvéd legendáját majd csak a század végén eszelik ki ügyes propagandisták. [34]

Még a szabadságharc kitörése előtti években jön létre az Ullmann és társai által alapított Pesti Magyar Kereskedelmi Bank. A szabadságharc során - a zsidószármazású Steier Alajos megállapításai szerint - ide kerülnek a dolmányokról levágott ezüst pitykék, a templomok oltárairól a szabadságharc során a független Magyarország számára felajánlott arany kelyhek, a jegygyűrűk, mintegy két és fél millió forint értékben. A magyar forint aranyalapját képező milliokat aztán Ullmannék sietve adják át a Budapestre bevonuló Windischgrätz herceg, tábornagnak, miután a móri csata utáni zűrzavarban Kossuthék már nem tudták magukkal vinni Debrecenbe.

"Kárpátoktól le az Adriáig
Egy bösz üvöltés, egy vad zivatar,
Szétdúlt hajával, véres homlokával
Álla viharban magyar, a magyar."

írja ezekben a napokban Petőfi Sándor. Azonban annak a néptörzsnek, amely még befogadva sincs a vad zivatar nem áldozathozatalt és legkevésbé vérhullatást, hanem aranyesőt jelent. A debreceni szabadságharcos "főváros" kiegészítő területén, Szabolcsban, Hajdúságban ekkor jelennek meg a lókereskedők, akik busás haszon mellett lovat, marhát, ökröt szállítanak a honvédségnek. Ekkor keletkeznek Szabolcsban az okányi Schwartzok, a Klárok hatalmas vagyonai, sok ezer holdas földbirtokai. A Nagyváradra helyezett hadfelszerelési üzemek kihasználásával ezekben az időkben gyarapodik - hihetetlen mértékben -

Nagyvárad zsidó lakossága és annak vagyona. A szabadság szent eszményeiért harcoló honvéd hadsereg hátában nő a korrupció, a panama, a hazaárulás üzlete. Görgey Arthur és Klapka György Komáromban statáriális úton kénytelenek felakasztatni Kohn Márk hadiszállítót és társait, miután azok az osztrákoknak eladták a vár csaknem egész élelmiszerkészletét és gabonataralékát.

Ugyanakkor azonban, midőn 1849-ben a muszka cár 200 ezres serege beáramlik a Kárpátokon, megint csak ők kötik a nagyszerű üzleteket a magyar szabadság eltiprására küldött szentszövetségi oroszokkal. [35]

És ezután elkövetkezett: 1849. augusztus 13. napja, amelyen Görgey Arthur kénytelen volt letenni a fegyvert az orosz cári hadsereg előtt. A magyar történelemben nagyobb bukás volt ez, mint a mohácsi csatavesztés, vagy akár a muhi tatár győzelem. A szabadságharc leveretése ugyanis össze volt kötve nemcsak katonai, nemzeti, függetlenségi problémákkal, hanem gazdasági és szociális kérdésekkel is. Bármennyire a liberalizmus, humanitás és európai szabadság gondolat jegyében folyt is a szabadságharc, Kossuth Lajos a véres, zivataros időkben nem akarta és nem merte napirendre tűzni a zsidóemancipációt. Már 1848. március 31-én kéri, hogy az emancipáció problémáját vegyék le a napirendről: "vannak akadályok, melyekkel bizonyos percekben istenek sem küzdenek meg... - Most a zsidókra nézve rendelkezni annyi volt, mint e népfaj közül tömérdeket áldozatul vetni ellenségeik dühének."

Szemere Bertalan két héttel a világosi fegyverletétel előtt, a legnagyobb zűrzavar és összeomlási riadalom ellenére a Szegedre menekült csonka parlamentnek mégis benyújtja az emancipációs javaslatot. Hogy mit akar ezzel a kiegyensúlyozatlan, kapkodó politikus: - történelmi rejtély. Az utolsó pillanatban meghódítani a Rothschildok és a külföldi nagybankárok szimpátiáját? Egy bizonyos, hogy az emancipációs javaslat nem emelkedik törvényerőre.

Amit azonban a zsidóság nem tudott elérni, amíg a nemzet szabad volt, elérte - Világos után. A magyar szabadságharc terhének hordozói; a magyar főnemesség kisebb része, a művelt középosztály, középnemesség jelentős többsége, a debreceni, kassai cipszer polgárság, nemes kalmárság hazafias elemei, mindenek fölött a parasztság voltak. A 80 millió forintnyi Kossuth-bankó elégetése után főként a polgári elemek, a keresztény kereskedők, a szabadságharc magyar és német pénzdóli tönkrementek. A szabadult jobbágyot besorozták a császár majlandi seregébe, a középnemesség és polgárság, nemzeti kereskedő társadalom jobbait elvitték Kufsteinba, vagy amint Kossuth írta később: "hát akit felakasztottak - felakasztottak." Európa csendes lett, újra csendes, elzúgtak forradalmi.

A legyőzött Magyarországot előzönlí a cseh, morva hivatalnokhad, a császári beamterek serege, amely nem tud magyarul, de magyar sujtásos dolmányban sétifikál a megtévesztendő magyarok előtt. Ők a császári gyarmatosítók, akik visszaállítják a cenzúrát, akik kezükbe veszik a bürokratikus hatalmat a legyőzött

Magyarország fölött. Mögöttük és mellettük viszont felmasíroznak egy másik gyarmatosító hatalom új urai.

A magyarországi zsidóság nem Kossuth, hanem az országot elnyomó császári szoldateszka kezéből kapja az úgynevezett egyenjogúságot. Már kivégezték Batthyány Lajost, az aradi tizenháromat, amikor a pesti városházán 1849. december 30-án kihirdetik az olmützi alkotmányt. Ez kimondja, hogy a polgári és politikai jogok élvezete független a hitfelekezettől. Tíz évvel később 1859. november 22-én az önkényuralom újabb rendelete pedig megengedi, hogy a zsidók is keresztény inasokat és cselédeket tartsanak. Legfontosabb azonban az 1859. december 20-i rendelet, amely engedélyezi a zsidóknak bárminő ipar gyakorlását.

Ezzel indul el tulajdonképpen Magyarország gazdasági gyarmatosítása, mert olyan időben történik ez az intézkedés, amikor a magyar és keresztény polgárság, kereskedőréteg, iparosság pénzügyileg földre van terítve a szabadságharc leverésének következményei által. Ilyen előzmények után nem lehet helytálló az a sokat hallott érvelés, hogy a zsidóságnak milyen óriási érdemei vannak az ország iparosítása és a kereskedelem megélénkítése terén. Ez esetben érdem az is, hogy a Sassoon bankház kereskedelmi szolidaritása Kínát megismertette az ópiumszívás gyönyöreivel. Az igazság az, hogy a zsidóság már a startlövésnél óriási és behozhatatlan előnyt kap. Kapja pedig ezt nem a befogadó magyar haza, hanem az azt elnyomó osztrák uralom részéről, amelynek csak vaksága nagyobb a magyarság iránti gyűlöleténél. [36]

Sem a bécsi császárnak, sem a császárság háttérben álló pénzügyi erőknek - a Rotschildoknak - nem érdekük, hogy a keresztény, magyar iparos és kereskedő réteg kapjon hiteleket a megkezdődő iparosításhoz. Bachék szerint a magyar államhűség szempontjából megbízhatatlan, a Rotschildok nézőszögéből pedig pénzügyileg, mert hiszen a rájuk bízott talentumokat több egymás iránti szolidaritással és a gyarmatosítás több esélyével fogják kezelni a zsidók. Ilyen értelemben jönnek az újabb és újabb császári, helytartótanácsi rendeletek. 1860. január 13-án megengedik, hogy a zsidók is üzhessenek gyógyszerészséget, malomipart, szeszegetést, italmérést. Nyolcvan év múlva a hírhedt szeszkartell alakjában Fellnerék és 17 zsidó család kezén van Magyarország egész szeszipara. Amikor végre 1938-ban Imrédy Béla államosítja a szeszkartellt, egyszerre 500 százalékkal ugrik fel a szeszgyártásból befolyó állami jövedelem. Adóeltitkolások és: jogtalan profit révén a szeszkartell annyi jövedelemhez jutott, amennyiből évente egy-egy magyar páncélos hadosztályt lehetett volna felszerelni a közelgő világvihar előtt.

A rendeletözünből ki kell még emelni egyet, amely megszünteti a bányavárosokban a zsidók tartózkodási tilalmát. Újabb rendelet engedélyezi, hogy a zsidók ingatlanbirtokokat szerezzenek. S pár évtized múltán Szent István birodalma területén 4 millió hold: zsidó birtok. A hetvenes évek végén már közel

húszezerre tehető az elárverezett ingatlanok száma, amelyeket túlnyomó részben zsidók hódítanak meg." [37]

"Míg az úrbériség megszüntetésének pénzügyi megalapozatlansága következtében a nemzeti ellenállás terhet viselő nemesi középosztály tönkremegy, a hitel és instrukció nélkül földhöz juttatott, felszabadult jobbágyság pusztul és szegényedik, a zsidóság olyan tömegben zúdul Magyarországra, mint sem azelőtt, sem azóta soha. Bach és utódainak rendszere valóságos Kánaánt teremt Magyarországon e német nyelvű kisebbségnek, s ez igyekszik is ezt túlhaladott lojalitásával megszolgálni. A nyelvi magyarosodás legfőbb akadálya a rabbinizmus. Még 1865-ben is 69 rabbi írja alá Nagymihályban azt az átkot, amely minden zsidót ér, ha zsargonon kívül más nyelven prédikál, vagy ilyen istentiszteleten részt vesz." [38]

Közben pedig rohamosan nő az ország zsidó lakosságának száma. 1850-tól 1869-ig a zsidóság száma Nagy-Magyarország területén 366 ezerről 542 ezerre emelkedett. A zsidók létszáma tehát az abszolutizmus kora alatt - míg az ország lakossága mintegy 15 százalékkal gyarapodott (11 554 400-ról 13 561 200-ra) - rohamosan 50 százalékkal nőtt meg. Azok a nagyvonalú nemesített, bárósított zsidó családok, amelyeknek névsorát később közöljük, nagyjából ekkor lépték át a határokat Galícia, Ausztria és Csehország felől.

A szabadságharc politikai, gazdasági és katonai leveretésének volt sokkal végzetesebb következménye is, a szellemi gyarmatosítás megindulása és a zsidóság beszivárgása a sajtóba. Nyolc-kilenc évvel a szabadságharc bukása előtt hirdette meg Montefiore Mózes, az Alliance Israelité Universelle későbbi nagyhatalmú vezére a Magyarországra és az egész világra érvényes programot: "Amíg az egész világ sajtójának nem vagyunk urai, hogy azzal a népeket ámítsuk, elszédítsük, addig a mi uralmunk csak agyérém marad."

A modern sajtó jelentőségéről felesleges sokat mondani. Ezzel tisztában kell lennie minden értelmes embernek. [39]

A szabadságharc előtti idők sem kedveztek a magyar nyelvű sajtónak. A szabadságharc utániak még kevésbé. A zsidó újságíró a maga fölényeskedésével, iróniájával, a környező és befogadó népet lenéző, a saját szájíze szerint reformálni, vagy éppen forradalmasítani akaró mentalitásával először csak a magyarországi német nyelvű sajtóban jelenik meg. Miután az 1840-es évekig jóformán csak német nyelvű sajtó volt magyar földön, a magyarul nem tudó zsidó újságírók ennél helyezkedtek el. Az első, aki jelentősebb közülük: Saphir Móric, aki Lovasberényben született ugyan, azonban ifjú korában Talmudtudósnak készült. A különféle német nyelvű lapokban merülnek fel először a zsidó újságírók nevei: Rosenthal Samuel, Saphir Zsigmond, Klein Hermann, Beck Károly, Beck Vilmos, Kornfeld Viktor, Dux Adolf, Falk Miksa, Neustadt Adolf, Kompert Lipót, Einhorn Ignác, Zerffi (Hirsch) Gusztáv voltak pionírjai annak az újságírásnak, amely később

- immár magyar nyelven - Samuelly Tiborban, Kéri Pálban, vagy Göndör Ferencben (Krausz Náthán) csúcsosodott ki.

A zsidó újságírókról megírtak már sok minden rosszat, hogy: destruktív, forradalmár, érzékiséget, lélekrombolást, keresztényellenességet képvisel, gyűlöletet hirdet, támogatója a korrupciós jelenségeknek, mindenüvé befurakszik, magas összeköttetéseket szerez, rombol, panamázik, zsarol és lázít. A skála végén ott áll: idegen a nemzet lelkétől.

Az előbb felsorolt vádak a tudatlan antiszemitizmus megnyilatkozásai. A legutolsó pont azonban - minden antiszemitizmus nélkül - leverő valóság, amelyet azonban nem lehet valamely rossz zsidó tulajdonság számlájára írni.

Az úgynevezett antiszemitáknak - világszerte - az volt a legnagyobb tévedésük, hogy valami eredendő rossznak, ördögi tulajdonságokkal felruházott népnek tekintették a zsidókat. Holott ez nem igaz! Mert az igazság az, hogy egy bármennyi ideig exilben, diaszpórában élő népnek soha nincs biztonsági érzete. Biztonságot csak akkor szerezhet magának, ha kezébe veszi a befogadó állam gazdasági, szellemi kulcspozícióit, vagyis fölébe kerekedik annak a társadalomnak, amely befogadta. Mondjuk ki: ha gyarmatosíthatja a befogadó népet.

És ennek a gyarmatosításnak, gazdasági, szellemi leigázásnak, akarva, akaratlanul is első számú pionírja a zsidó újságíró. Neki olyan újságot kell csinálni, amely látszólag a befogadó nép nyelvén készül, de amely mégis csak saját népét szolgálja első rendben. Neki tehát szembe kell állnia a befogadó nemzet minden intézményével, amennyiben az nem az S népének érdekeit szolgálja. Neki el kell hallgatnia a nagy ipari, vagy bankcápák botrányait, a kis zsidó esetleges csalásait, a népükhöz tartozó színésznők, politikusok botrányait és felnagyítani, szenzációvá fűjni, ha mindezt nemzsidók követik el. Így örök igazolást kell szolgáltatni a közvélemény felé: íme ilyen jók, nemesek, erkölcsösek vagyunk mi és ilyen aljasak vagytok ti! Ez nem belülről fakadó tulajdonság, hanem állandó kényszerűség abban a világban, amelyben a legtöbb kisebbség él. És ennek oka nem az ember, hanem a Tan, amely már eleve elzárja a zsidó embert a befogadó néptől. A végzetet nem az ember hordozza magában, hanem a "politikai intézmény", a vallási és faji nacionalizmus, amely sehol sem egyeztethető össze a fennálló országglási renddel s ezért minduntalan kirobbantja azt, amit "antiszemitizmusnak" neveznek: a befogadó nép védekezését.

A szabadságharc bukásával természetesen megszűnt, vagy legalább is a cenzor előtt hallgatásra kényszerült az a magas nivójú és magyar érdekű sajtó, amelyet a Széchenyi által indított Jelenkor, Kossuth által szerkesztett Országgyűlési Tudósítások, vagy Kossuth Pesti Hírlapja reprezentáltak. A szabadságharc bukásáig megjelent színvonalas magyar sajtónak Széchenyi, Deák, Kossuth, Petőfi, Jókai, Vörösmarty, Vajda, Bajza, Szalay, Szemere voltak prominens munkatársai.

1848-ban, március 15-én ez a magyar szellem vívta ki a sajtószabadságot, a magyarság számára. A szabadságharc leveretése után pedig ami a sajtóból maradt, az egyre nagyobb aránytalansággal a zsidók javára érvényesült. Ők a Bach-rendszer kedvezményezettjei, mert jobban tudnak alkalmazkodni, mint a rebellis magyar, és legbensőjükben épp olyan távol állanak az osztrák, mint a magyar érdekektől.

Falk Miksa, aki a szabadságharc leveretése után a német nyelvű zsidó újságírástól áttért a magyar nyelvű zsidó újságírássra, - írta Szatmári Mór, hogy - mindig megmaradt hű zsidónak. [40]

1849 után ez a szellem hatol be a magyar életbe, amely elsőrendű fontosságúnak nem a magyar érdekek képviselését látja, hanem a "sémi faj kiválóságának magasztalását" tartja élete és az újságírás céljának.

"Bárhol, bármikor, akármiért írtak is, mindig a zsidó érdekek lebegtek szemek előtt, a zsidóságot igyekeztek szolgálni." [41]

A kiegyezés pillanatában Ludassy (Ganz) Mór már a sajtóiroda főnöke, megindul a Veigelsberg Leó által szerkesztett Pester Lloyd, a Bródy (Braun) Zsigmond Neues Pester Journálja. S e kettő egyszerre szolgálja az ország németesítését és elzsidósítását. A politikusok közelében mindenütt ott vannak már a házi újságírók: Deáknak Kónyi Manó, Andrásynak Ludassy Mór, Kossuthnak Halfy Ignác, Széchenyinek Falk Miksa.

A zsidó újságírók érdeme állapítja meg egyformán vitéz dr. Kolosváry Borcsa Mihály és Bosnyák Zoltán, - hogy a kiegyezés országgyűlése minden vita és ellenvélemény nélkül szavazza meg az 1867. XVII. törvénycikket, amely kimondotta a zsidók teljes polgári és politikai jogegyenlőségét. Ekkor már nem akadt egyetlen felszólaló sem, aki legalább Deák Ferenc álláspontját merészelte volna képviselni. [42]

I. Ferenc József-re ráterül Szent István palástja. A 63 vármegye földjéről összehordott koronázó dombon 1867. június 8-án felvillan a négy vágás az ország négy tája felé. A magyar nemzet azt hiszi, hogy újra szabad, újra független és hogy már a megbékélt dunai monarchia megkettőzött ereje védi minden veszély ellen. A koronázási ünnepen ragyognak a díszmagyarok, villognak a kivont kardok. Szent István trónján újra ott ül a szuverén magyar király, aki épp most tette le a koronázási esküt az ország szabadságának, függetlenségének és alkotmányosságának védelmére.

A naptár - ismételjük - az 1867-es évet mutatja. És 1867-ben nem az orosz cár, vagy a francia császár, hanem egy sötétben szervezkedő és már-már világhatalomnak tekintendő titokzatos összeesküvés adja ki a parancsot: Zsidó testvérek! Magyarországnak és Galiciának a mienknek kell lennie. [43] Kossuth már csak árva számúzott. S a magyar király jogára alatt szabad az út az országhódítóknak, akiknek politikai intézménye a fennálló országlási renddel nem volt és nem lesz összeegyeztethető.

III. Fejezet MAGYARORSZÁG CASSANDRÁJA

"Legyek én e tekintetben Magyarország Cassandrája" (Istóczy Győző parlamenti felszólalása a zsidókérdésről)
Mindössze 8 azaz nyolc esztendő múlt el az 1867-es emancipáció óta. 1876. április 8-án hangzott el a magyar képviselőházban Istóczy Győző beszéde, amely először figyelmeztette a nemzetet és az azt alig-alig képviselő liberális kormányt a Kossuth Lajos által világosan meglátott veszélyre.

"A zsidóság - mondotta ekkor -, amely öntelten a civilizált társadalom erjesztő kovászának szereti tartani s nevezni magát... a pánjudaizmus csalképével szembe előtt, képezi tehát a többi elemekkel szemben minden téren ama támadó elemet, amelynek pusztító árja a korszellem és az emancipáció által lerombolt gát elenyészte óta a részéről felhasznált, általa telhetőleg szított antagonizmusban lévő ezer, meg ezerféle nemcsak ellentétes, hanem sőt ellenséges érdekek által megosztott nemzsidó társadalom terén feltartóztatlanul halad előre; - amely támadó elem a szüntelen pénzügyi zavarokkal sínylődő államok protektorátusának megszervezésével a kormány politikáját saját érdekében, tetszése szerint irányozza, s amely így nem valami távoli jövőben a beláthatatlan kimenetelű társadalmi és állami katasztrófák előidézésével fenyeget." [44]

B. Wenckheim Béla miniszterelnök Istóczynak adott válaszában kijelentette: hogy a kormány nem véthet a civilizáció és a humanizmus ellen, épp ezért zsidókérdést nem ismer.

Istóczy a következő szavakkal vette tudomásul a választ:
"Eljövend az idő és pedig hamarabb mint sokan gondolnák, amidőn elveim nem fognak a pusztító ábrándok sorába utaltatni, s adja a Gondviselés, hogy ez ne történjék akkor, amidőn a kényszerű viszonyok a késő jelszót fogják a felriadt nemzsidó elemeknek kiáltani. Ellenkező esetben pedig legyek én e tekintetben Magyarország Cassandrája."

De hát kicsoda volt Magyarország Cassandrája az elfelejtett jós és nagy magyar úttörő?
Pölöskefői és kürtösi Istóczy Győző, anyai ágon 1073-ig tudta visszavinni családi leszármazását. Vizsgáit mindig kitüntetéssel tette le. Sportember, külföldi utazó. Tökéletesen beszél németül, angolul, franciául, spanyolul, olaszul, latinul, sőt héberül is. Ő fordítja magyarra Flavius Józsefnek, a zsidó háborúról és a Jeruzsálemnek Titus Caesar által ostrommal történt bevételéről írt hét könyvét. Fiatal korában, 1872-ben a vasvári járás főszolgabírája. Mint maga írja: telítve van a korabeli liberális eszmékkel, őszintén rokonszenvezik a zsidósággal. Aztán a saját megtámadott becsületén kell megéreznie a magyarságra törő hatalom végzetes erejét. 1870-ben, mint törvényszéki bírósági vezető vezette a baltavári uradalom árverését. Az árverés során egyik megyebeli zsidó család tagja félrevezette Istóczyt, saját neve

helyett a távollévő apja nevét mondotta be, aki aztán azon a címen, hogy fiától az írásbeli meghatalmazást nem kérték, az árverést megsemmisítette. A bécsi nagykapitalisták megbízottja megkísérelte Istóczyt nagyobb összeg felajánlásával arra bírni, hogy ne ártsa magát tovább az ügybe. Miután Istóczy nem akart részt venni ebben a becstelen játékban, megindult ellene a késhegyig menő harc. Hatvanezer forintnyi kártérítési pert indítottak ellene. Tönkre akarták tenni. Végül a kúria mentette meg Istóczyt a teljes anyagi és erkölcsi megsemmisüléstől. Csalás büntetében bűnösnek mondotta ki a hamisan árverező zsidót, az okozott károkat teljes egészében ráhárította. Istóczy hosszú idők küzdelmei után győztesen került ki pénzhatalmakkal vívott s reménytelennek látszott küzdelméből. A jóhiszemű, művelt magyar saját ügyén keresztül megismerte az elrettentő valóságot. A liberális, filozofitából, nemesből Látó lett, aki később megrendülten írta:

"Egy titkos világ tárult fel előttem, amely a semitizmusnak, a védtelen nemzsidó lakosság ellen folytatott kegyetlen aknaharcát egész rideg valóságában és óriási dimenzióban tüntette fel szemeim előtt, amely aknaharcában a nemzsidó lakosságnak múlhatatlanul elpusztulnia kellett. S én elhatároztam, hogy a győzelmét immár az egész vonalon biztosnak hitt semitizmusnak megálljt kiáltani fogok."

Regénybe illő, hogy Deák Ferenc tanácsára Istóczy miként vállal képviselőiséget, hogyan kezd küzdeni az országhódító hatalom, az uzsora, a magyar földbirtok meghódítása ellen. A liberális, nemes úrból igazi népbarát, - mint ma mondanánk - szocialista lesz, aki riadtan látja, hogy főként a Felvidéken "a hűbéri rendszernek egy egészen új neme honosult meg, amely rendszerben az uzsorás a hűbérurat, az uzsorás által tönkretett s most már nem földhöz kötött, mint inkább földönfutó nép pedig a jobbágyságot képezi, amely modern jobbágyság ősei birtokát nem is törvény által biztosított jobbágyi birtokként bírja, amint ez a feudalizmusnak már végképp és örökre eltűnt korszakában legalább fennállott; hanem azt mint tulajdonából kiexequált, de ideig-óráig a birtokban hagyott pusztá bíró, az uzsorás javára műveli. Nálunk vízözön előtti embernek, vagy sajnálatra méltó idiótának tartották azt az embert, aki az uzsorás káros voltát és korlátozásának szükségességét csak említeni is merte."

Istóczy Győző az első magyar, aki Herzl Tivadart is megelőzve, a későbbi filocionista programot hirdeti és 1878. június "24-én elmondott híres "palesztinai beszédében" felveti a zsidóság Palesztinába telepítésének eszméjét. Ebben a beszédében - írja Bosnyák Zoltán - a zsidó-kérdést már európai, sőt világpolitikai távlatokba helyezi.

"A keresztény Európában - mondja - egyetlen idegenszerű elem van: és az a zsidóság. Alig szabadultak meg az európai népek az iszlám hatalmától, most ismét a zsidó nép az, amely lázas izgatottsággal és ernyedetlen tevékenységgel azon merész tervet erőlködik megvalósítani, hogy az európai népek fölött az uralmat megszerezze és azokat rabigába hajtja." [45]

Istóczy híres beszédében statisztikai adatokat sorol fel, amelyekből kitűnik, hogy 1785-től 1870-ig, tehát 85 év alatt a zsidók száma megnyolcszorozódott és átlagban minden harminc évben megkétszereződik. Itt megemlíti, hogy az 1869-70-es népszámlálás szerint már 553 641 zsidó él Nagy-Magyarországon. Ezek közül a közös hadseregben mindössze 1295 szolgál és a honvédségben csupán 213.

Ő az első, aki a legvilágosabban látja az országhódítást, Magyarország gyarmatosítását:

"A nemzsidó lakosság fogyása - mondja - természetszerű következménye annak, hogy az ország vagyona lépésről-lépésre, fokról-fokra mindinkább kicsavartatik a mi kezeink közül s eképpen emberekben, úgy mint vagyonban, egyre szűkebb körre szorulunk."

Istóczy Győző elsőként veszi észre, hogy nem antiszemitizmusról van itt szó, hanem országhódításról. A magyar nép leigázásáról. "Kezeitekbe keríthetitek, vagy terrorizálhatjátok sajtóját" - mondja és írja - "s ezzel egy időben féken tarthatjátok, némaságra kárhoztathatjátok közvéleményét, kezeitekbe keríthetitek vagyonának legnagyobb részét, kezeitekbe keríthettek minden materiális és morális tényezőt - egyen kívül és ez egy: a fizikai materiális erő. És ha annyira mennek a dolgok, hogy az ország népének csak az ultima ratió marad hátra: nem mi leszünk azok, akik a rövidebbet húzzuk. Egymás mellett egyikünknek, vagy másikunknak a dolgok természetes szükségszerűsége folytán el kell pusztulnia."

A magyar Cassandra vészes jóslata ez. Évtizedekkel Auschwitz és Bergen-Belsen előtt. És Istóczy Győző azt bizonyítja, hogy a zsidó-magyar viszonylatnak egyetlen megoldása van: a zsidó állam visszaállítása Palesztinában. Híres, de meghallgatatlan beszéde végén Istóczy Győző arra kérte a magyar kormányt, hogy ha valamilyen nemzetközi megbeszélésen felvetődne a zsidó állam felállításának terve, azt ne ellenezze.

Trefort Ágoston vallás és közoktatásügyi miniszter azt válaszolta: "sajnálja, hogy a Házban olyan doktrínákat fejtegetnek, amelyek a Ház humanitárius szellemével ellenkeznek."

Istóczy Győző nem kisebbíti, nem akarja megalázni, gyűlölni a zsidóságot, bár látja a veszélyt, országhódító akaratot, amelyet Kossuth is látott.

Határozottan leszögezi - írja Bosnyák Zoltán -, hogy a zsidókérdést nem vallási, felekezeti, hanem közgazdasági, politikai, más szóval hatalmi kérdésnek tekinti, minthogy a zsidóság is külön társadalmi kaszt.

"A zsidóság jól tudja, hogy a többi népekkel való egybevegyülése által nemzeti és faji individualitását elvesztené és ez esetben le kellene mondani azon világuralmi merész tervekről is, amelyek minden zsidó képzeletében élnek" - hirdeti Magyarország nagy Cassandrája.

"Meggyőződésesem az, hogy a zsidóság csak. addig színlel ragaszkodást ..a magyar állameszme és a magyar nemzet iránt, amíg ez országban a magyar elemé a szupremácia. Vessük el ezt, s a zsidóság azonnal hátat fordít nekünk, sőt ellene fordul, amint hátat fordított és ellenünk fordult, midőn 1849-ben a nemzet ügye elveszett."

1870. október 25. nevezetes dátum a magyar keresztény-nemzeti sajtó történetében, ha erről el is feledkezünk. Istóczy Győző ekkor indítja meg a "12 röpiratot". "Ez volt a világon az első tudományos színezetű, zsidókérdéssel foglalkozó folyóirat" - írja Bosnyák Zoltán.

Az első röpirat vezércikke meghatározza a későbbi magyar látók mindenkori állásfoglalását:

"Mi nem vagyunk se rendbontók, se felforgatók, se utcai demonstrálók, se forradalmárok. Ellenkezőleg, mi éppen a zsidóság által felforgatással fenyegetett társadalmunk érdekeit óvjuk a zsidóság ellen, amely mindig a törvény köpenyével tudja leplezni és fedezni felforgató üzelmeit."

A liberális kormány betiltja a magyar egyetemi ifjúságnak a zsidókérdésben 1881. február 17-ére összehívott értekezletét. És akkor a képviselőházban feláll Istóczy Győző, aki szélesebben és terjedelmesebben, de ugyanazt mondja a zsidó vallási és politikai institúcióról, amit Kossuth Lajos írt 1844-ben a Pesti Hírlapban: "Ezek a tanok (t.i. a Talmud tanításai) megtámadják a tulajdon szentségét, a személy és vagyon alapelvét, - ezen tanok a nemzsidó honpolgárok vagyona, becsülete, élete ellen intézett merényletekre buzdítanak, - ezen tanok a nemzsidó honpolgárok ellen féktelen türelmetlenséget, fajgyűlöletet, sőt ellenükben egyenesen társadalmi irtó háborút hirdetnek, - s ezen tanok még a polgári jogegyenlőség elvét is nyíltan megtagadják, a zsidókat mint privilegizált felsőbb lényeket, bennünket, nemzsidókat pedig, mint jognélküli állatcsordát tekintenek." [46]

Istóczynak és magyar, német kortársainak feledhetetlen érdeme, hogy az emancipációból keletkezett terhes problémát teljes mértékben felismerték. A Berliner Ostend Zeitung munkatársa már 1881 tavaszán megírja: "Európa Istóczynak köszönheti, hogy a zsidókérdés felszínre került".

Az interjúvoló német újságírónak azt mondja Istóczy Győző:

"A németek jó barátaink, és ha valamit rosszallni kellene náluk, ez az volna, hogy nagyon is meghúzzák magukat és minden dolgaikat zsidókkal végeztetik el: nálunk minden német újság zsidó újság. Mondja még Ön odahaza, hogy nekünk a németekkel semmi bajunk, de azok ellen, akik itt a pénz és sajtó birtokába helyezték magukat és most belügyeinket is saját érdekük szerint akarják alakítani, igenis küzdünk és pedig eréllyel."

Egy magános magyar, akinek országát meg akarja hódítani a beszivárgó népcsoport, kétségbeesetten kél fel írásaiban a nemzetét fenyegető országhódítás ellen.

"Egy faji tekintetben, társadalmára, vallására, moráljára, gondolkodásmódjára, világnézetére, eszményeire és törekvéseire nézve az európai keresztény népektől teljesen idegen néptörzs, társadalmi, pénzügyi és nemzetgazdasági uralma alól való emancipációról van szó, a keresztény népek felszabadításáról a zsidóság despotizmusa alól, amely despotizmusát mérhetetlen pénzerejének és ezertorkú hírlapjainak segélyével gyakorolja felettünk." Istóczynek, miként az utána következő német, magyar, amerikai "antiszemita" egyetlen tévedése állapítható meg. Antiszemita mondották magukat, azonban nem a zsidóság, nem a semitizmus ellen küzdöttek, hanem az országhódítás ellen.

"Magyarország már régen a zsidó pénzkirályok meghódított provinciájává süllyedt." [47]

Amidőn 1881 őszén Vas vármegye, közelebbről a Vas vármegyei katolikus papság akciót indít az 1867. évi XVII. T. c., az egyenjogúsítás eltörlése érdekében, Istóczy Győző ismét cassandrai beszédében követeli a magyar társadalom emancipációját a saját hazájában.

"A zsidóknak szabad a mi vallási, politikai, erkölcsi elveinket, politikai intézményeinket nemcsak kritizálni, silány gúnyolódás tárgyává tenni, és ebben senki nem lát türelmetlenséget. Hogy az emancipáció mennyire felelt meg a hozzá fűzött várakozásoknak, azt látjuk ma, amidőn a magunk emancipációjáért kell elkeseredett küzdelmet vívnunk."

"Méltán sajnálhatja az, ország a t. kérvényügyi bizottságot gyenge szeméi miatt. Ott lehetnek például: az uzsora, a maszlagos nadragulyás és vitriolos pálinkamérés, a fuxinos bor és a homokos liszt, mindennemű és fajtájú, hamis bukások, csalások, a hamis mérlegek és népfosztogatás, az iszákosság terjesztése, a döglött marha húsának kimérése, a fehérrabszolga kereskedés, a népdemoralizáló korrupció, a hivatalnokok megvesztegetése és a Talmud alapján hamis eskü, hamis tanúskodás és hamis tanúk toborzása, orgazdaság és talmi aranyak valódi arany helyett való árulása, jól bebiztosított épületek és termények felgyújtása és biztosítási ügynöki üzelmek, raten brief üzelem és tantus pénzeknek körmöci aranyak helyetti kiadása, váltóhamisítások és Amerikába szökések, a katonáskodás alól való kibúvások, állami jövedelemcsontkítások, kaszától, kapától való irtózás, a kereskedelem monopolizálása, licitációkon való összejátszások és különféle sápok, kifizetett adóslevelek vissza nem adása, kifizetett adósságok újra való követelése és behajtása, kereszténygúnyolás és kultúrharc; a keresztény felekezetek és különféle nemzetiségeknek egymás ellen heccelése, ármányok, intrikák, zsidó bosszúállások és börzejáték, plutokrácia, közvéleménygyártás és revolverzsurnalisztika, népbolondító frázisok és népnymor, gründerség és liquidáció, svindli és krack, stb., stb. Ott lehetnek mindezek az elemek és visszaélések, amelyeknek átka alatt pusztul a nép, de azért a t. kérvényügyi bizottság intézkedés szükségességét nem látja." [48]

"Azt mondják, hogy a jogegyenlőség korában élünk és a törvények a zsidókra is szólnának elméletben, de gyakorlatban másként áll a dolog. A zsidókkal szemben nekünk keresztényeknek nincs jogegyenlőségünk. Ezért a jogegyenlőség, a polgári

szabadság, a társadalmi és állami jogok nevében követeljük a zsidó privilégiumok megszüntetését."

Mondani is felesleges, hogy a kérvényügyi bizottság elutasította a kérelmet. Tisza Kálmán nem mert szembeszállni a magyarországi és európai tőkehatalmasságokkal. Ekkor már új vészjelek is mutatkoztak a kárpáti határokon. Az orosz cári kormány megtiltja a zsidóknak a szeszfőzést, szeszárúsítást, a földbirtok vásárlást, megvonja aktív választási jogukat, csak azoknak ad kedvezést, akik a Káspi tenger mellett akarnak letelepedni és földművelést űzni. Erre indul meg az az Amerikáig, sőt Délamerikáig terjedő kivándorlási akció, amelyet a nyugateurópai zsidó szervezetek rendszeresen akarnak lebonyolítani. A kis orországi zsidó, azonban pánikszerűen menekül át a legközelebbi határokon. Hova meneküljön? Magyarországra! - ahol még Csak bevándorlási törvény sem létezik. S ugyanakkor az új bevándorlók elöl kivándorol a magyar elem, a rutén, a tót, a román és Magyarország fölött ott sötétlik montefiorei eligazítás uralmi parancsa:

- Foglaljátok el Magyarországot'

Szatmár megye 1882 márciusában feliratot intéz a képviselőházhoz: "Az oroszországi részekből Galicián át Szatmár megyével határos vidékre beöznlő zsidók bevándorlásának megszorítása tárgyában." A felirat utal a magyar lakosság elvándorlására és rámutat arra, hogy mindinkább szaporodni látják azokat a zsidókat "akik teljesen vagyon nélkül itt egymásra telepednek anélkül, hogy ezért ezen nyerendő s mindenestre magasztos állampolgári jogokért a legkisebb áldozatot hoznák."

A felirat rendkívül tárgyilagosan polemizál azokkal, akik azt hiszik, hogy az új bevándorlókkal munkáskezet nyer az állam. "Reánk magyarokra, a munkáskéz csak akkor ér valamit, ha birtokosa egyúttal magyar is" Heves, Somogy, Torontál megye azonban hiába csatlakoznak a szatmári felirathoz.

A montefiorei parancs - "foglaljátok el Magyarországot" - érvényes a nagy világszervezetek számára is! A londoni Mansion House bizottság képviselői báró Montague Ashert, Potoczki, galíciai helytartó és a londoni lordmajor levelével jönnek Tisza Kálmánhoz, hogy "humanitárius" célból kérjék a menekülő galíciaiak minél nagyobb számú beengedését Szent István országának területére. És Tisza Kálmán mint igazi "humanista" feleli nekik: "Mi itt egy szabad országban vagyunk."

Azonban az Észak-amerikai Unió is szabad ország, de oda is csak bizonyos feltételek mellett lehet bevándorolni. Megkérdezik tőle: nem azért jött-e Amerikába, hogy megdöntse az alkotmányt?

Erre a kérdésre persze mindenki a szokásos "no"-val felel. De legalább a társadalomellenes, antiszociális elemek számára van szűrő, amelyen sokan fennakadnak és könyörtelenül visszadeportáltatnak Európába.

Magyarországon azonban még ilyesmi sincs. Magyarország - mondja Tisza Kálmán - szabad ország! Ide tehát szabadon jöhetnek az új kolonizátorok, hogy átvegyék a kereskedelem, a gazdasági élet irányítását, az elvándorló magyar birtokát. Jönnek, hogy megdöntsék az alkotmányt, mert ha őket kérdeznék, semmi mással nem tudnának felelni, mint a talmudi paranccsal, a theokráciai alapokra fektetett politikai intézményekkel:

"Az idegen király nem a te királyod, az idegen bíró nem a te bíród, az idegen ország népe nem a te néped."

Hermann Ottó, a nagy magyar tudós és politikus 1882. június 7-én indokolja meg a szatmári feliratot, amelyet már magukévá tettek Győr, Fejér, Veszprém, Komárom, Baranya, Nyitra, Hont, Nógrád, Borsod, Szabolcs, Hajdú, Abaúj-Torna, Máramaros, Pest, Arad és Udvarhely megyék törvényhatóságai is.

"Ki merem mondani - hangoztatta Herman Ottó - a nép erkölcsére, gazdasági süllyedésére nagy részben az ortodox zsidók üzleti iránya, eljárása az ok. Aki ismerte a viszonyokat nem egy felső megyében az emancipáció előtt és ismeri ma, az világos képét fogja látni és nyomról-nyomra követheti azt, hogy mily romboló hatást gyakorol az elszigeteltség és egyoldalú irány, amely e felekezetet egyszerre az ő üzletében egészen különleges irányba szorította, amely képtelenné teszi arra, hogy ő a nemzettel egy etnikai alapon érezze magát, egy fél felé törekedjék, a nemzettel magával."

S a vita második napján, június 9-én ismét felszólal Magyarország Cassandraja Istóczy Győző, aki Herzl Tivadart megelőzve, de Kossuth tanításait szem előtt tartva mondja el: "A különleges nemzeti vallással bíró zsidó népfaj az európai államok kebelében politikai hatalmat és pedig nemzetközi politikai hatalmat képez, és mint ilyen államot akar alkotni földrajzi határok nélkül. Egyetlen megoldás a zsidók Palesztinába telepítése!" [49]

Itt merül fel először a látó és rosszat sejtő magyarok nagy politikai víziója, amelynek egyetlen célja: hazát adni egy hazátlan népnek. Kísérteties, hogy ez a magyar rendszerű "Endlösung der Judenfrage", a zsidóság hazához segítése később tökéletesen egybehangzik a budapesti születésű Theodor Herzl szavaival. Prohászka Ottokár, Gömbös Gyula, Szálasi Ferenc és az angol Balfour nyilatkozatai ugyanazt hangoztatják, amit a cionista Herzl hirdetett. S akik mindezt nem értették, vagy nem akarták érteni, aki lemaradtak az időtől, akik csak országhódítók akartak lenni, azok számára már előre ott kopogott Budapest aszfaltján Adolf Eichmann SS Obersturmbannführer csizmája és - a végzet! Nem "antiszemita" voltak az akkori magyar vezetők, hanem gyarmatosításra ítélt népük és elfoglalásra rendelt szentistváni hazájuk, magyar fajuk magukra hagyott védelmezői.

A klasszikusok tisztaságával hangzik felénk a múltból Istóczy Győző 1883. január 23-án elmondott beszéde:

"Mi magyarok tehát ténylegesen meghódított néppé lettünk: nem ugyan fegyverrel, hanem rafinériával meghódítva, a zsidó nép kezében összefutó érdekszálaknak

bilincsekké való összeforrasztása útján a sajtó és pénzhatalom által. És mindazon tényezők, amelyeknek kezeiben van letéve a nemzet jóléte, jövője, lerakták a fegyvert a győzelmes ellenség előtt, lerakta a fegyvert a sajtó egy-két lap kivételével, lerakta a fegyvert a törvényhozás, a kormány." [50]

Istóczy Győzőnek sajtópöre, amely a 12 röpirat 1882. július 15-i füzetének "Az elzsidósodott Magyarország" című cikke miatt keletkezett, a magyar közélet egy legnagyobb eseménye volt. Amikor az ismeretlen szerző - Titus Aemilianus - névtelen cikke miatt a felelős szerkesztőt, Istóczy Győzöt kikéri a mentelmi bizottságtól, a magyar királyi ügyészségnek Istóczy Győző azzal válaszol, hogy az ő mozgalma "a nemzetnek egy idegen uralom alóli felszabadítását célozza, a magyar törvényhozás nem engedheti meg egy olyan törekvés üldözését, amely a nemzet jólétének, boldogságának, érdekeinek megvédését szolgálja". [51]

Az esküdtszéki tárgyaláson Istóczy védője Vadnay Andor, a nagy magyar szociálpolitikus volt, aki ismét csak nem a zsidóság elleni kirohanásokkal, hanem a gyarmatosított ország fájdalmaival kiáltotta az esküdtszék tagjai felé:

„Mikor a zsidó sajtó nemcsak minket, kijelölt céltábláit, hanem az egész magyar fajt büntetlenül piszkolja: amikor Bródi (Braun) Zsigmond lapja újra és újra hirdeti, hogy a magyar középosztály megszűnt értelmiségi lenni [52] ebben az országban, az új elemeknek, a zsidóknak, akkor önök, mélyen tisztelt esküdt uraim nem fogják elítélni a nemzetünk védelmére emelt szóért közéletünk nagy alakját és bajnokát, Istóczy Győzöt.” [53]

Az esküdtszék még - talán utoljára - az ország örömujjongása közepett, felmenti a vallásfelekezeti izgatás alól Istóczy Győzöt, azonban a per mögött mégis ott van a megszűnt magyar, keresztény jogállam kegyetlen rémképe, a liberális idők öngyilkos hipokrizise, "a felekezeti izgatás" ellen hozott későbbi, kúriai döntvények sír felé mutató hamissága.

Alig másfél hónap múltán azonban elhangzik a tiszaezlári ítélet. Elegendő bizonyítékok - tehát nem bűncselekmény - hiányában felmenti a gyilkossággal vádolt tiszaezlári saktereket, s ezzel valóban megszűnik a keresztény jogállam. Magyarország elindul a rabszolgaság, gyarmatosítás útján a Samuellyek, Korvin-Kleinok, Rákosi Mátyások állama felé.

Consumatum est! [54] Magyarország Cassandrájának mégis igaza volt!

IV. fejezet

MI VOLT A TISZAESZLÁRI PER?

A legújabb, de még a régebbi nemzedék sem sokat tud arról, hogy mit jelentett a tiszaezlári per, amely annak idején mind az öt földrész elsőrangú szenzációja volt. Sokan csak azokat hallgatták meg, akik utólagos öngazolásként Magyarországot akarják úgy feltüntetni, mint az "antiszemita barbárság" hazáját, ahol még a hatóságok is hitelt adtak a vérvád középkori babonájának.

Mi történt 1882. április 2-án a Szabolcs-megyei Tiszaeszláron? Ezt tulajdonképpen csak 1882.május 23-án, a parlamenti ülésen említette meg a nyilvánosság előtt Ónody Géza képviselő, tiszaeszlári birtokos:

"Az eset annyira komoly, hogy megérdemli a közfigyelmet. F. év. április elején történt azon községben, amelyben én lakom, Tiszaeszláron, hogy déli 12 órakor egy tizennégy éves lánygyermek ment Tiszaeszlárról ezen községhez tartozó Újfaluba egy boltba, néhány fillérnyi bevásárlást tenni: midőn visszatért, onnan szemtanúk, élő emberek látták a lányt az izraelita ortodox zsinagóga előtt elhaladni, ott eltűnt, nyoma veszett. (Nyugtalanág a szélső baloldalon. - Nagy zaj a jobboldalon.) A nép lázongani kezdett, követelték az izraelitáktól a lányt, ők nem válaszoltak, hanem mindenféle kibúvó ajtót kerestek. Véletlenül kezd a borzasztó való felderülni. Ma az eset a nyíregyházi fenyítő törvényszék előtt van." A néhány nap múlva beérkezett hivatalos jelentések mindenben megerősítették az esetet.

Tiszaeszláron az ortodox hitközség metszőt választott, és erre az alkalomra több galíciai pályázó is érkezett Scharf József házához, aki amolyan egyházfiféle volt. A 14 éves Solymosi Eszter, aki kis szolgálóleány volt egy gazdaasszonynál, kék és sárga festéket vásárolt a húsvéti meszeléshez. Amikor elhaladt a zsinagóga, illetőleg Scharf József háza előtt, behívták, hogy vegye le a szombati gyertyatartókat. ,

Ettől a pillanattól. kezdve a kis magyar lányt nem látta többé senki sem. Egyedül Scharf József fia, a 14 éves Móric vallotta, hogy behívták a templomba és ott meggyilkolták.

Csendőrség még nem volt Magyarországon. [55] A nyomozás nagy késsedelemmel és gyengén indult meg. Bary József, a nyíregyházi törvényszék fiatal vizsgálóbírója, lelkiismeretesen és nagy fáradtsággal, - de természetesen nem a mai modern eszközökkel, - egyedül végezte a nyomozást. Ezenfelül már a kezdetben elmulasztotta a legfontosabbat: nem kereste kellő eréllyel Solymosi Eszter holttestét.

Egy azonban biztos. Mind a nyomozás, mind a hosszú hetekig tartó nyíregyházi törvényszéki tárgyalás során, amelyen már ott voltak a legnagyobb világlapok kiküldöttei is, soha, egy pillanatig sem volt szó vérvádról. Nem merült fel ez a keresztény nemzeti sajtóban, sem pedig a szenvedélyes képviselőházi viták során sem.

A középkori vérvád babonája egyetlen vizsgálóbírói, vagy törvényszéki iratban sem fordult elő, mint ilyen. Csupán Scharf Móric, az egyházi fia említette első kihallgatása során, majd később a helyszíni tárgyaláson ismét eljátszotta, hogy a kulcslyukon miként nézte végig, amint lefógták Solymosi Esztert és kifolyatták a véré. Az utóbbit mindenki egy gyermek fecsegésének tekintette. Azonban a pusztá, - legvalószínűbben - szexuális jellegű gyilkosság tényére - számtalan közvetett és közvetlen bizonyíték volt.

Ezeknek a nyilvánosságra való kerülése idején indult meg egy különös mozgalom, amely aztán az egyszerű és közönséges gyilkossági aktából, nemzeti és faji kérdést, majd pedig világszenzációt és "tiszaezlári ügyet" csinált. Ez a tévesen értelmezett zsidó kisebbségi szolidaritás mindent megmozgatott, hogy az ügyet eltussolja, mellékvágányra tolja, és a gyilkosokat, - akik minden felvilágosult magyar szerint - legfeljebb közönséges gyilkosok voltak, megmentse az akasztófától. Lehet, hogy a magyarországi és a Galícia felől frissen érkezett zsidók féltek a lappangó antiszemitizmustól. Sokkal valószínűbb azonban, hogy ekkor tettek első kísérletet a magyar jogállam sarokba szorítására, megvesztegetésére, terrorizálására.

Ehhez a meglepő és eladdig szokatlan összefogáshoz csakhamar csatlakozott a párizsi Alliance Israelitée Universelle. Hatalmas világerők mozdultak meg a tiszaezlári sakterek érdekében. Parlamenti interpellációk, párbajok kísérték az egyre szenvedélyesebb vitát. Először hangzott fel Magyarországon a sajtóban az a szenvedélyes, gyűlölködő és terrorisztikus hang, amely 1918-19-ben és 1945 után a zsidó kezekben levő magyarországi sajtót jellemezte.

"Az antiszemita politikai törekvések, a tömeghangulat felkeltése és a tömegpropaganda szempontjából a tiszaezlári gaztett nagyszerű lehetőségeket rejtegetett magában! - írja Bosnyák Zoltán Istóczy Győzőről készült tanulmányában. - Jellemző azonban az antiszemita politikusok és a később megalakult antiszemita párt és vezetőjének, Istóczy Győzőnek mélységes felelősségérzetére, hogy soha sem tettek kísérletet a saktergyilkosság politikai kiaknázására. Istóczynak az volt az álláspontja, hogy a tiszaezlári eset az antiszemitizmus szempontjából csak epizód. Az antiszemita pártnak nem feladata a bűncselekmények megtorlása, ez bírói ügy. Istóczy még a látszatát is kerülni akarta annak, hogy a tiszaezlári ügy és az antiszemitizmus között bármi összefüggés lenne."

Az Egyenlőség, a Pester Llyod, az Alliance Israelitée Universelle ezzel szemben megfogadták a liberális Magyarország akkori legjobb ügyvédjét és kitűnő íróját, Eötvös Károlyt, hogy vállalja el a sakterek védelmét. Százezer forintot, mai értékben legalább százezer dollárt kapott ezért a védői tevékenységért Eötvös Károly. Később megvásárolta híres birtokát, amelyet "eszlári pusztának" nevezett el a magyar nép. És megírta még híresebb, még ferdítőbb könyvét: "A nagy per"-t.

Azok után, hogy e zseniálisan ravasz ügyvéd és irodalmár átvette a koldus sakterek védelmét, meglepő dolgok történtek Tiszaezlár közelében. A nem messze levő Tiszadada község alatt a füzesben, máramarosszigeti tutajosok kötöttek ki, akik valamennyien zsidók voltak. Néhány nappal később a dadai füzesben felpuffadt női hullát találtak, amelyen minden kétséget kizárólag a 14 éves Solymosi Eszter ruhái voltak. A ruhákat felismerte az egész falu, maga Eszter édesanyja, gazdaasszonya is, de a hullába senki sem ismert Eszterre. Sajat édesanyja sem. A törvényszéki orvos szakértők, a budapesti törvényszéki bonctani intézet professzora, Jósa Elek, Szabolcs vármegye európai hírű vármegyei főorvosa

és még más nagyírú orvosok is megállapították, hogy a hulla semmi esetre nem lehet a 14 éves Solymosi Eszteré, aki egészséges, kiskorú, és száz százaléig bizonyosan szűz lány volt. Ezzel szemben a női hulla legalább huszonnégy éves, kopaszra borotvált, tehát zsidó nő volt, aki tüdővészben halt meg, korábban élénk nemi életet élt.

Később kiderült, hogy a máramarosszigeti zsidókórház egyik női halottja volt. Ott halt meg, onnan csempészték ki és adták rá Herskovics Salamonnak, a Szeged felé készülő tutajos-vezérnek, aki később be is vallotta, hogy Tiszadada alatt ő eresztette el a tutajai mögé kötött hullát.

De hát hogyan került a 24 éves, tüdővészben elhunyt, borotvált fejű női hullára Solymosi Eszter ruhája? Miként történhetett meg, hogy az újfalvi krájlérájban két krajcárnyi kék és sárga festék oda volt kötve a tiszadadai hulla jobb kezére? Solymosi Eszter nem volt balkezes. Ezt vallották a tanúk. Akik azonban a tiszadadai hullát beöltöztették Eszter ruháiba, elfeledkeztek erről a kicsinységről. Viszont, ha a ruha - minden tanúságtétel szerint Eszteré volt, és a holttest nem a kis magyar lányé, akkor mégis bizonyos, hogy Solymosi Esztert meggyilkolták, és a ruháját azok adták fel egy ismeretlen holttestre, akik a borzalmas bűntényt el akarták titkolni.

A szándék nyilvánvaló volt. Ha a tiszadadai hulla nyakán vágás van, akkor valóban vérgyilkosság történt. Ha azonban nincs vágás, mint ahogy nem is volt, akkor az "antiszemita" találmánya az egész gyilkossági ügy.

A zsidóság szent könyveiből sem az elfogult, sem az elfogulatlan keresztény tudósok, teológusok nem tudták kimutatni a rituális gyilkosság legkisebb nyomát sem. A szerző, Magyarországon 1944 februárjában megjelent Tiszaeszlár című könyvében is utalt arra, hogy a rituális gyilkosság nem volt igaz, de a gyilkosság más motívumok alapján feltétlenül megtörtént, és azt, mint Franciaországban, a Dreyfuss-ügyet politikai erőpróbára használták fel bizonyos körök, amelyeknek ez jó alkalom volt az országhódításra és a keresztény jogállam kompromittálására, lerombolására és hatalmuk megmutatására.

A vérvád megítélésénél nem támaszkodhatunk másra, mint keresztény tudósok, hebreológusok ítéleteire. Huber Lipót, a kiváló magyar teológus, aki könyvtárakat kutatott át nagy munkájának megírása céljából igen határozottan és világosan leszögezi:

"Ha a rituális gyilkosság a zsidó vallás intézménye volna, vagyis ha a zsidó vallás Istennek tetsző vallási cselekményként írta elő keresztényeknek (keresztény gyermekeknek) mintegy emberáldozatként való leölését és vérük vételét, hogy az vallási célokra felhasználtassék, akkor ezt, vagy a mózesi törvény, vagy a később hozott rabbinikus törvények írják elő. Ámde sem az egyiknek, sem a másoknak okmányaiában ennek semmi nyomát nem találjuk." [56]

Ha tehát súlyosan terhelőnek fogadjuk el Huber Lipót megállapításait a keresztényellenes zsidó tanokról, ugyanúgy felmentőnek kell találnunk azokat a gondos kutatáson alapuló ténymegállapításokat, amelyek a vérvád kérdését

alaptalannak és babonán alapulónak tekintik. Huber Lipót megállapítja, hogy még rabbinikus irodalomban sincs nyoma a rituális gyilkosságnak, sőt még Maimonides is tiltja "a testtől elkülönített vér élvezetét".

A fuldai vérvádeset alkalmából II. Frigyes német császár zsidó konvertitákat hívott udvarába, akik hosszabb ideig tartó kutatás és tanácskozás után arra a tagadó eredményre jutottak, hogy sem az ó, sem az újszövetségi Szentírásban, sem a Talmudban semmi nyoma nem található annak, hogy a zsidók keresztény vérré áhítoznának. [57]

Éppen a tiszzaeszlári gyilkosság kapcsán szólaltak meg a legnagyobb tekintélyű európai egyetemek katolikus és protestáns hebrológusai. Az amsterdami, utrechti egyetem, a koppenhágai christiániai, upsalai protestáns egyetemek tudósai bizonyították, hogy a zsidó szent könyvekben még utalás sincs rituális gyilkosságra, sőt sokkal inkább a vérhasználat tilalma íratott elő.

Szóról szóra idézzük azonban Huber Lipót teológiai munkájának azon részletét, mely a rituális gyilkosság lehetlenségének és tilalmának bizonyítása mellett, a következőket írja:

"Ha meggondoljuk, azt az éles ellentétet, amely különösen a Talmud szerint a zsidó és nemzsidó között fennáll s amely akkora különbséget tesz a kettő között, hogy csak a zsidót tekinti Isten gyermekének, a nemzsidókat pedig Istentől elrugaszkodott, tisztátlan s okvetlenül kárhozatra jutó tömegnek, amely oly mélyen áll a zsidó alatt, hogy a nemzsidó ember névre sem méltó, hanem egy fokon áll az oktalan állattal, amiért meg is tagad tőle jóformán minden emberi jogot, akivel szemben nem szeretetet hirdet, hanem idegenkedést és gyűlöletet szít, sőt elvesztését, kiirtását hirdeti; ha meggondoljuk továbbá, hogy a zsidó jogos örökségéből állandóan kidobottnak tekinti magát, szétszórva a föld népei közé, azoktól megvetve, elnyomva s üldöztetve; ha meggondoljuk, hogy megváltó Messiása utáni várakozása oly sokáig teljesületlen maradt, s hogy hite szerint a Messiás megérkezését éppen az elhatalmasodott kereszténység késlelteti s szabályozza stb. stb., nem csoda, hogy akadtak s akadnak a rideg, exkluzív és a szívtelen talmudizmus alapján álló szűkkeblű és elfogult ortodox zsidók, akikben az izzó gyűlölet és vallási fanatizmus fellobban, s arra ösztönzi, hogy buzgón imádkozzanak Istenhez, váltsa meg népét, büntesse és pusztítsa ki az istentelen (keresztények és pogányok) seregeit... Az ilyen hangulatban pedig fanatikusoknál könnyen kifejeződhetnek olyan nézetek, hogy az istentelen keresztények meggyilkolása nem is bűn, hanem Istennek tetsző áldozat, s ha meg volt még a babonára való hajlam is, akkor különösen bizonyos misztikus képzetek hatása alatt megélhette még a vérgyilkosság fattyúhajtását is.

Ámde, ha megengednők is, hogy mindez alkalmas lehetett, vagy lehetne arra, hogy egyes kereszténygyűlölő, tudatlan s babonára hajló zsidókat fanatizáljon, s felébressze bennük a vérgyilkosság gondolatát: e förtelem még sem írható a Talmud, vagy a rabbinikus irodalom rovására, mert ennek voltaképpen az illető eltévelyedett zsidó tudatlansága és babonás fanatizmusa volna az oka." [58]

Az összes pápai bullák határozottan a vérvád ellen nyilatkoztak és minden esetben a legmagasabb keresztény egyházi tekintély részéről védték meg a zsidókat. Viszont tény az is, hogy a középkor végén 1760-ban egy zsidó szekta, - a frankisták -, mely rohamosan terjedt Lengyelország és Besszarábia zsidósága között, hirdette meg a talmudista rabbikkal szemben a rituális gyilkosság vádját. A frankisták, - Frank Jakab zsidó szektáriánus vezér követői - III. Ágoston lengyel király engedélyével bizonyítani akarták a talmudista rabbikkal szemben, hogy a talmudista zsidóknál szokásban van a keresztény vér használata. 1759. július 16-án a lemergi katedrálisban kezdődött meg a disputa, Mikulski kanokok, apostoli adminisztrátor ellenőrzése alatt. A frankisták közül csak tíz rabbi jelent meg, a talmudisták közül pedig mintegy 40.

"Hogy milyen alacsony fokon állott ezeknek a rabbiknak a műveltsége - írja Huber Lipót - mutatja az is, hogy az ország nyelvén nem tudtak beszélni... Tudatlanságuk még azt a szemrehányást sem volt képes visszautasítani, hogy a Talmud követeli a keresztény vér használatát." [59]

A minden "antiszemizmusról" mentes nagy magyar teológus és hebrológus, aki bátran kiállt a zsidóság védelmében, tulajdonképpen rátapintott a tisztaeszlári ügy elevejére is.

A zsidóság szent könyveiben valóban sehol sem fedezhető fel a vérvád. Az Újszövetségben sem lehet nyomát találni a kereszténység szektáinak, az ördögűzőknek, flagellánsoknak, vagy azoknak a szerzeteseknek, akik befalazták Ubrik Borbálát. A kereszténység azonban soha sem tagadta, hogy ilyen szekták voltak és vannak minden felekezeten belül. Ezért feltehető, hogy a zsidó valláson - különösképpen a chasszidim szektán - belül akadhettek Scharf Józsefszerű fanatikusok.

Mert nézzük csak, milyen sötét, embertelen babonák éltek azon a chasszidim szektán belül, amelyből a Tisztaeszlárra átszivárgott sakterjelölt, Scharf József is tartozott.

A chasszidizmus három fő elve a vak hit és föltétlen engedelmesség a caddik (csodarabbi) iránt, az Istennel való egyesülés és a bátorság. A chasszideusnak minden tudomány, mint hiú és haszontalan s mint egyenesen a lelke üdvére káros, meg van tiltva. Tehát bűn s a lélek bemocskolása a gójok világi ismereteinek elsajátítása, sőt olyan könyvek olvasása is, amelyek nem héber betűkkel vannak írva. [60]

A chasszidizmus a modern totalizmus példája is előfutárja. A caddik feltétlenül uralkodik híveinek minden gondolatán, érzelmén, szándékán. Megbocsáthatja minden ember bűnét, mert ő az Isten helyettese. A chasszideus meg van győződve róla, hogy amilyen arányban kényelmet szerez a caddiknak, olyan arányban teszi magát kedvessé Isten előtt. A caddik a legfelsőbb folyamodású bíró is, sőt törvény és jog felett álló úr. [61]

Szörnyű babonák nőnek ebben a chasszidim környezetben. Aki a caddik után hátramaradt inget felhúzza magára, annak megbocsáttatik az elkövetett gyilkosság

bűne. Aki a nadrágját viseli, megtisztult az elkövetett vérfertőzés bűnétől. A caddik sapkája óv a kevélység ellen, tefilinje a szemérmertlenség ellen.

Az Istennel való egyesülést nem lehet nyomott hangulatban elérni. Ezért a chasszideus kötelessége magát szesziesitalok élvezetével is felbátorítani. A chasszideus bátor, tehát dacolhat mindennel, ami a caddik, a csodarabbi akaratával ellenkezik. [62]

A legirtózatossabb babonaság, tudatlanság virágzik a chasszidim szektában. A zsidó Jost Izsák (1860) nyíltan megállapítja, hogy vastag babona, tudatlanság, társadalom iránti közömbösség, civódás, felekezetükhöz nem tartozók iránti gyűlölség, bosszúvágy, lustaság és hivalkodás, a külsőnek teljes elhanyagolása, iszákosság és érzékiség jellemzi e rajongókat; ami pedig a caddikokat illeti, azok egyrészt önző haszonlesésük következtében, másrészt tudomány és műveltség hiányuk miatt képtelenek alattvalóikat süllyedő állapotukból kiemelni. [63]

"Mindezek után - írja Huber Lipót könyvének 347. oldalán, - a katolikus Bonaventura Mayer, múlt századbeli orientalista és a zsidóságnak különben jóindulatú ismertetője, a chasszideus zsidóságot az emberiség legtudatlanabb, legműveletlenebb, legbabonásabb és legdurvább osztályaihoz tartozónak mondja, akik 'az Istenség' iránti kötelességeiket a legpontosabban teljesítik ugyan, de embertársaik iránti kötelességeikkel nem sokat törődnek, mert olyan dolgokat engednek meg maguknak, melyekből kitűnik, hogy a lelkiismeretességet csak nagyon alárendelt kérdésnek tekintik, mert hazudnak, lopnak, csalnak, sőt minden lelkiismeretfurdalás nélkül gyilkolnak is és emellett több helyütt rabjai az iszákosság is." [64]

Azonban a magyar nyomozati és bírói eljárásban egy szóban, utalásban sem lehet felfedezni, hogy a keresztény kultúrállam bármely legkisebb hivatalnok, vagy újságírója, hitelt adott volna a vérvádnak. Az egyes ember, Scharf József egyéni bűnével szemben azonban a zsidóság kollektíven állt a sakterek védelmére. Politikai erőpróbára használta fel a szerencsétlen esetet és ebben az erőpróbában a keresztény jogállam alulmaradt, mert akkor már idegen gyarmat volt.

Szávay Gyula a lelkes liberális és zsidóbarát költő a tisztaeszlári napokban megrázó szavakkal fejezte ki a magyarság megrendülését:

"Miért az általános síkraszállás,
Mikor nincs általános támadás?
Ha egy ember feljajdul népetektől,
Őt megbosszulni mért jön annyi más?
Vigyázzatok, mert egyszer összehozza
A más tábornok is szenvedélye majd,
Tudhatjátok, hogy az megsemmisíthet,
S ti győzelmet nem bírtok venni rajt!

Min függtök össze ti a sakterekkel?
Sorsuk oly módon miért érdekel?
Talán a bűnöst, ha zsidó, ezentúl
Miattatok már büntetni se kell?
Azért van a vallási türelem,
hogy Gazoknak rajta kibúvó legyen,
Hogy saját arcát azzal eltakarva
Arcunkba másszék egy-egy szemtelen?" [65]

"Úgyszólván egyik napról a másikra szorította el a magyarság lélegzetét annak a zsidóságnak szörnyű szolidaritása, amelyet alig másfél évtized előtt emelt ki jóindulatú leereszkedéssel a jogtalanságból. És amikor megpróbálta lezárni ezt a lidércnyomást, magyar mivoltában szembe találja magát a magyar kormánnyal és a magyar karhatalommal. Tiszaeszlár óta szabad az út a zsidó hatalmi törekvések számára" írja a magyar újságírás nagy mártírja. [66]

Csaknem egy évi vizsgálat, izgalom, országos felháborodás és terrorisztikus sajtóhadjárat után 1883-ban az egész világsajtó jelenlétében kezdődött meg a főtárgyalás a nyíregyházi vármegyeháza közgyűlési termében, Korniss Ferenc törvényszéki tanácselnök vezetése alatt.

Korniss Ferenc a független magyar bíró örökre ideálisnak mondható típusa volt és maradt. Megvesztegethetetlen úr, aki 4000 hold földdel, tehát valóban teljes függetlenséggel rendelkezett. Világlapok - többek között a New York Times tudósítása szerint is - olyan pártatlansággal, nagyvonalúsággal vezette a tárgyalást, hogy egész Európa és az Egyesült Államok csodálattal adózott Korniss Ferencnek.

Korniss a vérvádtól, az állítólagos rituális gyilkosságról még csak kérdéseket sem engedett feltenni. Ő egyszerűen a gyilkosokat kereste, a gyilkosság tényét akarta megállapítani. És tanúk vallomásából, közvetett és közvetlen bizonyítékok sorozatából magának a gyilkosságnak ténye bizonyítva volt.

1833 augusztusának elején a tiszaeszlári sakterek ügye ítélet előtt állott. Ekkor történt, hogy a Nyíregyházától néhány kilométerre levő téglási Dégenfeld kastély ura, gróf Dégenfeld József barátságos vacsorára invitálta a nyíregyházi törvényszék elnökét. Korniss Ferenc gyanútlanul kocsikázott ki a régi barátához. S akkor, a téglási Dégenfeld kastélyban szembe találta magát egy váratlan vendéggel: gróf Tisza Kálmánnal, a liberális Magyarország példátlan hatalmú miniszterelnökével. A vendégek vacsorához ültek. A szobalányok felhordták az ételeket, s Tisza Kálmán csak úgy a vacsora végén kérdezte meg:

- Nos, Elnök úr, mit gondol: bűnösök az eszlári sakterek? Korniss Ferenc gondolkodás nélkül felelte:

- Meggyőződéseim szerint: - bűnösök!

- És mi a véleménye a két szavazó bírónak? - kérdezte a miniszterelnök.

- Az egyik szavazóbíró ugyanazt mondja, mint én: bűnösök! A másik még ingadozik! - hangozott Korniss Ferenc válasza.

És akkor - Istóczy Győző feljegyzései szerint - Tisza Kálmán azt mondta Korniss

Ferencnek:

- Nézze, Elnök úr! Holnap, holnapután, vagy bármikor, Ön kihirdetheti a halálos ítéletet az eszlári sakterek fölött. Én nem akarom befolyásolni Önt. Csak annyit adok tudomására, hogy a bécsi Rotschild bárók Őfelségével is közölték: amennyiben a nyíregyházi ítélet elítélő lesz, akkor nem csinálják meg a 60 millió forintos rente-konverziót. Ez esetben a monarchia, de mindenesetre Magyarország csődbe megy. A forint elértéktelenedik. A nemzetiségek fellázadnak. Akarja ezt a felelősséget vállalni Elnök úr? [67]

Korniss Ferenc az a magyar volt, aki szentül hitte: fiat justitia, pereat mundus (Legyen igazság és vesszen a világ). És ott a téglási kastélyban megrendült. Salus rei publicae? Az állam üdve?

Pár nap múlva a nyíregyházi törvényszék elnöki székéből kihirdette a sakterek fölött a felmentő ítéletet. A koronatanút, az akkor már 15 éves Scharf Móricot nem eskették meg, az ingadozó szavazóbírókat az ítélethirdetés előtt leváltották.

És Korniss Ferencnek ez volt az utolsó ítélete. Soha többé nem ült bírói székbe. Soha többé nem hirdetett ítéletet sem gyatra tyúktolvaj, sem komoly bűnöző fölött.

A szentistváni magyar állam és a magyar jogszolgáltatás alatt ekkor rendült meg a föld. Bármi is volt, vagy tett légyen Tiszaeszlár, a szentistváni magyar birodalom akkor bukott el belülről, amidőn a rentekonverzióért magára hagyott egy árva kis magyar libapásztort: Solymosi Esztert. Akkor halt meg a liberális Magyarország, midőn nem azt mondta: fiat justitia! (Legyen igazság), hanem midőn azt hitte, hogy a salus rei publicae, az államérdek a végső és legnagyobb megoldást jelenti.

"Megöltek egy kis libapásztort,
Égre kiált a régi vád,
Úgy ölték meg Solymosi Esztert,
Mint egy tokos, pihés libát!"

- írta ötven évvel később Erdélyi József, akit ezért két heti fogházra ítéltek a budapesti törvényszék, felekezeti izgatás miatt. Rónai Mihály András a jelenlegi bolsevik rendszer élírója pedig örök időre kiutasította az irodalomból!

Ezt a tokos, pihés magyar szüzet magára hagyta a liberális, alkuvó Magyarország. Mint talán Jeanne d'Arc, a francia felszabadulás hősnője, úgy Solymosi Eszter, aki épp úgy 14 éves volt, mint Jeanne d'Arc, - a magyar szabadság legszebb, legnemesebb szimbóluma.

Mert hiszen, midőn őt és az ő igazságát magára hagyta a Tisza Kálmáni liberális és úri Magyarország, akkor kezdődött meg a magyar tragédia, az egekig csapó országhódítás. Az út Tiszaeszlártól egyenesen vitt Samuelly Tibor kalocsai,

bajai kivégzőoszlopához. A bolsevista hóhérok most már a leninizmus és az átvett hatalom göggyével mondták, hogy a gyilkolás, a terror: salus rei publicae! Az ország akkor halt meg, amikor megölték benne a jogot, a keresztényi igazságszolgáltatást, amikor Solymosi Eszter emberi jogát eladták Rotschildnak, Sztálinnak, Samuellynek, vagy Rákosi Mátyásnak.

1883-ban történt meg először, hogy a tüntető magyar munkásság és a pesti polgárság ellen a Scharf Móricok érdekében rendelték szuronyrohamra a magyar honvédeket. 1883-ban, a tiszaezlári ítélet után indultak útra a Cunard Line és a Norddeutsche Lloyd kivándorló hajói, hogy két-három millió magyart vigyenek Amerikába. Magyarokat, akik a tiszaezlári ítélet után döbrentek rá, hogy nincs joguk, nincs igazságuk saját hazájukban. [68]

Ezért így maradt mindörökké Solymosi Eszter, a kis tiszaezlári proletárlány a mi új Magyarországunk szimbóluma. Ő a mi Jeanne d'Arcunk, s ha a magára hagyott, elárvult magyar vérré, a szűz kislány életáldozatára gondolunk, akkor újra halljuk - a Töreký-féle tárgyalóteremből, vagy a vasfüggöny mögöl Erdélyi József halhatatlan sorait:

"Beh piros vagy Solymosi Eszter vére,
Beh meleg!
Hajnalt festek a magyar égre
És felkelő napot veled,
Hogy ne hulljon hiába vérünk
S emléked árva hajadon
Solymosi Eszter árva népét
Ébressze bátran, szabadon."

V. fejezet SZÁZADFORDULÓ, AVAGY - KAZÁRFÖLDÖN

Az ezredéves emlékünnepeket négy éve vége volt. A díszmagyarok és frakkok egyelőre bekerültek a molymegörzőbe. A császár-király immár gyakrabban tartózkodott hű Rothschildjai, mint hű magyarjai körében. Magyarország pedig továbbra is hitte, hogy független, szabad, szuverén birodalom. Azonban Magyarország egyik fontos része, a történelem nagy európai védőbástyája, a Kárpátalja akkor már idegen gyarmat volt.

A kolozsvári Ellenzék Könyvnyomda kiadásában 1901 novemberében jelent meg Bartha Miklós, a nagy magyar újságíró, országgyűlési képviselő, az Ellenzék főszerkesztőjének "Kazárföldön" című könyve. Halk és észrevétlen gyarmatosításról, fegyvertelen leigázásáról talán még soha sem írtak ilyen ragyogó, gyűlöletmentes publicisztikai művet.

Bartha Miklós örök időkre típusa a magyar publicisztának, aki nem ismert gyűlöletet, úgynevezett "antiszemitizmust", faji vagy vallási elfogultságot. Csak

egyét ismert: Szent István népeinek, legelsősorban a magyarnak önzetlen és bátor szeretetét. Talán nem is csodálatosképpen ő is a Függetlenségi Párt köréből került ki. Ő is biztosan olvasta Kossuth Lajos cikkét és ellenzéke volt a Habsburg királynak, akinek Szent Istváni palástja alatt az idegen gyarmatosító hatalom surrant be Magyarországra.

A magyar értelmiség, a magyar arisztokrácia természetesen nemigen olvasta a könyvet, amely legfeljebb négyezer példányban jelenhetett meg. "Abban az időben, tehát 1900-ban az ír származású borostyánkői Egán Ede vezetésével földművelésügyi miniszteri kirendeltség működött Szolyván, s tudtam - írja Bartha Miklós -, hogy elhanyagolt és kegyetlenül elcsigázott népét óhajt a kormány szörnyű helyzetéből kiszabadítani."

A helyzet valóban szörnyű volt. Megértéséhez teljes terjedelmében újra kellene nyomtatni Bartha Miklós könyvét. Sajnos csak igen kivonatossan tudjuk ismertetni megállapításait.

"Búzatermő Magyarországnak van egy vidéke, ahol a nép évről évre százezer számra mindig éheznek. Nem ismeri a jóllakás állapotát. Egész élete abban a sóvárgásban telik el, hogy jóllakhassék. Íme, az állattá fajulás útja. A kutya ragadozóvá lesz, a veréb tolvajjá, ha éhes. A birka bog, a ló nyerít. Ez a szegény nép sem tolvajjá. sem martalóccá nem lett. Nem is kiabált. Némán tűr évtizedek óta." [69]

Mi ahhoz képest Gorkij "Éjjeli menedékhelye", Knut Hamsun "Éhsége", Hugó Viktor "Nyomorultak" -ja, vagy amit a legmodernebb riportázs leír az emberi szenvedésről, kolonizációról, nyomorról, éhhalálról.

Pedig a nép, amely a világtörténelem legszörnyűbb kizsákmányolását szenvedte, részben magyar, részben rutén. Liliomos Nagy Lajos király telepítette ezeket a magyar birodalomba, amikor rossz urai elől menekülve Krjatovics Tódor herceg a nép befogadását kérte a magyarok királyától. Rákóczi népe volt ez, amely jobbágyi sorában rutén szívvel, de magyar lélekkel állt a Nagyságos Fejedelem szabadság zászlai alá, hogy Esze Tamás magyarjaival együtt harcoljon szabadságért és jobb létért.

Erre a szenvedő népre települt rá az az idegen tömeg, amely beáramlott a kárpáti határokon. A magyar századfordulóra jellemző, hogy már Bartha Miklós sem mer írni a zsidó gyarmatosításról, hanem a Galíciából beszivárgott zsidókat "kazárok"-nak nevezi. [70]

Kitűnően látták a magyarországi bevándorlás rendszerét a francia Tharaud testvérek. [71]

Az egész kazárkérdés nem más, mint kényszerű farizeizmus. A kazárok turáni népfaj voltak, s egy kis részük, a délről beszivárgott zsidó rabbik térítő munkája nyomán felvette a zsidó vallást. Ez tehát azt jelenti, hogy a kazárok fajilag legfeljebb annyira voltak zsidók, mint az erdélyi székely szombatosok, akik zsidó

vallásúak, de magyar fajúak voltak.

Nos, ezek a zsidók szállák meg Magyarország egyik legfontosabb kulcsterületét, a Kárpátalját, amely ezer éven át átjáróháza volt mongoloknak, oroszoknak, lengyeleknek. A Rákóczy-szabadságharc leverése után a Rákóczy birtokokat felosztották, Schönborn grófok és egyéb császári generálisok kezére juttatták. Munkácstól fel az ezeréves magyar határig, Volócig, Vereckéig a Schönborn grófok 250 ezer holdnyi erdői suttogtak a félelmetes bolsevista jövődőről. A nép már nem a Schönbornok, hanem a Galíciából beszivárgott kazár rabszolgája volt. Egyedül a Schönborn birtokon kétszáz rutén és magyar községet fog körül a nagyuradalom erdőrengetege. De ebben a vadonban epret, szedret, málnát, gombát sem szedhet, csak az, aki előzőleg egy koronát fizet le az uraságnak. "Rőzsebárca pedig 80 fillérért kapható, de ez csak egyszeri hozatalra jogosít, és csak száraz ághulladékra, és csak annyira, amennyit a hátán elbír." [72]

A negyedmillió holdnyi erdőrengeteg nincs iparosítva. Nagyurak vadászterülete. Az uradalom alkalmazottairól ezeket írja Bartha Miklós: "Főerdész, erdész, erdővédő gyakornok, kerülő, az alkalmazottaknak a nagy sokasága - lengyelek, morvák, csehek, németek, szlovén majdnem valamennyien." Rákóczy földjén gyarmat, sőt kettős gyarmat ez. "Az Ural-hegységben és a Kaukázuson innen - egész az Atlanti Óceánig nincs is hasonló állapot. Kétszázezer hold a szarvasok számára. Ez az övék." [73]

Ez már magában is gyarmati állapot. A nép nem is használhatja az erdőt, a rőzséért is fizetni kell. Ezzel szemben a vaddisznó éjszakánként kitör az erdőből, megeszi a kisparaszt termelte tengerit. Tavasztól őszig az egész Verhovinán égnek az őrtüzek és a halálra fáradt parasztok - akiknek nem szabad fegyvert tartani - a vaddisznók, szarvasok és más kártékony vadak miatt éjjel-nappal őrzik a vetést.

Az uradalmi gyarmatrendszer mellé azonban 1868 táján kezdett beözönlenni egy még félelmetesebb gyarmatosító hatalom, a "kazár". "Kazár név alatt lengyel zsidót értek" - írta Bartha Miklós. A zsidó bevándorlásnak egyik oka az volt, hogy a galíciai orosz kormányzat szigorú ellenőrzés alá vette a boltot, az uzorát, a kocsmát, és védte a parasztot. Románia egy ideig elzárta a bevándorlást előlük, s így tulajdonképpen Magyarország maradt, mint egyetlen bevándorlási lehetőség.

"És jöttek - írja Bartha Miklós. - A hátukon batyuval, kezükben hamis mérleggel, a hordójukban mérgezett pálinkával. Jöttek azzal a kereszténygyűlölettel, amelyet lelkükben az orosz üldözés megérlelt. Azzal az üzleti élelmességgel, amelyet bennük a századok kifejtettek. Azzal a felfogással, hogy másokat rászedni szabad. Másokat károsítani nem cudarság; másokat tönkretenni nem szégyen. Jöttek tizenként, százával, ezrével." [74]

A bevándorlási törvény hiánya a Kárpátalját, de lényegében magát az országot is kiszolgáltatta annak a bevándorló hadnak, amelynek célja az ország gyarmatosítása volt.

Bartha Miklós, amikor a kazár bevándorlást ismerteti, öntudatlanul is vázolja ennek gyarmatosító jellegét:

"A besétált kazár mindenekelőtt azon arányszámról tudakozódik, amelyben az ott levő kazárok a bennszülöttekkel állanak. A törvényes szám egy pro tizennégy. Ez azt jelenti, hogy a megtámadott népből tizennégy essék egy kazárra. A megélhetésnek ez az első feltétele. Ha a kazárok száma meghaladja az arányt, akkor az új vendég iparkodik más faluba.[75]

Ennek a számításnak az az alapja, hogy 14 egzisztencia hátán meg lehet élni, mert egyre-másra mindenkinek a keresményéből 20-20 százalék elharácsolható. Nemcsak megélni, de gyarapodni is lehet. Kerek számokban beszélve, ha a bennszülött 100 forintot keres egy év alatt: ebből a kazár ki tud szedi magának 20 forintot. Marad a keresőnek 80 forintja. Ha ez a művelet 14 bennszülöttön esik meg: valamennyinek marad 80-80 forintja; de a kazárnak 280 forintja lesz. A kazár jövedelme 200 forinttal haladja meg az egyes bennszülött jövedelmét. [76]

A liberális Magyarország védtelen és érdektelen a lengyel zsidók beözönlésével szemben. A községi előljáróságok nem mernek az illegális betelepülőhöz nyúlni, mert annak nagyobb összeköttetései vannak, mint a falusi jegyzőnek. A határokon átszivárgót védi a vármegye és a minisztériumok beamterhadai, a "korszellem". A magyart és a rutént nem védi senki. S a bevándorlás eredménye a századfordulón, hogy Munkács lakosságának 60 százaléka, Szolyvái 25, Vereckéé 42, Volócé 25 százaléka zsidó. S a magyar hatóságok tehetetlensége következtében az alig tegnap érkezett galiciáner tömeg rátelepül a népre. "Bennszülött a bennszülöttel semminemű vásárt nem köthet, hogy közbül ne álljon a kazár" , - írja Bartha Miklós. "A nép egy modern tizedet fizet a kazárnak."

Mi ez, ha nem gyarmati uralom?

A zsidó közvetítése nélkül az államnál, a vasútnál, az uradalmi erdőkben a rutén, vagy magyar nem kaphat munkát. Lélegzetelállító uzsora szorongatja itt a népet. A pénzkölcsönző, ha három forintot ad a nyomorult bennszülöttnek, az azért - havi kamat fejében - három napot tartozik ingyen dolgozni a kazárnak. A ruténnek ötszázhusz percents kamatot kell fizetnie, ha lisztre vagy malacra a kazár hitelez neki. „A kazár lefoglalja magának a munkát, és azt ledolgoztatja a ruténnal. Ha adós a rutén, akkor kamatban dolgozik, és nem kap semmit. Ha nem adós, akkor készpénzért dolgozik, és kapja a felét."

Ma, évtizedek messzeségéből vád a liberális Magyarország rendszere ellen, amit akkor írt Bartha Miklós: "A jóllakás érzése a népnél egy alig ismert állapot." Puliszka, zabkenyér, szilvalekvár, krumpli az, amelyből a népnek meg kell élnie. Ha a családban valaki megbetegszik, a kazár csak uzsorára ad gyógyszerkölsönt, és minderre hamarosan rámegy az egy-két hold földcske. A túldolgoztatott rabszolga csak a kazártól kapja a pálinkát, amely "erőt fokoz, éhséget csillapít, nyomort feledtet". Ma már hihetetlenül hangzik, de a pálinkauzsorások, tehén-, liszt- és malac-uzsorások karmai közé került rutén, aki öt forint kölcsönt vett fel, 15 év alatt hatszáz forintot fizetett ezért a zsidónak. A bírói eljárás eredménytelen. A

kazár batyujában ott van a Tóra és a Talmud, s az utóbbiban írva vagyon, hogy hamisan esküdni szabad.

"A bizonyítás lehetetlen - írja Bartha Miklós -, a hivatalos eskü nem eskü. Akivel csak beszéltem, mindenki meg van győződve, hogy a feltűnő sok hamis esküvésnek véget vetne, ha kötelezővé tennék a rituális esküt."

"Tíz forint kölcsön után egy évre 104 forint kamatot, tehát ezernegyven százalékot számít a beszivárgott lengyel-zsidó." E kíméletlen és szívtelen faj egész élelmességét arra koncentrálja, hogy hurkot fonjon a népélet gyenge szálaiból, s azt a paraszt nyakába vesse."

A gyarmati sorsot bizonyítja Bartha Miklósnak néhány mondata:

"Ez a nép csak azért szabadult fel Rákóczy féle uradalomnak jobbágyi kötelékéből, hogy a kazárok igájába kerüljön. Életfonal a kételkedő hurok a kazárok kezében.

Minden mozdulatánál kazárba ütközik ez a nép. Ha fuvarozni akar: kazár a szállító; ha legelőt akar bérelni: kazár a bérlő; ha útmunkát keres: kazár a vállalkozó; ha kőfejtésnél dolgozik: kazár a munkaközvetítő; ha pénzre van szüksége: kazár a hitelező; ha lisztet, dohányt, sót, bocskort akar venni: kazár a boltos; ha panasza van: kazár a falusi bíró tanácsadója."

Volt-e vajon valaha ilyen gyarmati rendszer Kongóban, Angolában, vagy Indiában, Kínában?

Maga Graetz, a legnagyobb és legsovénabb zsidó történetíró is megdöbbentő képet rajzol erről a "kazár" uzsoráról, amidőn leírja, hogy az ukrainai és kisoroszországi gyarmatok főleg három nemesi család kezében vannak. Ezek a kozákokra kivetett adók bérletét zsidó üzletvezetőknek engedték át. A kozákoknak minden újszülött gyermek és minden új házaspár után bizonyos járulékot kellett fizetniük. Hogy a járulékok fizetése alól ki ne bújhassanak, a görög templom kulcsait a zsidó bérlő őrizte, és valahányszor a pap keresztelni vagy esketni akart, a zsidó bérlőtől kellett kérnie. (Graetz VI. 452.) Ennek következtében kezdődtek a pogromok, s állítólag 1648 és 1658 között negyedmillió lengyelországi zsidó pusztult el. Ennek még egy végzetes következménye volt mind a zsidóságra, mind Európára nézve. Ugyanis ekkor indult meg a keleti zsidóság áramlása Morvaország, Csehország, Ausztria és Magyarország felé. A rabbiszékeket sok helyen lengyelországi talmudistákkal töltötték be, akik aztán a Biblia ismerete helyett a Talmudtudományt hozták az európai hitközségekbe. Maga Graetz állapította meg "Geschichte der Juden" című nagy művében, hogy ettől kezdve még inkább, mint eddig, "a zsidó jogérzéke és tisztességérzéke általánosságban gyengült. Pénzt keresni és pénzt szerezni olyan követelő szükségesség volt, hogy közömbös volt előttük a szerzés módja és az, hogy tisztességgel történik-e." (Graetz III. 472.)

A magyar publicisztikában talán nem található megrendítőbb, tisztább, emberibb írás, mint Bartha Miklós "Kazárföldön"-jének "Nemzeti szempont" című fejezete. Valóságos könyörgés az országot meghódított gyarmatosítókhoz, hogy ne

akadályozzák Egán Ede ruténföldi akcióját, mert a kazár térfoglalása már a Szent Istváni ország egységét veszélyezteti.

A pánszlávok és nemzetségi izgatók számára a kazár: főnyeremény. Mert, ha a befogadó Szent Istváni haza ilyen szívtelenül, oktanul löki oda más nyelveken beszélő hű fiait a nyomornak, kizsákmányolásnak, uzsorának, betolakodottak szabadosságának, akkor amiként a nyíregyházi tárgyalóteremben is megszűnt az államfenség.

"De nemcsak a rutének dőlnek karjainkba ily (segítő, szociális) akcióval írja Bartha Miklós. Egy turóczsentszentmártoni lap már ily című cikket közölt: Kérünk egy Egánt! Az akció kiterjeszhető az egész Felvidékre, és átvihető az erdélyi Kárpátokba. Milliók fogják észrevenni, hogy a magyar haza gondjaikat viseli. Milliók szívében ébred hála a magyar uralom iránt, és ha megjelenik a tót és oláh igazgató, hogy telehazudja lelküket: milliók fogják elutasítani, mert vagyonukat, jólétüket, boldogságukat, kultúrájukat magyar akciónak köszönhetik." [77]

Azonban látja Bartha Miklós azt is, hogy a kazár barbárságot, sötét intellektuális erő takargatja.

"Gondját viselni hitsorosainknak: nemes kötelesség. Ez a kötelesség a kazárok irányában nem nyilvánul. Irtózatossá lelki sötétségben élnek, és fáklyát nem gyújtott nekik a P. (Pester) Lloyd soha. Ellenben nyitott szemmel nézte végig azt a rombolást, mit a kazár véghez vitt. Túrte hitsorosainknak bűneit. Nem jajdult fel az égbekiáltó uzsora áldozatainak nyomora miatt."

Kossuth egyik legjobb hívének, a szabadság és a humanizmus tollforgató magyar apostolának szívéből aztán feltör a keserűség, de nem a gyűlölet:

"De néhány ezer bevándorolt ember kedvéért, akik nem igaz polgárok, akik csalásból, hamisításból és uzsorából élnek: talán csak még sem engedhetjük elpusztítani a föld népének százezreit?"

És utána néhány sorral felmerül Bartha könyvében a nemzetfelosztás és a majdani Trianon víziója is. Amint megírja, elbolondított tótjaink Szvatopluk birodalmát emlegetik, az oláhok Dákó-Romániát, a délszlávok Nagy-Szerbiáról álmodoznak. Két Trianon árnyéka sötétlik e próféciákban, amelyeket csak akkor lehetne ábrándokká degradálni, ha a magyar állam, a közigazgatás legalább emberi, kizsákmányolástól, uzsorától és nyomortól mentes életet tudna teremteni a nemzetiségek számára. Ennek azonban útjában áll a tegnap érkezett kazár, a mögötte uralkodó pesti sajtó-intellektualizmus, az idegen kézbe jutott bankok pénze. Aki ebben az akcióban nincs velünk, az a magyar nemzeti állameszme ellensége! - kiált fel Bartha Miklós. És már késő van.

Komáromi János így ír róluk "Jegenyék a szélben" című regényében:

"Ahová lép, amihez egyszer hozzányúl ez a nép: minden elpusztul ottan. Egyszer azt olvastam róla valahol: "Ez a faj arra van kárhoztatva, hogy vesztére

legyen az embernek, akivel érintkezik; a háznak, ahol lakik; az állatnak, amellyel dolgozik.

... mert az a bizonyos végzetszerű kéz mindenhova elér, ha a világ másik végére menekülsz előle, még ott is torkon ragad és megfojt....

... Olyan nép ez úrficska, mint az aranka a lucernásban. Nem a földből él, hanem a lucernából, és ha nem irtjuk, kikél és megfojt minden táblát a határban... Ma még csak a rusnyákat eszik, s az urak nem akarják meghallani jajgatásukat... a rusnyákok után az urak kerülnek sorra! Vége lesz az egész Magyarországnak!

... S mivel szolgáltam rá, hogy hónapról-hónapra kellett figyelnem magamon szörnyű süllyedésemet, és bárhogy erőlködtem ellene, minden erőlködésem után még jobban lenyomtak a piszokba és a nélkülözésbe. Mi volt a bűnöm? Hogy egyszer diákkoromban én is odavetődtem azok háta mögé, akik kiadták a jelszót: "megfojt és kihült torkunkra hág ez a faj. Magyarok vigyázzatok magatokra..." Mert iszonyatos vége lett ennek a kis csapatnak is! Ma már a világ minden táján szétverve fekszenek a föld alatt, miután előbb szerteüllesztették, koldusokká tették őket... Ez a nép, amely ellen most indulunk, olyan nép kedves Drabik, hogy végzetszerű keze elér a világ másik oldaláig, s ott is magába fojtja a lelket, ha egyszer vétkezett ellene..." [78]

"A múltat semmivé tették, a jelent elpusztították. De ez mind nem elég. Nekik a jövő is kell" - sikolt fel a Szent Istváni Magyarországért aggódó székely publicista.

A liberális magyar urak azonban a beszivárgottak kedvéért magára hagyták a népet. Midőn egyik kis falucska lelkésze 100 négyszögöl földet kért templomépítésre a Schönborn uradalomtól, ez megtagadta a 20 forint értékű földet: "Hej, pedig egy ilyen kis templom erős vár a kommunisztikus és anarchisztikus irányzatok ellen" - sóhajt fel Bartha Miklós, aki bár nem tudhatta, de előre látta, hogy 19 évvel később a Kárpátalja Csehszlovákia része lesz. Azt azonban tudta, hogy a nemzet elvérzik, a Szent Istváni népközösség feloszlik, s ennek oka senki más csak a gyarmatosító hatalom legjobb pionírja, a kazár, s a mögötte álló idegen banktőke, a sajtó. Solymosi Eszter nagy pere után a magyar kivándorlás kezdődik. S amikor a gyűlölettől megszállott kazár gyarmatosító lelövi a hegyvidéki akció vezetőjét, Egán Edét, Rákóczi hű rutén talpasa számára sem marad más kiút, mint az elvándorlás. Jön az elvérzés, úgy, ahogy Bartha Miklós könyvéből közöljük ezt a történelmi dokumentumot.

ELVÉRZÉS

"Minél tömegesebben vándoroltak be Galíciából, annál nagyobb mérveket öltött a rutén kivándorlás. A betolakodók kinyomták helyükből a bennszülötteket. Ez a folyamat három évtized óta tart. A sorvadás fokozatosan és vidékenként vett erőt a népen. Emiatt nem okozott országos feltűnést. Egy kazár kiszorított az ősi tűzhelyről négy-öt rutént. A kazár mindenütt mutatta magát, minden üzletnél

megjelent, minden vállalatnál közreműködött, s ezzel megötszörözte önmagát. Papnak, tanítónak feltűnt a népdeficit. Fináncnak, közigazgatásnak, bíróságnak nem tűnt föl, mert ennek az aktája szaporodott a kazárok szaporodásával.

Most már hatvanezerre teszik az Észak-amerikai Státusokban letelepült rutének számát. Egyik-másik lelkes pap utánuk ment, hogy egyházilag és iskolailag szervezze őket, megőrizze emlékeiket, és ápolja ragaszkodásukat a magyar haza iránt. A kísérlet meddő maradt, mert a rutének időnap előtt áldozatul estek a kiterjedt pánszláv agitációnak. Ezt az agitációt melegen istápolja az orosz diplomácia. A vezéreket pénzzel látja el. Elszakadt népünk közé jól fizetett papokat küld. Iskolákat állít. Ügyes-bajos dolgaikat ellátja. Érdekeiket az orosz konzulok felkarolják. Munkához segítik a népet. Szervezik a szegényügyet és a betegápolást. Ilyen gondolkozással szemben a rutén lelkész, aki csak ideális hatásokra dolgozhatott, eredmény nélkül tért vissza hazánkba. A szegény ruténnek Amerikába kellett menni, hogy hazája ellenségévé legyen.

Beregben az Egán akciója óta megszűnt a kivándorlás. Ez a tény minden statisztikai adathoz jobban beszél. A munka nélkül szűkölködő népnek Egán munkát adott.

Télen át utat építtetett a Bereg és Máramaros között fekvő vízválasztón. Az ilyen feladat nehézségeit csak az tudja mérlegelni, aki már fáradozott abban, hogy valahová út építtessék. Beleszól abba egy néhány főszolgabíró, egy pár alispán, két közigazgatási bizottság, két vármegye, két főispán, két minisztérium, két állammérnöki hivatal és ezeknek összes pereputtya. Azonban az út megépült.

Nyáron át mezőgazdasági munkásokat helyez, el Egán különböző uradalmakban. Csupán Mezőhegyesen hatszáz rutén munkás volt a múlt nyáron elhelyezve. Egyelőre nehezen ment a dolog. Mezőhegyesen panaszkodtak, hogy a rutén nem válik be. Nem is csoda. hiszen alapjában véve, a rutén erdőmunkás. De Egán odautazott. Rendbe hozta a táplálkozási viszonyokat. Gyöngéd elnézésre bírta az uradalom igazgatóságát. Olyan munkát kért ruténjei számára, ami nekik kevésbé szokatlan.

A pán főnagyságos úr látása kedvre derítette őket. Érezték, hogy ott sincsenek elhagyatva; hogy az ő uruk ott is gondoskodik róluk, és mindennek a hatása az lett, hogy négyötöd része a munkásoknak bevált, és az uradalom olcsóbb munkaerőhöz jutott. Az idén nyolcszázan mennek Mezőhegyesre.

De Máramarosban nagy mértékben folyt a kivándorlás. A hegyvidéki akció ott csak most veszi kezdetét. Százával jelentkeztek a községek hitelszövetkezetek és áruraktárak alakítására. A lelkészek itt is hajlandók a munka élére állni. Azonban a közigazgatás részéről nemigen tanúsítanak meleg párfogást. Megvannak anélkül is. Kivált az áruraktárak ellen emelnek kifogást, mert ezek szerintük a meglévő kereskedésnek okoznának káros versenyt.

Az Egán kitartása elől kissé meghátráltak. Legújabban megnyugodtak az áruraktárak felállításában is, de azzal a furcsa kikötéssel, hogy ezek csak bizonyos meghatározott cikkek elárúsításával foglalkozhassanak. Ravasz ostobasággal olyan árucikkeket jelöltek meg, aminőkre a népnek nincsen szüksége.

Máramarosban azt hiszik, hogy ez jogos védelme a meglévő kazár boltoknak. Pedig ez kiváltság in otima forma. Tehát egyik neme a mi híres liberalizmusunknak. Az országvédő és országfenntartó nemesség kiváltságainak még az emléketől is fellázad minden hű liberális kebel. Pedig az a kiváltság rég letűnt. Maga a nemesség mondott le róla, külső kényszer nélkül. Maholnap letűnik a nemesség is, és a liberalizmus gondoskodni fog sírgyalázó epitáriumokról. De a kazár kereskedő egészen más. Azt óvni kell a versenytől. Ha a liberális felfogás ennek az érdekében ejt csorbát: akkor fordítsunk egyet a liberális köpönyegen. Keressünk formulát, hogy adhassunk neki kiváltságot. A köpönyeg bélése konzerváló jelszavakat is tartalmaz. Hol az a bélés? "Gondozzuk a meglévő egzisztenciákat!" Tehát védjük a kazár kereskedést.

Bizony keréketört fogalma ez a kereskedésnek és megbélyegzése ama szép és civilizátorius mesterségnek. Megvenni a bocskortalpat, a savanyított uborkát, a petróleumot, az ekevasat és eladni ötszáz percent nyereséggel; eladni hitelbe, hogy az ötszáz percentből ezerötszáz legyen. Arra utazni, hogy a rutén megittasodjék, s részeg fővel ostobaságokat csináljon, és ennek a révén ellicitálni feje alól a párnát, feje fölül a hajlékot... Piha! ... Mióta nevezik ezt a gaz uzsorát kereskedésnek?! És micsoda közgazdasági, politikai, erkölcsi törvény alapján érdemes ez az áruuzsora nemcsak védelemre, hanem még privilégiumra is?

Azalatt pedig, míg az elvi harc folyik Egán és a vármegye intéző körök között, megérkezik Budapestre egy szomorú vonat. A kormány már megkapta Máramaros fölterjesztését, hogy ott mások a viszonyok, mint Beregben; ott csak cum grano salis van szükség áruraktárakra; ott a kazár üzérkedés nem öltött veszélyes arányokat; a bevándorlás ellen is megtétetett minden óvintézkedés. Kivándorlásról pedig szó sincs.

A szomorú vonat pedig megérkezett.

Egán előre tudta, hogy meg fog érkezni. Jelentést is tett arról a belügyminisztériumban. Intézkedett is a belügyminisztérium, hogy ha rutén vonat érkeznek, egyelőre ne továbbítsák.

A vonat megérkezett. Kétszázhetvenöt rutén ült benne, férfi, nő és gyerek. Öregasszonyok, szoptató asszonyok, serdülő leányok, mezítlábas gyermekek. Ökörmezőről, Kalocsaházáról, Szinevérpolyánáról jöttek. Tehát Máramaros megyéből és Brazíliába mennek. A múlt héten is elment egy szállítmány. A jövő héten is indul egy. Pedig a jelentés szerint kivándorlásról a preventív intézkedések után szó sem lehet.

A föltartóztatott vonat tartalmát a belügyminisztérium rendőri osztálya a dologházba ürítette ki. Itt a rutének lakásban és ételmezésben részesültek. Egán a kormányánál alkalmazott rutén tolmácsot kioktatta a mondani valóra és a dologházba küldötte. Eközben sürgönyözött legékesebben szóló lelkész munkatársának Beregbe, hogy jöjjön azonnal. De a tolmács kísérlétezése sikertelen maradt. Másnap a megérkezett lelkész próbált a szívükre beszélni. Nem használt. Ők mennek.

Ezalatt Egán útmunkát eszközölt ki a kereskedelmi kormányánál. Programja szerint kibérelt volna egy szerfölkött nagy és most üresen álló istállót - amely az építendő út közepén fekszik - a Schönborn hitbizományi uradalomtól a családok téli elhelyezésére. Saját felügyelete alatt fözetett, süttetett volna az asszonyokkal. A munkaképes férfiak 80, a nőknek 60, a gyermekeknek 30 krajcár napszámot és ételmet állapított meg. Harmadnapra Egán megjelent a dologházban.

- TérjeteK vissza!
- Nincs hova. Mindenünet eladtuk. .
"Munkát adok nektek télen. Hajlékot is, ételmet is. Öt hónap alatt a férfi gyűjt 112 forintot, az asszony 84-et, a dolgozó gyermek 42-öt. Pálinkára, dohányra, ruházatra ebből elfogy valami. De marad egy családnak 200 forintja. (Ez november elején volt.) Tavasszal visszavásároljátok házatokat. Beálltok a szövetkezetbe. Akinek szüksége lesz, pénzt kap onnan, hogy gazdaságát fölszerelje. Az a pénzeteK is megmarad, amit most az útra viszeteK, Állami tehenet is kaptok, úgy, mint Beregben, és legelöbérletet a kincstártól.

- Nem térünk már vissza, megyünk Brazíliába. . "Legyen eszeteK. Ott nem érti meg senki a ti nyelveteteK. Nem lesz templom, ahol imádkozzateK. Nem lesz pap, aki vigasztaljon. Még temető sem lesz, ahova a kisgyermek elhantoltassék. Idegenek leszeteK ott. Kihez fordultok tanácsért, igazságért, oltalomért? AgyonverneK és nincs aki megbüntesse a gyilkost. Házatok nem lesz, hogy lepihenjeteK. Nem látjátok többé szép hegyeiteket. A szomszédot nem fogjátok ismerni. Gyümölcsfátoktól örökre megváltok, pedig apátok ültette azt. Meglátjátok: nem olyan lesz a forrás vize, mint otthon volt; a kő sem olyan lesz, a patak sem. Más virág terem ott a réten, más bogár mászkál a gyepen, más nap süt az égen. Ne menjeteK oda."

- Elmegyünk, pán főnagyságos úr. Lesz ott nekünk hajlékunk is, tehenünk is, földünk is, gyümölcsösünk is. Itt van az írás. Nyomtatva van, kép is van rajta.

A csalogató egy kis füzet volt. Címlapján egy farm van színes nyomással. A kép háttérében csinos tornácos ház, oldalt istálló, az udvaron baromfi, néhány tehen, két ökör az eke előtt, két ló egy megrakott kocsival, oldalt virágzó gyümölcsfák, elől búza, zab, tengeri és lóheretáblák kövér termésseK. A füzet leírja, hogy minden rutén család kap ingyen egy ilyen belső telket, külsőséget, amelynek

hossza két, szélessége egy kilométer, két ökröt, három tehenet, két lovat a hozzá való szerszámokkal. A képen füstöl a kémény, rutén leány piros csizmában feji a tehenet, a ház előtt hársfa árnyékában ül a rutén gazda, akihez gömbölyű menyecske közeledik párolgó állal.

A rutén ember a mennyországot sem képzelne ennél szebbnek. "De ez mind nem igaz. Titeket megcsalnak. Ez mind csak arra való, hogy megtöltsétek a hajót, s kifizessétek a vitelbért. Ne higgyétek, hogy ingyen földet kaptok. Ingyen föld nincs a világon. Telket, házat, barmot sem kaptok ingyen, sem pénzért, mert ott, ahová visznek, csak pusztaság van. Se falu, se város. A hajó kirak titeket egy terméketlen, sivár, kiégett tengerpartra. Aztán füttyül, és odébb surran a nagy vizen. Ti a parton maradtok. 'Alá is út, fel is út.' Csakhogy még út nincs. Merre lesztek el? Ami pénzetek volt, azt elfizettétek a hajóskapitánynak. Eleségetek rég elfogyott a hajón. Nyakatokon a batyu, az apró gyermek, az öreg szülő.

Hová, merre? Mert nem vár ám ott a parton senki reátok. Jól megértsétek, én mondom nektek. Kérdezzétek meg Beregben, hogy jó ember vagyok-e? Láttátok-e a szép kövér gulyát a névtelen havason? Láttátok-e a tiszta, csinos, olcsó állami boltokat? Hallottátok-e, hogy ezer meg ezer rutén gazda szabadult meg két év alatt az uzorától? Hát azt, hogy száz meg száz ember telket, földet, ökröt vásárolt? Hát én mondom nektek, aki hozzátok is elmegyek, hogy ott is úgy legyen, mint Beregben; én mondom, hogy titeket most megcsalnak. Ez a kép, ami itt a füzetben van: hazugság. Ez a sok ígélet: mind hazugság."

"Az a hajózási vállalat, amely vinni fog, csak azért alakult, hogy vigyen. Neki portéka kell. Ti lesztek a portéka. Ha odaértek, senki sem fog veletek törődni. A parttól elindultok és mentek, amerre a szemetek lát. Hová? Órákig kóboroltok, mint a bitangba került jószág. Keresitek a falu tornyát, de nincsen sehol. Sütökemencében ha volnátok, ott sem volna nagyobb hőség, mint azon a kiaszott pusztaságon. A forró nap kiszívja minden erőtöket. Asszony, gyermek vízért imádkozik. Forrást kerestek, nincs sehol. Árnyékot kerestek az sincs."

"Mit csináltok azokkal, akik ellankadnak, tovább vánszorogni nem tudnak, kidőlnek a hőségtől? Otthagyjátok a kopasz földön, hogy elpusztuljon, mint egy beteg kutya? Mivel hantoljátok el? Hol a pap, hogy beszentelje, hol a harang, hogy megszólaljon, hol a koporsó, hogy elföldeljétek? Alig, hogy otthagyjátok, már gyűl a csókasereg, a varjúsereg a hollósereg; Ott kóvályognak elhagyott társatok feje fölött. A szemét vájják ki legelőször."

"Aki bírja, tovább megy. Hová? Nincs aki útba igazítson, mert ha láttok is embert, beszélni vele nem tudtok. Elérkeztek egy gyapotültetvényhez. Oda kell talán három munkás. De csak férfi. Melyik legyen a három? Mit csináljon az a három a családjával? Hát a többi hová legyen? Láttátok az országút porát, amikor felkavarja a forgószél? Ez a ti sorsotok Brazíliában. A porszemek szétszóródnak. Ti is. Elszakít egymástól az élet, elszakít a betegség, elszakít a halál. Hát ne menjetek!

Én magam visszaviszlek a patakos völgyekbe. Munkát adok nektek. Veletek maradok. Hozzá segítek, hogy házat, telket vásároljatok. Maradjatok itthon."

- Elmegyünk, uram, nem tehetünk másként, Rudolf trónörökös úr vár ott reánk, aki nem halt meg, csak elbujdosott, s új hazát teremtett a rutén népnek.

"Balgák vagytok. Megcsaltak. Ugye a királyi boltos mondta ezt nektek? Hazudott. A kalocsaházi kocsmáros is mondta, ugye? Az is hazudott. Ők pénzt kaptak a hajózási vállalatától ezekért a hazugságokért. Nekem higgyetek, mert én jó ember vagyok. Ha igaz, amit ők beszélnek, miért nem mennek Brazíliába? Miért nem foglalják el ők azt a szép tanyát és azokat a nagy termőföldeket?"

- Mert a zsidóknak nem adja ám a jó király. Egán meglepetve kérdezte: "A zsidónak nem adja és nektek odaadja? Miért nem adja annak, és miért adja nektek?"

- Azért, mert a zsidót a jó király nem szereti. Tudja, hogy az ő ruténjeivel a zsidó rosszul bánik. Azt is tudja, hogy a rutén jó katonája volt az ő nagy vezéreinek, Rákóczinak és Kossuthnak. Most, hogy elszegényedtünk, mert a zsidó elvette mindenünket, a jó király meg akar jutalmazni, s megparancsolta a fiának, hogy minket Brazíliában boldoggá tegyen.

Egán belátta, hogy itt a hit a legsötétebb babonává alakult át. Ennek a csapatnak a katasztrófája elkerülhetetlen. Irtózatossá lett a logikával, mert ez a nép kioktatva. A kazár ügynök arra tanította őket, hogy a kivándorlást a király csinálja a nép megjutalmazására. A kazár nem mehet Brazíliába, mert a jó király haragszik rá. De a ruténre királyi jutalom vár ott, mint Rákóczinak és Kossuthnak jó katonájára.

Megjegyzendő, hogy az ékesszóló lelkész az Egán utasítására magával hozott Bereg megyéből egy rutén parasztot is, ki hasonló csábítások folytán már megjárta Brazíliát. Szörnyű viszontagságokat állott ki. Családja ott veszett. Ő maga különös véletlenségből egy gőzösre akadt, amely megkönyörült rajta és alkalmazta a szénkamrában. Leírhatatlan nélkülözések és szenvedések között hazakerült. Egán ezt is felhasználta kapacitációra. Úgy vélte, hogy ennek, aki ott járt, mindent látott, élő tanúja a csalásnak és hazugságnak, aki szintén mindenét eladta, hogy útiköltsége legyen, akinek a sorsa az övével egyforma - hogy ennek inkább fognak hinni, mint neki. De a szerencsétlenek ennek sem hittek.

Még egy erőfeszítést tett Egán a belügyminiszternél. Úgy okoskodott, hogy ennél a népnél nem a szabad akarat működik. Ezek elbolondított emberek. Cselekvésüknek nincs beszámíthatósága. A józan értelmet kiverte agyukból a csábítás. Ezek tehát kiskorúak, akiket gondnokság alá kell venni. Vakságukban kész veszedelemben rohannak. Mintha csak egy tehervonat elébe dobnák magukat, vagy mintha a Dunának mennének, hogy belefulladásra várjanak. Hasonló eszeveszettség hatásáigilag megakadályozandó. Ezeket éppen úgy nem szabad útra eresztetni, amiként nem

szabad egy pesties házba a falu lakóit bebocsátani. Ezek e pillanatban örültek. Tehát nem lehetnek Önjogúak. Nem rendelkezhetnek sorsuk fölött. Nem tűrhető, hogy 80-90 elbolondított férfi kétszázkilencven asszonyt és gyermeket végpusztulásba sodorjon.

Egyetlen menekülési esély, ha rábukkannak valami osztrák konzulra, s ez hazaszállíttatja őket a magyar állam költségén. Önmagát védi tehát az állam, ha nem tűri elvérézésének ezt a nemét, és előre megakadályoz nagy kiadásokat.

Ezekhez hasonló érvekkel a belügyminisztérium is át volt hatva, azonban nem vélte megengedhetőnek, hogy a jogéletbe ily mélyen bevágó kérdést önállóan intézzen el. Jogi tanácsot kért tehát az igazságügyminisztertől, aki azt felelte, hogy törvénykönyvünkben nincs alap azon kivándorlók rendőri visszatartására, akik bűncselekményt nem követtek el, és rendes útlevelel vannak ellátva.

Bűnösök pedig nem . voltak ezek a nyomorultak. Útlevelelük is volt. Hogy is ne lett volna, amikor a község jegyzői kar jelentékeny hasznot húz az útlevelek kiállításából. A szomorú vonat tehát négy napi küzdelem után elindult, neki a messzeségnek, a bizonytalan életnek, a bizonyos halálnak. Láttam a szerencsétlenek menetrendjét. Állomásról állomásra, óráról órára van az útjuk megjelölve abban a füzetkében, amelynek címlapján a boldog farm ál. Mennyibe kerül a jegy Budapestig, onnan Fiuméig, onnan Udinéig? Hol kell átszállni egyik vonatról a másikra? Mennyi az időzés itt vagy ott? Milyen kinézésű ember várja őket Budapesten, Fiumében, Udinéban? Ez mind apróra le volt írva. Az utasításban hangsúlyoztatik, hogy senki mással szóba ne álljanak, csak azzal, aki megjelöltetett. A kérdezősködőknek feleletet ne adjanak. Útjuk célját senkinek el ne árulják. Annyi pénzzel induljanak útnak, hogy amikor Genuába érkeznek, még legyen nyolcvan forintjuk, mert személyenként ennyi a hajódíj Braziliáig.

Ezt a vállalatot Silvio Notárió udinei közjegyző vezeti. Ennek az úrnak Máramarosban kazár ügynökök állanak rendelkezésére. A vállalat egyetlen célja az, hogy a Genuában alakult hajózási társaság szállítmányokra tegyen szert. A kazár ügynökök elég nyíltan űzik a toborzást. Ebből kettős hasznuk van. Százalékot kapnak a vállalattól, s a megbolondított nép áruba bocsátott vagyonát kótyavetye árban szerzik meg.

Azokat a községgyűléseket, amelyeken a kivándorlás módozatait részletesen megbeszéli a nép, kazár befolyás következtében a községbíró szokta összehívni.

Ezen a helyen csak egy csapatról számoltam be. Azonban sokan mennek. Pár hónap alatt több ezren vándoroltak ki. Máramaros némely vidéke megbolygatott méhrajhoz hasonlít. Minden megmozdult: az emberek, a háziállat, a fölszerelés, a berendezés, Mert mindent pénzzé tesznek, hogy mehessenek. Még a ház is megmozdult a fejük fölött. A föld is megmozdult a talpuk alatt. Csak Máramaros

kormányzati lelkiismerete nem mozdult meg. Így vérzik el a nemzet és így szüretel a kazár."

Ekkor azonban hiába írt már Bartha Miklós a rutén felszabadításáról. Maga az országbíró magyar nép is idegenek szolgája lett.

A Verhovináról hiányzott egy templom, amelyre a Schönbornok sajnáltak 20 forintot áldozni.

Igen! Egy ilyen kis templom erős vár lett volna "a kommunisztikus és anarchisztikus" irányzatok ellen.

És Kárpátalja ma a kommunizmus gyarmata. Szovjetország részlege. Európa szívébe tolt ék és tör.

S mondjuk meg: hogy ez így van, így történt, abban nem egyedül a kazár a hibás.

VI. fejezet

ANTISZEMITIZMUS?

A zsidó világhatalom tényleges megalapozója tulajdonképpen egy szerencsétlen, vagy inkább rosszul meghatározott fogalom volt: antiszemitizmus.

A szót 1873-ig nem ismerte senki. Ekkor merült fel először a korai német fajvédő publicisztikában. Nem zsidó oldalról feltalált, de mégis súlyos fogalom volt ez, mert ürügyül szolgált arra, hogy az emancipációtól a világalomig segítse a zsidóságot. Szerencsétlen volt, 'mert faji alapra helyezett egy politikai, társadalmi és világnézeti kérdést. A zsidók nem szemiták. A tudományos kutatás régen megállapította, hogy a zsidó nép különféle embertípusok keresztezéséből keletkezett. [79] Legjobb esetben a zsidók fele volt szemita származású.

A második hibája volt a fogalmi meghatározásnak, hogy valóban magában hordozott valami negatívumot, amely sokszor a kultúreberekre visszataszítóan hatott. Az "anti" szócskát egyetlen embercsoporttal szembeni gyűlöletnek, tehát alantasabb érzésnek lehetett tekinteni, ami - az úgynevezett és általában elítélt "antiszemitizmus" ezenfelül - sokszor jobb hiányában faji síkra vitte át a harcot, amely csak igen kis százalékban lehetett vallási és faji harc. Mert lényegében nem a zsidó faj kisebb vagy nagyobb értékűségéről, hanem a Tanról volt szó, amely a nemzetek fölötti nacionalizmust és a keresztény országlási renddel egybe nem hozható politikai intézményt a gyarmatosítást jelentette.

A zsidóság kitűnő taktikai érzékkel feszítette szét a fogalmi meghatározás helyességén mutatkozó rést, és igyekezett annak felhasználásával még több sajnálatot kelteni maga iránt és még több hatalmat hódítani.

A tudatlan és tájékozatlan ember valóban "antiszemita". Azt hiszi, hogy egy szellemi, gazdasági, politikai és sajnos, ma már világpolitikai problémát el lehet intézni, akár átkozódásokkal, akár gyermekes hiedelmekkel, vagy megbukott fajelméleti jelszavakkal. Veszélyes és káros antiszemita az, aki az egész kérdést a synhedrion és, a nép, Krisztus meggyilkolásán keresztül ítéli meg a zsidót, de nem ismeri a Tant. A Talmud és a Toledót Jézus (Jézus életrajza), "istenkáromló

gyalázkodásokkal s torzításokkal telített koholmányok, mesék, ma is élnek még a zsidók köztudatában és táplálják a "Názáreti" iránti gyűlöletüket." [80]

Az indulatokra hajlamos antiszemita csak a zsidó ember bizonyos tulajdonságait gyűlöli, gúnyolja. Nem tetszik neki a pajesze, a kaftánja, a lúdtalpa, esetleges tisztátalansága, s hajlandó gyorsan egy pofonnal megoldani a maga zsidóproblémáját. Hasonló alantasság főként az emberre átvetíteni a Tan törzsi nacionalizmusát, holott ezért személyileg egy zsidó nem felelős. Ez a Tan azonban gyűlöletet hirdet, és ezért gyűlöletet vált ki. [81] ' .

Az úgynevezett infantilis antiszemitizmus valóban buta jelenség, amely ténylegesen - sokszor - irigységen, tudatlanságon, műveletlenségen, személyi sértődöttségen, vagy faji gőgön alapszik. S ez segítette a világ fölötti hatalmat az ő kezükre juttatni, mert mindig alkalmat szolgáltatott arra, hogy a zsidók megsajnáltassák magukat, s humanizmusért kiáltozzanak akkor is, amikor például az uzsorától akarták eltiltani őket. A primitív orosz tömegek barbár pogromjai a kultúreurópát menekülő zsidókkal töltötték meg. Ezek kergették még Amerikába Oroszország zsidó tömegeit, hogy azok ott épp. oly uralmi réteggé váljanak, mint mindenütt. A félzsidó Heydrich SS-vezér faji antiszemitizmusa vitte a koncentrációs táborokig a keleti zsidóság egy részét, hogy azután a megmaradottak, szenvedéseik jogán később 40 milliárd márkás német jóvátételt és világhatalmat igényelhessenek maguknak.

Semmiképpen nem lehet azonban antiszemitának tekinteni azokat, akik tudományos megalapozottsággal, minden faji demagógia nélkül egy politikai képlet, közelebbről az országhódítás ellen harcoltak.

Ma már súlyos tévedésnek látszik, hogy az ország és a nép helyzetét látók "antiszemitáknak" nevezték magukat, és hogy 1993. október 6-án Budapesten megalakult az országgyűlési antiszemita pártkör. Ismételjük: az elnevezés szerencsétlen volt, mert a fogalom negatívumot hordozott magában. Azonban Istóczy Győző, Simonyi Iván, Ónódi Géza és Széll György magyar népünk védelmére nem tudtak jobb fogalmat találni, mint ezt. Később a rosenbergi szellemű német Rassenschutzgesetz lejáratva a fajvédő fogalom értelmét is, mert a zsidóságot, mint fajt összetévesztette a politikai intéccióval. A Méhely Lajos fogalmazta magyar fajvédelem is egészen más volt. A nép védelme, de nem a vérség, hanem a szociális gondolat jegyében.

Azonban épp azok a magyarok, akik "antiszemitáknak" nevezték magukat, nem a zsidó faji, hanem a zsidó politikai és gazdasági uralom, tehát Szent István országának gyarmatosítása ellen küzdöttek. [82]

Még a magyar "antiszemita párt" megalakulása előtt Istóczynak sikerült nemzetközi síkra emelni ezt a kérdést. A német Sozialer Reichsverein dr. Henrici javaslatára elsősorban a szociális jogaiért küzdő magyarokat - közelebbről Istóczy Győzöt és Simonyi Ivánt - hívta meg az 1882. szeptember 11-i drezdai kongresszusra. A kongresszus elnöke Bredow, nyugalmazott százados és Simonyi Iván, magyar országgyűlési képviselő volt. Már a második napon elfogadták

Istóczy Győző kiáltványát, s elhatározták, hogy azt az amerikai és az összes európai kormányoknak megküldik.

Feltűnően érdekes, hogy a drezdai kiáltvány csaknem teljesen elfogadta a magyar álláspontot, amely nem faji harcnak tekintette, hanem mindig is politikai, szellemi, gazdasági szempontból vizsgálta a gyarmatosítási törekvéseket. A drezdai kiáltvány, amely az első nemzetközi keresztény összefogás eredményéből jött létre nem a faji ellentéteket hirdeti, hanem a világ és országhódító törekvésekre, tehát a lényegre utal. [83]

Tulajdonképpen az, akkori német vezetők is Istóczyt keresztül egyenesen Kossuth Lajostól tudják meg, hogy itt nem faji és vallási, hanem politikai hatalmi harcról van szó. S ezt a magyar álláspontot mint a drezdai kiáltvány világosan mutatja, magukévá teszik. Nem emberek, hanem elvek ellen küzdenek, méghozzá az önvédelem jegyében. Világosan bizonyítja ezt magyar viszonylatban a "12 röpirat" 1833. szeptember 15-i száma, amely Istóczy tízpontos programját közli. Ebben is csak a hatalom megtöréséről van szó, de nem a zsidók üldözéséről.

Nem lehet eltitkolni, hogy Kossuth Lajos, aki 1844. május 5-i vezércikkében az antiszeminizmustól mentes magyar állam és társadalom védelme alapjait rakta le, éppen ebben a kritikus időszakban, kissé változtatott véleményén. Gelléri Mórral folytatott beszélgetésében 1883-ban elismeri, hogy a magyar népnek sok oka van az antiszemitizmusra. Ennek ellenére kifogásolja az antiszemita párt programját, és azt mondja, hogy az antiszemitizmus okait gazdasági intézkedésekkel kell levezetni. És itt az emigráns Kossuth erőteljesen szembe kerül a szabadságharcos Kossuthal, aki 1844-ben az emancipáció ellenes tanát meghirdette. Az általa végzetesnek tartott politikai intézményből - íme - országfoglalás lett. Nemzetellenes hódítás és gyarmatosítás épp azon a területen is, amelyről az ifjú Kossuth' az "Éhségmentő intézetekben" írt. Istóczy Győző ezért a hazai élettől elszakadt Kossuthnak most saját elveit olvassa fejére. "A zsidókérdés nem csupán gazdasági kérdés, ma már nemzeti létkérdés, ma már az a kérdés. hogy a magyar vagy zsidó elem legyen az uralkodó Magyarországon." [84]

Kossuth azonban mégis megmaradt régi álláspontja mellett, és a galíciai bevándorlás megtiltását, a bevándorlási törvény megalkotásának okvetlen szükségességét hangoztatta.

Ennek ellenére Kossuth állásfoglalása hátrányosan befolyásolta a magyar antiszemita párt választási esélyeit. A várt 70 képviselő helyett 20 kapott mandátumot, noha a választási manifesztum hangoztatta, hogy a párt csak alkotmányos és törvényes eszközökkel akarja célját elérni. [85] A zsidóság kétszázezer forintot vetett be arra a célra, hogy Istóczy mozgalmának győzelmét megakadályozza. A párt azonban már nem tudott elegendő jelöltet állítani a biztos kerületekben sem, mert a terror, a megfélemlítés, az anyagi függőség 16 évvel az

emancipáció után, akkora volt, hogy igen sokan nem merték vállalni a nyílt állásfoglalást az ország belső függetlensége érdekében.

Annyit azonban mégis elértek, hogy az ellenfél kerületeiből kisöpörtek sok megalkuvó politikust, élükön Eötvös Károllyal, a tiszzaeszlári védővel. Kibukott Polonyi Géza, Helfy Ignác, Mezei Ernő. Elérték, hogy még a választások előtt a felsőház hat szavazattöbbséggel elvetette a zsidó-keresztény házasságokról szóló törvényjavaslatot. A felsőház állásfoglalására az ország minden részéből félmillió aláírással bizalmi nyilatkozat érkezett.

Az eltérés a kossuthista és széchenyista alaptól végzetesen megbosszulta magát úgy a magyarságon, mint a zsidóságon. Az országhódítók hamarosan meghirdették, hogy a velük szembeni állásfoglalás - barbárság. Mindenki tehát, aki ragaszkodott a fennálló országlási rendhez, a magyarsághoz, a keresztény jogállamhoz és magyar nép országmegtartó hagyományaihoz, a szentesített törvényhez - "antiszemita lett". Vagyis barbár. Barbár volt, aki meg akarta alkotni a bevándorlási törvényt - tehát maga Kossuth is - kannibál, aki meg akarta szüntetni a népet fojtogató kazár uzsorát, antihumánussá kiáltották ki a bírót, aki megbüntette a gyilkost, a csalót, a hamisan bukott kereskedőt. Antiszemita lett az újságíró, a szellemi ember, ha nem volt hajlandó alávetni magát a gyarmatosítók, pénzhatalmasságok és zsoldjukba fogadott idegen főszerkesztők akaratának. Antiszemita vagyis barbár volt mindenki, aki védte önmagát, vagy népét. A magyar hibákat, sőt erényeket is lehetett gúnyolni, megvetetté tenni a 16 éve befogadottak sajtójában. Szent István Magyarországon szabad volt antimagyarnak, de már gyakorlatilag tilos volt pro-magyarnak lenni.

Mi is hát végső eredményben az antiszeminizmus?

S itt vissza kell menni az ősrégi kérdéshez: mi volt előbb? A tyúk, vagy a tojás? A zsidó uzsora, vagy a zsidó gyűlölet? A Talmud és a Sulhán Áruk keresztény gyűlölete, vagy a keresztények önvédelme?

Mi volt előbb? A kárpátaljai 1500 százalékos uzsora, vagy Egán Ede? Az oroszországi kocsmauzsora avagy a pogrom? Samuelly Tibor járt-e az élen, avagy csak ő utána jöttek az "atrocitások".

Ismét csak a nagy keresztény teológushoz és tudósokhoz kell visszatérnünk, aki abszolút elfogulatlanul a keresztények zsidóellenes intézkedéseit súlyosan elítélve állapítja meg, hogy minden úgynevezett antiszemitizmusnak előzményei voltak.[86]

Ugyancsak ő állapítja meg, hogy az egész középkoron át egész Európában megölt valamennyi zsidó száma nem tesz ki olyan rengeteg számot, mint azoké a nemzsidóké, akiket a zsidók II. Sapur (310-380) és II. Kozroesz (590-620) perzsa királyok alatt Perzsiában, a VI. század elején pedig a zsidó Dunaán alatt

legyilkoltak. Nem szabad figyelmen kívül hagyni Houston Stewart Chamberlain történelmi adatait sem, amelyek szerint a Bar Kochba lázadás idején a földközi-tengeri térségben a zsidók 350-400 ezer nemzsidót mészároltak le. Ugyancsak ő írja meg, hogy a középkorban, ha "nem a zsidók lettek volna a gyengébb fél, az ő gyűlöletük - a múltakból következően - bizonyára kegyetlenebbül végződött volna a keresztényekre nézve." Huber Lipót szerint, habár a zsidók a keresztények legádázabb ellenségeinek mutatták magukat, a keresztény népek mégis egy évezreden át türtöztették magukat és tartózkodtak a keményebb fellépéstől. [87]

Az egész világ tele volt a középkorban a zsidó uzsorakamat miatti panaszokkal. Zsigmond király 1436-ban 100 dénár után heti hat dénár kamatot engedélyezett a zsidóknak, ami 104 százaléknak felel meg. IV. Béla 190 százalékot engedélyezett nekik. [88]

Luther Márton, akit joggal állíthatunk oda mint a modern kor felvilágosodottságának úttörőjét, sokkal elítélőbben nyilatkozott a zsidóságról, mint akár Hitler, akár Heinrich Himmler. Luther Márton "Von den Juden und ihren Lügen" című broszúrájában hét javaslatot terjeszt elő, amelyet természetesen a "humanizmus" korában senki sem oszthat, azonban amelyek mégis úgy tűnnek fel, mintha nem egészen a kereszténység volna az oka a hibáknak, üldözéseknek. Luther a gyűlölettel száll szembe, és ezeket mondja: "Zsinagógáikat, vagyis iskoláikat fel kell gyújtani, és ami nem akar elégni, azt földdel be kell temetni, hogy soha többé ember ne lásson azokból egy követ, vagy salakot sem, hogy Isten lássa, hogy keresztényeire szórt ilyen nyilvános hazugságokat, átkozódásokat és káromlásokat. Nem védelmezhetjük és nem oltalmazhatjuk a zsidók olyan házat, amelyben bennünket átkoznak, káromolnak... ez annyi volna, mintha magunk tennénk azt, sőt még sokkal rosszabb. Nem járja, hogy mi átkozott gójok arcunk verejtékével dolgozzunk, ők meg, a szent emberek majd mindezt felemésztik, és aztán még gyalázatosan dicsekedjenek is, hogy ők a keresztények urai." [89]

A lutheri mondatokban ott van a kossuthi felismerés is. Nem a zsidótól, hanem az országhódítóktól, a leigázóktól féltette Luther is az ő népét. "El kell válnunk tőlük, és országunkból ki kell őket űznünk, az ő gondjuk aztán, hogy hazájukba jussanak!" - írja Luther Márton. - "És jutalmul még gazdagokká és urainkká tegyük azokat, akik még ki is nevezhetnek!" - kiált fel a protestantizmus megalapítója, a szellemi és lelkiismereti szabadság, az emberi egyenlőség pionírja.

Akiknek módjukban volt a zsidó problémát tudományosan és nem az "utca emberének" alpári antiszemitizmusa alapján megismerni, azoknak mindig a szeme előtt lebegett, hogy az antiszemitizmus oka nem a zsidó emberben, hanem a, Tanban, a keresztényellenes gyűlölködő, és minden esetben államellenes elméletben keresendő. [90]

"Nem úgy van az, ahogy a zsidó írók felvázolják mintha a zsidó nép teljesen ártatlan áldozati báránya volna más népek gonoszságának, akik tiszta, büntelen. mártírjai a világtörténelemnek, akik mindig csak a jóakaratauk miatt szenvedtek. Ő

(a történelemíró) nem tud a zsidókra csupán tömjént szórni, mint ezt ők maguk legtöbbször megteszik, neki nem szabad elhallgatni az ő bűnüket sem." Ezt írja a nagy német történettudós, akinek tárgyilagosságát még a modern zsidók is elismerik.

Már előre halljuk a kifogást, hogy mindez az "antiszemiták" találmánya. Elvégre a pesti bankár, a bárósított zsidó kereskedő és a New York-kávéház, vagy a Nyugat intellektuelje nem azonosítható a Galíciából beszivárgó Talmudzsidóval. Nagyjában mindez igaz is. Molnár-Neumann Ferenc, Bródy-Braun Sándor és a többiek természetesen egész más színvonalat fognak reprezentálni az elkövetkező XX. évszázadban, mint - mondjuk - az olaszliszkai csodarabbi. Azonban a szellemiség, amely őket eltölti, mégiscsak abból a szellemből nőtt ki, amelyet a Talmudzsidó hordozott zöld bársony tarsolyában. Ez a másod-, vagy harmadgenerációs zsidó fiatalsága, amelyből "nagy" íróink kinőttek - amennyiben apái hithű zsidók voltak - még a jeshivákban, a Talmud-iskolákban ismerkedett meg a kereszténygyűlölettel, amelyet tovább vitt, fel egészen a Pester Lloyd, később Az Est vagy a Népszava szerkesztőségi boxáig.

A liberalizmus századában, amikor a zsidó előtt az emancipáció kitarja a hatalom, bőség és élvezetek kapuit, nem tudta megváltoztatni a modern, sőt hitehagyott zsidóság szellemi alkatát. Kétezer esztendő beidegzettsége tette alkotásra képtelenné, és arra, hogy önálló gondolatot termeljen, de adott ezzel szemben sokoldalú készséget a kritikára, az eszmék szétbontására, gyakorlati értékesítésére, vagy lejáratására. [91]

A zsidó szellem idegenségét a keresztény világban belül talán legjobban látta Goethe és Liszt Ferenc. Goethe is főként politikai szempontból nézte a már korábban is folyó zsidó térhódítást. Herder azt írta, hogy az olyan minisztérium, amelyben a zsidó megjelenik, "kiszáríthatatlan pontini mocsárrá válik".

Liszt Ferenc, a magyarság és az emberiség egyik legnagyobb zsenije, szintén kitűnően mutatott rá arra, hogy a Tan sötét eltévelyedése az úgynevezett kultúrzsizidóságot is megakadályozza a szellemi alkotásban. [92] Nagy elmék és nagy nemzedékek gondolkodásában nyoma sem volt az olyan antiszemitizmusnak, amely kisebb értékű embernek, vagy gazdasági konkurensnek tekintette volna a zsidóságot. Ők csak a szabadságot, a keresztény országlási rendet, vagy ha tetszik, a demokrácia egyensúlyát féltették.

Friedrich Nietzsche a század legnagyobb gondolkodója, minden filozemítizmusa ellenére profétikusan, kossuthista szemszögből nézte a jövőendő két eshetőségét:

"A zsidóknak nem marad más hátra, mint Európa uraivá válni, vagy elhagyni Európát."

Ugyanekkor a zsidóság legnagyobb szellemei, például Freud Zsigmond úgynevezett pszichoanalitikus magyarázatokat kerestek az antiszemítizmus

fogalmára, és természetesen a más népek alacsonyabbrendűségével akarták magyarázni ezt. A Freud-féle paradoxon szerint az antiszemitizmus még ma is a "pogány népeknek ilyen formában konzervált Jézus és kereszténység elleni gyűlölete". Arnold Zweig, az emigráns német író 1933-ban egyszerűen paranoiásnak minősítette a német népet a hitlerizmus egyes jelenségei miatt.

Azonban a valóságra egy nagy magyar zsidó író, az európai zsidóság Cassandrája és nagy vátesze talált rá, kimutatván könyvében: "az antiszemitizmus, ha eszközeiben nem is, - mert ugyancsak vét a tiszta emberi összetartozandóság érzése ellen - társadalmi folyamatában a zsidó faji elfogultságnak és korlátoltságnak reakciója. A neurotikus pszichoanalitikus kompozícióból, az antiszemitizmus, a zsidókérdés beállításából kitűnik, hogy a zsidó az önmagára vonatkozó kérdés, az örök zsidókérdéssel szemben tárgyilagosságra képtelen. Mert képtelen önmagát és hibáit a saját tükreben felismerni, s a más tükör által eléje vetített képet mindig torzítottan nyilvánítja. Nem tudja leleplezni önmagát, még önmaga előtt sem, mert olyan szuggesztiókkal van terhelve, amelyeket ha felismerne, már meg is szűnt zsidó lenni. És utólag: mindig mártírnak érzi magát, mert képtelen az ellene irányuló érzéshullámok okait saját magában keresni. [93]

Dr. Fejér Lajos - aki maga is zsidó volt - ezzel egyben azt is kimondotta, hogy az antiszemitizmust mindenkor maga a zsidóság idézi fel, s egyben, hogy amíg zsidók lesznek mindig lesz "antiszemitizmus" is.

VII. fejezet ASSZIMILÁCIÓ [94] - NÉVMAGYAROSÍTÁS

Az emancipációt (befogadást is beleértve) az asszimiláció gondolata főként zsidó viszonylatban a legsötétebb liberális babona volt. Ettől függetlenül támadás a Szent Istváni gondolat ellen is. A nemzet megfélemezett első szent királyának "Intelmeiről". A középkori Magyar Birodalom senkit sem akart asszimilálni. Egyenjogú keresztény népcsaládokat gyűjtött egybe anélkül, hogy megkövetelte volna az "államnyelv" ismeretét. Az asszimilációs gondolat - amelyet főként a beszivárgottak kedvéért találtak fel - 180 fokos elfordulás volt a többnyelvű állam (Vielvölkerstaat) 900 évig tartott valóságától.

A Huszadik Század című szabadkőműves, de egyébként nívós folyóirat zsidóvitájában megszólalt Stefanek Antal, aki a magyarországi tótok mozgalmának egyik vezére volt, majd a prágai Narodni listy munkatársa lett. Magyarbarátnak nem mondható megnyilatkozásában mégis rátapint a kérdés velejére, midőn kimutatja, hogy a zsidóság nem a befogadó néphez, hanem a hatalomhoz, a hatalmon levő urakhoz akar asszimilálódni [95]

Mindenütt a többnyelvű és többnemzetiségű államokban van természetes beolvadási folyamat, miként Amerikában is. A kényszer nélküli, önkéntes asszimiláció ellen sem a demokrácia, sem az úgynevezett humanizmus

szempontjából a legfelvilágosultabb ember sem emelhet szót. Magyarországon ez a természetes asszimiláció megvolt minden időben, sőt a kapitalizmus kezdő korszakában még inkább!

A felvidéki zipszer polgárfiú, vagy az erdélyi szász kereskedő gyermeke - anélkül, hogy bárki is kényszerítette volna erre - megtanult magyarul. Eljött Budapestre, vagy Debrecenbe tanárnak, mérnöknek, ügyvédnek, és itt már ha akart, ha nem - magyarul kellett beszélnie. A szlovák proletár, ha nem is tudott magyarul, eljött a hegyekből, és építőmunkás lett a rohamosan növekvő Budapest építőállványain. Mi több: szakszervezeti vezére lehetett a fajmagyar proletároknak, hiszen a szocialista és szakszervezeti mozgalmak történetében később gyakran találkozunk olyan kifejezetten szláv, szlovák és rutén nevekkal, mint Malasits, Mikulits, Szakasits.

Az asszimilációnak ebben a fajtájában senki sem láthatott erőszakot, magyar sovinizmust. Hiszen ugyanez a természetes asszimiláció érvényesült az Egyesült Államokban, ahol a munkahely asszimilált, és tanította az államnyelvet. Nem erőszakkal, nem iskolatörvényekkel, hanem a lehető legegyszerűbb úton.

A liberál-sovizizmus zűrzavaros korszakában a bűnnél nagyobb hiba volt az emancipációt megveténi a zsidó asszimiláció elméletével is. Az indokolás igen egyszerű: a zsidó lelkében soha nem vált magyarrá. Magyarul megtanult ő is, mert mi másként tudott volna üzletet kötni a magyarral. Ebben az egyetlen vonatkozásban őt is az önkéntes felismerés hajtotta. A nagykállói piacon, a nyírségi kofákkal, a budapesti bankban a váltót-bemutató gentryvel mégsem lehetett jiddisül beszélni. Ez eddig a pontig természetszerű kényszer volt a zsidóságra is. Azonban a liberalizmus kora a zsidó sajtó szuggesztíójának hatása alatt azt hitte, hogy a ripsz-ropsz módra folytatott asszimilációval, a nyelvet megtanult galíciáner máris olyan törzsökös magyar lett, mint Tass, Ond, Huba, Töhötöm leszármazottai. [96] Az asszimilációs babonának, amely egy lelkileg, társadalmilag és politikailag asszimilálhatatlan népcsoport gyors beolvasztását tételezte fel, teljes lehetetlenségét és veszélyességét egy másik magyar publicista ismerte fel - utólag. Makkai János, aki a későbbi zsidótörvények előadói tisztétől, a kalandos exilig elég változatos politikai pályát futott meg. 1937-ben még jól látta, hogy mi az abszolút lehetetlenség az asszimilációs elméletben. [97]

A "magyar zsidó" képletének végzetes hamisságáról - ugyancsak utólagosan - kitűnő bizonyítékot szolgáltatott bizonyos dr. Klár Zoltán nevű álhírlapíró, aki 1950 után, fajvédő zsidó vezérként próbált fellépni az USA-ban, s a magyarországi zsidóság ügynevezett csúcsszerveinek egyik gyűlésén, melldöngetve mondotta el "magyarságának" hitvallását: "Magyar a nyelvünk, magyar volt az iskolánk és magyar az étlapunk." Ez az étlapmagyarság csupán a rántott csirkéhez, vagy az ideai libához hasonult át, de nem a lélekhez.

A "Három nemzedékben" Szekfü Gyula is látta a zsidó asszimiláció babonájának felületes, hamis mivoltát, midőn azt írta a magyarországi zsidóságról: "Lelkébe óvakodunk beletekinteni, megelégedvén ruha - és beszéd külsőségeivel: ... összetévesztettük a nemzetiséget a nyelvvel, a magyarságot a magyarul csevegéssel, a halhatatlan lelket a mulandó, színét váltó külsővel. Vétünk a legsúlyosabb, mert az Ige a Lélek ellen való." [98]

Tegyük hozzá, hogy vétkesek voltak a magyarsággal szemben azok is, akik letértek a józan széchenyista alapról, és inkább a magyar parasztot vetették oda a nyomornak, kivándorlásnak, minthogy lemondjanak a már idegenné vált liberális kapitalizmus juttatásairól. Ők nem Széchenyit követték, hanem a saját gyermeküket dobták ki a csónakból, és az idegenét fogadták be.

Amikor a befogadott értékesebbé vált, mint a honfoglaló, akkor tulajdonképpen egyenesen vitt az út Kun-Kohn Béla diktatúrája és Rákosi-Roth Mátyás akasztófái felé.

A grófi Magyarország már a magyar nevet is odadobta a kárpáti határon át beszivárgottaknak. A Szent Istváni Magyarország 1908-as bukásáig 26 zsidó család kapott magyar báróságot, körülbelül 300-500 magyar nemességet. [99] Ötven krajcárért, mai értékben körülbelül egy dollárért meg lehetett vásárolni a Nagyságos Fejedelem nevét, hogy aztán a Dob utca bodegáiban, a Teleki tér ócskapiacán csak úgy nyüzsögjenek a Rákócziak, Balassák, Bocskayak, Bethlenek, akik 30-40 évvel ezelőtt jöttek át a kárpáti határon. A hatalmat és szociális kiváltságaikat féltő magyar sejkék pénzre éhes társadalma alázatos tisztelettel fogadja el az új bevándorolt kezéből az odalökött könyöradományokat, s közben sovíniszta diadallal hordozza a díszmagyart.

A századvég az a különös korszak, amelyben 500 ezer forintért magyar báró lehet bármely galíciáner, 5000 forintért nemességet kaphat a csaló, és 50 krajcárért magyar nevet vehet fel bárki. Mire elkövetkezik 1900 hajnala, tökéletesen "rohamérett" Szent István Magyarországa. [100]

A gazdasági élet, kereskedelem, a földbérlet, a bankkapitalizmus, és az ipar rohamosan csúszik át a bevándoroltak kezébe. Még riasztóbb, hogy Kiss József, Szabolcsi Miksa és társai úttörése nyomán ugyanilyen rohamtempóban júdaizálódik a magyar sajtó, szellemi élet, a színház, a könyvkiadás.[101] Az utolsó akadály még a teljes országhódítással szemben az a kis "antiszemita" csoport, amely világosan látja a veszélyeket. És akadály az akkor még világosan látó katolikus papság jó része, amely hevesen szembeszáll a zsidó keresztény házasságokról szóló törvényjavaslattal. Ez a javaslat mégis meghozza a zsidóság számára az egyenlőség teljességét. 1993-ban a főrendiház is elfogadja az 1895. évi XLII. törvénycikket, a recepciót. Báró Vay Béla főrendiházi elnök "igen" szavazata dönti el a forró vitáktól, politikai botrányoktól kísért javaslat sorsát. Ezzel az egyetlen szavazattal megszületett az 1944. március 19-ig érvényes magyar végzet. Ugyanekkor létrejött azonban az ősz és újmagyar nemesség 1944-ig eltéphetetlen

szövetsége, gyakran vérszövetsége, amely különös és vészes komplexuma volt. A régi nemesség védte feudális kiváltságait, antiszociális előjogait és politikai hatalmát, s hogy ezt megtarthassa ahhoz az újnemesség adta a pénzt, amellyel saját politikai befolyását akarta továbbépíteni.

Az új vérszövetségeknek következményeit később profétikusan hirdette meg a magyar történelemtudós, dr. Málnási Ödön, [102] aki megrendítően mutatja meg a liberális századvég valóságos arculatát.[103]

Csodálatos, de a zsidókérdés értelmét, lényegét - mint később is - legjobban látták az igazi - cionisták. Lévai Jenő nem ok nélkül hivatkozik a cionisták egyik röpiratára, amelynek címét, megjelenési idejét nem közli. Ennek ellenére világosan látszik, hogy legelőször a cionisták ismerték fel az antiszemitizmus, asszimiláció törvényszerű összefüggéseit. Az említett cionista röpirat a következő képletet rajzolta fel:

$$\text{Antiszemitizmus} = \frac{\text{zsidók száma} \times \text{társadalmi nyomor}}{\text{a zsidók asszimilációja}}$$

A XIX. század végén Magyarországon jelen volt az antiszemitizmus mindhárom kelléke. A zsidók száma a közel húszmilliós országban csaknem egymillióra nőtt. A társadalmi nyomorról gondoskodott a sejkuralom, a liberális kapitalizmus, és legelsősorban az asszimiláció babonásága. Kossuth Lajos, aki 33 éves hontalansága alatt sok eget és sok poklot megismert, főként pedig megismerte a nyugati világhódítók félelmetes hatalmát, látszólag, - de csak nagyon látszólag - eltért azoktól az eszméktől, amelyeket a Pesti Hírlap 1944. május 5-i számában hirdetett. Turinból, 1882. október 11. keltezésű, és a zsidó Helfy (Helfer) Ignáchoz írott levelében látszólag teljesen elfordul korábbi álláspontjától. Szégyennek és botránynak minősíti, hogy Magyarországon még zsidókérdés létezhetik. Ugyanakkor azonban igazi kossuthi hevességgel foglalt állást a zsidó bevándorlás ellen.[104] "Nemzetiségi és közgazdasági tekintetek tanácsolják - írja -, hogy Magyarország ne tárjon kaput semmi jöttment söpredéknek. Azt az önfenntartás kötelessége parancsolja, hogy idegen zsidónak, éppúgy mint idegen pánszláv, vagy pánromán elemeknek Magyarországra csoportosulása meg ne engedjék." [105]

"Megkövetelheti a párt (függetlenségi) a zsidóktól, hogy ők is lássanak hozzá azon antidiluviánus-szagú választófalak ledöntéséhez, melyek őket keresztény polgártársaikkal egy nemzetestté összeforrásba akadályozzák. (Országlási renddel egybe nem hozható politikai intézmény! - A szerző.) Az asszimilációt a maguk részéről is buzgón előmozdítsák; kivetkőzvéen a felekezeti szűkkeblű kötelekeiből, maguk legyenek a legsújtóbb ostorai azoknak, akik a saját felekezeti kötelességük között az összeforrást nehezíteni törekcsenek, s az asszimilációt akadályozzák." [106] Még ma, a nagy bukás után csak csodálkozással lehet

végignézni a századforduló magyar lelki és erkölcsi lélekhasadásán, amely egyfelől a befogadottakat támogatta, és a honfoglalókat idegenbe vándoroltatta. A liberálkapitalizmus anyagilag támogatta a magyar gentry korszerűtlen uralmának megmaradását, és a magyar nemesi osztály politikai súlyával, befolyásával segítette a nemzetidegen elem előretörését. Még csodálatosabb szerepet vitt a század végén a zsidó intellektualizmus, amely gyűlölte ugyan a magyar nemességet, de a vele szövetséges zsidó nagykapitalizmustól kapta lapjainak előállítására a szubvenciókat. Szabolcsi Miksa (Weinstein) Egyenlőség című lapja egyetlen év alatt 1895-ben 25 ezer forintot vett fel a nagykapitalista vállalatoktól. [107]

És a századforduló előtt kezdődik a még ördögibb játék a magyar proletáriátussal. Az új bárók, új nemesek a régi arisztokráciával igyekeznek szövetségre lépni. Az újonnan beszivárgott progresszív intellektuelek pedig a kitagadott magyar munkásság fölött igyekeznek átvenni a hatalmat, a politikai irányítást, sőt a gazdasági és ideológiai vezetést is. Pedig hazahűbb elem nincs a magyar munkásságnál, és agrárproletáriátusnál, amely ellen gyakran adják le sortüzeiket a Tisza-korszak erőszak szervei, és amelyet céltudatosan hajtanak a csendőrkordonokkal szembe azok a proletárvezérek, akik nem a nagybank segítségével, hanem alulról akarják végrehajtani az országhódítást, a magyar parasztság és munkásság segítségével. Ezek a Galíciából és Morvából érkezett, magyarul még alig-alig tudó szociáldemokrata munkásvezérek, pár szláv és német asszimiláns segítségével már nem a Talmudot magyarázzák, hanem a marxi osztályharcot - amelynek gyűlölete és gyűlölködése talmudi eredetű -, miközben igen jól megértik magukat az új plutokráciával.

A magyar proletáriátus, a világ legkitagadottabb szegény népe azonban soha, még Kun Béla és Rákosi Mátyás uralma alatt sem fogadja el magáénak ezt a balkáni és idegen marxizmust, amely a századforduló előtt kiformalódik. Május elsejék idején viszi ugyan a vörös lobogót, de nem hazátlan bitang, hanem hazát kér a hazában, midőn felzeng a "Munkás Marseillaise":

Egy talpalatnyi föld e honból, Nem a miénk sehol, sehol, Csak majd, ha hantja ránk omol Vagy ha lélek harangja kondul. Éhség nyomor velünk! De majd mi felkelünk, S ha elnyomói nyakára lép, Szabad lesz majd a nép.

És ezt a talpalatnyi földet nem akarja megadni a magyar agrárproletáriátusnak a magyar sejkek és új bárók, iparmágnások szolidaritása. És ezt nem tudhatja megszerezni számukra az a marxizmus sem, amelynek vezérei - de nem tagjai - eleve gyanúsak a "hazátlan bitangságban". Természetesen hibás a magyar kis-intelligencia is, amelynek a félféudális államban állás és hivatalvesztéssel járt volna, ha odaáll az osztályharcmentes szocialista, de nemzeti gondolat oldalára. Viszont nem szabad elfelejteni, hogy a világ egyetlen szociáldemokrata mozgalmában sem élt annyi gyűlölet, bizalmatlanság és elfogultság a keresztény értelmiséggel szemben, mint a magyarországiban. Nem a tagsági bélyegeket szorgalmasan ragasztgató egyszerű tagok táplálták ezt az értelmiségi gyűlöletet,

hanem a galiciáner vezetők. Ők konkurenciát láttak minden vezetésre képes magyar értelmiségben, aki becsületes szándékkal közeledett a munkásmozgalom felé. Zoványi Jenő debreceni egyetemi tanár példája mutatja, hogy az ilyen becsületes szocialistákat Rothenstein Mór miatt kiirtották, kompromittálták, kizárták, lejáratták.

Súlyossá vált a magyar írók, szellemi emberek sorsa is, ha nem voltak hajlandók betörni az országhódító hatalom igájába. A századforduló előtt kezdődtek a hideg terrornak azok a - magyarság számára eladdig - ismeretlen módszerei, amelyek később Kun Béla és Rákosi Mátyás akasztófáira hurcolták a magyarság szellemi elitjét. Akkor azonban már lehetett magyar egzisztenciákat megsemmisíteni, magyar írókat kompromittálni, hivatalnokokat és kis vármegyei tisztviselőket is erkölcsileg vagy anyagilag tönkretenni, ha nem engedelmeskedtek a befogadott nép parancsainak, vagy ha látták a végzetet, amely rajtuk keresztül közelített a Szent Istváni birodalom felé. Az első áldozat Kuthy Lajos volt, a Hazai rejtelmek írója. Kétkötetes regénye 1846-ban jelent meg, nyomdai megjelölés nélkül. Kuthy Lajos, akit hol a magyar klasszikusok, hol a Jókait megelőző korai romantikusok közé számítottak, mai szemmel nézve - jó közepes regényt írt, az akkori idők szellemének megfelelően. Elkövette azonban a hibát, hogy egyetlen fejezetében szinte kísérteties biztonsággal megjósolta, hogy hova fog vezetni az emancipáció. Nem érdektelen, hogy Kuthy Lajos ugyanúgy látta a jövőt, mint az valóra vált. A meghódított ország rémképét vázolta fel, két évvel a szabadságharc előtt. A könyvet épp annak megdöbbentő előrelátásai következtében többen olvasták talán, mint Petőfi költeményeit vagy Kossuth cikkeit.

Kuthy Lajos útjában állt az országhódításnak, és bizonyos országhódítóknak. Erkölcsileg kellett kivégezni tehát úgy, ahogy lehetett. A bohém költő és író, aki örökös pénzzavarokkal küzdött, a szabadságharc leverése után - állítólag - a pesti osztrák titkos rendőrség szolgálatába szegődött. Leleplezték. Elvégre a magyar közvélemény akkor csak egyetlen ellenséget látott: - az osztrák elnyomót, Kuthy Lajos életének a nyomor és az öngyilkosság vetett véget. Istóczy Győzöt, mint előbb láttuk, hamis esküvel, becsületrablással akarták tönkretenni, de épp ezáltal vitték a pro-magyar táborba.

A XIX. század magyar-zsidó kémregényének legsötétebb fejezete Verhovay Gyula tragédiája. A Függetlenség szerkesztője "nagy vad" volt. A Függetlenség bátor, objektív magatartást tanúsított a tisztaeszlelő per során. S ez elég volt ahhoz, hogy vele szemben is hozzányúljanak az országhódító módszerekhez. A csángókat hazatelepítő akcióra gyűjtött pénzek elszámolása kapcsán a legvadabb vádak hangoztak el ellene a pesti sajtóban. Végül is a Kúria fényes elégtételadással felmentette, erkölcsileg rehabilitálta, azonban az anyagi rehabilitációt a Kúria sem adhatta meg. A hajsza, üldözés következtében megsemmisült Verhovay Gyula kis vagyonkaja, majd megszűnt a Függetlenség is. A később Gömbös Gyula által, 1934-ben újból feltámasztott Függetlenség két egymást követő főszerkesztője,

Hubay Kálmán és dr. Kolosváry Borcsa Mihály a már kommunista mezben jelentkezett országhódítók kivégzőhelyein fejezték be életüket.

A bosszú élt, és a magyar üldözött lett saját hazájában. Komáromi János későbbi regénye, a Jegenyék a szélben című regény alakja, nem mint fájdalmas karikatúra, hanem mint elriasztó valóság élt: a varjúcombbal táplálkozó magyar újságíró, akinek nem jutott kenyér, szerkesztőségi íróasztal, mert életében egyszer cikket írt a tiszaezlári perről.[108] Bartha Miklós, a Milotay István előtt legnagyobb magyar publicista özvegyének majd csak a viszonylag felszabadult Magyarországon sikerült egy nyomorúságos trafik-jövedelmet szerezeni, miközben az aktív zsidó lap, az Egyetértés, egyetlen év alatt 1895-ben 25 000 forintot vett fel 32 nagy zsidó banktól és vállalatától.

Riasztó jelenség volt, hogy lassan, alig három évtized alatt "lefaragták" a vidék keresztény, magyar sajtóját is. A kuruc Kassán, ahol 1848-ban még tiltakoztak az ellen, hogy a nemzetörség sorába befogadják a zsidókat, alig-alig tudta magát tartani Fischer-Colbrie püspök lapja. Debrecenben még állt az ősz Than Gyula Debreceni Újságja, de már az is hallgatásra kényszerült az országhódítással szemben. A bankárok, kereskedők, hirdetőik és pausalét utaló bankok többé nem voltak magyarok. A régi nemes kalmár családok éppúgy tönkrementek Kassán, mint Debrecenben vagy Győrben. A magyar föld népe, a rutén, a román, főként a tót, elvándorolt az Egyesült Államokba. A század végén a magyar szellemet már a szimbolikus kígyó gyűrűje fojtogatta.

A kiválasztódás hovatovább nem szellemi, hanem faji alapon folyt a magyarság ellen. A befogadott idegen szerkesztő, aki ott ült a Pester Lloyd, vagy az Egyetértés, később a Népszava, vagy Az Est íróasztalánál, nem a tehetség, tudás mércéje alá állította a verssel, a tárcával, a cikkel és a riporttal nála jelentkező magyar östehetséget. A mérce mást mutatott. Az író keresztény, tehát eleve tehetségtelen, mert írni, újságot csinálni "mi" tudunk. Az újság különben is arra szolgál, hogy a "mi" világhódító céljainkat segítse, és azonfelül gazdagon jövedelmezzen, kiadónak, főszerkesztőnek és riportternek.

Istóczy Győző volt az, aki legtökéletesebben és prófétikusan látta a Talmudiskolát végzett intellektuelek betolakodását a magyarság legérintheletlenebb területére: a szellemi életbe. [109]

E századvégi szellemi életnek, az országhódító féllasszimilánsnak és lelkében zsidónak maradt hazafinak legjellegzetesebb alakja, Reb Mayer Litvák unokája, Kiss József (?). Ő írja Magyarországon az első kommunista verset a Knyáz Potemkint, amelyet 1944-ben undorodva dob papírmalomba a megújódásra kész Magyarország. Ugyanakkor ő igényli magának, Ady Endrével szemben a konzervatív Arany János szerepét. [110] "Nagy" magyar költő, akinek érzékeny, ideges, giccses verseit lelkesen olvassa a már megfertőzött és kritikátlan magyar középosztály. Kiss József, a Knyáz Potemkin jövevényírója már lekritizálja az

érmindszenti fajmagyar kis nemest, Ady Endrét, S Krúdy Gyula joggal írja: "A Hét szerkesztője (Kiss József) hiúság és érzékenység dolgában messze felülmúlja Adyt." Amint a cinikus Otthon Körben mondogatták: "Kiss József a maga zsidait félti az évről évre hangoskodó Adytól." Tiszaeszlár után azonban az egyetemről le a népiskoláig, egyre jobban az országhódítók kezébe kerül a magyar pedagógiai oktatás is. Kármán (Kleinmann) Mór már "praeceptor Hungariae" (Magyarország tanítómestere). Magyarul még nem tudnak, de rávetik magukat a magyar nyelvtudományra. A magyar egyetemek világnézeti tanszékein Alexander Bernát, Banóczy (Weisz) József szellemében tanítják a filozófiát, a történelemtanítás mestere Marczali (Morgenstein) Henrik, az időszerű társadalomtudományok, oktatása Pichler Gyula és Jászi (Jakubovics) Oszkár kezében van. Riasztó mértéket ölt ugyanekkor az egyetemek elzsidósodása. [111]

A legveszedelmesebb terület mégis: a gazdasági. Itt szinte megállíthatatlannak látszik az országhódítók előretörése, amelyet támogat a kormány, a sajtó, a hasonszórú intellektualizmus, a nagy gyár, a nagykapitalizmus, az eladósodott magyar sejkék nagybirtoka, a nyomorgó kisiparos hitelésége, a magyar hivatalnokosztály hovatovább nagyobb függősége, megfélemlítettsége, nem utolsó sorban azonban a zsidó és keresztény arisztokrácia, gentry-osztály összeházasodása. A tisztaeszlári ítélet csupán az erkölcsi kaput nyitotta meg az országfoglalás felé. Később a magyar jogásznemzet" nevében Csemegi Károly zsidó professzor gondoskodott róla, hogy jogi téren is kinyissa a gazdasági országhódítás zsilipjeit. A Csemegi-kódex, a büntetőtörvénykönyv újrafogalmazása, a lehető legalacsonyabb büntetéseket szabja az úgynevezett intellektuális bűncselekményre. A jogi egyensúly megbillen, és szinte büntetlenül árad be az országba és a társadalomba a legalizált fosztogatás, csalás, hamis bukás, burkolt uzsora. A magyar: az éhező proletár, gazdasági cseléd, ha egy darab kenyert lop éhségében földesurától, vagy kiássa a krumplit az uraság földjéből, nagyobb büntetést kap, mint a jövevény, aki hamis bukással, hamis esküvel, hamis váltóval ezeket károsít meg és milliókkal gyarapszik.

A meghódított ország legtipikusabb jelképe az ősi Szabolcs vármegye, amelynek földjén Tiszaeszlár is áll. Látszólag felül még az ősi honfoglaló család tagjai vannak. Ők a főispánok, a megye ügyeinek intézői, a nagy multságok, viharos dorbézolások főrendezői. Tipikus "sejkék", akik már a zsidó birtokosok helytartói. Száz év alatt a Kállay család 1 000 000 békebeli aranykorona kölcsönt vesz fel a szabolcsi zsidóktól és uzsorásoktól. Soha egy fillért sem fizet vissza aranyban, bankóban. Annál többet politikai szolgáltatásokban, és a nép nyomorának állandósításában, a zsidó térfoglalás elősegítésében. [112]

Az úgynevezett antiszemita mozgalmat már elsöpörte a pénz, a magyar sejkék korrupszája, de voltak még itt-ott egészséges nemzetsejtek, amelyek a tisztaeszlári nagy bukás után is megpróbáltak védekezni az ország belső gyarmatosítása ellen. Épp az eszlári események hatása alatt, élén Simon Jánossal; az ősz hercegprímással, az egész magyar katolikus papság ellene szavaz a házassági

törvénynek, az arisztokraták közül sokan felmondták zsidó bérlőiknek, a csáktornyai esperesség a magyar mezőgazdasági cselédség zsidó kiuzsorázása ellen emelt szót, a katolikus főúri hölgyek pedig kilences társulatokban járultak Jézus Szent szíve elé, hogy a házassági javaslatból ne legyen törvény.

A századforduló Magyarországnak lelki alkatáról, a meghódított nemzet sebeiről, elnyomottságáról, lelki átformálásáról senkitől nem lehet jobb leírást kapni, mint a szociális és nemzeti megújulás halhatatlan Keresztelő Jánosától, Prohászka Ottokártól. Ő próbálja felrázni a nemzeti lelkiismeretet az országhódító sajtóval, [113] az eltunyult, hivalkodó, hivatásról megfélemedezett papsággal szemben. [114] Az ezredév fénye, dicsősége mögötti századvégi pusztában, kizsákmányolásban süllyedt magyar mocsáron, a sáskaevő, szőrcsuhás próféta jár. A magyar Ghandi igyekszik felkiáltani az elaltatott lelkiismeretet. Ő az első tökéletes magyar Látó, aki túlnő Istóczyn, Verhovayn, és teljes egészében látja a magyar élet minden betegségét. Nem napi politikus, hanem krisztusi társadalomtudós, aki az országhódítók hatalma mögött mutat rá, hogy nem az ő bűnük, hanem a mi hibánk. [115]

Megrázó, hogy 1900-ban írott cikkében milyen szociális igazságérzettel mondja ki az ítéletet amely ellen nincs védekezés a magyar sejkék fölött, akik rövid 33 év alatt kiszolgálói lettek az országhódító hatalomnak. Ha valaki, hát Prohászka Ottokár látja a munkások nyomorát, hallja a falusi szegénység siralmait, és elsőnek ostromozza a papokat, az arisztokratákat, a dzsentriket, akik mit sem törődnek a pöröly és üllő közé jutott munkássággal, és akik nem mennek, mint Krisztus az eke szarva mögött. Hátborzongató, amint 1900-ban odakiáltja ezeknek a magyar uraknak: "Tartsatok penitenciát! Vegyétek Jézus édes kegyelmét ti viperafajzatok, akik csillogó mezben, külső fényes, látszat alatt sima, finom, világias modorban mérget, halálos bünt rejtegettek. TérjeteK Krisztus útjára, ti világfiak, akiket az önzés tesz kegyetlenekké, akik másokat is a lázadás útjára kergettek." [116]

Prohászka Ottokár nem a lagymatag keresztény-szocializmust hirdeti, hanem magyar földön Krisztus nagycsütörtöki forradalmát, amely a Templomból kikorbácsolja a kufárokat és az országhódítókat. "Az egyház szolgái - írja már 1904-ben a gazdagok asztalánál ülnek, s a szegényeknek az áldozatosságot, a meghúzódást, az alázatos engedelmességet prédikálják... Az egyháznak nincs oka lelkesedni a Bourbonokért, épp úgy nincs oka lelkesülni a zsidó aranyborjúért." [117] Pedig az egyházi nagy vagyonoknak a bérlői jórészben már zsidók. A századfordulón 2 700 000 hold az egyházi nagybirtok, és ennek javarésze nem a katolikus munkáshívek dolgos paraszti kezén, vagy kisbérletein van, hanem a Hartsteinok, Orensteinok 5 000- 10 000 holdas nagybérlőinek gyarmati uralma alatt. Mert a magyar paraszt, a napszámos ezeken az egyház által kiadott nagybérleteken duplán rabszolga. A nagybérlőnek be kell hajtani az "árendát", mert hiszen a káptalannak kényelmesebb, ha az Orensteinok egy összegben fizetik a bért és nem kell 4500 magyar kisbérlővel bajlódnia a káptalani intézőségnek. S vajon kin hajtsa be az árendás a hasznot, a saját költségeit?

Ott van a magyar paraszt, a napszámos, a kommenciós cseléd, aki ezeken a zsidó kézben adott nagybérleteken kapja a legrosszabb napszámot, a legrosszabb kommenciót, a legegészségtelenebb cselédlakást! Hajdúszentgyörgyön vagy bárhol a Harsteinok bérletén a tanyai udvar kútjába belefolyik a trágyalé, és a tífuszban úgy pusztulnak a dohányos cselédek gyermekei, mint a nyúlfiókák. De ha valaki a vármegyéhez fordul és emberséget kér, akkor a közigazgatási bizottság azt feleli: "nem lehet". Az alispán úr és a főjegyző úr a Hartstein birtokon vadásznak!

És nem csak Krisztus katolikus egyháza, nem a "haladó" és protestáns egyház is belesüllyed a liberalizmus évszázadának mocsarába. Theológiai professzorok, akik Jézus ígét magyaráznák, esténként a helyi szabadkőműves páholyban hirdetett humanizmuson észelegnek, de nem tudnak megállni, térdet-főt hajtani protestáns magyar híveik égre síró nyomora előtt. Dr. Balthazár Dezső püspök, korábban Tisza István házitanítója, egyben és egyidejűleg a hajdúsági szociáldemokrata párt 1. számú tagkönyvének birtokosa, 14 zsidó vállalat igazgatósági tagja, és a debreceni Haladás szabadkőműves választottja palástját és bőrkötényét feledve megrendülés nélkül kocsikázik keresztül a Boda nevezetű szörnyfalun, birtokára. Hogy ott 400 protestáns magyar lélek él, hogy a csecsemőknek csak lebbenslevest tudnak adni az anyák, akiknek szűk emlőjéből elfolyik a tej, hogy az egész faluban nincs egy óra, nincs kenyér, iskola, munka? Érdekl-e ez Krisztus szolgáját? A Hegedűs és Sándor zsidó cég kiutalja a tantiémeket a püspök úrnak, mivel oda vitte nyomtatásra a református tankönyveket.

Ha Prohászka Ottokár sikolt a magyar szegénység nevében, akkor klerikálisnak bélyegzi a liberális országhódítás, és az ország megmaradt népe pedig, amely még nem vándorolt ki Amerikába, nem ismeri a statisztikát. Magyar évezred éve! Díszmagyar keresztényi erkölcs! hirdetik a zsidó kegyúri jogok alá került katolikus templomok szószékéről bizonyos kanonok urak, akikről megint csak Prohászka írja, hogy "kövérré hízott hernyók az egyház testén". Hazátlan bitangok vagytok! mondják a nyomorult magyarnak, aki még fehér zászlók alatt szervezkedik szociális jogaiért. S ha nem is bitangok, de bizony hazátlanok a Viharsarok, Kárpátalja, Tiszántúl törzsökös magyarjai, a legszegényebbek, a legkiátkozottabbak. Hiszen "a századfordulón 36 százalék föld nélküli, a tótoknak 29 százaléka, a magyaroknak 45 százaléka: 2,4 millió lélek" írja a magyar történelemtudós. [118]

S míg az átvonuló zsidó szabadon vándorolhat Amerikába és Nyugat felé, amikor Istóczy Győző 1891-ben az otthonmentesítő (homstead) törvényjavaslatot indokolja, azt mondja: "Az alkotmányos Magyarország határán ott áll a zsandár, aki puskatussal kergeti vissza azokat, akik az itteni nagy boldogság mellett a nyomorral küzdve, maguknak egy új világban (Amerikában) akarnak munkát és megélhetést keresni."

Magyarország lakosságának ez időkből csak hét százaléka választópolgár. Magyarországon 1887-ben szerződés, végrehajtás és haláleset következtében tehát

egyetlen esztendő alatt 299 106 birtokváltozási eset történik. [119] A magyar nép alatt megrendült a föld. Egy év alatt 16 623 birtokot árvereznek el, s ezek jó része zsidó kézre kerül. Tizenhárom év alatt 210 549 végrehajtás útján birtokváltozás történt. Az 1875-től 1887-ig terjedő 13 év alatt eladósodás miatt összesen 808 295 birtok került eladás alá.

Az elnyomott országban voltak még látók. A ma élők közül talán senki sem olvasta a világhírű magyar, félkarú zongoraművész, a Zeneakadémia igazgatójának, gróf Zichy Géának "Egy álom regénye" című művét, amely utópisztikus formában jósolta meg az ország teljes meghódítását. Mintha csak Kun Bélát, vagy Rákosi Mátyást látnánk a regény "magyar-zsidó" miniszterelnökének alakjában. Drámai hatású utolsó fejezetében mintha csak maga Rákosi lenne várja Goldfi őexcellenciája, a Budapest előtt lefolyó nagy ellenforradalmi csata kimenetelét, és készül, hogy a kifosztott ország aranyait külföldre vigye. Ekkor lepik meg kormányának tagjai, a zsidó miniszterek, majd pedig mindnyájukat a győztes és kifosztott nép katonái, akik ítéletet tartanak Goldfi fölött.

A fiatal forradalmárokat vezető tisztas agg mondja el ebben az 1873-ban írott regényében az országhódítóknak szóló ítéletét. [120]

"Uraim, folytató az agg a miniszterekhez fordulva, hallottak-e valaha önök a nép ítéletéről, hallottak-e valaha a szent törvényekről, amely csak politikailag halálos bűnök felett ítél, s amely sokáig és türelmesen vár, míg ítéletét kimondja, mert ez az ítélet mindig halál. E törvényszék minden tagja vádló, ítélő és végrehajtó egy személyben, és higgyék el uraim, hogy én, akinek kezéhez egy csepp vér sem tapad, büszke leszek, az önök nyakára tehetni a hóhér kötelét." 1873-ban egy magyar gróf és világviszonylatban is elsőrendű szellem ember mondotta ki az ítéletet. 1956 októberében a magyar proletariátus, a munkás és parasztfjúság: "Akasztassanak!"

Haloványfényű, kicsinyke mécses volt ez. Gróf Zichy Géza regényét alig-alig olvasta valaki. Nem regisztrálta még a Magyar Nemzeti Múzeum Széchenyi Könyvtára sem.

A milenneum mámorának vége volt. Amikor pedig a századfordulón felgyúlt a szilveszteri csillag, már titokzatos robajlás hangzott a föld alól. Már csak 14 év messzeségében volt a világháború.

Szent István belsőleg meghódított országa, megindult a végzet útján. Fölötte ott lebegett a montefiorei parancs: Zsidó testvérek! Foglaltok el Galíciát és Magyarországot! Bevégeztetett! Elfoglaltatott. Istóczy Győzőnek, Magyarország Cassandrajának igaza lett. Vége az első résznek.

II. RÉSZ A KAPITALIZMUS VIRÁGKORÁTÓL AZ ELSŐ BOLSEVIZMUSIG

I. fejezet UNGARISCHER BARON MOSAISCHER KONFESSION

A századforduló már a liberális Magyarországot találja maga előtt. Ez a liberalizmus azonban szerte a világon csak jelszó, mert maga a fogalom is legalább olyan hazugságon alapul Magyarországon, mint később a kommunizmus. A liberalizmus azt jelenti, hogy szabad minden, ami a magyarság ellen irányul. Miben liberális ez a Magyarország? Szabad az országhódítóknak átözönlenni a határokon, szabad, vagy legalább is elnézett az uzsora, szabad Jézus és az államfő nevét átkozni, szabad a sajtóban a pornográfia, a magyar évezred, a történelmi hagyományok, a magyar életforma gyalázása, a magyar törvények, a társadalmi élet kigúnyolása, és szabad a magyar százezreknek Amerikába, Brazíliába vándorolni.

Az 1871-iki törvény értelmében az ország területének 35 százaléka kötött birtok, ugyanakkor Morvaországban 8, Csehországban 11 százalék. Kötött, tehát nem szabad az ország 2,3 millió földje, amelyből nem hódíthat magának semmit a magyar paraszt. "Liberális" ez a politika, de az ország népességének csak hét százaléka választópolgár, s még ezek a választások sem titkosak. Politikai szempontból egyenesen végzetes a virilis (legtöbb adót fizetők) rendszere, amely főként a fővárosi és vidéki törvényhatóságokba materialista alapon a "legtöbb adófizetők" tehát az országhódítók javára billentik a mérleget. A "liberális" ipartörvény a sztrájkjogot nem ismeri el, és az egész bérproblémát éppúgy a csendőrség, a rendőrség hatáskörébe utalja, mint később a világmegváltó "szocializmus". A tisztaeszlelő itélettel megtört keresztény állam, nem jogállam többé, hanem árverési csarnok, amelyben az új országhódítók javára mélyen leszállított áron árusítanak ki jogot, erkölcsöt, nemzeti méltóságot, nemességet, sajtószabadságot. Az una eademque nobilitas liberális képlete mellé odalép a konkurens képlet: az una eademque proletáriátus. Fent a liberális nagykapitalizmus ormain üzletelő ősnemesek és jiddis akcentusú újtőkések és újplutokraták, a nehezen megtúrt szakszervezetekben pedig a pártadót fizető szegény agrárszocialista parasztok, budapesti építőmunkások és gazdaguló galíciai szakszervezeti vezérek, milliomos ügyvédek, orvosok mint a magyarországi marxizmus vezérei, akik a jogait követelő magyar proletárság hivatott vezetőinek tüntetik fel magukat, de a függöny mögött szívesen egyeznek meg a saját vérségű Kossuth-kalapos kapitalistával, hiszen ők is ugyanazt a jiddis akcentust beszélnek, de ha kell a magyar feudalistával és nagybirtokossal is a magyar paraszt és munkás bőrére. A hét százaléknyi magyar és nemzeti választópolgárságra támaszkodó úgynevezett parlamentáris kormány már csak az emancipáltak gazdasági erejével tudja a hatalom megtartására irányuló választások költségeit előteremteni. S más hiányában, ekkor indul meg a magyar nemesség kiárusítása. Az örökké üres választási kasszákat valahogyan fel kell tölteni, és ehhez egyetlen alkalmasnak látszó módszernek bizonyul a magyar nemesi címek adományozása. Természetesen tisztes fizetség ellenében. Ezeket a "nemességeket" már nem azért adományozzák, mert az új kutyabőr tulajdonos vérével szolgálta a hazát, még csak nem is azért, mert részt vett az iparfejlesztésben, hanem azért, mert az "iparfejlesztéssel" olyan óriási vagyonra tett szert, amelyből fájdalom nélkül megfizetheti a választási kassza

számára a nemesi oklevél kiállításának költségeit. Tízezertől ötvenezer és ötszázezer koronáig. Ezekben az időkben, a kiegyezés és az első világháború között eltelt években 26 zsidó család nyer magyar báróságot, és 290300 magyar nemességet. Számos zsidót díszítenek fel királyi és udvari tanácsosi címekkel, megnyílik előttük a főrendi ház is. [121]

A Magyar Zsidó Lexikon szerint a nemesítettek száma 280-ra rúg. Az 1885. évi VII. tc. rendelkezésével a főrendiházban örökös tagsággal bíró családok névsorát megállapították és azokat 1886. VIII. tc-ben törvénybe iktatták. Mindeddig a Magyar Zsidó Lexikon szerint csak a báró Wodianer család volt az egyetlen zsidó vallású bárói család.

Magyar részről csak nagyon kevesen vették észre ennek veszedelmét, amely a vérrel szerzett magyar nemesség devalvációját, az ország nyakára telepedett új uralkodó osztály elismerését, a hódoltsági állapotot jelentette már. Ebben az időszakban "magyar" bárók lettek a nagyszámú zsidó családok, miként azt a Sými Gotha és a Magyar Zsidó Lexikon egyaránt felsorolja. A liberalizmus évszázadát és annak századfordulóját talán semmi sem jellemzi jobban, mint a függelékben közölt névsor, amelyen megdöbben .csodálkozással tekintett végig az akkori Európa. Ez nem is meglepő, hiszen ez idő alatt egész Európában nem bárósítottak annyi zsidót, mint Magyarországon. Még egyes zsidó lapok is így viccelődtek ezen a bárósítási hullámon: "Eiserne Stirn, Eiserne Kron, Ungarischer Baron, mosaischer Konfession." [122]

A Historischer Gen. Taschenbuch tulajdonképpen helyesen tapintott rá a lényegre, amikor ezt a réteget "hebreokratia"-nak nevezte, ezzel is jelezvén, hogy a Magyarország fölötti uralom megcserélődött. Az emancipációból, egyenjogúságból így lett kiváltságosság, amely már a magyarság fölé emelte a befogadottakat.

Nemcsak a báróságokat devalválta azonban a liberális korszak, hanem a középnemességet is. A magyar nemességet évszázadokon át csupán katonai erényekért, a hon védelmében szerzett érdemekért adományozták a királyok. Most 6070 000 korona ellenében megszerezhetette azt minden telekügynök, vagy akár mint megtörtént büntetett előéletű személy is. A Magyar Zsidó Lexikon azt állítja ugyan, hogy "az emancipáció után a magyar zsidók közül is sokan megkapták a nemességet kulturális és közgazdasági, olykor politikai (!) téren szerzett érdemeik elismeréséül." [123] Az igazság azonban az, hogy a nemességet abban az arányban osztogatták, amilyenben nőtt az újnemes országhódítók gazdasági hatalma, és amilyen arányban meg tudták vásárolni a nemesi kutyabőr. A függelékben közölt névsor áttanulmányozása elegendő arra, hogy fenti állításunkról mindenki meggyőződjék.

A liberális államokat kulcspozíciókból dirigálják és nem a parlamentekből. Ezért a liberális államok soha sem lehetnek liberálisok, mert csak azt engedheti meg, ami a kulcspozíciók birtokosainak kedvez. A nemesi cím vagy a báróság

semmi esetre sem jelent kulcspozíciót, amit éppen az elszegényedett, vármegyei irodákba szorult magyar kis és középnemesség sorsa bizonyít. Azonban a nemesség kulcspozíció, mihelyt az a gazdasági, vagy éppen pénzhatalmon alapul.

A 26 bárósított zsidó család sorsa és hatalmi pozíciója közül elég megnézni néhányat. A Hatvany-Deutsch család két ága hatvan esztendőn belül meghódítja az Eszterházy hercegek, Grassalkovichok hatvani birtokait, az egész magyar cukoripart, cukor, papír, sörgyárakat gründol. A másik ág szintén a cukorszakmában dolgozik, s ennek egyik tagja 1902-ben már cukoradók és cukorvámok kérdésében a magyar kormány megbízottja a brüsszeli konferencián, és világos, hogy nem fog olyan tanácsot adni, amely a hatvani és egyéb cukorgyáraknak ártalmára lehet. E bárók közül a Kornfeldek Csehországból származnak, de a báróságszerző, már a milleneumkor mint a Magyar Általános Hitelbank "vezére" a rentekonverzióknál, valutarendezésnél a magyar miniszterelnök első számú tanácsadója, s szintén bizonyosan nem fog olyan intézkedéseket kierőszakolni, amelyek a Rotschildok, Bleichröderek Magyarországra beinvestált tőkéjének ártana. A báró Harkányiak eredeti nevükön Coppeli olasz zsidók, akik hamarosan kezükbe veszik a monarchia és Magyarország csaknem egész dohánykereskedelmét. A báró Königswaterek egyszerre nagybirtokosok Magyarországon és Csehországban, a báró csetei Herzogok Magyarország dohánykereskedelmének másik felét tartják kezükben, a báró Groedelerek egyenesen Galíciából érkeznek Magyarországra, báró Hazai Samu magyar kir. honvédelmi miniszter apja még rabbi, báró kisteleki Léway egyben főrendiházi tag, és a budapesti hitközség elnöke, beocsini Ohrensteint az képesíti a báróságra, hogy nyilván nem önzetlenségéből megcsinálja a beocsini cementgyárat, a Wodianerek 1844-ben már az első bárósított zsidók közé tartoznak, de fő érdemük, hogy 1864-ben az ő költségükön szállíttatja haza I. Ferenc József a schleswig-holsteini háborúba küldött seregét. Vannak bárók, akiknél látszólag csak az az érdem, hogy nagybirtokosok.

A Hatvany-Deutsch bárók egyik feje Deutsch József egyben elnöke az Israelitée Unvierville magyarországi csoportjának, amelynek központja annak idején kiadta a Magyarország elfoglalására és gyarmatosítására irányuló nemzeti parancsot. Ennek a másik Deutsch ág feje igen hűségesen eleget tett, mert hatvan év alatt hatvan millió aranykoronányi vagyont, évenként egymilliót szerzett.

A báróságokkal folytatott árukereskedelem 1910-ben érte el csúcspontját, midőn dr. Richard Kürschner osztrák zsidó állampolgár magyar báróságot kapott. Kiderült, hogy dr. Kürschner, aki könyvelő volt egy brünni állatkereskedőnél, különféle manipulációkkal óriási vagyont szerzett, igen rövid idő alatt. Hamarosan ajánlatot tett egy osztrák udvari tanácsosnak, hogy egymillió koronát fizet, ha három hónapon belül osztrák báróságot szerez neki. A budapesti Khuen-Héderváry kormány valahogy értesült erről az ajánlatról, amelyet alákínált, és pedig úgy, hogy 800 000 koronáért hajlandó magyar báróságot Szerezni az osztrák állampolgár Kürschnernek, ha az ezzel az összeggel részt vesz a marosvásárhelyi cukorgyár

szanálásában, mivel ez a gyár a székelyföldi akció során nehézségekbe került. Kürschner látszólag elfogadta az ajánlatot, de húzta a tárgyalásokat. A magyar kormány túlbuzgalma folytán a bárósítási okmány megjelent a hivatalos lapban, mire báró Kürschner hirtelen visszavonta az ajánlatot, és nem fizetett egy fillért sem. A dologból hatalmas botrány lett, amelyet a magyar arisztokrácia és nemesség sem tűrt az eddigi méltóság nélküliséggel. Röpirat jelent meg, amely leleplezte, hogy a kormány, illetőleg a munkáspárt mennyiért bárósítja és nemesíti az emancipáltakat. Eszerint a taxa a következő volt: királyi tanácsosság 1215 000 korona, udvari tanácsosság 5055 000 korona, egyszerű nemesség 6070 000 korona, báróság 500700 000 korona az örökösök számához képest. Az egyszerű köznemesség adományozása tekintetében csak hiányos adataink vannak. Mint már említettük a Magyar Zsidó Lexikon szerint 280 zsidót nemesítettek. A Historisches Gen. Taschenbuch szerint viszont 1876-tól 1904-ig 658 nemességadományozás történt zsidók részére. Ugyanez idő alatt 100 000 zsidó magyarosította meg a nevét. A tömegnemesítés olyan rossz hírbe hozta a magyar nemességet, hogy még a pesti újságok is csak gúnyosan emlékeztek meg a nemességadományozásokról. Az egyik Szemerének, aki névjegyzékre odanyomta "de genere Huba", egy pesti újságíró átnyújtotta saját névjegyét, amelyre ez volt nyomva: "de genere Juda", ezzel is figyelmeztetni akarván Szemerét, hogy az ő nemessége pár ezer évvel idősebb. [124]

A köznemesi rend, a legendás kutyabőr devalvációja is olyan méretű volt, hogy a külföldi lapok állandóan a magyar nemességi infláción viccelődtek. [125] Az élelmiszerhamisításért elítélt magyar zsidó nemes ifjak mellett a Budapesti Közlönyből azonban kitűnt az is, hogy milyen jogcímeiken osztogatták ezeket a nemességeket. Az újnemes nem kardforgató vitéz volt többé, nem hazavédő katona, hanem ilyen megjelölések szerepeltek a nemességadományozások mellett: Baruch = gyáros, almási Beck = bankár, Berecz Károly = pénzkölcsönző, nagyiklódi Tischler Mór = sertéskereskedő, hákori Bíró Ármin, a Salgótarjáni Acélművek elnöke, kövesgyúri Freystädtler Antal, aki súlyos visszaélések, csalások eltitkolása után kapta nemességét, és a hasonszőrű sajtó elismerését, Lánczy Leó, aki szeszárusból az "első magyar pénzember" lett, vagy egy másik, akinek a magyar nemesi levelén ez szerepel: "telekügynök", méltó jellemzői még ma is a liberalizmus korának.

Azonban, mint akkor már mondták, "nemesítve lett mindenki". Nagyiklódi Tischler Mórnak a magyar nemességre az szolgáltatott jogalapot, hogy sertéskereskedő, s mint ilyen nagyvállalkozó.

És "nemesedni" kezd a magyar újságírás is. Gróf Andrássy Gyula "sajtókulija" báró németkeresztúri Dóczy néven vonul be a magyar Walhallába, és még ennél is tipikusabb ludasi Gans Mór, később Ludassy Gans Mór nemességének története. 1848-ban a budapesti zsidó leányiskola tanítójaként az Esti Lapokat szerkeszti, aztán a szabadságharc bukása után átfut Bécsbe, ahol Schlézinger Zsigmonddal együtt a "Der Feierabendet" szerkeszti. Egyszer osztrák, egyszer magyar. Egyszer

magyarul ír Ausztria, másszor németül Magyarország ellen. Ennek ellenére 1867-ben megkapja a magyar nemességet: "von Ludas". [126]

Nem a vérkeveredés, még csak nem is a magyar katonai nemesség kiárúsítása itt a lényeg, hanem az, hogy az új nemesség, a zsidó bíróság és köznemesi kutyabőr gazdasági hatalmon alapul, és ezért az ország fölötti új uraságot az ipari feudalizmus jelenti. A kis zsidó még nem lehet nemes, mert nincs elég pénze, gazdasági hatalma hozzá. De amikor megvan az első millió, akkor szüksége van erre a bárói címerre és a kutyabőrre, hogy át lehessen csúsztatni a magyar nép fölötti hatalmat annak a 26 új bárónak, újnemesnek kezébe, akik a századfordulón a Magyarország fölötti tényleges hatalmat reprezentálják.

Ez jelenti az igazi országhódítást, mert tulajdonképpen ennek a 26 iparbárónak és a 280 vagy több újnemesnek kezében van immár csaknem minden, a nemzet életerejét jelentő kulcspozíció. Ebből az újnemesség él és táplálkozik az idegenszemű sajtó, az idegenlelkű színház, irodalom, amelyet már a Hatvany-Deutschok, Fenyő Miksák, Fellnerek bőven és céltudatosan ontott százezrei formálnak a maguk képére. Ezek a Buchwald Sándorok, királyi és udvari tanácsosok kezelgetnek már a magyar királlyal a milenneumi kiállításon, de ezek utalják ki a szociáldemokrata lapok számára a dugsegélyeket. Magyar párdúc és villogó kardot tartó páncélos lovagkéz ragyog a címereikben, de magyar nagyvárosok ort. izr. hitközségi elnöki tisztségben kényszerűen, vagy kényszer nélkül meghallgatják a keresztényekre szórt átkokat, az idegen férfi, idegen államfő megtagadását, és amikor felhangzik a "minden fogadalmat..." kezdetű ősi imádság.

Az 1867-től 1914-ig eltelt korszak története bizonyítja, hogy az emancipáció nemes, magyar nagylelkűsége és a század liberalizmusa országhódítássá változott a zsidó nacionalizmus jegyében. A magyar és kassai német, kolozsvári magyar nemes kalmárok egymás után tönkre jutnak. Debrecenben a nemes kalmár cég, amely az 1600-as években Perzsiában, Konstantinápolyban tartott fent kereskedelmi nagyraktárakat, s amely Regensburgig, sőt a Németalföldig kereskedett a magyar áruval, marhával, csodálatos "véletlenség" folytán a tönk szélére kerül. Minderre később majd azt fogják mondani az újságírók, az új kalmárkodók, hogy a magyar nem ért a kereskedelemhez. Azonban az igazság egészen más. A debreceni Várady-Szabók, Sesztinák, Kardossok, a Vayak, Almássyak tönkrementek ugyan a szabadságharc támogatása, a Kossuth bankók elégetése miatt, azonban sem Kassán, sem Nagyváradon, sem pedig Budán, vagy Kolozsváron nem lett volna végzetes a magyar szabadságért hozott anyagi áldozat, ha nem jönnek az ország új urai. A tönkrejutás nem magyar ügyetlenség, hanem idegen ügyesség. A Rotschildok, Bleichröderek, a nagy külföldi bankhálózat nem a magyar nemes kalmárnak adják a hitelt, hanem az országhódítóknak. Szent István Magyarországon, a pénzgazdálkodás új rendje szerint, hat százalékra kapja a hitelt az ősi nemes kalmár, és háromra a tegnap beszivárgott országhódító. A pesti nagykereskedő, aki már természetesen az ő országhódító öntudatukat képviseli három hónapra adja az áruhitelt a magyar nemes kalmárnak és hat hónapra a tegnap

jött galíciainak. "Zsidó testvérek! Foglaljátok el Galíciát és Magyarországot!" És az új honfoglalásnak ez a legbiztosabb, legjárhatóbb útja. Az idegen institúcióból kiszármazott országhódító idegen nacionalizmus előbb a földbirtokból, aztán a kereskedelemről "ausschaltolja" a magyart, hogy a trianoni nyomorban már az állástalan diplomást se engedje be gyáraiba, banküzleteibe.

Debrecen a legriasztóbb, legkeservesebb példája az idegen országhódításnak. 1848-ig egyetlen "kortsmáros zsidó" él a magyar nemes kalmárok városában. Azonban a Magyar Zsidók Lexikonja azt jegyzi fel 1926-ban (s ez a feljegyzés nagyon szerény), hogy nyolcvan évvel később a hitközségi tagok száma 2200. (Valójában 10 000.) És a nemes kalmárok, a népükért áldozott magyar kereskedő kárára így változik a statisztika. A 2200 hitközségi tagból 25 nagykereskedő, 75 gazdálkodó, 222 szabadpályán, 43 tanár, tanító, 3 (!) katona, 497 (!) kereskedő, 72 ügyvéd, 2 művész 19 nagyiparos, 50 orvos, 244 iparos, 18 mérnök, 190 magánzó, 236 magántisztviselő, 10 vállalkozó, 200 egyéb foglalkozású.[127]

A gazdasági hódításra csak később térünk rá, de Debrecen példáját mégis ide soroltuk a magyar nemesség devalvációját tárgyaló fejezetbe. Mert Debrecen magyar nemessége "kalmár" volt ugyan, azonban valóban nemes magyarsággal folytatta ezt a kalmárkodást. Elhozta Nyugatról a reformációt, a könyvnyomtatás művészetét a városi nyomdába, az unikumokat és ma is pótolhatatlan értékeket a kollégium számára. Ez a nemes kalmárság állt életével, vérével, pénzével Rákóczi és Kossuth szabadságharca mögött. Ez valóban nemes volt, a nemességnek kultúrát, hazát, egyházat, népet szolgáló kötelezettségével.

Az épülő Budapest fénye, mint a pillangókat vonja a Dunapart felé az idegen elemeket Lodztól egészen Prágáig. A Mária Terézia által 1746-ban kiűzött budai zsidók csak 1873-ban kezdenek visszatelepülni Budára, azonban Budapest zsidó lakossága 1869-ben már 44 890, 1900-ben pedig 166 198.

S Buchwald Sándor személye valóban jellemzi a kort. Hiszen a kezdő kapitalizmus talaján gomba módra nő a koldus bócherekből országhódító milliomosokká vált nagykapitalisták száma. Megrendelői között, mint az életrajzíró felsorolja, ott vannak a főhercegek, a magyar arisztokraták, a hercegprímások, a püspökök, a miniszterelnökök, a nagy állami intézmények, a monarchia vasútjai, hajózási vállalatjai. S amikor a milenneumi kiállításon I. Ferenc József kezét fog a sárosi bócherből lett milliomossal, azt mondja neki: "Herr Buchwald sprechen wir lieber deutsch", mert mint az életrajzíró írja "a másik öreg úr" észrevette, hogy Buchwald kissé gyatrán bánik Petőfi nyelvvel.

A magyar király már csak a "másik öreg úr". Una eademque nobilitas... Ez az a kor, amelyben úgy tűnik fel, hogy egyedül a sárosi bócherek megjelenése lendítette fel a Kossuth, Széchenyi által fel nem lendíthetett magyar sorsot, ipart, modernizálódást, és egyedül ezeknek köszönhető az a gründolási láz, amely akkor megszállta az országot. Holott a kornak ők nem pionírijai, hanem haszonélvezői.

Az emancipáltak nem értik, hogy a befogadó nemzet nem méltányolja az ő Bocskay nyakkendőjüket, a sajtójuk frissmázú magyarságát, a bankárait pénzéhségét, a Kiss Józsefszerű szellemű magyarság, Reb Mayer Litváki új magyarkodását. Azonban ez a friss erő, új életakarát, lendület kénytelen megtörni midőn rájön, hogy abba a világba, amelybe ő hozta a Tan ellenségeskedését, új és veszélyes ellenségeskedést váltott ki önmaga ellen. S hogy élhessen, tovább boldogulhasson, egy napon fel kell ismernie, hogy élete, léte, vagyonosodása csak akkor van biztosítva, ha kezébe veszi az ország, a befogadó nép fölötti politikai hatalmat is. A modern államokban, vagy ha tetszik liberális demokráciákban, az előző hatalom birtokosait kell megnyerni, hogy mi legyünk az utánuk következő hatalom teljes birtokosai.

S itt kezdődik egy különös folyamat, amely végeredményben 1944. október 15-ig tart, s amit kissé triválisan úgy jellemezhetnénk: a kaftán és a díszmagyar szövetsége, a régi urak és a hódítók együttműködése. Az örök hitelre és kölcsönre szomjas magyar arisztokrácia és vidéki gentry tulajdonképpen égi mannának tekinti a zsidót, a kezében levő pénzületet, mert ez az úri murikban eladósodott birtokokra mindig ad hitelt, aki kiárendálja azt. "Adatok a szabolcsi zsidóbirtok történetéhez" cím alatt Szabolcs vármegye főlevéltárnoka, dr. Váczy Elemér, mint a vármegyei levéltár különnyomatát tette közzé egy ősi magyar vármegye meghódításának történetét. [128] Természetes, hogy az ilyen legtöbbször vissza nem fizetett kölcsönök lecsúszáshoz, korrumpálódáshoz, politikai függőséghez és végül az ország fölötti hatalom elvesztéséhez vezetnek a kölcsönadó javára. Érdeemes meghallgatni ezekről az időkről a magyar történelemtudós, dr. Málnási Ödön véleményét, amelyet annak idején a feudálkapitalista Magyarország három és fél hónapi, a szovjet államkapitalista Magyarország pedig hét és fél évi börtönnel jutalmazott.[129]

A magyar sinai hegy, a Gellért alatt megkezdődik az Aranyborjú körüli végzetes tánc. A magyar arisztokrata igazgatósági tag lesz a Kereskedelmi Bankban, s miután felveszi a tantiémekeket, kényszerűen eltűri a tőketulajdonosok nem mindig szolid üzleti gesztióit, az államhatalom és a sajtó befolyásolására irányuló kísérleteit. Az országfoglalásban segít a magyar főnemes, a gentry, a liberális politikus, az újságíró, a marxista tan és főként egy titokzatos világhatalom: a szabadkőművesség!

II. fejezet A SEGÉDCSAPATOK

A Magyarország meghódítására törő erők soha sem érvényesülhettek volna egymagukban, ha a brit imperializmus korának jól bevált módszerei szerint a meghódítandó ország társadalmából nem toboroznak maguknak segédcsapatokat. Ilyen segédcsapat volt többek között a szabadkőművesség. A szabadkőművesség rendkívüli szerepet játszott az ország leigázásában, a forradalmakban és a nemzet tönkretételében. Sokan nem is sejtik, hogy tulajdonképpen mi volt az eredetében bizonytalan szabadkőművesség. Legnagyobb valószínűség szerint ez a

földkerekséget aláaknázó szervezet a középkorban mint ártalmatlan, misztikus organizáció alakult meg a szerzetesrendek, királyok által templomok építésére alkalmazott kőművesekből, kőfaragókból. Kezdetben a dómépítések nagy korszakában a legnagyobb valószínűség szerint nem volt más, mint a mestereknek, munkásoknak, királyi építőművészeknek olyanforma társulása, amelyet mi a szakszervezeteknek vagy ehhez hasonlóknak neveznénk.

Midőn a középkor nagy építkezési láza alábbhagyott, a céhek munkája egyre kevesebb lett, az egész építőművészet csak jelképes jelentőségűvé zsugorodott. A régi építők össze-összejöttek, a szakma tagjai még együvé tartozónak vallották magukat, de inkább csak humanisztikus, bölcselkedő összejöveteleken folytatták a kor szellemének megfelelő vizsgálódást.

Az angliai szabadkőművesek 1717 júniusában alapították meg az első nagypáholyt, és fogalmazták meg a szabadkőművesség alkotmányát. Építéssel már nem foglalkoztak, de megtartották elődeik jelképeit a vakoló kanalat, a kőművesek bőrkötényét, a körzöt és a háromszöget.

Az angliai szabadkőműves alkotmány elfogadása után a szabadkőművesség rohamosan terjedt, Párizsban, Genfben, Madridban, Prágában, sőt még Indiában is egymás után alakultak a páholyok. Palatinus József standard műve szerint Bécsben 1742-ben, Pozsonyban 1749-ben és Pesten 1770-ben alakultak meg a szabadkőműves páholyok. Ezekben az időkben a páholyoknak még csupán emberbaráti jellegük volt, és a tagok, valamint a vezetők a korszellemnek megfelelő haladást hirdették. Először a francia forradalom előtti időkben, majd a forradalom alatt tűnt ki, hogy a zsidóság nagyszerű ugródeszkát látott a szabadkőművességben, s annak progresszív tanaiban az emancipáció kivívása felé.

Eladdig az Illuminátusok és a bajorországi zsidó Weisshaupt mozgalmaitól eltekintve alig-alig lehetett felfedezni a júdaizmus nyomait a szabadkőművességben. A párizsi jakobinus club azonban már központja volt ezeknek a titkos társaságoknak és zsidó törekvéseknek, amelyek a "haladás" ürügyén az emancipációt akarták kiharcolni. A szabadkőműves titkos társulás megalapítására Magyarországon Martinovics Ignác kapott megbízást Párizsból. Ők még csak a francia forradalom szabadságeszméit akarták megvalósítani, de természetesen nem tudták, hogy a francia forradalom mögé akkor már teljes erővel benyomult láthatatlan világuralmi akarat szolgálatában állanak. Az osztrák császári kormány a szabadkőművesség titokzatosságát összeesküvésnek tekintette, és az első magyar szabadkőműveseket, Martinovics Ignácot, Hajnóczit, Laczkovicsot, Sigrait és a többieket 1796. május 20-án lefejeztette.

A frankfurti nagypáholy védelme alatt 1848-ban "A dicső fény hajnalához" címzett páholyt sikerült ugyan megalakítani Pesten, azonban a szabadságharc bukása következtében újra feloszlott. 1861 nyarán alakult meg a Szent István nevű páholy, de ez is csak rövid ideig élt. A kiegyezést követő esztendőben, 1868.

február 28-án hagyta jóvá báró Wenckheim Béla, akkori belügyminiszter a szabadkőműves alapalkotmányt, amelynek 2. paragrafusa kimondotta: "A szabadkőművesség kizár köréből mindennemű politikai és vallási kérdést, és minden tagnak kötelességévé teszi a hazai törvények tiszteletben tartását."

Titokzatos, hódításra készülő segédcsoport mert akkor már ez volt! nyert így törvényes elismertetést a Kárpát medencén belül. A magyarországi szabadkőművesség nem az angliai és skóciai sokkal nemzetibb páholyokhoz, hanem a párizsi Grand Orienshez csatlakozott, amelynek feje legnagyobb valószínűség szerint ugyanaz a Montefiore Mózes volt, aki a Magyarország elfoglalására irányuló, többször idézett parancsot kiadta oroszországi és galíciai hittestvéreinek. Az akkori magyar belügyminiszternek nem tűnt fel, hogy a titkos szervezet, vagy mint mondták "zárt társaság" léte egymagában ellentmond akár az alkotmányos, demokratikus, akár a totalitárius államok rendszerének is. Miután a szabadkőművesség egész hálózata a francia forradalom után hovatovább a zsidóság irányítása alá került, egyre nyilvánvalóbbá vált annak jelenlegi irányzata is. A szabadkőművesség látszólag igenli ugyan a demokráciát, azonban láthatatlanul bár a többség ellenére akar kormányozni. A szabadkőművesség 33 tagsági fokozatot ismer, de csak a legfelsőbb, 33-ik fokon álló egykét beavatott ismeri a valódi célt. A többi 32 fokozat tagjai legfeljebb itt-ott sejtenek valamit a lényegről. Kifelé a tevékenységüket jótékonyossággal leplezik, de ez is csak az igazi célok lefedésére és a külvilág megtévesztésére szolgál.

"... a magyarországi zsidó szabadkőművesség számos jótékony intézményt létesített, s ezért a profán világ bennük csak a karitás és humanitás önzetlen apostolait látta, de halovány fogalma sem volt arról az. aknamunkáról és annak következményeiről, amit ők emberi koponyákkal, csontokkal díszített és a falakat fedő fekete leplek, oltár helyett koporsóval, emberi csontvázakkal borzalmassá tett, ateista ajkakkal szentélynek nevezett (bizonyos mértékben joggal nevezték szentélynek, mert hiszen a szabadkőműves páholyok szentélye élethű mása Salamon király templomának) átkozott, pokoli munkájuk boszorkánykonyháin Magyarország végpusztulására kifőztek." [130] Magyar és külföldi források ismeretében az is vitán felül áll, hogy a szabadkőművesség elsősorban zsidó szervezet. A szentélyekben jelképszerűen mindenütt ott áll Salamon király trónszéke. Teljesen zsidó a szimboliztikája, főként azonban a szelleme, amely a farizeusok és írástudók álhumanizmusának hangoztatásával a nemzetek fölötti uralmi akaratot csempészi be a társadalomba. Hogy a 33-ik fokon állók ezt megtehessék, ahhoz segédcsoportokra van szükség.

Ezeket a segédcsoportokat korántsem az alsóbb társadalmi rétegekből toborozták. A magyarországi szabadkőműves páholyoknak nem volt egyetlen paraszt vagy munkás tagjuk sem. A polgári intelligencia, a magasabb hivatalnoki réteg, a kereskedő osztály, vagy középiskolai tanári, tehát a keresztény középosztály tagjai közül gondosan kiszűrték azokat, akiket alkalmasnak láttak szolgálatukra. A tagtoborzás rendszere egymagában is sajátos volt. A kiválasztottak

előtt megcsillogtatták az egyéni érdeket, a karrierlehetőségeket, és másfelől megmutatták, hogy akik nem hajlandók szolgálatukba szegődni, azoknak sem élet, sem előmeneteli lehetőségük nem lehet.

Lassan-lassan a szabadkőművesség elérte, hogy városi, közigazgatási egyszóval az autonómiákban választás útján betöltött állásokra nem választottak mást, mint olyan keresztény tisztviselőket, akik jórészt szabadkőművesek voltak. A vármegyéket egyelőre megkímélte az idő az elszabadkőművesedéstől, azonban a legnagyobb vidéki városok többségében már a polgármesterek, a jobban fizetett hivatalnokok mind a páholyokból kerültek ki. Ezeknek természetesen vissza kellett szolgálniuk azokat az előnyöket, amelyeket a törvényhatósági bizottságoktól, közéleti potentátóktól kaptak, s miután ezek a századforduló után nagyobb részt már zsidók voltak, a keresztény tisztviselők segítették őket a városi, állami szállítások megféleld irányításával, az adóleírásoknál, a versenytárgyalásoknál. Ők kapták a legjövedelmezőbb munkákat.

Budapest meghódítása szabadkőműves polgármesterek (Bárczy, Szendy) vezetése alatt folyt le. Debrecennek 1848-ban még csak egyetlen zsidó polgára volt. A századfordulón az ősi városháza a szabadkőművességen keresztül teljesen zsidó irányítás vagy befolyás alatt állott. A páholyok legbelső szentélyében ülőknek vas szolidaritása és vasakarata a keresztény segédcapat útján napról napra segített erősíteni az országhódító hatalmat. A szabadkőműveseknek nem volt szabad elárulni páholyhoz tartozandóságukat. Egymás között azonban titkos jelekkel, köszöntési formákkal tudatták a páholyhoz tartozandóságukat. Vesztegető pénzre nem is volt szükség. A hivatalnok, ügyvéd, polgármester, újságíró ha a páholyból nem is ismerték egymást azonnal tudták, hogy most meg kell tenniük mindent a szabadkőműves testvérért. Meg kell tenni, még akkor is, ha az törvénytelen, vagy legalább is a törvények kijátszásával jár. A szabadkőművesség lényegére legjellemzőbb, amit Palatinus József átfogó munkája állapított meg: "A magyar szabadkőművesség 90 százaléka annak ellenére, hogy a lehangzatosabb és legtöbbször magyar történelmi neveket vették fel, zsidó vagy zsidó származású volt." Az igazságra még jobban rátalált Ágoston (Augstein) Péter, később Kun Béla külügyi népbiztosa, aki 1907-ben már ezeket írta: "A magyar szabadkőművesség és zsidóság összeforrt, mert amikor Magyarországon a kor szabadelvűségét követelte, akkor a zsidóság állt melléje a legnagyobb tömegben." [131]

Ha valaki figyelmesen lapozza a magyar szabadkőművesség névsorát, megállapíthatja, hogy abban jóhiszemű vagy megtévesztett, esetleg leterrorizált keresztényeken kívül, főként az országhódító liberális kapitalizmus milliomosai, új nemesei, a bárósított vidéki földbirtokosok, a nevesebb budapesti és vidéki ügyvédek, szóval az országhódítás polgári formájának képviselői szerepelnek. Azonban és itt jelentkezett a szabadkőművesség igazi arca már a századforduló elején elkezdtek előkészíteni az országfoglalás "szocialista" formáját. A század elején a liberális politikai vonalba már belefűrdtek polgári radikalizmus címén a kommunizmus útcsinálói és mostani társutasai, s ezek szinte kizárólag a

szabadkőművesek sorai közül kerültek ki. A parlamentben a szabadkőműves Vázsonyi-Weiszfeld Vilmos, a rendkívül tehetséges ügyvéd, a polgári liberalizmusnak prototípusa ostorozta a "klerikális", "feudális", "úrhatnám" nemzeti oldalt, a tőkés halálos szorításában vergődő leszegényedett magyar birtokos osztályt, a kínlódo középosztályt. Mennydörgött a papi birtok ellen, amely szerencsétlen intézmény volt, de maradék jövedelmeiből mégis segítette a nemzeti kultúrát. Ebben az állásfoglalásban a szabadkőművesség részéről korántsem a magyar parasztság sorsa iránti aggodalom, hanem szinte kizárólag az országhódító akarat nyilatkozott meg. A zsidó intéció most már nemcsak politikai, hanem egyházi vonalon sem volt összeegyeztethető a magyarral, még ha szabadkőműves bőrkötényben jelentkezett is, mert a végcél az országfoglalás volt, s ez csak a nemzeti és keresztény vallási intézmények lerombolásával vált lehetségessé. A Vázsonyi féle "liberalizmus" is ennek az uralmi tendenciának burkolt megnyilatkozása volt. Mögötte még látszólag burzsoá liberális elemek állottak: gazdasági kalózkok, az adótörvény kijátszására szervezett bankárok, gyárosok és minden másfajta fezőrök, akik számára Magyarország már az új Izrael, az európai nagy aranybánya volt, a magyar nép pedig kiszolgáltatott, leigázott áldozatok.

Ebben a "demokrata" rendszerű országfoglalásba betört a szabadkőműves ifjúsági szervezet, a Galilei kör, amely a nemzetragalmazás és nemzetbomlasztás legtipikusabb intellektuális fegyvereivel már a teljesen baloldali országhódítást készítette elő. A pesti egyetemek türelmetlen, fölényese, mindent mindenkinél jobban tudó csontkeretes intellektueljei, a háború kellős közepén a felmentettség kellemes állapotában a pacifizmus jelszavait, a haladó schönggeist szellemet, az antimilitarizmust dobták be a közvéleménybe. Azonban ezeknek nívósabb rétege mögött is ott állott már a lumpenintellektuel, a Pogány-Schwartz József féle félbolsevista söpredék.

Midő az 1918-as összeomlás megtörtént és az ország darabokra hullott, a forradalom kitörését követő második napon a magyarországi szimbolikus Nagypáholy körlevelet küldött az összes magyarországi páholynak: "Az a kormány, amely ma az ország élén áll írták mindazoknak az eszméknek megvalósítására törekszik, amelyeket mi éveken át hirdettünk, amelyekért harcoltunk. Testvéreink nagy számban foglalnak helyet a kormányban, s ez biztosíték reánk nézve, hogy a független és szabad Magyarország a demokrácia és a radikális fejlődés útján fog haladni." Elvégre Vészi (Weisz) József író, páholynagymester már 1904-ben a szabadkőművesség budapesti vándorgyűlésén a forradalmi cselekvések terére irányította a szabadkőművesség munkásságát. Felszólította a szabadkőműveseket, hogy lássanak hozzá "a jövendő forradalma békés előkészítésének szent és dicső munkájához... a szeretet fegyverével, ha lehet, de egy erős gyűlölség (!) fegyverével is, ha kell". [132] Tulajdonképpen abban a pillanatban hull le az álarc a szabadkőművességről, amelyben Vészi József, a Világ főszerkesztője és a polgári zsidó intellektualizmus képviselője a Szent Istváni keresztény birodalomba és annak társadalmába beveti "az erős gyűlölség" jelszavát, amit a Talmud és Sulhán Aruk hirdetnek a kereszténységgel szemben. Ezt a jelszót majd később a

"progresszió" központi gondolatává teszik a Samuelly Tiborok és a Rákosi (Roth) Mátyások, akik szintén az erős és egészséges gyűlöletet teszik a párt vezér jelszavává. Gyűlöletet, minden ellen, ami magyar. [133]

De hát miért gyűlölnék őket, a humanizmus hirdetői? S a felelet egyszerű: ők kétezer éve tudják, hogy országokat, birodalmat, társadalmat csak a gyűlölet rombolhat szét. Az országok feletti hatalomhoz a gyűlölet vezet és vezette őket mindenkor, hogy úrrá legyenek minden népeken. S amikor kitör Kun-Kohn Béla 1919-es első bolsevista diktatúrája, a burzsoá és kapitalista de zsidó páholyok második vonalából előtérbe lépnek a totális bolsevikiek. "Kunfi népbiztos a nemzetek eljövendő, harmonikus internacionáléjának ujjong, Roboz (Rosenzweig) Andor pedig a szabadkőművesség ünnepévé avatja az internacionális szocialisták május 1-jei ünnepnapját, Bálint (Bleier) Lajos adta szabadkőművesség végcéljaként a kozmopolitizmust, az ateizmust, a kommunizmust ünnepli. A Kazinczy páholy titkára a Leninek és Trockijok bátorságára buzdítja a testvéreket, a Demokratia páholy titkára előre ujjong a dicsőségnek, amikor a bolsevizmus napja másutt is olvasztani fogja a régi világrend jégkérget. A szabadkőművesség nagy harcának lelkes apostolai: Jászai (Jakubovics), Kunfi (Kohn,) Pogány (Schwartz) József, Bíró (Blau) Lajos, Ágoston (Augstein) Péter, és velük együtt még sokan az agilis testvérek közül, a legtájékozottabb szájú bolsevista agitátorokká vedlenek át" írja Palatinus József.

Ők már tudták, hogy a liberális kapitalista, szabadkőműves országhódító pénzuralmat egyszer majd át kell alakítani ugyanolyan zsidó, de már terrorral, géppisztollyal kormányzott "szocialista" országfoglalássá. 1920-ban, midőn kiderültek a "nem politizáló" szabadkőművesség bűnei, gróf Bethlen István kívánságára a belügyminiszter feloszlatta a szabadkőműves páholyokat. 1868-tól 1929-ig százhuszonegy páholyban és 14 szabadkőműves körben végeztek vakoló munkát. A páholyok közül 32 Budapesten, 52 a vidéki városokban, 27 a határszéli városokban és három szabadkőműves kör külföldön működött, valamennyien a Magyarország szimbolikus Nagypáholy fennhatósága és védelme alatt. Ez idő alatt 13 249 volt a szabadkőművesek száma. Mennyiségre nézve nem nagy szám. Azonban ha tudjuk, hogy a modern társadalmakat nem az úgynevezett demokrácia szavazólapjaival, hanem a kulcspozíciókból kormányozzák, akkor ez a szám elriasztóan nagyra nő. Mert ez a 13 249 szabadkőműves egytől-egyig valamilyen fajta kulcspozíciót töltött be a társadalmi, gazdasági, politikai életben, az újságírásban, a városi politikában a vármegyei közigazgatásban. A front széles volt: Vázsonyitól, Jászi Oszkártól, idegen szellemű bankárokon és nagyiparosokon keresztül, a haladó irányzaton, a London School of Economicon és a Galilei körön át Samuelly Tiborig és Rákosi Mátyásig terjedt.

A 13 000 szabadkőművesnek csak tíz százaléka volt magyar vagy német származású. Ezek számítottak a tipikus segédcsapatnak. Az ő magyarságuk és jóhiszemőségük leleplezte a háttérben meghúzódó országhódító célt. Ez utóbbi csoportban voltak gyenge jellemű szekértolók, karrieristák és kivételesen

becsületes emberek is, akiket a "haladás" babonája tett vakká. Palatinus József is megállapítja, hogy "a nemzetiségi vidékeken, ahol a magyarság irányította a páholyok munkáját, a nemzethűség szempontjából valóban intakt férfiak dolgoztak". [134] Ő is rámutat azonban, hogy a leghazafiasabb páholyok tagjainak is tudomással kellett bírniuk, hogy sok-sok páholyban milyen megdöbbentő aknamunka folyik a magyarság ellen. "Hiszen minden egyes páholy munkájáról 'táblában' kimerítő jegyzőkönyvben értesítette az összes páholyokat és páholytagokat. És ezeknek a 'tábláknak' a tartalmát megismerve és a zsidó szabadkőművesség félreismerhetetlen célkitűzéseit fölismerve, százan és százan a félrevezetett magyarok közal undorral fordultak ki a páholyok szentélyeiből." [135]

Gyakorlatilag az országhódító titkos társaságot soha sem sikerült feloszlatni. A Párizs környéki békeszerződésekben hatalmas része volt a világszabadkőművességnek. S amikor a magyarországi felosztás megtörtént, akkor a világ minden szabadkőművese hihetetlen nyomást gyakorolt Bethlen Istvánra, sőt magára Horthy kormányzóra is, hogy hunyjanak szemet a szabadkőművesek tevékenysége előtt. Akkor már a Népszövetség is ennek a titokzatos világhatalomnak kezében volt és irányítása alatt állott. A megcsonkított Magyarország kölcsönökre szorult, s ezek ára az volt, hogy Magyarországra ha titokban, álcázva is benyomulhasson az ország és világhódító hatalom. A Horthy-korszakban tehát különféle fedőnevek alatt újra megjelentek a szabadkőművesek.

1939-ben Budapesten újra 17 szabadkőműves páholy működött megfelelő fedőnevek alatt. Tartotta a kapcsolatot Tel-Avivval, az amerikai B'nai B'rithel, épp úgy, mint a világ legfontosabb szabadkőműves államának Csehszlovákiának páholyaival. Ingyenkenyér Egyesület, Ingyentej Egyesület, Országos Gyermekvédő Fröbel Egyesület, Budapesti Szünidei Gyermektelep Egyesület, Nyomorék Gyerekek Otthona, a budapesti skót misszió iskolája, a Magyarországi Good Templar Társaság, Pesti Lloyd Társulat, Magyar Cobden Szövetség, Izraelita Fiúárva-ház, Magyar Békeegyesület (!) fedőnevek alatt tovább törtek hatalomra és ország fölötti uralomra a "felosztott" szabadkőműves páholyok. A Cobden Szövetségen, a Rotary Clubon keresztül újra beszűrődött a magyar életbe a világszabadkőművesség befolyása, az országhódító akarat. Elvégre a Horthy-korszaknak jellegzetessége ismét a befolyásos, a Várig felhatoló liberális kapitalista és nagytőkés volt. A titkos páholyok sorában ekkor is voltak magyarok, akiket azonban 1920 után már nem lehet jóhiszeműnek nevezni. Ezek már tudatos segéderők voltak, akiknek tudomásul kellett bírniuk arról, hogy az ország új és végleges leigázására törő idegen akaratot szolgálják.

Ennek a zsidó és magyar szabadkőműves segédcsoportnak nagy szerepe volt a Versailles ellen harcoló III. Birodalom és a trianoni Magyarország viszonyának megrontásában. A szabadkőműves nagykapitalizmus Hitler uralomra jutásától kezdve szüntelen az angol "tory demokrácia" győzelméért szurkolt. Kezük és tapogató csápjaik azonban már újra ott voltak mindenütt, ahol ismét mérgezni lehetett a közhangulatot, ahol kételyt, bizalmatlanságot lehet elhinteni a

tengelyhatalmak győzelmével szemben, főként ahol védeni lehetett az országhódítókat, akiket hatalmuk teljes elvesztésével fenyegette az európai szocialista és nemzeti ébredés. A Törzsökös Magyarok Egyesületétől a Magyar Közösségig, vagy akár a Turáni Vadászokig, sőt a kommunistáig, mindenütt kimutatható ennek a hatalmáért bomlasztva és destruálva harcoló rétegnek tevékenysége.

Azonban mindez túlterjedt a csonka ország határain is. A látszólag föld alá szorított magyarországi szabadkőművesség megtalálta a kapcsolatokat a párizsi, erdélyi, főként csehszlovákiai szabadkőművességhez, s annak segítségével ismét a magyar nemzeti gondolat ellen igyekezett intrikálni.

A szabadkőműves cél mindig is a meglévő keresztény hatalom, egyházi tekintély és a fennálló nemzeti társadalom rendjének megváltoztatása volt világszerte. A nagy humanisták eközben nem riadtak vissza a merényletektől, gyilkosságoktól sem, Wichtel Frigyes, volt osztrák nemzeti tanácsos az 1930as években megcáfolhatatlan adatokkal mutatta ki, hogy mind Rudolf trónörökös, mind János főherceg felderítetlennek vélt tragédiájában ott volt a szabadkőművesek keze. Állítása szerint Rudolf trónörökös tagja volt a magyarországi szimbolikus Nagypáholynek és a szabadkőműves testvérek, akik az idegen országhódítás érdekében mindig is a dunai monarchia felbomlasztására törekedtek, reverzálislist írtak alá vele, hogy I. Ferenc Józsefet államcsínnyel megfosztják trónjától, s Magyarországot önálló királysággá teszik. Szent István koronája Rudolf trónörökösnek volt szánva, míg az osztrák császári korona a szintén szabadkőműves toscanai János főherceg kezére került volna. Világos volt, hogy a montefiorei parancsot sokkal könnyebben lehetett volna teljesíteni két szabadkőműves király uralma alatt, mint egyetlen katolikus dunai monarchiában. A két főhercegnek azonban nem volt bátorsága a reverzálisban tett ígéreteket végrehajtani. A szabadkőműves bosszú így vezetett a mayerlingi tragédiához, amelynek Vecsera Mária csak jelentéktelen szereplője volt. S így üzte a szabadkőműves bosszú János főherceget, mint Orth Jánost, az ismeretlen tengerekre, ahol a szabadkőműves bosszútól félve, hajóját a nyílt tengeren felrobbantotta. [136]

Akár igaznak fogadjuk el Wichtel állításait, akár nem, annyit kétségtelennek kell elismernünk, hogy a szabadkőművesség épp a montefiorei parancs értelmében, mint kiváló segédcsapat szorgosan buzgólkodott a dunai monarchia és a magyar keresztény királyság lerombolásán. Midőn a fenti módszerekkel ez nem sikerült, akkor következett a második számú terv, a dunai monarchia teljes feldarabolása apró nemzeti államokra, amelyek könnyebben uralhatók külön-külön, mint együttvéve. Trianonban ez következett be, s a szabadkőművesség részéről ennek a fenntartásáért folyt a harc 1920 és 45 között. A Free Europe alakjában ezért a célért folyik most is a szabadkőműves küzdelem Nyugaton és elsősorban Amerikában.

Azoknak a keresztény és zsidó szabadkőműves segédcapatoknak, amelyek "a sztálini tíz csapás" után ott maradtak a vasfüggöny mögött, csupán egy tényről nem volt tudomásuk. Arról tudniillik, hogy sorsuk elhatározott már Sion Bölcséinek Jegyzőkönyveiben, amely tudvalevőleg a 33-ik fokon álló és a teljes totális zsidó uralmat követelő legmagasabb bölcséktől származik. Ebben megíratott, hogy amíg csak a hatalomtörésnél tartanak, addig felhasználják a szabadkőművességet, amelyen keresztül a társadalom minden rétegét kikémlelhetik, befolyásolhatják. Amint azonban a tökéletes hatalomátvétel megtörtént, elejtik és likvidálják ezt a szabadkőműves segédcapatot is. 1945 után ez mindenütt megtörtént a vasfüggöny mögött, ahol még szabadkőműves páholyok voltak. Épp úgy likvidálták az észt, a lett, a lengyel és a cseh szabadkőművességet, mint a magyart. Hiába tettek meg mindent az uralom meghódításáért.

A bolsevizmus csodálatos szövevényében tűrhetetlen volt egy "zárt társaság", méghozzá olyan, amelynek kapcsolatai voltak a nyugati testvérek felé. A magyarországi szabadkőművességnek egyik nyílt, ifjúsági lapja volt 1917-től 1919-ig az Úttörők. Így hívták később a kommunista ifjúság hivatalos lapját is, ami nem tekinthető csodálatos véletlenségnek. Azonban a szabadkőműves úttörőket legalább is látszólag felszámolták azok, akik számára megtörték az utat. 1945 után kiderült, hogy a bolsevistáknak már nem volt szükségük a polgári demokrata, a polgári radikális pártokra, amelyek szabadkőműves vezetés és irányítás alatt állottak. Csupán felhasználták még őket egy kis végső "úttörésre", vagy inkább a piszkos munka elvégzésére.

A régi, idősebb évjáratú szabadkőművesek közül már 1919-ben is sokan szereztek megszívlelendő tapasztalatokat. Ezeket még inkább gyarapíthatták 1946-47-ben a választások után, midőn közülük számosat még a választójogtól is elzártak. Vészi Mátyást hiába próbálták előcsalni a passzivitásból, ama kivételesek közé tartozott, aki ellenállt minden ilyen kísértésnek.

A magyarországi szabadkőművesek bolsevizmus alatti magatartását legjobban jellemezte az a fedőnév, amelyet a megmaradt kevesek választottak: "a bölcs öregek tanácsa". 1951-ig magánlakásokban, kis csoportokban szerda esténként összegyűltek vakolni, de megszűntek tettekkel tényezők lenni. Akadtak, akiket kitelepítettek, deportáltak. A bölcs öregek tanácsán kívül azonban megmaradt a mozgalmi rés, a harcoss zsidó szabadkőművesség: a rosszemlékű polgári radikális párt és annak sajtója, a Világ és a Képes Figyelő. Kétségtelen, hogy legalább egy évvel hamarabb számolták volna fel őket, ha nem úgy táncolnak, ahogy a kommunisták füttyültek. Ezek a széplelkű humanisták, a szabadság bajnokai, a polgári demokrata szabadkőművesek vér és bosszúszomjokkal, zsidó faji öntudatukkal elől jártak a keresztény magyar intelligencia és középosztály, olykor saját burzsoá testvéreik elpusztításában. A Világ vezércikkírói, a Bálint fivérek, Hámori László és mások most a kommunisták szolgálatában valósították meg azt a programot, amit Bródi Ernő már a hetvenes években hirdetett: a keresztény magyar középosztály és vezető réteg teljes felszámolását, sőt fizikai likvidációját. Ferencz

Tibornak, a népügyészség elnökének ők szállították a honvéd tisztikar, a magyar hivatalnoki réteg és a papi személyek ellen szóló kitalált, hazug adatokat, sokszor az indokolásokat is az ürügyítéletekhez. Így történhetett meg az, hogy egyes fontos személyeknek már a második világháború alatt felépített biztonsági hálózata csődöt mondott. Ha nem is tudtak semmit rajuk bizonyítani szabadkőműves segédlettel a bolsevisták likvidálhatták őket. Méghozzá látszólagosan legális keretek között. 1950 nyaráig számos ilyen ügyet fejeztek be halálos ítélettel.

Kétféle elem szolgálta ki 1949-ig felesleges túlbuzgósággal a kommunistákat a szabadkőműves és polgári demokrata irányzatból: a Supka Géza köré csoportosult volt galileisták és az egykori 1919-es polgári radikális párt elemei. A második csoport volt: a szovjetizálás következtében vagyonát veszített nagobb részét zsidó burzsoá réteg, a vállalatok tulajdonosai, nagykereskedők, pénzemberek, akik hittek abban, hogy a demokratikus polgári irányzat még együttműködhet a kommunistákkal.

Az országhódítók szabadkőműves zsoldos csapata múltjához méltóan nyomorúságosan és gyáván pusztult el. Volt, aki utolsó pillanatban felismerte az orosz pánszláv személyt, de az ilyen magyar volt. A többség azonban az új országhódítókat szolgálta: humanista múltjához híven vérszomjas dühvel pusztítva tovább a magyar középosztályt és a nemzetet. Abban hitt, hogy ezek az új hódítók, akik szintén az ő fajukból kerültek ki, méltányolni fogják korábbi "érdemeiket".

Akasztófára nem húzták őket. Hős és mártír nem akadt közöttük, csupán félreállították őket. És ez igen kicsinyke büntetés volt ahhoz képest, amit hatalmuk delelőjén a magyar néppel szemben elkövettek.

III. fejezet VITA A VULKÁN TETEJÉN

Kint a fronton dörögtek az első világháború ágyúi. A magyarság vérzett az isonzói és volhyniai frontokon, a hadiszállítók, papírbakancs-szállítók és csalánruhágyárosok, gazdagodtak a pesti arcvonalon. Eközben Budapesten Jászi (Jakubovics) Oszkár úgynevezett haladó szellemű lapja, a Huszadik Század kérdőíveket küldött szét a magyar szellemi élet legjobbjainak. A három kérdés így hangzott:

1. Van-e Magyarországon zsidókérdés, és ha igen, miben látja annak lényegét?
2. Mik az okai a magyarországi zsidókérdésnek?
3. Miben látja ön a magyarországi zsidókérdés megoldását, minő társadalmi vagy törvényhozási reformokat tart szükségesnek?

A Huszadik Század két részre osztotta a beérkezett válaszokat: "akik szerint van zsidókérdés", és "akik szerint nincs zsidókérdés".

Mai szemmel lenyűgözően érdekes olvasni a világháborús vulkán tetején és az oroszországi bolsevik forradalom közelségében folytatott vitát. A megnyilatkozások már nem voltak vagy nem tudhattak egész őszinték lenni. Egyetemi tanárok, alispánok, főispánok, egyszerűen kitértek a felelet elől. Voltak, akik betegségeikre, elfogultságukra hivatkoztak. Voltak, akik kijelentették, hogy Magyarországon nincs zsidókérdés, tehát ők valami nem létezőről nem nyilatkozhatnak. A meghódított országból már hiányzott a szabad szó. A nagy vitában, amelyet 165 oldalon adott ki a Huszadik Század, [137] megszólaltak a szociáldemokraták, az úgynevezett antiszemiták, a konzervatívok, cionisták, a zsidó asszimilánsok és azok ellenfelei, a progresszívek, a katolikusok, a nacionalisták és a nemzetiségek. A publicisztikai magaslaton folytatott vitában senki sem mondta ki a később felismert igazságot, hogy itt egy már meghódított nemzet beszél. Eltekintve azonban az asszimilánsok és szabadkőművesek farizeus megnyilatkozásaitól, magyar és zsidó szellemi emberek teljes nyíltsággal mondták ki, hogy a zsidókérdés Magyarország első számú problémájává vált.

Legbecsületesebb őszinteséggel éppen egy zsidó író, Bíró (Blau) Lajos nyilatkozott:

"Van-e zsidókérdés? Számomra megfoghatatlan, hogy mondhatja valaki, hogy nincs. Az utolsó tíz esztendőben néha úgy tetszett, hogy Magyarországon nincs is más kérdés, csak éppen ez, és tudományos, irodalmi, társadalmi problémakört néha csak meg kellett vakarni, és megtalálta az ember kedvelt zsidókérdésünket." [138] A vitában csak itt-ott merült fel a halovány gondolat, hogy a meghódított országban többé nem egyenlőséget, hanem kiváltságot jelentett a zsidósághoz tartozás.

Jászi Oszkár szemléje igyekezett tárgyilagosan összefoglalni a vita eredményét.

"A beérkezett válaszok túlnyomó többsége 50 érdemi válasz közül 37 megállapítja a zsidókérdés létezését, mint reális okokból táplálkozó, komolyan tárgyalandó és megoldandó problémát. Míg a kérdés létezésének tagadói nem látnak benne mást, mint atavizmust, 'a világgyűlölet hazajáró lelkét' (Blau), klerikális aknamunkát, vagy a tisztultabb műveltség hiányát (Lencz, Haypál), vagy rosszul leplezett gazdasági antagonizmust (Czirbusz, Vanczák), addig a probléma realitásának megállapítói részben annak kapitalista eredetét (Bosnyák, Szabó), részben egy civilizáció parazitizmusát (Mérey), részben gettómaradvány jellegét (Alexander, Jászi), antagonizmusban való gyökerezését (Farkas), részben faji, világnézetbeli, etikai jellegét (Braun, a cionisták, Cholnoky, Choncha, Jászi, Kriesch, Patai, Radisics, Ravasz, Richtmann), részben modorbéli és nevelési oldalát (Boross, Szabó, Ritoók), részben patológikus lelkiállapotbeli természetét (Richtmann, Lesznai) hangsúlyozzák.

Azok között, akik a zsidókérdés reális létezését megállapítják, igen nagy eltérés mutatkozik arra a fontosságra nézve, amelyet neki tulajdonítanak. Míg egyesek csak súrlódási bajt látnak benne (Jászi), mások egy komoly nemzeti kérdés

hordozójának tekintik (a cionisták, így különös erővel Bettelheim és Guttmann), sőt akad olyan is, aki súlyos krízist jósol és katasztrófától fél (Cholnoky).

A zsidó hibák közül különösen gyakran említik a kegyetlenséget, tradíciónélküliséget, az önmérséklet és önnevelés hiányát, a modortalanságot, a pénzvágyat, az arroganciát, az agresszivitást (Buday Barna, Cholnoky, Choncha, Radisics, Raffay, Ritoók). Gyakran visszatérő a zsidók kereskedelmi deliktusainak emlegetése is (Cholnoky, amivel szemben érdekes az Alföldy Ede figyelmeztetése, hogy a legtöbb zsidó bűnhöz egy kötelességmulasztó keresztény is szükséges, valamint annak kiemelése, hogy a közvetítések hajszolása is kezd úri bűn lenni. Eredetiek a Benedek Marcell fejtegetései az unter uns antiszemitaról és lármás filozemitaról. Zsidó részről élesen bírálják a keresztények igazságtalan türelmetlenségét (!) (Mezey), mások a zsidók struccpolitikáját (Hajdu, Bettelheim).

A megoldás tényezői között gyakran és különleges nyomatékkal említik a demokráciát, és a népies kultúrát szükségképpen követő asszimilációt (Bíró, Giessweinn, Ignotus, Jászi, Szabó) az új zsidó állam és nemzeti öntudat kialakításának szükségességét (a cionisták). E két véglet között igen eltérő javaslatokkal találkozunk: némelyek a minden szemérmert félretevő kitérést és a vegyes házasságokat javasolják (Hatvany), mások ezek ellen szólnak (Lakatos), ismét mások törvényt követelnek a bevándorlás ellen (Buday Barna, György, Turi), mások vallási reneszánszt sürgetnek a dogmatikus vallások romjain (Bross), mások a jobb nevelés fontosságát emelik ki (Ritoók), mások az orosz forradalom fontos eredményeit hangsúlyozzák a zsidókérdés enyhítésére (Jászi, Szabó), mások csak a keresztény szellem végleges diadalától remélnek gyógyulást (Choncha, Turi). Van, aki antiszemitizmus kiélesedésétől remél asszimilációt (Buday Dezső).

Érdekes Braun Róbert és a cionisták szkepticizmusa minden megoldással szemben. Érdekes Körösfői Kriesch Aladár panasza a magyar kultúrközösség hiányáról. Nagy horderejű Bíró Lajos meglátása a régi és új zsidónemzedék eltérő összetételéről. Tanulságos a tót álláspont komor elkeseredettsége (Stefanek), amely a zsidóban az erőszakos magyar asszimiláció legtekintetnélkülibb eszközét látja.

Feltűnő a zsidóság és kálvinistaság egy részének (Haypál, Lencz, Loványi) találkozása a vallási liberalizmusban és antiklerikalizmusban. Feltűnő a zsidó hozzászólók egy részének (cionisták, Hajdú) heves kritikája a mai zsidó vezetőség ellen; s türelmessége a jóhiszemű antiszemitizmussal szemben. [139] Figyelmet érdemel a zsidókérdés összefüggésének kimutatása a parasztkérdéssel (Bíró, Bölöni, Jászi, Szabó). Érdekes, hogy amíg egyesek a háború folytán a zsidókérdés kiélesedését várták (Bettelheim), mások a végleges egybeforrás erejét látják benne (Buday Barna).[140]

Az akkori liberális idők szellemében senki sem kívánt törvényhozási intézkedéseket, legfeljebb a bevándorlás eltiltását. Egyetlen kivétel akadt a cionistákon kívül, Alföldy Ede kir. ítélőtáblai bíró, aki

félreérthetetlen célzást mert tenni, amely szerint a meghódított országban kiváltság lett zsidónak lenni.

"Az egyenlőség szent elvének írta ott van a határa, amelyen túl az egyenlő feltételek a társadalom egyes tagjainak mások rovására előnyöket biztosítanak anélkül, hogy ezek az előnyök az összességnek is javára szolgálnának. Abban az esetben tehát, ha a zsidóság különleges sajátságokkal vagy képességekkel a boldogulás útjáról másokat leszorítana anélkül, hogy ebből az összességnek több haszna volna, mint amennyi kárt a leszorítottak szenvedtek, a zsidók megrendszabályozásának semmiféle egyenlőségi elmélet vagy szabadelvűség nem állhatná útját."

A meghódított ország rémképe anélkül, hogy ezt kimondta volna Buday Barna, a jeles közgazdász válaszában merült fel, midőn ezeket írta:

"Sehol sem volt a zsidóság érvényesülése olyan heves és rohamszerű, mint nálunk, az igaz, hogy a zsidóság arányszáma Magyarországon is a legnagyobb. Nálunk, tíz év alatt körülbelül 16 lakosra esett egy, Oroszországban 25-re, Németalföldön 50-re, Németországban 80-ra, Törökországban 130-ra, Angliában 600-ra, Norvégiában 6000-re stb. Tértfoglalása is nálunk volt a legnagyobb.

Fél évszázad alatt a nagy Magyarország területén a zsidóság négy és félmillió holdat szerzett meg magának, és számításba véve a bérbirtokosokat is, ma már a mezőgazdasági terület ötödrésze a kezében van."

Hol értek el ilyen félelmetes eredményt az angol, a francia vagy az orosz gyarmatosítók?

"Pedig folytatja Buday Barna nem lehet mondani, hogy a zsidóság intelligenciájának főerejével a földre vetette volna magát. A kereskedelem, az ipar, a hitélet, az irodalom, a művészet terén térfoglalásával még diadalmasabb, találkozunk, s állíthatjuk, hogy értelmiségének elitje inkább ezeken a vonalakon érvényesült, a forgalmi és hitéletet városi központjaiban találta meg igazibb otthonát, a földművelés keretében inkább csak a nyersebb elemeket vették fel a harcot. Hogy az erőmegosztásnak ilyen aránya mellett is, a birtokszerzésben tüneményesen érvényesült, ez bizonyára olyan siker, amelynek párja sehol nincs a világon." [141]

Négymillió hold jutott egy beszivárgott nemzeti kisebbség kezére, s a nagy magyar közgazdász után az országhódításra utalnak a legnagyobb magyar közjogász megnyilatkozásai. Azt írja Choncha Győző:

"A privilégiumon, jogkülönbségeken alapult társadalmunkban is 1785-től 1840-ig erősen szaporodott (a zsidóság), mert amíg Magyarország népessége 1785-ben, Erdély nélkül, hétmilliót tett, s 1850-ben Erdéllyel együtt 13 millióra rúgott. addig a zsidóság már 1940-ben 240 000-et tett, vagyis még az össznépeesség meg sem duplázódott, zsidó elem háromszoros szaporodást ért el!"

"A kiváltságok, jogkülönbségek ledőltyével 1850 óta lett a zsidó elem szaporodása még rohamosabb, még aránytalanabb, mert míg az. össznépeség 1850-től 1900-ig 13 millióról 20-ra, vagyis csak a felével emelkedett, addig a zsidóság több, mint háromszoros gyarapodást mutat 240 000-ről 826 000-re." Choncha Győző kifejtette azt is, hogy az országhódítók immár megpróbálták a maguk lelkiiségére formálni a befogadó többséget.

"Ha tehát a zsidóság köréből nagy számban támadnak írók, tudósok, mecénások, szociál és állampolitikusok, akik a magyar irodalom, a tudomány, a magyar erkölcs és jog, s a magyar állami és társadalmi rend eddigi eredményeit, alkotásait kicsinylik, becsmérlik, gúnyolják, s e szerintünk történelmi ócskaságokat nyugatról hozott újdonságokkal kiszorítani igyekeznek, a nemzet magát egész valójában megtámadva látja, s az ily irányú zsidókat, ha magyarul beszélnek is, idegeneknek, saját kebelében élő ellenségnek tekinti." [142]

A világháború és a magyar összeomlás előestéjén lefolyt vitának ma már kísértetiesen ható része az, amelyben hűvös, okosan ugyan, de a magyar és zsidó marxisták; szabadgondolkodók szólalnak meg. Halvány körvonalalaiban itt merül fel a magyar földre kivetített zsidó messianizmus, amely a kapitalista gyarmatosítást proletár diktatúrává akarja változtatni. Élén természetesen ugyanolyan zsidó vezető és uralkodó réteggel! Ez az irányzat a zsidókérdést marxi elvek szerint akarja "elmosni", és a meghódított ország fölött a zsidóság uralmát most már nem liberális kapitalista, hanem marxi eszmék szerint biztosítani. Számosan akadtak a magyarországi marxista zsidó írók közül, akik már egyenesen azt hirdették, hogy a zsidóság, amely felszabadította önmagát, azt a kötelességszerű feladatot kapta a sorstól, hogy "felszabadítsa" a magyar parasztságot. Ezt követeli a zsidóság saját békéjének biztosítása. Ennek a "felszabadításnak" következményeit ma látjuk a kolhozokban.

Akadtak olyanok is, akik mint Guttman Henrik kijelentették, hogy "amit a zsidó burzsoá ortodoxia nem csinálhatott meg opportunitásból azt a proletár ortodoxia meg fogja csinálni: az ortodox zsidó nacionalizmust!" A vitában sokan mondtak okos dolgokat, és sokan főként magyar részről olyanokat, amelyek ábrándnak bizonyultak a későbbiekben. A vallási beolvadástól, faji keveredésig, a vegyes házasságok meggyorsításáig, a zsidó bevándorlás megakadályozásától, egészen a legtipikusabb országhódító, báró Hatvany-Deutsch világrengető ötletéig "frakkot kedves zsidóim!" végig játszottak minden skálát. Visszatekintve: a legbecsületesebbek és legokosabbak a cionisták voltak.

Bettelheim Samu, az amerikai magyar zsidók szövetségének megalapítója például megállapította, hogy "antiszemita korszak előtt állunk Magyarországon". S ő veti fel először a kérdést, amelyet később becsületesen vallottak Gömbös Gyulától Szálasi Ferencig, az úgynevezett magyar fajvédők: "A zsidókérdést egy sajnálatos szerencsétlenségnek tartom, írja Bettelheim, hogy eddig soha nem kíséreltetett meg annak megoldása magukkal az antiszemita vezérekkel egyetértően. Hiszek a becsületes zsidók és antiszemita vezetők

kölcsönös megértésének lehetőségében."

Bettelheim Samu nem volt országhódító. Ő érezte talán egyedül a veszélyt, és sejtette a megoldás lehetőségét is. Ő egy másik országot, Izraelt akarta meghódítani saját népe számára, s ezért az övét tartjuk a legtisztességesebb, legemberibb és legnemzetibb álláspontnak.

Lényegében ugyanezt hirdette dr. Lukács Leó ügyvéd, a Zsidó Szemle szerkesztője, aki ezeket írta:

"A zsidókérdést elsősorban nekünk zsidóknak kell megoldanunk. Egy részünknek vissza kell telepednünk Palesztinába, ottan normális népi életet kell élnünk."

Ugyancsak a cionista nacionalizmus szükségét hirdette dr. Richtmann Mózes, a Zsidó Szemle szerkesztője, bátran kimondván, hogy ez kevésbé veszélyes a magyar államra, mint a "megemészthetetlen asszimiláció".

A Huszadik Század nagy vitájában, egyetlen veszedelmes elem jelentkezett. Nem az antiszemiták, nem a cionisták, hanem az országhódítók. Azok tehát, akik vagy már betakarták magukat az asszimiláció vékonyka mázával, vagy akik mint milliomos bárók, bankvezérek, udvari tanácsosok, fent ültek a meghódított ország gazdasági és társadalmi gúlájának csúcsán. Ezek vitatták legszenvedélyesebben, hogy zsidókérdés nincs, hogy azt "mesterségesen csinálják", vagy mint Fleissig Sándor bankvezér idézte: "ez a bután szocializmusa". Ezek az újjgazdagok voltak azok, akik kihírdették a legnagyobb fából vaskarikát: "mi, magyar zsidók vagyunk". Szabolcsi Lajos, a polgári és asszimiláns "Egyenlőségnek" a magyarországi zsidóság hivatalos lapjának szerkesztője, egyenesen az antiszemiták ellen követelt törvényhozási intézkedéseket, holott a zsidóság ellen akkor nem követelt ilyesmit egyetlen "antiszemita" sem.

Lelkünkkel szeretjük ezt az országot! kiáltott fel szenvedélyesen. Nem sokkal utóbb azonban ugyanez az Egyenlőség és ugyanez a Szabolcsi Miksa írta a forradalmi öldöklésben, cárgyilkosságba, a keresztény középosztály kiirtásának véggőzébe fulladt szovjet forradalomról.

"A zsidó szellem, a zsidó tudás, zsidó szív és békeszeretet (!) megmentette Oroszországot, és megmentette talán az egész világ jövőjét. Soha még a zsidóság világtörténelmi hivatása olyan éles fénnel fel nem ragyogott, mint épp Oroszországban. Troztkij szavai bizonyítják, hogy a bibliai és prófétai zsidó szellem a nagy békeszerzők, Jezsajás, Micha prófétáké, a szelíd talmudi bölcseké, amely eltölti Oroszország vezetőit." [143]

Az asszimilált "magyar" zsidó a határok közelében kitört véres bolsevista vulkánt nem úgy tekintette, mint általában mindenki. Nem a gyilkoló végzetet látta, hanem a zsidó sikert.

Hiszen míg a Huszadik Század nagy vitája zajlott, megszólalt egy "kívülálló" is, akihez nem intéztek körkérdést a szabadkőművesek progresszívek. Milotay, az Új Nemzedék főszerkesztője, a magyar történelem legnagyobb publicisztája, a Huszadik Század elméleti vitája közben úgy látta, hogy a frontkatonával, a lövészárkok szocializmusával szemben már megszervezkedtek Magyarország

gyarmatosítói, hogy "progresszív" zászlók alatt vigyék tovább ugyanezt a kizsákmányolást és ország fölötti uralmat. "Ez a Magyarország már berendezkedett írja Milotay István, felszervezkedett arra a harcra, amelyet a hazatérővel (t. i. a frontkatonával) meg kell vívnia. Roppant hadserege, egy új társadalom látszólag legtávolabbi, legellentétebb rétegeit öleli fel egy nagy egységben, a piros nemzetközi radikalizmustól a bankvárok lakosaiig, akik angol páncélos tankokra emlékeztető gépkocsikon robognak keresztül kasul egy nagy, rothadt város utcáin, amelynek sötét sikátoraiban és vak háztömbjeiben öklét rázva ül az éhségtől ájult magyar hivatalnoki nyomor, mialatt színházai, mulatói, korzói az új világ élvezőitől hemzsegnak és zsongnak, a jóllakottaktól, akiknek minden új, s akiknek arcán már a biztos győzelem fénye oly öntelten, oly kihívóan szemtelenkedik. Ez az elbizakodottság és jólét zsírjától tündöklő arcú tömeget, ha nézed a dunaparti nagy hotelek éttermeiben, halljaiban, a legjobb, jó és kevésbé jó nyilvános helyeken, a színházak páholyaiban és zsöllyéiben, mulatóhelyeken és mindenütt, ahol nekik való testi és lelki élvezet habzsolható, ha nézed őket, amint magukon hordják mindazt ami szövetben, bársonyban, selyemben, posztóban és prémben, csipkében, ékszerben, cipőben és fehérműben még az országban található, ha így nézed őket, amint düledt szemmel és tágra nyitott szájjal eszik a sültet, a szőlőt, a színházak ostobaságait és trágárságait, ha így nézed őket, így egy boldogságtól harsogó elégedettségtől majd szétpukkadó élet foteljében, el sem hinnéd, hogy ezek mind forradalmárok. Pedig aranyláncaikkal, gyémántgyűrűikkel, a gőzölgő tállal előttük ezek mind radikálisok, a türelmetlen és elégedetlen haladás kátéját hordják zsebükben, s úgy néznek körül, hol van még egy darab elavult, a régi, ostoba Magyarországból, melyet ez a forradalom még meg nem hódított, s amelyet ők még meg nem ettek..." [144]

Gyarmatosított országról írt-e ennél megrázóbb és igazabb képet, bármely hindu, egyiptomi, szíriai vagy marokkói? Hiszen egy másik magyar zseni is ezidőben kezdi írni történelmileg és szellemileg is döntő regényét: "Az elsodort falut". Próféta, lángelme, sorsfordító magyar, aki nemcsak látja, hanem elsőként meri is kimondani a rettentő igazságot. Ő a magyar óriás már kívül állt a Huszadik Század progresszív intellektueljeinek talmudizálgató "eszmesúrlódásain", és a farizeus doktorkák kuruzsló vajákosságain. Ha valaki, akkor Szabó Dezső nem volt antiszemita. Ellenkezőleg, ő az első magyar, aki tökéletesen meglátta annak a kérdésnek politikai, társadalmi és szociális vonatkozásait, amelyekből Kossuth is még csak a politikai veszélyeket tudta kiolvasni. Az elsodort falu nem antiszemita vádirat a zsidóság ellen. Sokkal inkább gigászi védőbeszéd a magyar nép és a magyar faj mellett. [145]

Az a különös, hogy ezekben az időkben a zsidókérdés igazi értelmét látták nemcsak jobboldalról, cionista részről, hanem polgári baloldalról is. A világháborús időknek jelentős figurája volt Fényes László, Az Est vezér riportere és publicistája, aki a magyar uralkodó osztály előtt mindig szélsőbaloldalinak, sőt zsidónak tűnt fel, noha egyik legrégebbi magyar családból származott. Fényes László "progresszív" zsidóságban írt a kommün tapasztalatai láttán, annak bukása

után, 1919. szeptember 5-én (1917-18-ban országgyűlési képviselő, a Nemzeti Tanács tagja és hadügyi államtitkár volt. 1919-ben emigrált, és az emigrációban halt is meg. Közfelfogás szerint pro-szemita volt, de azért tisztán látott a zsidókérdésben.) 1919. szeptember 5-én, a román katonai cenzúra engedélyével kétoldalas röpiratban intézett támadó, nyílt levelet Friedrich István akkori miniszterelnökhöz. Mint egyik legérdekesebb dokumentumát közöljük ezt az írást:

"És itt a zsidókérdés. Talán méltóztattok tudni, hogy nyolc esztendeje kiabáltam a közéletben a zsidókérdés veszedelméről és megoldásának sürgős szükségességéről. Vajon nem én hirdetem állandóan, hogy Magyarország még a régi nagy Magyarország is kicsi ahhoz, hogy elbírja hat ország kikergetett gettóját... Ezek az ide bevándorolt emberek nemcsak erkölcsi nézetükben ellentétesek minden más bevándorolt európai néppel, hanem mert fizikai munkát abszolúte nem akarnak végezni, és viszont gazdasági igyekvésükben semmi erkölcs nem köti őket, teljesen meg fogják fojtani a magyarság erejét, kultúráját és magát a magyar fajt. Itt tehát gyorsan és intézményesen cselekedni kell. De hát azt kérdezem minden józan eszű embertől ezen a világon: ennek a szörnyű nehéz, de feltétlenül megoldandó kérdésnek, az a megoldása, hogy néhány száz zsidó embert a villamosokból kiráncigálunk és magunkat megpiszkolva, őket testileg bántjuk? Válogatás nélkül, csak azért, mert zsidó? Holott eddig túrték, hogy a főiskolák hallgatóinak 70 százaléka zsidó. Hiszen nem kormányzásra, hanem iktatóhivatalok vezetésére is alkalmatlanok olyan emberek, akik ezt a kérdést pogrommal látják megoldhatónak. Tessék megcsinálni az arányosítást. Ez látszólag illiberális intézkedés, de eltekintve attól, hogy nem a múlt korszak liberalizmusa a világmindenség végcélja és teteje, mégis magasabb és legjogosabb államérdekből senki sem szólhat ellene. Kiküldetni minden nem magyar honost és közéleti terjeszkedésüket megrendszabályozni. Mert azt nem lehet elintézni, hogy az egyik faj csak cselédnek, szántóvetőnek, asztalosnak, csak munkásnak legyen jó, a másik faj pedig minden szellemi és vezető pályát elfoglaljon.

Ahogy Ti most dolgoztok a zsidókérdésben, az a szalmalánggal való máglyagyújtogatás. És ennek rövid idejű szalmalángjánál a zsidókérdés megoldatlanul fog maradni az országban. A máglya fénye messze fog kiabálni önmagáért. De a szalma el fog hamvadni. És emlékezzetek rá: minden a régiben fog maradni. Ennek pedig nem szabad megtörténni!"

Természetesen csaknem döntő fontosságú e kérdésben Ady Endre véleménye, hiszen Adyt még ma is mint a legnagyobb magyar filozemítát emlegetik. Azonban lássuk csak mit ír Ady Endre, vagy mit mond róla a kommunistává vált Bölöni György? [146]

"Nem a grófi ezer holdasok siettek a zsidók védelmére, hanem a zsidók siettek az ezer holdasok feudális rendjének védelmére. És ha a hazafiak jajgattak, hogy 'zsidó kézre kerül az ország', nem azért jajgattak, hogy az ezer holdasok a zsidó kézben is a régi feudális rendet tartják fent és védik, ők az új földesurak alulról jött voltát és másfajtabeliségét kifogásolták.

Ady. ... látta a hibát a "héberbetűs" polgári kultúrában is, amellyel a városias polgárság teleitatódott mindenütt, de legjobban Budapesten. Ady nem mindig tartotta egyformán svungosnak a harcot, sőt óvatosnak és taktikázónak találta barátai és még inkább a baloldali sajtó részéről is városi zsidó polgárság hibái ellen."

U. o. Ez a baloldali sajtó nem kapott pausálét a magyar klérustól és ezerholdasoktól, de annál inkább kapott a bankoktól és fejlődni kezdő ipari kapitalizmustól. Lehetett tehát antifeudális, de nem lehetett antikapitalista. A háború előtti Magyarországon még ami keresztény: az a feudális, ami zsidó: az kapitalista...

Adynak voltak gondolatai a zsidóságról, és miért élvezett volna smokkság, a magyar zsidóság e felületes és túlzott európaiaskodó moderneskedése, amit ez éppen a lassabban mozduló, de komolyabb, mélyebb magyar intelligenciával szemben játszott ki öntudatlanul, az az önhitt nyegleség, ami a külföldön azonnal megüti az ember orrát, mint kellemetlen pacsuli szag, ha igazi pesti jelenik meg a látóhatáron: ez a mai Balkán és amerikai melanzs, Gellért szálló és poloska, hullámfürdő, Margitsziget, Dunaplázs és kéjgáz: ez akkor sem volt kedvére való az akkori Adynak. De ez akkor is Budapest szelleme volt..."

Amíg a Huszadik Század vitája tartott, Magyarországon egyre érezhetőbbek voltak egy társadalmi forradalom elkerülhetetlen földlökései. A frontokon és a lövészárkokban kint állt a magyar katona, aki a szabadságharc óta először forrott össze a tartalékos tisztek egyenruháját viselő kisintelligenciával. Ebből a magyar szolidaritásból léptek elő a Gömbös Gyulák, a 13 kapitányok, a nemzeti és szociális forradalom pionírjai. A magyarság minden rétege úgy érezte, hogy az idő megérett a megújulásra. És megérezte, hogy ennek útjába nem a progressziós jelszavakat hangoztató Galilei kör intellektueljei állanak csupán, hanem mindaz a pénz, ipari és kereskedelmi hatalom, amely leigázta a nemzetet. A befogadott kisebbség állt szemben a magyar felszabadulás és magyar szocializmus akaratával. Tormay Cécile az egész világon elterjedt Bujdosó Könyvében megírta, hogy a széplelkű vitatkozók fölé emelkedett a magyar nép, a paraszt, a munkás, a proletariátus ökle, amely arra mozdult, hogy lesújtson amidőn akár győztesen, akár vesztesen befejeződik az első világháború. És akkor, az utolsó pillanatban az országhódítókra sújtani akaró öklöt lefogta egy titokzatos kéz. A frontra küldött haditudósítók, az arcvonalba küldött Az Est és a Népszava a fülébe súgta a harcoló magyarnak: ne harcoljatok. Ez a háború már elveszett. Az új szociális Magyarországon majd mi fogunk vezetni titeket. S akik ezt mondták, valamennyien az országhódítás progresszív formájának képviselői voltak.

A Huszadik Század vitájában csak Bettelheim Samu, az amerikai magyar zsidók szövetségének megalapítója bizonyult prófétának:

"Hiszek a becsületes zsidó antiszemita vezetők kölcsönös megértésének lehetőségében írja akkor. Ez a nézet talán meglepő újdonságnak hangzik, ám ne felejtsük el, hogy a régi módszerek valamennyije hasznavehetetlennek bizonyult. A még tobzódóan nekilendülő világháború a néplélek olyan feneketlenségét tárta

elénk, amelyről kultúrjósaink iskolabölcsessége nem álmodott. A magyar zsidóság ne áltassa magát olyan békedalokkal, mint Európa, amely békésen szunyókálva feküdt a világháború örvényes szélén. Magyarországon mindig is létezett zsidókérdés, és nemsokára korunk minden kérdőjelének ez a legrejtélyesebbike szenvedélyesen meg is mozgatja társadalmunkat. Ez világkatasztrófa merészebbé, viharosabban követelőzővé alakította a társadalmat: a zsidó hitközségi élet apró módszerei már nem elegendők ahhoz, hogy a jövő fejlődésének elébe állhassanak!" [147]

A naptár 1917 végét mutatta. A meghódított országban intellektuelek vitatkoztak nagy tudattal és megfelelő nagyképűséggel. Szabó Dezső kézírata fölé hajolt éjszakánként. Milotay István az Új Nemzedék hasábjairól próbált szólni. Szentpéterváron azonban már Lenin volt az úr, miután előzőleg már egy Samuely Tibor várta a leningrádi pályaudvaron a Svájcból Oroszországba szállított ötven vezérkommunistát, akiknek 90 százaléka zsidó volt. Valahol a flandriai lövészárkokban talán most hullott ciángáz egy német őrző, Adolf Hitler szemébe. Kun (Kohn) Béla valahol a krasnojarszki hadifogolytáborban készült a hatalomátvitellel. És a Grand Oriensben összegyűlt világhódítók talán most határoztak a Szent Istváni magyar birodalom szétrombolásáról. Hogyan is írta a vulkánon tartott vita résztvevője?

"A zsidókérdés nemsokára korunk minden kérdőjelének ez a legrejtélyesebbike szenvedélyesen meg is mozgatja társadalmunkat."

Nagyon figyelemreméltó, amit két külföldi, magyarbarát író, Jean és Jerome Tharaud ír könyvében, amelyben egy meg nem nevezett magyar mondja el véleményét a bolsevizmusról.

"Nem akartunk belenézni a lelkükbe. Felületesen megelégedtünk azzal, hogy magyarrá álcázták magukat, hogy megtanulták nyelvünket, és átvették egy-két szokásunkat. Két generáció után a vad galíciai zsidó személyiség lett Magyarországon. Ez idő alatt elfoglaltak minden kulcsállást a vagyonszerzés terén... Szerencsétlen nemzetünk leigáztatott pénzügyi, kereskedelmi intellektuális vonalon... A vereség napján jöttünk rá, hogy a liberálisan befogadottak mivel hálálták meg mindezt nekünk: teljesen ledönteni civilizációnkat, beültetni hozzánk a bolsevizmust, amely a legújabb formája annak, hogy Izrael uralkodjon az összes népek fölött. (Quand Israël cest Roi. 268.) Nagy tévedésünk volt az utolsó ötven év alatt: azt hittük a zsidókból magyart tudunk csinálni, de ez lehetetlen. Ezek izraeliták, és mindig is azok maradnak, mint az emberiség legnagyobb részének. (1920-1921 Librairie Plon les Petits fils de Plon et Nourrit.)"

IV. fejezet
"EZ NEM AZ ÉN FORRADALMAM"

Idézet Kiss József "Tüzek" című költeményéből:

Ó milyen tűz ez! Mi más mint a régi!
Nem erdőn termett, a mélység dobta ki:
Világforrongás volt az. anyja néki
És forradalmak az ő fiai.
Haragvó Isten! Mi lesz a világból,
Ha egyszer a kőszén öntudatra jut,
Ha a buta rög megindul magától,
S a sistergő katlan majd egyszer kifut.

Ha összeomlik mindaz, ami korhadt,
Mi évezredek véres bálványa volt,
És odúikból elővánszorognak
A rászedett, a megcsalt milliók...
Látom mozdulni látom keveredni
Egy új Marseillaise gyújtó hanginál,
Az ócska tetőkbe üszköket vetni,
Míg az utolsó is véres lángban áll!

S amíg lelkeimmel káprázatok játszanak,
S jövődő tüzek délibábja von,
Amelyek távol ég alján cikáznak
Valamikor beomlott síromon:
Itt ülök némán, magamba rogyva,
Míg száll az óra mint egy pillanat,
És félig ébren és félig álomba
Pizskálgatom a hunyó parazsat.

Már a Huszadik Század vitájának közkérdéseiből is kiderült, hogy a magyarországi zsidó intelligencia, amely intelligensebb volt a németországinál is felismerte, hogy a mértéktelenül túlszaporodott zsidóságot csak úgy lehet megmenteni, ha akár egy győztes, akár egy vesztes világháború végén a magyar parasztság és munkásság szociális igényeinek kielégítésével operálnak, és mint progresszívek vagy szocialisták igyekeznek megtartani az ország fölötti hatalmat.

Soha sem lesz lehető történelmi bizonyossággal megállapítani, hogy a monarchia szétdarabolásában, és Szent István országának felnégyelésében milyen szerepet játszott a montefiorei parancs. ("Zsidó testvérek, foglaljátok el Magyarországot és Galíciát.") Bizonyos, hogy itt sok komponens működött közre: a szociális viszonyok tarthatatlansága, a Magyarországot környező népek nacionalizmusa, a pánszláv imperializmus könyörtelen erőszakossága, a dunai monarchia belső szociális korhadtsága, amely különösen láthatóvá vált I. Ferencz József halála után és a gyenge IV. Károly kapkodó uralma alatt. Azonban bizonyos az is, hogy a szétesés folyamatát hatalmas külső és belső erők segítették.

Mi, magyarok szeretünk itt Masaryk és Benes, valamint Scotus Viator munkájára, az első világháborús fáradtságra hivatkozni. Mindez azonban nem lett volna lehetséges, ha Benes és Masaryk nem találják meg a kapcsolatot az amerikai zsidó szabadkőművességhez, a Scotus Viatorok "magvetése" nem talál termékeny talajra ugyanezekben a körökben, és ha a párizsi Grand Oriens, amely montefiorei és cremieuxi hagyományokból nőtt a világ leghatalmasabb titkos szervezetévé, nem segítik a monarchia szétrombolására irányuló törekvéseket.

Mindezek az erőtényezők jelentős belső szövetségesre találtak a dunai monarchia és a Szent Istváni Magyarországon belül a zsidó intellektualizmusban. Az első világháború a kapitalista nyugati zsidóság első nagy kísérlete volt az Európa feletti végleges hatalomátvitelre, ami akkor még nem egészen sikerült, noha már 27 milliárd arany dollár értékű vagyonnal rendelkeztek Európában. Legújabb amerikai kutatások szerint az egész európai ipari, agrártőke vagy 42 százaléka a kezükön volt. A magyarországi polgári baloldal, helyesebben a megpolgárosult országhódítók akkor még a progressziós elvek alapján akarták átmenteni uralmukat az ezeréves birodalom összeomlasztása árán is. Ekkor már bent ültek a gazdasági és szellemi élet kulcspozícióiban, s ahogy nyúlt a háború, úgy igyekeztek ők minél inkább kivonni magukat a véres áldozatból, és biztosítani uralmukat a háború végére is. Az első világháború vége felé Dáner Béla, a magyar hadsereg egyik legvitézesebb tisztje meghallgatatlanul figyelmeztette a magyarságot a veszélyekre. [148]

Ami a közre irányuló elhatározásokat illetve, jellemző volt ennek a rétegnek, s az azt kifejező lapoknak magatartása. Amíg az első világháború elején fülsértően, túlzott piros-fehér-zöld hazafisággal küldik harctérre a magyar tömegeket, 1917-ben már leghatározottabban szabotálják a háborút, és készítik elő az összeomlást. "Csak még egy kicsit szorítsuk! Izom ne lankadjon, lélek ne csüggedjen, még egy roham, és fenn vagyunk a romok ormán, vert seregek halmán, magyarok győzelmén" írja 1914. szeptember 4-én Az Est, amely már 1917 decemberében így folytatja: "Le a téli háborúval, elég volt a kertelés, a hallgatás, a bürokratizmus tehetetlenségéből, éljen a béke és a népek testvéri egyesülése."

1917 éve az a titokzatos fordulópont, amely immár teljesen nyíltan a magyar frontok és a belső arcvonal összeomlasztására kapcsolja össze a zsidóságot. S ennek egyik oka a szovjet forradalom. A magyarországi zsidók legilletékesebb orgánuma az Oroszország fölötti történet bolsevista zsidó hatalomátvitelt ünnepli úgy, hogy ismét idézni kell: "A zsidó szellem, a zsidó tudás, a zsidó szív és békeszeretet megmentette Oroszországot írja Trotszkij-Bronsteint magasztaló cikkében az Egyenlőség 1917. december 27-én megmentette talán az egész világ jövőjét. Soha még a zsidóság világtörténelmi hivatása oly éles fénnel fel nem ragyogott, mint Oroszországban." Ugyanakkor, 1917 karácsonyára a magyar középosztály karácsonyfaja alá leteszi Az Est első oldalán közölt versét Lakatos (Kellner) László: " Új Krisztus jött el: Lenin! Lenin!"

A magyar katona páratlan hősiességgel, kitartással harcol a frontokon, olyan ügyért, amelyben övé csak az áldozat, a szenvedés, a kiontott vér. Ők azonban nem arra szervezkednek, hogy a háború végén a magyar parasztot, munkást szociális igényeibe segítsék a kezükben levő szellemi fegyverekkel, hanem, hogy az országvesztés árán megmentsek saját magukat. Ebben a háborúban övék a legkevesebb áldozat. övék a legtöbb hadijövedelem, soraikból kerül ki a legtöbb hadigazdag, a legtöbb felmentett és a legkevesebb hősi halott. A Magyar Országos Statisztikai Hivatal 1922-ben 10 000-re becsülte az elesett zsidó katonák számát, ami a zsidóság számarányához képest 1,1 százaléknak felel meg, amíg a nemzsidó népesség vesztesége 2,8 százalékot tett ki. "Ez adatok szerint ismeri be a Magyar Zsidó Lexikon is úgy halottakban, mint sebesültekben, a zsidóság vesztesége volt legkisebb az összes felekezetek között..." (950. oldal.)

Semmi kétség, hogy vannak zsidók között is igazi hősök, és zsidó családok is szenvednek nagy életáldozatokat, azonban ezeket a későbbi második világháborús úgynevezett zsidótörvények kivételezik is. Viszont teljesen a pilpul világába tartozik a Magyar Zsidó Lexikonnak az a felderítése, amellyel a nemzetben belüli zsidó érdemnek akarja feltüntetni a zsidók front mögötti munkáját, a hadiszállításokat. Mert, amíg a harctereken ömlött a magyar vér és Szent Istváni nemzetiségek vére, addig ezekért a hadiszállításokért súlyos aranyakkal, bárói címekkel, kitüntetésekkel, mentesítésekkel, új hatalmi pozíciókkal fizetett a magyarság. A csepeli Weisz Manfréd Művek ez idő alatt lett naggyá, és Weisz Manfréd ekkor kapott báróságot, de bebizonyított tény, hogy a csepeli művekben olcsóbb béren előállított gránát vagy puskatöltény már az első világháborúban is drágább volt, mint ugyanaz az angol vagy a francia gyárakban, vagy éppen a Krupp Műveknél. A második világháborúban még az előbbinél is drágább.

A magyarság 1917-18-ban sem értette, mert nem érthette a zsidók úgynevezett forradalmi magatartását, a front összeomlásztására irányuló törekvéseket, midőn a háborúnak ők csupán haszonélvezői voltak. Még vitéz dr. Kolosváry Borcsa Mihály is csak félig teljes magyarázatot ad erre a magatartásra, midőn többször idézett könyvében ezeket írja: "A harctéren, magyar csapatok körében sehoh sem tört ki a forradalom, a lázadás itthon azoknak a műve volt, akiknek éppen a megcsalt, kifosztott, elárult magyar katonától volt féltetni valójuk." [149] A magyarázatot csak azért mondtuk félig teljesnek, mert mindez igaz, de hozzátartozik az is, hogy a magyar háborúvesztésben ők az országhódítás kiterjesztésének nagy lehetőségét és Középeurópa végleges leigázásának nagy valószínűségét látták.

Teljes igazság azonban, amit ezután hangoztat dr. Kolosváry: "Éppen a magyarországi zsidókérdés irodalma szolgáltatja a perdöntő adatokat ahhoz a historaiilag megállapított tényhez, hogy a felbomlás, a magyar katasztrófa szellemi előkészítői, felidézői, kirobbantói és haszonélvezői, majd a széttépett ország alélt magyarságának zsarnokai és kihasználói zsidók voltak." [150]

A magyar október 31-i forradalom nem magyar és nem forradalom. Helyesen állapítja meg Kádár Lehel és Lendvai István: patkánylázadás. A szerkesztőségek, kávéházak felmentett csöcselékének feledhetetlen lázadása ez minden nemzeti igény és minden szociális tartalom nélkül. A magyar paraszt és munkáskatonák legnagyobb részben még mindig fegyelmezett egységekben hazaáradnak a frontokról, de nem veszik el és foglalják el a nagybirtokokat, a zsidó uraságok hatalmas bérleteit, nem kezdik szocializálni a gyárakat. Annak a pesti intellektuális zsidó rétegnek, amely a magyarság nevében szocialistáskodott és progresszíveskedett, kisebb gondja is nagyobb a magyar nép szociális igényeinél. Gróf Károlyi Mihály ennek a rétegnek előretolt strómanja Parád környéki birtokain rendez ugyan valami jelképes földosztást, amely csak arra jó, hogy a Kereskedelmi Banknál fennálló óriási adósságainak egy részét törleszthesse majd.

Az öt hatalomra segítő nemzeti tanácsban azonban kilenc zsidó újságíró található: Garami Ernő, Kunfi (Kustattér) Zsigmond, Pogány (Schwartz) József, Weltner Jakab, Purjesz Lajos, Hatvany (Deutsch) Lajos báró, Bíró (Blau) Lajos, Szende Pál, Jászi (Jakubovics) Oszkár. A szellemi iskarizmus fenti képviselőin túl azonban zsidók még a nemzeti tanácsban Diener-Dénes József, Sándor Pál, Bohm Vilmos, Schwimmer Róza. A húsz tag közül zsidó tizenhárom! Az első Károlyi kormányban zsidó Szende Pál pénzügyminiszter és Kunfi Zsigmond kultuszminiszter. A Berinkey kormányban kultuszminiszter marad Kunfi Zsigmond, aki a katonatanácsokat is vezeti, hadügyi államtitkár Böhm Vilmos írógépgyűnök, külügyi államtitkár Diener-Dénes József és pénzügyminiszter Szende Pál.

Az októberi lázadásban jelentős szerepe van a szabadkőműves jellegű Galilei körnek, amelynek tagjai csaknem száz százalékban a harctéri szolgálat alól felmentett zsidó egyetemi ifjúság soraiból kerülnek ki. A lázadás sajtófőnökének Gellért (Goldmann) Oszkárnak, a polgári Pesti Hírlap katonai és harctéri rovatvezetőjének szerkesztésében jelent meg "A diadalmas forradalom könyve". Ebben 75 író és újságíró mondja el önvallomását a "forradalomról". "Az uralomra jutottak, a célhoz érkezettek fölényes, diadalittas, ujjongó érzése hatja át az önvallomások minden sorát." írja Bosnyák Zoltán.

Ennek a "forradalomnak" jellegére mi sem mutat rá jobban, mint a történelemben már közismert jelenet, midőn gróf Károlyi Mihály Belgrádba utazik a kormány és a nemzeti tanács nagyobb küldöttségével, hogy külön fegyverszünetet kérjen Franchet d'Ésperay francia tábornoktól, a francia balkáni haderők főparancsnokától. S akkor a liberális Franciaország győztes hadvezére a belgrádi konak (királyi palota) lámpája alá állítja a küldöttséget, és azt kérdezi: Önök valamennyien zsidók? S csak azután jegyzi meg: Hát ilyen mélyre süllyedtek? És Ady Endre, akit szívesen sajátított ki az úgynevezett "forradalom" az országhódítók szellemi elitje és csöcseléke, amikor már csaknem halálos ágya előtt megjelenik a Galilei kör küldöttsége, hogy ünnepelje, mint a "forradalom" szellemi

atyját hidegen csak ennyit mond:
Ez nem az én forradalmam!

V. fejezet
A PÚPOSOK ORSZÁGA

1919. március 21-én Budapesten kikiáltják a tanácsköztársaságot. Látszólag ez valami újdonság. Látszólag valami magyar dac az antant politikájával és az országromboló álbéke előkészítésével szemben. Azonban, akik a Gyűjtőfogházban aláírják a hírhedt szocialista-kommunista egységokmányt, szinte kivétel nélkül az országhódító nép tagjai.

A határozat kimondja, hogy a szociáldemokrata és kommunista párt Magyarországi Szocialista Párt néven egyesül. E párt a proletariátus nevében haladéktalanul átveszi az egész hatalmat. A proletárság diktatúráját a munkásparaszt és katonatanácsok gyakorolják. Éppen ezért véglegesen elejtődik a nemzetgyűlési választások terve. Haladéktalanul megteremtendő a proletárság osztályhadserege, amely véglegesen kiveszi a fegyvert a burzsoázia kezéből. Az okmányt a Magyarországi Szociáldemokrata Párt nevében aláírták: Landler Jenő, Weltner Jakab, Kunfi Zsigmond, Pogány József, Haubrich Jenő. Valamennyien zsidók.

A Kommunisták Magyarországi Pártja nevében a következők voltak az aláírók: Kun Béla, Szántó Béla, Vágó Béla, Jancsik Ferenc, Vántus Károly, Chlepkó Ede, Seidler Ernő, Rabinovics József. Jancsik kivételével valamennyien zsidók.

Később majd megírja Tormay Cécile a nagy magyar író: "Egy idegen faj tudtul adta uralmát."

És valóban nem bolsevista, nem szocialista, és nem marxista uralom volt ez már, hanem idegen faji uralom a magyarság fölött. A kommunista direktóriumnak csak az elnöke egyedül Garbai Sándor magyar, akiről azt mondja a pesti néphumor, hogy csak azért van a bolsevista direktórium élén, hogy legyen, aki "sábeszkor aláírja a halálos ítéleteket". Azonban, amikor a nagy tragédiának vége van, a bécsi exilben Garbai Sándor, az első tanácsköztársaság elnöke is ráébred, hogy a magyar munkásmozgalom végzetét idegenek idézték elő. [151]

Mert, ami 1919. március 21-ike után történik, nem marxizmus, nem kommunizmus, hanem az országfoglalás egy új formája "szocialista" alapon. De akik ezt az országhódítást végzik Dob utcai, vagy nyíregyházi, kolozsvári proletárok, de épp annyira zsidók, mint Chorin Ferenc, vagy Szerényi József. Igen! Ők túszként internálják a "nagy zsidót" is, ha kell, azonban a cél most is a magyarság fölötti uralom. Nem kapitalista formában, hanem "szocialista" világmegváltás alakjában.

Az a kis zsidó, aki a terrorlegények bőrkabátjában magyar gyilkolásra összeszervezkedik, aki Samuely Tibor vezetése alatt végiggyilkolja Hajdúszoboszló, Kalocsa, Devecser magyar parasztjait, az országhódításnak

"szocialista" terrorlegénye. A hozzájuk tartozók elmondják az új terroristákról, hogy a szocializmus apostolai. Azonban a valóság egészen más.

1919. március 21-én kezdődik a megdöbbentő nagy kísérlet: a zsidó kapitalizmusból az idők szelleméhez képest zsidó kommunizmussá változtatni a Magyarország fölötti uralmat.

Mert hiszen, akik ezen a végzetes napon átveszik a Magyarország fölötti hatalmat, Garbai Sándor kivételével valamennyien zsidók. (Nevek a függelékben.) [152] Csak nagyon kevesen voltak, akik a zsidóság soraiból tiltakoztak, vagy fellázdak volna az ellen, amit hittestvéreik cselekedtek a magyarsággal. A kivételek közé tartozott Molnár Jenő, zsidó származású újságíró, aki "A 133 napos rémuralom" cím alatt, nyomban a kommün bukása után igen tárgyilagosan könyvet írt az 1919-es bolsevizmusról. Ebben részletesen közli Fehér Imrének, a vörös hadsereg ezredesének jelentését, amelyet Samuelly terroristáinak cselekedeteiről küldött Haubricht József hadtestparancsnoknak és az olasz katonai missziónak. Fehér Imre ezredes, aki valószínűleg magyar származású volt, bátran és kertelés nélkül írta meg:

" Vádoljuk Samuellyt és a terroristákat a következő gáztettekkel: hatáskörüket túllépve sok ártatlan embert végeztek ki. A vádlottaknak nem volt joguk magukat védeni, velük kihallgatás nélkül végeztek. Eljárásuk, amely minden legkisebb igényű humanitást is kigúnyolt a következő volt:

A terroristák, amint megérkeztek valamelyik községbe, a férfi lakosságot nyomban összeterezték és ütlegelték. Samuelly kiválasztott közülük 10-15, esetleg több személyt, és anélkül, hogy a szerencsétlenekhez egy szót is intézett volna, átadta őket a Lenin fiúknak. A Lenin fiúk, mint a vadállatok nekiestek a szerencsétlen áldozatoknak, és elkezdtek őket puskatussal, kézigránáttal ütni, és rohamkésekkel szurkálni. Az emberek testéből patakzott a vér. Nagyon soknak eltörték a karját, a derekát, aztán egy fa alatt székre állítva őket, nyakukba akasztották a kötelet és megparancsolták nekik, hogy maguk rúgják ki maguk alól a széket. Ha a szerencsétlen mártír rettenetes félelmében ezt nem tudta megtenni, addig szurkálták késekkel, amíg élet volt benne."

A vörös hadsereg bátor ezredesét a feljelentés után "hazaárulás, lázítás és hamis vád terjesztése" miatt a parlament halálpincéibe vitték és félholtra kínozták.

A borzalmakat kötettszámra tudnánk folytatni. Azonban egyelőre elég annyit megállapítani, hogy az országot elnyomó 800 terrorista között épp úgy akadtak magyar kiszolgálók, mint ahogy a kapitalista országhódításnak is megvoltak az úri kiszolgálói. A terroristák 90 százaléka mégis zsidó volt. A magyarok azonban főként a börtönből kiszabadított banditákból, rablógyilkosokból kerültek ki, mint Nick Gusztáv, aki egy kokottot gyilkolt meg, vagy Medvegy Vilmos, aki mint Budapest leghíresebb betörője került a fogházból a terrorista csoportba.

A vezetés és a többség azonban egyértelműen zsidó volt. A magyar nép nem értette és nem is érthette, hogy miért épp a befogadott kisebbség száll vele szembe ilyen gyilkos módra. Ha szocialisták: miért épp a parasztot, a munkást mérszárólják, akasztják? Sokáig úgy tűnt fel ez a vérengzés, kegyetlenség, magyargyilkolás, mint a bolsevista tan természetes következménye. Noha nem volt az. A bolsevista terrorizmus Marx és Lenin tanaiból nőtt ki, de a marxizmus a Talmudból és a Sulhán Árukából. Ezek a szent könyvek évszázadokon keresztül azt hirdették e nép számára, hogy a rajta kívülállókat szabad megkárosítani, szabad megölni, kiuzsorázni, s ha nem hozzájuk tartozik, akkor ha fuldoklik is a vízbe kell taszítani. Azt hirdette ez a Tan, hogy a nemzsidók, a mohamedánok és a keresztények "az Istentől elfordult világhoz tartoznak, és természetüknél fogva dögök és szemetek." [153]

Azt hirdette ez a Tan, hogy a keresztény nem ember, akit szabad megölni, a Sulhán Aruk szerint szabad a kereszténynek Istenéből, mint bálványistenből gúnyt üzni, a keresztény vallást, templomokat, ünnepeket stb. megvetésből gyalázó gúnynevekkel illetni. [154] Maimonidesnek a zsinagóga "nagy sasának" tanítása szerint is, ha a zsidó zsidót megöl, vét a Tízparancsolat "Ne ölj" tilalma ellen, s halállal büntetendő, de ha nemzsidót öl meg, még ha az kapubeli prozelita is, a zsidó törvény nem bünteti halállal a halált okozót. [155] Levi ben Gerson rabbi, akit a középkor legnagyobb vallásbölcselelőjének tartanak, azt írja, hogy a "Ne ölj" azt jelenti, hogy Izraelből ne ölj meg senkit. Az izraelitáknak "rég megvan parancsolva egyes népek megölése, mint Amáléké, s a többi népeké, akikre vonatkozólag Izrael parancsot kapott, hogy egy lelket ne hagyjon élni közülük." Ezért kell, hogy ez a "Ne ölj" parancsolat csak izraelitára, izraelita megölésének tilalmára vonatkozzék. [156]

Az egész vérszag, amely a bolsevizmusból, vagy a marxista-sztalinista-leninista diktatúrákból kicsap, nem a diktatúrák vérszaga, még csak nem is a Marx Károly tanításaié, hanem egyenesen és közvetlenül a Talmudé és a Tóráé. A terrorista gyilkos lelkét csak közvetve alakítja ki Marx, mert a Talmud és a Tan az, amely nemzedékről nemzedékre neveli a gyűlöletet, és beoltja már azt a gyermek lelkébe. Nagyon valószínű, hogy azok a kis proletár zsidók, akik a magyarországi kommunista diktatúra terrorista gyilkosai, és a magyarság hóhérai lettek, vajmi keveset hallottak a marxista elméletről, de gyermek, vagy ifjú-korukban a Talmud és Tóra iskolák nevelésében részesültek, épp úgy mint az első kommunista diktatúra intellektuelje. [157]

Ez ellen kétféle védekezési mód hangzott el mindig az érdekeltek részéről. Az egyik az, hogy a kommunisták és a terroristák hitehagyott zsidók voltak, másfelől, hogy a Talmudot és a Sulhán Árukat a keresztény tudósok félreértik, vagy tudatosan meghamisítják. A nagy kibeszélést és mellébeszélést legtökéletesebben fejezte ki a "hivatalosnak" nevezhető Magyar Zsidó Lexikon. [158] Azonban, hogy az antiszemitizmusban gyanússá ne váljunk Huber Lipót könyve alapján könnyen közölhetnénk néhány héber betűkkel írott Talmudidézetet. Mert nincs itt szó se félreértésből, se visszaélésről. A keresztény, sőt zsidó tudósokat sem szabad olyan

ostobáknak nézni, hogy örökké csak tévesen interpretáltak volna. Igenis, amit Huber Lipót, a nagy magyar hebreológus állít és bizonyít, benne van a Talmudban, a Sulhán Árukban, és precízen van lefordítva. És a fordítás, vagy az eredeti kereszténygyűlöletet, a faji elfogultságot, a törzsi nácizmus létét száz és ezer százalékban bizonyítja.

A másik kifogás és védekezés, hogy a terroristák "hitehagyottak" voltak, és nem az idegen politikai intézménynek neveltjei. Azonban az ember jellemének, világfelfogásának, erkölcsének kialakítására mégis a nevelés a döntő tényező. Ezeket a terroristákat, gyilkos országhódítókat pedig gyermek és ifjúkorukban a Talmud, Tóraiskolák nevelték. Az előkelő intellektuel, a nagykapitalista és a kis galíciai proletár a magyar iskolatörvények következtében okvetlenül növendéke volt ezeknek a vallási iskoláknak, amelyek az idegen intézményt, a kereszténygyűlöletet hirdették. Nincs kétség az iránt, hogy a Samuellyek, Korvin-Klein Ottók és a Kun-Kohn Bélák ifjú korukban ezeknek az iskoláknak látogatói voltak. Ezt árulja el a Magyar Zsidó Lexikon. [159]

Lehet-e tehát valami ördögi véletlenség, hogy a bolsevizmusnak összes főhőhérei és terroristái, Oroszországban és mindenütt a világon egy bizonyos, meghatározott népcsoportból kerültek elő? Az angol Morning Post 1919. március 17-i száma írta: "Az a tény, hogy majdnem valamennyi bolsevik vezető zsidó iszonyú jelentőségű."

És még iszonyúbb jelentőségűvé válik ez, ha pontosan az intellektuel zsidó vérszomját látjuk bizonyos írásokban. A Sulhán Áruk vérszaga csap fel a "Város" című zuglapban, az Egyesült Államokba menekült Salzer Robert Oszkár cikkéből, amint golyót és akasztófát követel mindenkinek. [160]

A véres hang azonban nem volt egyedülvaló. A kommunista sajtódirektórium elnöke, aki a hangzatosan Göndör Ferencre magyarosította korábbi Krausz Náthán nevét, szintén rabbinus családból származott, így szükségképpen a Talmud-Tóra növendéke volt ifjú korában. A ludovikás szabadságharc után Az Ember című lapjában ő követelte legszenvedélyesebben a kommunistaellenes felkelésben részt vettek lemészárlását, kiirtását, agyonlövetését és felakasztását.

"1919. március 21-én leplezetlenül diadalmaskodott a zsidóság diktatúrája" írta a magyar nemzeti sajtó nagy mártírja, vitéz dr. Kolosváry-Borcsa Mihály, aki könyve miatt a második ugyanolyan jellegű diktatúra kivégző oszlopa előtt végezte életét. Ugyancsak ő állapítja meg ebben a standard művében, hogy "éppen a magyarországi zsidókérdés irodalma szolgáltatja a perdöntő adatokat ahhoz a történelmi megállapított tényhez, hogy a felbomlás, a magyar katasztrófa szellemi előkészítői, felidézői, kirobbantói és haszonélvezői, majd a széttépett ország magyarságának zsarnokai és kihasználói zsidók voltak." El lehet-e választani az októberi lázadást a zsidókérdéstől, avagy lehet-e a magyar történelem eme legszényenletesebb, legvégzetesebb időszakát a zsidóság döntő szerepének kihangsúlyozása nélkül tárgyalni? [161]

És a felelet egyértelmű: nem lehet! A keresztény állam helyére az idegen institúció jött, a Kossuth által megsejtett idegen uralom, amely most véres valóságában bizonyította be az emancipáció és a liberális kor balgaságát, és igazolta visszamenőlegesen az európai politikusok, szellemi emberek, köztük elsősorban a magyarok jóslatait.

Mindez azonban nem az "antiszemita" megállapítása és meglátása volt. Maga a zsidó származású író, Molnár Jenő mint idegen tiszteletreméltó kivétel csinálta meg a kommün mérlegét, amikor közvetlenül Kun-Kohn Bélák menekülése után megírta:

"Uralmuk alatt elpiszkosodott az utca, leromlottak a közintézmények, a betyár hang tüntető diadallal vonult be a közhivatalokba, elaljasodtak, az erkölcsök, pokolba valóan tűrhetetlenné vált a társadalmi érintkezés, kihalt a szívekből a szeretet gyöngyvirága, a szellem elsorvadt, a lélek elványadt, az irodalom és a művészet illatát vérszag fertőzte meg."

Nem vehetjük rossz néven, ha Molnár Jenő nem mondotta ki, amit később a Tharaud testvérek írtak meg, hogy így van ez mindenütt:

"Ahol Izrael a király."

Mert király volt a befogadottak, emancipáltak népe, és a magyar nép, ha nem is látta tökéletesen, jól sejtette az idegen uralom igazi bűnét, azt, hogy mint visszaható dögvész a magyar nép felszabadulását akadályozta meg:

"Vérrel és ganéjjal mocskolták be az oltárt. A munkásság felszabadításának hatalmas folyamatát tartóztatták fel a rombolók, ahelyett, hogy gazdasági kulturális színvonalát emelték volna." [162]

És most szólaljon meg a magyar, nemzeti író, aki ezeket állapította meg 1943-ban:

"A zsidó írástudóknak ez a lázadása csak rombolni tudott. Szellemi téren torz plakátok és alantas röpiratok roppant szeméthulladékán kívül semmi sem maradt utánuk. Gondoljunk a magyar forradalmak, 1848-49-re, a kuruc kor dúsgazdag költői termésére, az izzadásig hevült nemzeti génusz soha el nem halványuló sugárzására; bizony 1918-19 csak zsidólázadás volt, egy eszményeket nem ismerő, lelkesülni és lelkesíteni nem tudó, sivár lelkű, idegen intellektualizmus hatalomra törő pártütése. [163]

S most újra átadjuk a szót Molnár Jenőnek, aki ha nem is mondja ki a népére a végzetes szót, de megjelöli ennek a zsidó lázadásnak idegen mivoltát, antiszociális, országhódító, gyarmatosító jellegét:

"Hirdették a minden ember egyforma életviszonyait és munkabérét, s a terroristákat, panamistákat automobilonra ültették, palotákhoz juttatták, pénzelték, garázdálkodásaikat elnézték, sőt istápolták, hirdették a proletár uralomért való éhezést, s a vezérek bőségben éltek, dözöltek, szinte kéjelegve majmolták az elkergetett uralkodó osztály nem a burzsoázia, hanem a főurak életmódját; hirdették a kapitalizmus tökéletes megszüntetését, s ők maguk jó pénzzel, arannyal, külföldi értékekkel tömték magukat, hirdették, hogy a munkanélküli jövedelem

megbecstelenítő és szépen kamatot állapítottak meg a bankokba vitt szovjetpénzek [164] után.

Kossuth Lajos magyar népe azonban megérezte, hogy nem a felszabadító "szocializmussal" áll szemben, hanem az idegen institúcióval, az idegen uralommal, és inkább lemondott saját jogos igényeiről, minthogy eltúrje ezt. Az úgynevezett vörös hadseregben, amely már ugyan egy Böhm Vilmos írógépügynök parancsnoksága alatt állott, a pesti munkás és a dunántúli parasztfiú ment, hogy diadalmasan verje tönkre a "csehszlovák" hadsereget, és hogy felszabadítsa Kassát, a magyar Felvidék jó részét. Ment csak azért, mert tisztjei megengedték a nemzeti zászló használatát, és a kassai dómra nem a vörös zászlót, hanem a piros-fehérvörös-zöldet tűzték fel a magyar "vörös hadsereg" diadalmas munkáskatonái.

A magyar nép noha minden igénye megvolt a szociális igazságtételre, a nagybirtok, az ipari feudalizmus igájából való szabadulásra, még sem érettük harcolt, mert megérezte, hogy nem szabadulásról történik döntés, hanem ismét idegen országhódítók beiktatásáról a szent örökségbe. Amikor a Talmud-Tóra terroristái a Budapest úrnapi körmenetben meggyalázták az Oltáriszentséget, s amikor súlyos verekedés keletkezett, a "vörös katonák" nem lőttek a magyarokra, hanem csak a levegőbe sütögették Manlichereiket, pedig valamennyien a "vörös Csepel" magyar munkásfiai voltak. A magyar nép kalocsai, devecséri, debreceni ellenforradalmakban, Hartán, Dunavecsén, és még sok helyen, bátran és elszántan szállott szembe a vörös terrorizmussal. A ludovikás kadétok felkelését, a dunántúli vasutasok sztrájkja és lázadása előzte meg, holott ezek nem grófok, nem földbirtokosok voltak, hanem a régebbi magyar állam rosszul fizetett, sokszor éhező proletár gyermekei, akik azonban nem kértek a "proletárság uralmából", mert érezték, hogy ez az idegen befogadott népfaj uralma, az országhódítók gyarmatosító hatalma ismét csak az egész magyar nép fölött!

A román hadsereg tisztai offenzívája következtében az emancipáltak bolsevista álarcba öltöztetett náci diktatúrája megbukott. Weltner Jakab és Cuningham ezredes bécsi tárgyalásai után azonban alkalom nyílt arra, hogy az úgynevezett "magyar" szociáldemokrácia fényes segédlete mellett a diktatúra népbiztosai megmentsék bőrüket. A népbiztosok külön luxusvonatán 200 millió aranykorona értékű magyar vagyont vittek Ausztria és onnan Moszkva felé, hogy ezzel pénzeljék és támogassák a későbbi európai és délamerikai kommunista felkeléseket. A megcsalt áldozat ismét a magyar munkás és szegény paraszt, a nincstelen réteg volt, s ezek sorában is az, amely a diktatúra hadseregében harcolt. Sokan szóródtak közülük külföldre, de csak nagyon kevesen mentek a Szovjetunióba. Sokan tengődtek idegen bányák, gyárak nyomorában, robotjában, néhányan szereztek kisebb földet, házat Amerikában. Az utóbbiak mind magyarok voltak. Csak azt nem látták, hogy nem a magyarság, a magyar szocializmus megcsalt katonái voltak, az idegen institúció szomorú áldozatai. Nem a paraszti fajtájukért harcoltak, hanem az emancipáltak új formájú uralmáért, amely azonban ugyanaz az országhódítás volt, mint az előző, amely a régi kapitalista formában jelentkezett. Nem tehetnek

róla: de mégsem a falusi libapásztorlány, a magára hagyott kis Solymosi Eszter, hanem a Tan katonái voltak. Akaratlanul. Becsapva! Kisemmizve sokkal jobban, mint régi uraik által!

Az idegen diktatúrának 527 meggyalázott áldozata volt, akiket Samuelly Tibor egy hölgycigaretta elszívása közben akasztatott Hajdúszoboszló, Devecser, Kalocsa főterére. A magyarságnak voltak rossz urai: Habsburg császárok és török szultánok, Caraffák, Haynauk, de a nemzet életében először történt meg, hogy egy idegen, befogadott kisebbség emelt fegyvert a befogadó nép ellen, és állított fiainak akasztófákat.

Amikor mindez megtörtént és véget ért, egy nagy magyar asszony optimizmusával írta Bujdosó könyvében Tormay Cécile az irodalmi legendát a púposok országáról. Arról az országról, amelyben mindenki magára veszi ugyan a (bolsevista) púpot, de midőn elkövetkezik a szüret ideje és a vad elnyomók, a púposok lerészegednek, mindenki eldobálja a terror púpját, és ismét egyenes gerinccel mehet egy nemzet a jövő felé.

1919. augusztus 2-án látszólag megszűnt a púposok országa. A munkástanács ülésén bejelentette Rónai (Rosenthal) Zoltán: "a vörös hadsereget tönkrevérték". Kun-Kohn Béla pedig sírva búcsúzott a Magyarország fölötti hatalomtól: "Most elmegyünk, de kedvezőbb körülmények között vissza fogunk térni!" Lehet, a búcsúzóik között ott volt Rákosi-Roth Mátyás is. Egyelőre mégsem ők tértek vissza. Nem is az úgynevezett új idők hordozói, hanem az országhódítók régebbi képviselői, mindenek fölött azonban az emancipált országhódítók kapitalista rendszerű nép fölötti uralma jött. Solymosi Eszter árva népe ismét egyedül maradt.

VI. fejezet

AZ ELMARADT ELLENFORRADALOM ÉS AZ ELSODORT ORSZÁG

Amidőn a népbiztosok kincsekkel rakott vonata elhagyta Magyarországot, már három hónappal korábban készen állott a magyar nemzeti hadsereg magja, amely Szegeden francia megszállás alatt, elsősorban Gömbös Gyula vezérkari százados szervező munkája révén jött létre, hogy aztán élére hívja Horthy Miklós ellentengernagyot.

Amikor 1919 április végén Szegedre érkezik, Gömbös Gyula új világról prófétál 25 "összeesküvő" előtt dr. Bokor Pál lakásán, amelynek lehúzott függönyei jelzik, hogy a háromszorosan megszállott országban már csak így találkozhatnak a magyar hazafiak. A program, amint kifejt nagyjában a következő: harc a bolsevizmus, a szabadkőművesség ellen! Kun-Kohn Béla uralmának letörése, de ugyanakkor földreform Magyarországon. A zsidóságot vissza kell szorítani, mert a zsidóság egyes rétegei "a kommunizusból sem vonták le azt a tanulságot, hogy ők Magyarországon legfeljebb számarányuknak megfelelő szerepet vihetnek a jövőben. [165]

Az első világháború vitéz katonatisztje, a murgai tanító fia, Gömbös Gyula, kétségtelenül a magyar Látók közé tartozik, aki érzi, hogy az országot fojtogató idegen, emancipált terrorista uralommal szemben most szükség van a "lövészárkok szolidaritására". Istóczy Győző, Verhovay után, magyar pionír, telve a népe, fajtája iránti szeretettel, szociális érzéssel, megannyi jó szándékkal, egyre növekvő műveltséggel, amelyet az ötezer kötetes nagytétényi könyvtár bizonyít. Életének, politikai pályájának azonban keserves tragédiája, hogy a vezérkari iskolában taktikusnak nevelték. Látja a kommunista idegen uralmat, ennek urait, okozóit. Látja a magyar paraszt és munkás kisemmizettségét. Nem tud, vagy talán nem is akar stratégiává válni, akinek tudnia kell, hogy amikor megbukik Kun-Kohn Béla diktatúrája, nem a részekre kell támadni, hanem az egészre.

Tehát a kapitalista zsidó hatalommal összeszővetkezett gentry Magyarország una eademque nobilitására. Nem ellenforradalom kell, hanem magyar szocialista forradalom jobb és balfelé! Felszámolni az idegen uralom mindkét fajtáját, és mindkét féle segédcsapatait.

A zsidó Pálmai Lajost csendesen kihajóztatja ugyan az aradi kormány igazságügyminiszterségéből, de kevésbé csodálkozik azon, hogy ebben a kormányban gróf Károlyi Gyula, Magyarország egyik legnagyobb földesura ellenforradalmároskodik természetesen nem a terrorista idegen diktatúra, hanem a földért, nemzetért harcoló magyar paraszt, munkás ellen. Nem tudhatja azt sem, hogy ha Kenderesről a szegedi hadsereg élére hívja Horthy Miklóst, mert az "ranggal jobban bírja" egy napon majd Horthy Miklós fogja Gömbös Gyula ellen mozgósítani a Chorinokat, Goldbergereket, Fellnereket, mert azoknál is jobban bírják pénzzel. Honnan sejthetné, hogy a sastollas nemzeti hadsereg háta mögött pár év múlva a kartellkapitalizmus veszi át a hatalmat a magyar nép fölött?

A Dózsa óta esedékes magyar nemzeti és szocialista forradalom ekként tehát elmaradt és "ellenforradalom" vált az igazi magyar és nemzeti szocializmussal szemben. Forradalmi kísérlet maradt azonban az igazi bajjal, és minden igazi baj okával az idegen országhódítással szemben. Négy év sem telt bele az ébredő magyarok, a Turul ifjúság gyűléseit Horthy Miklós antibolsevista szegedi fővezér lovas rendőrei szórták szét, hogy kúriai döntvény alapján a bethleni konszolidáció ismét a "felekezeti igazgatás" paragrafusát alkalmaztatta a bíróságokkal minden szólásszabadság ellen. Az emancipált kisebbség ismét kiváltságossá vált, a szegedi "ellenforradalom" már 1923-ban keserves ellenzékbe kényszerült, s a budai Várban, Horthy Miklós udvarában többé nem az őt pajzsra emelők, hanem a nagy arisztokraták, s rajtuk keresztül a nagykapitalista idegenek lettek a hangadók. Az Egységes Pártból gróf Bethlen István ismét kiszorította a nemzeti és szociális, fajvédő elemeket: Gömbös Gyula, valamint még hat társa kényszerült megalapítani a Magyar Nemzeti Függetlenségi Pártot (fajvédő párt), amely épp úgy, mint Istóczyék a nemzeti függetlenség lobogója alatt viszi a reménytelen harcot a népi jogokért.

Magyar földön a magyar politika újra megbukott, pedig a nemzeti szellem akkor is mutatta az irányt a politikának. A kommunista diktatúra előtt pár nappal jelent meg, de a diktatúra után vált egy egész ország minden számottevő szellemi emberének olvasmányává Szabó Dezső "Az. elsodort falu" című regénye. Szabó Dezső volt az első, aki felismerte, hogy a magyar sors tulajdonképpen a feudális reakció és az új plutokrácia szövetsége folytán jutott mélypontjára. A többiek, a politikusok, az utca emberei mindenért a kis terroristákat okolták. Csak Szabó Dezső látta a zseni világosságával, gyakran zabolátlanságával, hogy lényegében miről van szó, hogy az egész magyar élet belekeveredett az idegen hínárba, s akár liberális kapitalizmus, akár kommunista diktatúrát mondunk, tulajdonképpen egyetlen igazság van: az ország fölötti idegen uralom.

"A magyar földnek egyetlen dallama van, írta a Segítségben, a circumdederunt."

Szabó Dezső rajzolta fel először ezt az országhódító típust irodalmilag "Az elsodort faluban, a falusi kocsmáros, Schönberger személyében, amely név tulajdonképpen a Hatvany-Deutsch bárók és Hatvany-Deutsch Lajos a forradalom irodalmi bárójának fedőneve. [166] A szellemi és nem' a politikai forradalmat Szabó Dezső felismerései kellett volna hogy jelentsék, mert még a magyar kereszténység egyik legtisztább, legnagyobb apostolánál, Prohászka Ottokár püspöknél is teljesebben látta meg az igazi sorskérdést: az ország meghódítottságát. Egyben azonban meglátta azt is, hogy ebből mindkét nép számára a végzet következik. Ezekben a sorokban már Eichmann Adolf csizmája dübörög, és a Bárdossyra lőtt sortűz puskaporfüstje érzik. A magyarul felszabadítandó ország s a leigázott ország nagy himnusza, vagy haláléneke, egyben az országhódítók elleni szörnyű irodalmi vádirat, amit Szabó Dezső, Farkas Miklós = Ady Endre szájába ad. Egy zsidó fiú azt kéri Farkas Miklóstól, hogy ne bántsa többé a zsidókat. S ekként felel a halálsikoltás [167]:

A kommunista terror, a trianoni országveszejtés nagy szellemi és politikai Babeljében, sem a politikai, sem a szellem, sem az újságírás nem tud teljes világossággal látni. Prohászka Ottokár, Zadravetz István, Bangha Béla keresztény katolikus megújulásban látják a jövőt. Gömbös Gyula a kisgazdához, a magyar paraszthoz fordul, Milotay István az "Ismeretlen Magyarország"-ot tárja fel nyomorgó parasztságával, falusi napszámosainak éhségével, Oláh György a "Három millió koldus" , napszámos tanyáit vázolja fel, a katolikus páterek "Krisztust, kenyeret" jelszavával igyekeznek ébreszteni.

Az országhódítók hatalma egyenes arányban erősödik Horthy Miklós hatalmával, gróf Bethlen István befolyásával és természetesen a külföldi nyomással, amely világhódító részéről a párizsi Grand Oriens, a Népszövetség és az Európát uraló titkos hatalmak befolyásával ismét nagyra növeli az országhódítók magyar nép fölötti hatalmát. A szociáldemokrácia továbbra is zsidó vezetés alatt áll, így természetes szövetségese az. ugyanolyan kapitalizmusnak. A gróf Bethlen és a szociáldemokraták által kötött paktum, 25 nagyobb részt marxista zsidó

képviselőt juttat 1923-ban az országgyűlésbe. Ezzel szemben a szociáldemokrácia városi többsége lemond az agrárszocializmusról, a magyar parasztság felszabadításáról, földhöz juttatásáról. A liberális, idegen kezekben levő sajtó, amelyet még 1921. február 22-ről kelt memorandumában meg akart rendszabályozni gróf Bethlen István, a Társadalmi Egyesületek Szövetségének akkori elnöke eléri másodvirágzását. [168]

És a sajtóban, mint jól fizetett cikkírók, mint bolsevista, marxista, fél- vagy egész kommunista újságírók "kollégái" megjelennek újra a magyar sejkék, maharadzsák. Egyedül a Pesti Napló című lapnak a következő előkelő munkatársai vannak 1927-ben:

Gróf Almássy Imre, gróf Andrássy Gyula, gróf Apponyi Albert, Balogh Jenő, Baltazár Dezső (debreceni református püspök), Berzeviczy Albert, Dréhr Imre (panamámi miatt később öngyilkos lett), Erdődi Harrach Béla képviselő, Hermann Miksa nyugalmazott miniszter, gróf Klebelsberg Kunó (volt kultuszminiszter), Lingsuer Albin képviselő, Lukács György ny. miniszter, Mayer János ny. miniszter, örgróf Pallavicini György, Pesthy Pál (későbbi igazságügyminiszter), Puky Endre, a képviselőház alelnöke, Purébl Győző tanácsnok, Rakovszky Iván (nyugalmazott miniszter), Rákosi Jenő, Ripka Ferenc, Budapest polgármestere, Szcitovszky Béla belügyminiszter, Schober Béla, a Nemzeti Bank igazgatója, Sztrache Gusztáv főügyész, Ugron Gábor nyugalmazott miniszter, Váry Albert koronaügyész, Vass József népjóléti miniszter, gróf Zichy János nyugalmazott miniszter, Zsitvay Tibor, a képviselőház elnöke. [169]

Ugyanekkor azonban ennek a lapnak igazgatósági tagjai és felelős kiadója valamennyien az emancipált fajhoz tartoznak. Az ország magyar és indigena uraiból immár szellemi kiszolgáló lett.

Hiába volt a kommün véres és nagy tanulsága, hiába az ébredő magyarok mozgalma, szellemi és irodalmi téren a visszaállított liberális kapitalista gazdasági rend, az antant által ránk kényszerített áldemokrácia, álparlamentarizmus inflációs bankói, a hebreokrácia aranyai ismét a nemzeti szellemet leigázó idegen sajtó kasszáiba folynak. A kis intelligencia, kisgazda társadalom, alsó papság filléreiből összeadott nemzeti sajtóvállalatok, Prohászka-Milotay Új Nemzedéke, a Szózat és a Nép, amelyek Gömbös irányzatának képviselőiként jelentkeznek, később a kitűnően szerkesztett Magyarság, amely Milotay István vezetésével a nemzeti újságírás szellemi reneszánszát a legmagasabb fokon képviseli, öt évvel az úgynevezett "ellenforradalom" után fuldoklik a magyar szegénységben, az országot uraló üzletes hirdető dühös bojkottjában és a Gyáriparosok Országos Szövetségének, a Takarékpénztárok és Bankok Egyesületének új diktatúrájában, amely a hirdetések, a titkos juttatások, sajtóalapok és "kiutalások" keresztül akarja a nemzeti sajtóra is ráoktrojálni a maga országhódító akaratát. A pénz soha nem látott cenzúrája és a kiválasztottság ősi öntudata működik itt a magyarsággal szemben.

A nyolcvan százalékban zsidó kézben levő lapokból már nem Göndör-Krausz Náthán sajtódirektóriuma űzi el a magyar újságírókat, a paraszti tehetségeket, hanem az "olvasószerkesztő", aki a konzervatív Pesti Hírlaptól a marxista Népszaváig ugyanazokkal a lelki és fiziológiai vonásokkal ül a közvéleménycsinálás trónján. Meglátva a 15 pengős novella vagy vezércikk honoráriumáért reszkető magyar tehetséget, vidéki parasztfiút, magyar intellektuelt, nem azért utasítja el, mert az a befogadó fajhoz tartozik, hanem azért, mert "tehetségtelen", "nem alkalmas", "nem tud írni", "nincsenek megfelelő képességei" és szükségképpen antiszemita, lévén e fajelmélet szerint antiszemita, aki nem zsidó. A samuellysta terror hideg, jól átgondolt fajtája ez, amelyet már nem a császári beamter és nem a kommunista sajtódirektorium gyakorol, hanem az "olvasószerkesztő", aki tudja, hogy a rozzant íróasztalán is egy világ és országhódító hatalmat képvisel. Ő ott ül a maga göggyével, arroganciájával, hogy vagy megvegye, vagy a hideg budapesti éjszaka nyomorába zavarja ki a keresztény tehetséget, magyar szellemet, magyar szocializmust. Ezeknek a szellemi országhódítóknak 2500 éves meggyőződése, hogy mindenre így az újságírásra, a befogadó nemzet közvéleményének kialakítására is csak ők képesek, ők alkalmasak, és minden nemzetnek úgy kell járnia a szellemi táncot, ahogy ők füttyülnek. Az úgynevezett keresztény kurzus végéről jegyezte fel az Összetartás a legmegdöbbentőbb szellemi elnyomás adatait. [170]

Az ország szellemi leigázásáról azonban minden publicisztikánál többet mond az 1938. évi XVI. törvénycikk, amelynek indokolásában közöljük a történelmileg is érdekes, pontos statisztikai adatokon nyugvó részeket:

"A gazdasági érvényesülésnek szinte korlátlan lehetőségei mintegy mágnesként vonzották hazánkban a külföldi zsidóságot is. A bevándorlás hatalmas méreteit mutatja az, hogy 1840-1871-ig a zsidóság száma 241 000-ről 553 641 főre, 1871-1900-ig pedig 851 378 főre szökött fel; ez a gyarapodás egyedül a természetes szaporodással nem magyarázható meg.

Amikor a zsidóságról, szerepéről és megítéléséről beszélünk, nem hagyhatjuk figyelmen kívül azt a körülményt, hogy ez a bevándorolt, vagy sokszor csak átvándorlásban levő réteg felfogásában, érzésében és egész szellemi habitusában nem tudott a hazai népesség egyéb rétegeihez idomulni.

A zsidóság hatalmas gazdasági térfoglalásához természetes következményeképpen csatlakozott térfoglalásuk az összes értelmiségi pályákon, a sajtóban és az előadóművészetekben. A múlt század utolsó évtizedének szabadelvű politikai, közgazdasági, vámpolitikai, adózási viszonyai között a szociális kötelességekkel meg nem terhelt ipari, kereskedelmi és hitéleti vállalkozás nagy nyereséget biztosított a gazdasági élet vállalkozóinak. A vagyon viszont biztosította a magasabb képzettség, a magasabb műveltség megszerzésének lehetőségét, aminek következtében a zsidóság előzőnlötte most már a gazdasági pályákon felül a magasabb szellemi képesítéshez kötött szabad kereseti pályákat is, különösen az ügyvédi, az orvosi és mérnöki pályát. A sajtó és az előadóművészet területének

megszállását egyrészt a magasabb műveltség megszerzésének anyagi lehetőségei, másrészt az magyarázza, hogy a sajtóban és színházban a zsidóság nem utolsó sorban a nyereséges vállalkozás lehetőségét látta és kereste.

A zsidóság folyton erősödő térfoglalásának se a háború, sem az országra szakadt nemzeti, társadalmi és gazdasági válságok sorozata nem vetett gátat. Talán ez az egyetlen társadalmi és gazdasági folyamat a nemzet életében, amely a válságokon keresztül is nemcsak töretlenül folytatódott, hanem még erősödött is. Hazánk mai területén ugyan a zsidó lakosság számaránya az 1920. évtől amelyben a legmagasabb mértéket, vagyis az ország összes lakosságának 5,9 százalékát érte el, csökkent, mert az 1930. évi népszámlálás adatai szerint számarányuk 5,1 százalék, mégis a gazdasági életnek és a társadalmi életnek nem egy ágazatában újabb tereket foglaltak el. Így különösen az iparban több mint 4000, a kereskedelemben több mint 8000 fővel emelkedett a zsidó értelmiségi alkalmazottak száma, a kereskedelmi alkalmazottak között pedig még arányszámuk is megnövekedett, 48,2 százalékról 52,8 százalékra. Ugyancsak növekedett az arányszámuk a sajtóban és az előadóművészet körében is.

A statisztikai adatoknak tudományos módszeres feldolgozása minden kétséget kizáróan tárja elénk azt a képet, hogy a zsidóság hazánkban minden vonatkozásban sokkal nagyobb teret foglal el a gazdasági életben, mint amennyi az ország lakosságában elfoglalt számarányának megfelel.

A háború után megnehezült gazdasági viszonyok ugyanis fokozottabban terelték a figyelmet arra a jelenségre, hogy a zsidóság a háború, a forradalmak és a nyomukban járó gazdasági válságok ellenére is nemcsak megőrizte, hanem még gyarapította is egyébként is kiemelkedő gazdasági birtok és értékállományát. Az ország népességének zsidó és nem zsidó társadalmi rétegei között az egyensúly megbomlása széles néprétegekben tudatossá lett. Társadalmi egyesületek, politikai pártok, magának a képviselőháznak is több pártja már nevükben, külsőleg, de programjukban is kifejezésre juttatták, hogy a nem zsidó társadalmi rétegek gazdasági boldogulásának kérdésével foglalkozni kívánnak.

Nem kerülheti el a figyelmet az a jelenség, hogy a nagytőkén felépülő modern kapitalista gazdasági rend előnyeit a népességnek egy aránylag kisebb számú, a nemzeti és társadalmi együvé tartozás gondolatától nem minden rétegében áthatott csoportja élvezzi.

Az egyensúlynak megbontását, amelyet a zsidóságnak az egyes gazdasági foglalkozásokban való aránytalan elhelyezkedése jelentett, még inkább jelentőssé tette az a körülmény, hogy a lakoságnak ez a rétege jelentős többségében nem érezte át a nemzet történelmi hagyományait, ezek reá nézve nem jelentették ugyanezt az értéket, mint a lakoságnak többi, különösen autochton rétegeire.

Tény az, hogy a hazánkban lakó zsidó népesség nagyobb része és az ország lakoságnak többi tömegei között felfogásbeli ellentét van, amely megnyilvánulásaiban áthat a kulturális és politikai élet legtöbb területére, és

amelyet csak még jobban kiélez a kereseti viszonyuknak a zsidóság javára történt szembetűnő eltolódása.

Kétségtelen, hogy azok az intézkedések, amelyek ennek az egyensúlynak helyreállítását célozzák, kényszerítően nyúlnak bele egyes társadalmi rétegeknek a gazdasági életben való mikénti részvételébe, és kétségtelen az is, hogy az eddigi helyzettel szemben erős korlátozásokat jelentenek. A kormányzat úgy érezte azonban, hogy ezekre az intézkedésekre a társadalom békéjének és a gazdasági rend megóvásának érdekében feltétlenül szükség van.

Szükség van főként a nemcsak területben, népességben, de gazdasági lehetőségeiben is megcsonkított ország nem zsidó fiatal értelmiségének jogos elhelyezkedési és kereseti igényeinek méltányos kielégítése szempontjából, de abból a szempontból is, hogy a legutóbbi évtizedek közismert birtokpolitikai intézkedései következtében megszorodott és új erőhöz jutott földműves rétegek erre hivatott gyermekei a helyes és az egészséges társadalmi emelkedés követelményeinek megfelelően jussanak be az ország szellemi, kulturális és gazdasági életfolyamatait ellátó és irányító értelmiségi foglalkozások keretei közé. E szempontok figyelmen kívül hagyása és a kelld intézkedések elmulasztása beláthatatlan zavarokat és komplikációkat idézne elő az ország gazdasági és társadalmi életében, és hátrányosan befolyásolná a békés nemzeti evolúció annyira kívánatos folyamatát.

A zsidóság részvételének különösen a sajtóban és színművészetben való korlátozása egyúttal a magyarság hagyományos értékeinek erősebb kidomborítását célozza a szellemi életnek azon a terein, amelyeknek a közvélemény és közízlés kialakítására különös befolyásuk van. Tagadhatatlan ugyanis, hogy a magyar szellemiségnek aligha lehetnek aggálytalan kifejezői a zsidóságnak azok az elemei, amelyek a magyarságnak csak külső vonásait vették fel, de nem eresztettek még gyökeret több nemzedékkel a magyar talajba.

A törvényjavaslat a kérdés megoldására két úton törekszik. Egyrészt meghatározza, hogy a zsidók a szabad értelmiségi pályán működnek már fennálló vagy ezúttal létesítendő kamaráiban milyen százalékos arányban lehetnek tagok; ezt kiegészítik az ügyvédek, a mérnökök és az orvosok tekintetében máris fennálló, az újságírók, a színészek és a színházhoz tartozó egyéb személyzet tekintetében ezúttal felállított azok a szabályok, amelyek megtiltják, hogy az illető foglalkozási körben más is működhessék, mint aki a kamara tagja. Másrészt szabályozás alá esik az is, hogy a gazdasági vállalatoknál, értelmiségi foglalkozási körökben milyen százalékos arányszámban alkalmazhatnak zsidókat.

Különösen a zsidóságnak a szellemi életben, a sajtó, a színművészet és a filmvállalkozás, de nem kevésbé az úgynevezett szabad foglalkozások, úgyszintén a kereskedelmi, a hitélet, a gyárvállalatok körében való térfoglalás volt az utolsó fél évszázadban egyéb társadalmi rétegek rovására rendkívül nagymértékű és nagy jelentőségű. Az ebben a körben szükséges intézkedéseknek igen sok részletre kell kiterjedniük.

Nem szorul különösebb hangsúlyozásra az, hogy a hírlapoknak, tehát az időszakai vagy nem időszakai lapoknak milyen döntő jelentőségük van a nemzet szellemi és erkölcsi világnézetének kialakításában. Nem szenvedhet kétséget, hogy a magyar nemzet legnagyobb érdekeinek kormányzati figyelembevételére csak olyan sajtó működését engedheti meg, amely megfelel a magyar állami esztendő története alatt az egyéni és közületi élet minden vonatkozását átható magyar nemzeti eszme és keresztény erkölcsi felfogás követelményeinek. Ennek a gyakorlati érvényesítését olyan szabályozás biztosíthatja legcélravezetőbben, amely a közvélemény kialakítására és irányítására legnagyobb befolyást gyakorló sajtó munkásait testületi szervezetben egyesíti, s ezáltal lehetővé teszi egyfelől a sajtó nemzeti és keresztény szellemű működésének biztosítását, másfelől az ilyen szellemi működésre képes és alkalmas terület számára biztosítja az egyetemes közérdek által megszabott keretek között az önkormányzatát, amelyen keresztül a nemzet biztosítékot nyer arra, hogy a sajtószabadság nemes értelmében vett gondolata fog érvényesülni a szabadsággal való visszaélés helyett.

Azok a következmények, amelyeket az ország egyetemes érdekeinek az előbbiekben kiemelt szempontjait a sajtóval szemben támasztanak, megfelelő mértékben fennállnak a színművészet tekintetében is. Ezeknek a követelményeknek gyakorlati megvalósítására ugyancsak a színművészet terén különböző működést kifejítő személyek testületi szervezete mutatkozik a legalkalmasabbnak.

A zsidóság egyfelől aránytalanul helyezkedett el a kereseti életpályákon, másfelől különösen az ország fővárosában aránytalanul nagy részben helyezkedett el, s ennek folytán a főváros szellemi, erkölcsi és gazdasági súlyának az egész országra kiható jelentőségénél fogva nemkívánatos mértékben rányomta a maga bélyegét az egész országnak szellemi, erkölcsi és gazdasági életnyilvánulására. Erre nézve a javaslat szóba levő szabályozásának körében részletesebb tájékoztatással szolgálnak a következő adatok:

Az 1920. évben Magyarországon volt 1063 lapszerkesztő és hírlapíró, tehát időszakai vagy nem időszakai lapnak állandóan alkalmazott kereső munkatársa. Ebből zsidó volt 365, vagyis 34,3 százalék. Ugyanebben az évben Budapesten volt 752 lapszerkesztő és hírlapíró, ebből zsidó volt 297, vagyis a budapesti lapszerkesztők és hírlapírók 39,5 százaléka.

Az 1930. évben a csonka ország egész területén volt 1514 lapszerkesztő és hírlapíró; ebből zsidó 480, vagyis 31,7 százalék. Ugyanebben az évben Budapesten volt 1141 lapszerkesztő és hírlapíró; ebből 412 zsidó, vagyis 36,1 százalék.

Az 1935. évben Budapesten volt 1441 lapszerkesztő és hírlapíró; ebből zsidó 508, vagyis 35,3 százalék.

Ha tehát figyelembe vesszük, hogy a zsidóság aránya az ország összes lakosságához képest 1920-ban 5,9 százalék, 1930-ban 5,1 százalék, Budapesten 1920-ban 20,3 százalék, szembevetően tárul elő az, hogy a zsidóság milyen aránytalanul foglal helyet az újságírók között, s hogy különösen milyen nagy mértékben szállotta meg az újságírói kereső foglalkozást az ország fővárosában!

Ha nem is ilyen nagyarányú, de mégis aránytalan mértékű a zsidóság elhelyezkedése a színművészeti kereső foglalkozások körében is. Erről az alábbi adatok tájékoztatnak:

1920-ban volt az ország egész területén 2293 színész és színésznő, beleértve a filmszínészeket is; ebből zsidó 520, vagyis 22,7 százalék.

1930-ban a színészek összes száma az ország egész területén 1970; ebből zsidó 475, csak 24,1 százalék.

Különösen jellemzők ebben a körben is a Budapestre vonatkozó adatok. A budapesti színészek száma 1920-ban: 1396; ebből zsidó 379, vagyis 27,7 százalék. Tíz évvel később, 1930-ban volt Budapesten 1168 színész, közülük 354, azaz 30,3 százalék zsidó. 1935-ben a budapesti színészek összes száma 1269, akik között még mindig 339, azaz 28,7 százalék a zsidó.

Ezek a számadatok utalva az általános indokolásban a történeti fejlődés figyelemmel kíséréseivel rendszeres összefoglalásban ismertetett adatokra szembetűnően mutatják a zsidóság hatalmas arányú előnyomulását és gyökeres intézkedés szükségét kiváltó térfoglalását minden téren, de különösen az értelmiségi kereső foglalkozások körében.

Ezekre a megfontolásokon alapul a javaslat 4. paragrafusának az a rendelkezése, amely szerint a sajtókamara, úgyszintén a színművészeti kamara tagjaiul zsidókat csak olyan arányban lehet felvenni, hogy számuk a kamara összes tagjai számának húsz százalékát ne haladja meg.

Figyelembe véve azt, hogy a zsidók arányszáma ez idő szerint az ország összes lakosságának 5,1 százaléka Budapesten, amely a hírlapírók és a színművészek számra és irányító súlyra nagyobb részét foglalja magában, 20,5 százalék 20 százalékban meghatározott arányszám igazságosnak, helyesnek és tárgyilag kereshetőnek mutatkozik.

A hazáért a legnagyobb áldozatot hozó hadirokkantak és tűzharcosok javára tanúsított méltányosságot jelenti a 4. paragrafus második bekezdésének a rendelkezése, amely szerint a 20 százalékba nem lehet beleszámítani a hadirokkantat és a tűzharcost.

A 2780 nem zsidó ügyvéddel szemben áll 2693 zsidó ügyvéd, vagyis az összes ügyvédek 49,2 százaléka. Az ügyvédjelöltek országos létszámában a zsidóság aránya 34,9 százalék.

Az 1930. évi népszámlálásnak Budapest székesfővárosra vonatkozó adatai szerint:

római katolikus 778

református 275

ágostai evangélikus 112

zsidó 1523

egyéb 42

1207 ügyvéddel szemben áll tehát 1532 zsidó ügyvéd, a budapesti ügyvédek 55,8 százaléka.

Az orvosok országos létszámának a szóban levő szempontokon alapuló megoszlása az 1930. évi népszámlálás adatai szerint a következő:

a) Az 1429 főből álló hatósági orvosok között keresztény 1321, zsidó 198, vagyis 13,9 százalék;

b) a kórházi és egyéb gyógyintézeti orvosok 1940 főből álló országos létszámában nem zsidó 1592, zsidó 348, vagyis 17,9 százalék;

c) a társadalombiztosító intézeti és vállalati orvosok 965 főből álló országos létszámának nem zsidó 810, zsidó 155, vagyis 16,1 százalék;

d) a magánorvosok 3948 főből álló országos létszámában nem zsidó 1797, zsidó 2151, vagyis 54,4 százalék;

Budapest székesfőváros orvosainak 2225 főből álló valamennyi orvost, tehát a köz, vagy magánszolgálatban álló orvosokat is magában foglaló létszámában 1494, vagyis 67,2 százalék a zsidó.

A magánmérnököknek 1170 főből álló országos létszámában az 1930. évi népszámlálás adatai szerint 356, vagyis 30,4 százalék, a budapesti 782 magánmérnök között pedig 282, tehát 36 százalék a zsidó.

Ezek az adatok minden további okfejtés nélkül is indokolják a 7. paragrafusnak azt a rendelkezését, amely szerint ügyvédi, mérnöki vagy orvosi kamara tagjaiul a 4. paragrafus első bekezdése alá eső személyeket csak olyan arányban lehet felvenni, hogy számuk az összes tagok számának 20 százalékát ne haladja meg.

Az 1910. évi népszámlálás adatai szerint Magyarország lakosainak 5 százaléka volt zsidó, ugyanakkor az ipar körében 10 százalék, a kereskedelmi és hitel körében 51,8 százalék volt a zsidók száma.

Magyarország mai területén a magyarországi zsidóságnak az ország egész népességéhez viszonyított 1930. évi 5,1 százalékos országos arányával szemben a zsidók száma az 1930. évben a kereskedelem és hitel csoportjában 40 százalékos volt; az önállók között 11 százalék, az egyéb segédszemélyzet soraiban 5,6 százalékkal; a kereskedelem és az ipar egyesített csoportjában a tisztviselők között 47,6 százalékkal, az önállók között 45,6 százalékkal, a segédszemélyzet soraiban 29,1 százalékkal szerepelt. Az 1920-1930. évek között az iparban több mint 4000-rel, a kereskedelemben közel 8000-rel növekedett meg a zsidó tisztviselők száma, sőt a kereskedelmi tisztviselők között még arányszámuk is erősen megnövekedett, 48,2 százalékról 52,8 százalékra.

A zsidóság tulajdonában levő nagyipari és nagykereskedelmi vállalatokról nehezen lehet kellően tájékoztató statisztikai adatokhoz jutni, mert azoknak jelentős része jogi személy tulajdonában van. A népszámlálás csak azoknak a nagyvállalatoknak a tulajdonosait tudja kimutatni, amelyeknél a tulajdonosok nem jogi, hanem természetes személyek. Ennek a rendszernek megfelelően az 1920. évben a nagyipari vállalatok 721 tulajdonosáról lehetett a vallási adatokat megállapítani; ezek közül 357, tehát 49,5 százalék volt zsidó. Ugyanakkor 152 nagykereskedelmi vállalat közül 120, vagyis 78,9 százalék volt zsidók kezében. Ha az ipari és kereskedelmi nagyvállalatokat összefoglaljuk, akkor kiderül, hogy az

1920. évben 51 százaléknak, az 1930. évben pedig 51,3 százaléknak volt zsidó tulajdonosa.

Ha most már azokat a nagyvállalatokat külön vizsgáljuk, amelyeknek csak egy tulajdonosuk van, akkor kiderül az is, hogy a vállalat zsidó tulajdonosa az 1930. évben átlagosan 63,9 százalékban, nem zsidó tulajdonosa 26,2 százalékban alkalmazott zsidó tisztviselőt; ha pedig a vizsgálódás során azokat a vállalatokat vesszük szemügyre, amelyeknek két tulajdonosuk van, akkor arra az eredményre jutunk, hogy az 1930. évben azoknál a vállalatoknál, amelyeknek mindét tulajdonosa nem zsidó, 32 százalékban, azoknál, amelyeknek egyik tulajdonosa nem zsidó, a másik zsidó, 47,5 százalékban, végül azoknál a vállalatoknál, amelyeknek mind a két tulajdonosa zsidó, 73,6 százalékban alkalmaztak zsidó tisztviselőket.

Mindezek az adatok nem csupán a jelen paragrafusban javasolt megoldás jelentőségét és szükségességét világítják meg, hanem a megoldás irányát is kijelölik akként, amint ezt a jelen paragrafus második és harmadik bekezdése tartalmazza. Jelesül az értelmiségi munkakörben tíz vagy ennél több alkalmazottat foglalkoztató vállalatok körében gondoskodni kell a jelen paragrafus első bekezdésében meghatározott 20 százalékos arányszámnak egyenletes eléréséről akként, hogy a vállalati tisztviselők létszámának és illetményeinek arányosabbá válása olyan időpontra következzen be, ameddig a rendelkezésre álló idő alatt az eredmény elérése a nemzetgazdaságra és a magángazdaságra egyaránt káros zökkenő lehetősége nélkül bizonyossággal várható.

A magyar egyensúlytörvény adatait azonban érdemes egybevetni a Magyar Zsidó Lexikon iparra, kereskedelemre, mezőgazdaságra vonatkozó adataival. Itt különösen szükséges megfigyelni, hogy az emancipált faj, amely a magyar élet napos oldalának meghódításával, mint ipari, tudományos, vagy szellemi eredményekkel dicsekszik, milyen mértékben vesz részt a termelő munka nehezebb, fizikai részének folyamatában. Elég kiragadni néhány adatot. 1910-ben 64 176 építőipari munkás van Magyarországon, ezek közül 99 zsidó. A bányászok száma 63 278, ezek közül 85 zsidó, 26 612 malomipari munkás közül 423 zsidó. Ezzel szemben 29 562 önálló magyar kocsmárossal szemben 13 343 zsidó kocsmáros áll.

Az 1920-iki hivatalos magyar statisztika szerint 71 197 zsidó vallású, akik közül 28 ezer önálló. Ugyanekkor a zsidó kézben levő legnagyobb ipartelepek tulajdonosai közül 1109 zsidó vallású. Nehéz. testi munkás az iparban egy ezrelék sem található.

Még jellemzőbbek a kereskedelem adatai. Az 1920-as statisztika szerint kereskedelemmel és hitellel foglalkozik Magyarországon összesen 175 348 személy, ebből a zsidó felekezethez 81 263 tartozik, vagyis 45,1 százalék az összességhez viszonyítva.

Még súlyosabb a helyzet a mezőgazdaságban, ahol a zsidók szerepe a következőképpen oszlik meg:

A birtokok nagysága Birtokosok % Bérlők %

1000 holdon felüli birtokok	19,9	73,2
100-1000 holdas birtokok	19,0	62,0
50-100 holdas birtokok	8,0	27,0
20-50 holdas birtokok	0,7	2,0
5-10 holdas birtokok	0,3	0,4
5 holdon aluli birtokok	0,3	0,3

A mezőgazdaságban zsidó munkás, különösen nehéz testi munkás nincs. És ez a kép a meghódított Magyarország tökéletes képe. Mert olyan ország, ahol a szellemi élet, a bank, a kereskedelem, ipar ilyen arányokban egy száz év előtti befogadott kisebbség kezében van, ahol a testi munka területén is csupán a könnyebb és finomabb munkákat (borbéltság, pincérség stb.) foglalja el a befogadott, de nem hajlandó legfeljebb egy ezrelék arányban részt venni a testi és nehéz testi munkában, az az ország nem szabad ország többé, hanem egy kisebbség által meghódított gyarmat, amelyben a befogadó hátrányosabb gazdasági, politikai körülmények között él mint a befogadott.

S itt nagyon fontos rámutatni, hogy oktalan, jogtalan és helytelen mindig a magyar élehetlenséget okolni ezért a példátlanul álló gyarmatosításért. Az ország meghódítására Montefiore parancsa nem lett volna elég. Ehhez szükség volt azokra is, akik a parancsot végrehajtották: tudatosan és magyarellenesen. A bankok és a kis falusi uzsorások, akik mindig csak a magukéit részesítették előnyben a kölcsönnyújtás terén, akik milliókat és százmilliókat tudtak előteremteni, midőn az ő hatalmuk megszilárdításáról volt szó, vagy amikor magyart kellett kiszorítani állásból, boltból, földbirtokból, a céltudatos gyarmatosító eszközeivel dolgoztak. Sokkal jobban, mint az angolok Indiában!

Soha ördögibben nem nyilatkozott meg ez a szándék, mint az 1930-as években, amidőn Hóman Bálint kultuszminiszter megpróbálta az 1100 nagy zsidó iparvállalatnál elhelyezni a trianoni helyzet következtében állástalanul maradt keresztény mérnököt, vegyészt, szakembert, havi 80 pengős keresethez akkori értékben körülbelül 15 amerikai dollárhoz juttatni. Az idegen nagyipar jól fizetett állásaiban már ott ültek azok, akik a numerus clausus miatt külföldön szerezték és Magyarországon nosztrifikáltatták diplomáikat. Amikor tehát a meghódított ország fehérgalléros magyar rabszolgája bement elsején új munkahelyére, odadozták neki a 80 pengőt: "itt a pénze fiatalember! Menjen és jelentkezzen a következő elsején!"

A magyar jó volt arra, hogy hazát adjon. De a magyar már nem volt jó arra, hogy saját hazájában hazájáért és népéért dolgozhassék. Az már nem engedtetett meg neki, hogy beletanuljon a "pénzcsinálás" kapitalista boszorkánykonyhájába, de az sem, hogy ő vezessen gyárat, vállalatot, építést. Mindez a gyarmatosítónak, az országhódítóknak volt fenntartva, akik gögösen mondták:

Itt a pénze fiatalember!

Vajon ki csodálkozhat rajta, hogy ezekből a megalázott magyar intellektuelekből lettek a magyar és szociális társadalmi rend élharcosai?

VII. fejezet A SZEMITIZMUS

Aki egy állam, vagy népfelség tagja, s abba beleszületik, vagy belefoglaltatik, még a demokrácia játékszabályai szerint is köteles az illető állam polgárai és nemzeti céljainak engedelmeskedni. Háborús vihar közeledtén vagy éppen háború közepén sem egyén, sem nemzeti kisebbség nem követhet a befogadó állam érdekeivel ellentétes politikát. Az első puska lövés után az úgynevezett demokratikus jog a világ minden államában fel van függesztve.

A magyar nemzeti érdek 1937-ben és azelőtt, sőt azután is a trianoni béke megdöntése, de legalább is a négyféle idegen rabságba került magyar etnikum egységének helyreállítása volt. A zsidó nemzeti kisebbségnek pedig egyetlen célja: négy országba szakítva: a Kárpát medence fölötti gazdasági és lehetőleg politikai hatalom megtartása.

Csak az elfogultság állíthatja, hogy Magyarország "antiszemita" alapon sodródott bele a második világháborúba. Kezdetől fogva világos volt, hogy a román, jugoszláv, csehszlovák igából csak úgy lehet felszabadítani a magyar etnikumot, ha a magyar politika nem a trianoni diktátumokat alkotó, hanem az azokkal ellentétes európai erőkre támaszkodik. Ilyen erő pedig csupán egy akadt Európában: a Német Birodalom. A jóvátételi, területveszteségi, szociális és politikai válságok hideglelésétől rázott weimari német köztársaságnak csak legkisebb gondja lehetett a tőle keletre eső Európával való együttműködés, vagy akár annak csak megkísérlése is. Kényszerűen elismerték amit rájuk és Európára kényszerítettek.

Viszont a magyar nemzeti ellenzéknek, a Nemzeti Függetlenségi Pártnak sehol másutt nem lehetett keresni a szövetségest és a barátot, mint Versailles, következésképpen Trianon ellenes német ellenzék köreiben. Megállapított tény, hogy amikor Pilsudszky Lengyelországát 1921-ben szétrombolással fenyegette Trotskij-Bronsteinék szovjet támadása, magyar búzáért gróf Takách-Tolvaj József Münchenben vette meg azt a húsz dunai uszálynyi fegyvert és lőszert, amelyet Magyarországon átdobott a lengyelek segítségére, és ezzel Pilsudszky marsall és vezérkari főnöke, de Gaulle francia alezredes, később a negyedik köztársaság elnöke, megnyerte a visztulai csatát. Kevésbé ismeretes azonban, hogy Münchenben 1923-ban működött a Münchener Magyar Diákegyesület, (később Hungária Bajtársi Közösség), amelynek úgynevezett "Diskussionabend"-jei hetenként kétszer megjelent egy német örvezető akkor még egy kis mozgalom vezetője Hitler Adolf. Hajnalig tartó vitákban Hitler állandóan hangoztatta, hogy ha ő a versaillesi diktátum ellen harcol, akkor logikusan és szükségképpen küzdenie kell a többi diktátumok ellen is. Hangoztatta azt is, hogy az Ausztriához csatolt "burgenlandi" részt visszaadja Magyarországnak, mert ha ezt nem tenné, nem lenne következetes önmagához. [171]

A magyarság számára a nagy óra elkövetkezett 1937. március 13-án, amidőn Bécsbe bevonultak a német nemzeti szocializmus seregei. Hitler Adolf, a Nagy Német Birodalom vezére és kancellárja megtartotta az ígérését, amelyet müncheni magyar diák barátainak még örvezető korában tett. Három napra megállította csapatait az ezeréves Szent Istváni határokon, tehát nem a trianoni Burgenland határain. "Hitler akkor el mesélte nekem az egész kiel-i ügyet, írta a Hídfejen a Münchener Magyar Diákegyesület vezetője, és Hitler egykori beszélgető partnere. A szudétanémet akcióhoz meg akarta nyerni Horthyt, és ez esetben Magyarországnak jutott volna Felsőmagyarország. Hitler azt mondta, csalódott a várakozásában. Azt hitte, hogy a hivatalos magyar körök, amelyek állandóan hangoztatták a revizionizmust, örömmel fogják megragadni az alkalmat, hogy Magyarországot a trianoni ketrecből kivezessék. Ő sajnos kénytelen volt a magyar kormány és Horthy elutasító magatartásából azt a következtetést levonni, hogy a hatalom birtokosai az egész revíziós színházat csak azért rendezik, hogy a magyar nép figyelmét eltereljék a szociális bajokról, azok megoldásának szükségességéről." [172]

Az országhódító kisebbség és az országot alkotó nép legyőzhetetlen ellentéte akkor vált nyilvánvalóvá, mikor e három nap alatt, amíg Hitler csapatai az ezeréves szentistváni határokon lábhoz tett fegyverrel várakoztak. A pesti kávéházak és szerkesztőségek intellektueljeire, a plutokrácia vezéreire, főként a szakszervezetek idegen komisszáriusaira semmi sem hatott riasztóbban, mint az a tény, hogy a "vörös Bécs" "vörös proletárjai", az austromarxisták, akik fegyveresen szálltak szembe Dolfuss és Schuschnigg diktatúrájával, lenyűgözve és őrzöngve ünnepelték legalább félmillióan, a bevonuló Hitler Adolfot.

Abban a pillanatban azonban, amikor nyilvánvalóvá vált, hogy a nagynémet nemzeti szocializmus hozzá fog nyúlni az Ausztria fölötti tényleges hatalomhoz, a Rotschildok és hozzájuk tartozó ötszázszázok félelmetes hatalmához, Budapest zsidósága nem a magyar néppel vállalt szolidaritást, hanem Bécs, majd Prága zsidóságával. Ők nem a befogadó magyar népet féltették egy esetleges pángermán előretöréstől, hanem az ungvári és munkácsi kis zsidót, a bécsi és prágai nagykapitalistát, akit természetesen közvetlenebbül fenyegetett a hitleri lépés, mint a magyar népet. Az országhódítóknak 1937. március 13-án éjjel adatott volna meg a végső és utolsó nagy esély, hogy függetlenül minden beidegzettségtől, megérthető antihitlerizmustól, egységesen és bátran deklarálják, hogy ők nemcsak a magyar állam befogadottjai, hanem a magyar néppel és annak nemzeti céljaival egyetértő hűséges állampolgárai. Nekik kellett volna kinyilvánítani, hogy ha a trianoni átok a hitleri oldalra sodorja a Csonkamagyarországot, akkor nekik ez: "Hungary first" kell legyen, még akkor is, ha ez a Magyarország egy számukra nem tetsző, vagy akár ellenséges szövetségben él. Az amerikai japánok, s németek Pearl Harbour után legjobb katonáivá váltak az Unió hadseregének, annak ellenére, hogy néptársaik közül százezreket internáltak különféle koncentrációs táborokba és Ellis Islandra.

Ha a magyarországi zsidóság az Anschluss idején képes volna ilyen bölcs belátásra és áldozatkészségre, akkor bizonyos, hogy 1944. március 19-én, a német megszállás

napján akkor már 13 millió magyar áll mellettük életével, vérével, hogy megmentse őket Auschwitztól és Eichmann Adolfától.

Az országhódítók azonban az Anschluss napján üzentek hadat a magyar népnek és a magyar nemzeti céloknak. E dátumtól kezdve mondták és hirdették nyíltan, hogy "magyar területeket nem fogadhatunk el Hitler kezéből. Ettől kezdve kezdték a sajtóban suttogni, propagandában terjeszteni a mérget, hogy nem szabad igényeket támasztanunk, területeket és magyar biológiai állatot rabló szomszédaink ellen, mert akkor rosszabbul fog menni a kassai és marosvásárhelyi kis zsidónak, aki a csehszlovák vagy román "demokrácia" áldásait teljes mértékben élvezi. Ekkor kezdte hirdetni a GyOSz és Chorin Ferenc által alapított Magyar Nemzet az anglomániát, és a Népszava akkor kezd még szélsőségesebben közeledni a zsidó nacionalizmus, a proletár ortodoxia felé.

A magyar politika belső ellentmondásaira jellemző, hogy az első bécsi döntés során Teleki Pál külügyminiszter az 1910-es népszámlálás alapján, mint "magyarokat" szerzi vissza a beregszászi, munkácsi, kassai zsidó tömegeket, azonban a Felvidéki Magyar Párt és a többi magyar felvidéki szervezetek a visszacsatolás után, az arany vitézségi érmeseken, világháborús hadirokkantakon kívül alig száz zsidót tud "kivételeztetni", akik a cseh elnyomás alatt megőrizték magyarságukat, segítették a kisebbségi magyar sorba került magyarság intézményeit. Az óriási, 98 százalékos többség Trianon után elsőnek állott az új hatalom, Csehszlovákia szolgálatába. Bebizonyítva ezzel is, hogy a magyarság hiába emancipálta őket, soha nem tudtak magyarrá válni.

Már a felvidéki területek visszacsatolása előtt is a trianoni északi vármegyék zsidó lakossága nyíltan kifejezi érzelmeit a csehszlovákiai "magyar zsidók", egyben a magyar területek visszacsatolása ellen. Kisvárdán, Mátészalkán titkos rádióállomásokat létesítenek és pénzt gyűjtenek arra, hogy minél több repülőgéppel szereljék fel a csehszlovák hadsereget. Vitéz Haynal Alajos tábornok (akkor alezredes) a trianoni határokra történt felvonulás során riasztó állapotokat talált Kisvárdán, a szabolcsi országhódítók fő fészkeiben. A keresztény kisiparosok csak akkor kapták meg egyik középület építésénél végzett munkájukért a bért, ha igazolták, hogy az anyagot zsidó kereskedőktől vásárolták. A felvidék felszabadítására készen álló és bevonuló honvédséget a kisvárdai zsinagógában a rabbik "ellenségeinek" a magyar honvédek mielőbbi eltűnéséért imádkoztak. Az első napon 450 gazdag zsidó szökött el Kisvárdáról. A titkos rádió leadót a zsinagóga padlásán találták meg, és annak egyik kezelője a rabbi fia volt. [173] Ez az egyre élesebben kidomborodó zsidó magatartás nem annyira a magyarságra veszélyes, mint éppen a zsidóságra. Hiszen ezekben az időkben mondja gróf Teleki Pál: "Hazánkat 200 milliónyi hatalmas népgyűrű veszi körül, amely a zsidóságot magából kiszorítani igyekezik."

Ilyen időkben minden józan ésszel és politikai érzéssel ellenkező magatartás nemcsak a Magyarországot körülvevő 200 millió népgyűrűt, hanem magát a

magyar nemzetet is egy kisebbség ellenséges, illoyális magatartásával provokálni és mintegy az öngyilkosságig folytatni a törzsi sovinizmust. Még veszélyesebb azonban, ha tudjuk, hogy a 200 milliós belső európai gyűrűn túl küzdő versaillesi és trianoni hatalmak rádióállomásain állandó uszításukkal már jó előre partizánokként akarják bevetni a keleteurópai zsidóságot Hitler ellen. Sokszor nem is a zsidóság, hanem saját világhatalmi céljaik érdekében heccelik fel ezt a fanatikus keleti tömeget, mit sem törődve azzal, hogy éppen a 200 milliós gyűrűn belül, saját hittestvéreik lehetnek első áldozatai a genfi konvenció szerint is ilyen esetekben jogos megtorlásnak. Amidőn azonban már 1933-ban azt hirdette az amerikai zsidóság magyarországi származású vezére, S. S. Wise (Weisz) rabbi, hogy a világ zsidóságának szent háborúba kell indulni Hitler ellen ("I am for war!" [174]) akkor zsidó szempontból felelőtlen több millió zsidót, akik a 200 milliós gyűrűn belül maradnak, odadobni az ilyen esetekben a világ minden államában elkövetkezhető megtorlásoknak. Akárhogy nézzük is a dolgokat a második világháború után zsidó forrásból nyilvánosságra hozott és sokszor cáfolhatatlan bizonyítékok után nagyon is fennáll az a gyanú, hogy az akkor már világhatalmat élvező nagykapitalista zsidóság Amerikában, Angliában, Franciaországban és Magyarországon is a "kis zsidót" akarta rohamcsapatként bedobni a náci gőzhenger ellen, mit sem törődve azzal, hogy ezek áldozataivá válhatnak Auschwitznak.

Sajnos, a jobb sorsra érdemes "kiszsidóság" is igenlően válaszolt nagy testvérei és szellemi emberei uszítására. Amikor 1941. június 21-én kitör a német-szovjet háború, a magyarországi nagyzsidók már csak kapitalista mivoltuk miatt sem helyeselhettek Sztálinnak. Legfeljebb a GyOSz "Magyar Nemzet"-jében elhintették az azóta is érezhető mérget, amely szerint Kassát a németek bombázták, és így kényszerítették Magyarországot a háborúba. Azonban ugyanekkor megszólalt a zsidó proletár ortodox nacionalizmus nem is nagyon suttozó propagandája: "Ha a Szovjetunió győz, keresztény koponyákkal fogjuk kövezni a budapesti körutakat."

Ha az Anschluss napján még nem is, de most teljes valóságában lehet megérezni, hogy a nemzet ellen fordult egy nemzeti kisebbség, amely még csak nem is volt a Szent Istváni népcsalád tagja, amelyet a magyarság 1867-ben emancipált, egyenjogú tagjává emelt, bárókat, nagykapitalistákat és proletár vezéreket csinált belőlük. S amikor minden magyar előtt világos, hogy a bolsevizmus csak a totális szláv hódoltságot, a teljes rabszolgaságot hozhatja, akkor azok, akik a meghódított ország minden előnyét élvezték, csak magukra gondolnak. A magyar népre nem! A magyar szabadságra nem! A magyar függetlenségre nem! A chorini nagykapitalizmus úgy látja, hogy a zsidó nagytőkés hatalmat csak angolszász "tory demokrácia" mentheti meg, a zsidó proletár orthodoxia pedig azt, hogy gazdagjai helyett Sztálin segítségével majd ő lehet az ország ura. S ha azzá lesz a sztálini szuronyok segítségével, akkor majd azoknak a keresztényeknek koponyáival fogja kövezni a budapesti körutakat, amely keresztények elég könnyelműek voltak, hogy emancipálják őket.

Hol van itt a nem nyelvi, hanem a döntő lelki asszimilációnak, a hazafiságnak csak leghaloványabb árnyalata is?

Évtizedeken át hirdették sajtójukban, irodalmukban, társadalmi megnyilatkozásaikban, hogy ők a legjobb magyarok. De akkor miért ők partizánkodnak először Újvidéken, ahol háztetőkről, ablakokból hátulról lövik le a magyar csendőröket Miért van az, hogy még alig jelent meg a magyar piros-fehérvörös zászló Újvidéken, ők iratkoznak fel Titó és a kommunisták partizán listáira? És, persze miért történik, hogy midőn elkövetkezik a nemzetközi jog és a genfi konvenció szerinti jogos megtorlás is, ők jajgatják tele az ellenséges nyugati és szovjet sajtót a magyar kegyetlenségek rémmeséivel?

Miért van az, hogy Budapest a 245 ezer zsidó lakossággal rendelkező főváros egyszerre válik a zsidó anglofil tőkés Lipótváros, az angyalföldi, Conti utcai zsidó, proletár nacionalizmus legnagyobb európai központjává, ahonnan titkos leadók sugároznak Moszkva és London felé, ahonnan kémek, kalandorok indulnak a világ minden tájára, ahonnan Bíró Pál-szerű rimamurányi acélmágnások 25 millió pengőnyi letétet csempésznek át Svájcba, Amerikába? Miért van az, hogy a Chorin család millióival 9 millió svájci frankos "diplomata alapot" létesítenek egy magyar ellenkormány számára? Kinek az érdeke volna, ha nem a zsidóság minden társadalmi rétegének a csendes és okos appeasement a megbántott befogadó nép iránt. Azonban a kabarék pódiumain Békeffy (Békefi-Kann) Lászlók heccelik a magyarsággal szembeni ellenállásra a fanatikus lipótvárosiakat és a Conti utcaiakat. A színházi életes új nemesség tombol az una eademque nobilitas gögijében. S amikor az angol Secret Service szolgálatába fogadja ezt a kabarettista propagandát, akkor Békefi-Kannal ismét egy Nádas-Neumann Ernő vállalkozik a győri vagongyár kazánházának felrobbantására, amit csak a régi szociáldemokrata Olajos Lajos magyar főkazánmester akadályoz meg. A zsidó nacionalista arcvonal szervezkedik napról napra kávéházban, szakszervezetben, külföldi emigrációban a magyarság és a nagy nemzeti önvédelem ellen. Szervezkedik a Lipótvárosi Kaszinóban, a Nemzeti Kaszinóban, a BBC-ben, és a Rákosi-Roth Mátyásék moszkvai emigrációjában, az amerikai magyar nyelvű kis dzsungelűjságokban, azzal a kifejezett céllal, hogy feláldozza önmagát, vagy a magyarságot is, ha nem tudhatja . megtartani a fölötte eddig gyakorolt uralmat.

Ennek a nagyvonalú magyarelles támadásnak van egy furcsa jelszava: "ellenállás". De kinek állanak ellen? A magyar népnek, amely otthont, befogadást, jólétet adott nekik, amelyik még a második világháború véresőjében is menedéket ad? [175] Minek állanak ellen? A Kállay kormány antiszemita frázisokkal álcázott zsidóbarát politikájának? Az örökös megadási kísérleteknek? Avagy annak akarnak "ellenállni", hogy a 200 milliós gyűrűn, az antiszemita Európán belül 1943 végéig Magyarország az európai, de legalább is a középeurópai zsidóság utolsó, elkülönült menedék szigete!

Maga Lévai Jenő írja: "Amíg tehát Középeurópa egész zsidóságát szinte tökéletesen megsemmisítették már a németek, a közel milliós magyar zsidóságot

mint addig fizikai létében szinte érintetlen középeurópai zsidó szigetet Horthy kormányzó és a Kállay kormány védelme alatt tudja a hitlerizmus." [176] Azonban. örök időkre megrázó, hogy ebbe a "középeurópai zsidó szigetre" Palesztinából érkezett zsidó partizánokat hajítanak le ejtőernyővel, és a "nagy" magyar író, Szenes (Schlezinger) Ernő lánya, Szenes Hanna brit-palesztinai ejtőernyősnő lett, hogy társaival együtt kísérletet tegyen az "ellenállás" megszervezésére. Amikor aztán elfogják, és a világ minden demokratikus, vagy antidemokratikus bíróságára érvényes szabályok szerint halálra ítélik, a kis partizánból zsidó nemzeti hősnőt csinál az őszövétségi mítosz, és erdőket, falukat keresztelnek el róla a megalakult új Izraelben. [177]

A befogadó magyarság állandó provokációja az 1938-1944 közötti átlag zsidó magatartás. Felesleges és mégis állandó ingerlése az alvó oroszoknak, amely őh, dehogyan is volt "antiszemita", de a csepeli munkásházaktól a svábhegyi villákig csak most kezdi meglátni, mire megy a játék, és mifajta erők állnak amögött. Hitlernél, Mussolininál talán lehet ez a magatartás "ellenállás", de az akkor még alkotmányos Magyarországon semmi esetre sem az, hanem lázadás.

Az egész kérdés a magyarság szempontjából végzetes problémává vált a háború kitörése pillanatában. A "baziliszkus szem", amelyről Petőfi Sándor irt megbűvölte a magyar politikát, a vezetőket, sőt a nép egy részét is, és a magyarság gyarmatosított sorsát az jellemzi legjobban, hogy 1937. és 1944. október 15. között teljesen a nemzeti kisebbség és nem a befogadó nemzeti többség igényeihez alkalmazkodott a magyar politika. Az Anschluss idején a budapesti Vár nem mer felelni Hitler gesztusára, és elfogadni a "nácik" kezéből az ezeréves nyugatmagyarországi területeket, mert vajon mit szólnának ehhez a londoni és párizsi Rotschildok és budapesti Chorinok?

A felvidéki válság idején ugyanezen okból fél követelni a felvidéki magyarság önrendelkezési jogát, és végül is megvárja az első bécsi döntést. Tiso és a szlovákok sürgessék ki Hitlernél. Amikor aztán már vérre megy a játék, a Jugoszlávia elleni háborúban nem a magyar érdekből avatkozik be Horthy Miklós, hanem azért, mert Chorin Ferenc és a budapesti hitközség interveniálnak nála, hogy ne álljon ellen a németeknek, akik ez esetben tíz nap alatt lerohanják Magyarországot, és elviszik, vagy internálják a magyarországi zsidóságot. A hadparancs egész büszkén hangzik: "Előre az ezeréves magyar határokig!" Háttérben azonban nem a magyar területek visszaszerzésének nemzeti érdeke áll, hanem a zsidóság megmentése. Elvégre az országhódítók is értenek annyit a politikához, amely szerint "Hitler kezéből nem lehet területeket elfogadni", végzetes következményekkel járhat épp rájuk nézve. Amikor már valóban háború van, akkor a Német Birodalom nem tűrheti el, hogy Magyarország elvágja a romániai olajmezők vezető összekötő útvonalait.

Csodálatos, de valóságos, hogy a magyar politikát 1941 áprilisában, Teleki öngyilkossága után nem a magyar, hanem a zsidó érdek rántja titokban a német oldalra. Ennél csak az csodálatosabb, hogy három hónappal később a szovjet

háború kitörésének pillanatában 180 fokos fordulattal megindul a zsidóság részéről a háború szabotálására irányuló nagyarányú akció. Végeredményben azonban ez is érthető. Most már nincs lehetőség arra, hogy megtartsák az ország fölötti hatalmat csak kétféle formában: ha a kapitalista nagyzsidók számára az angolszászok győznek, vagy ha a kis zsidó proletár ortodox nacionalizmusuk számára Sztálin seregei tiporják el Magyarországot. Hogy mi lesz a magyar néppel, paraszttal, munkással: kit érdekel ez az emancipáltak közül?

Amidőn a doni fronton 1943 februárjában megsemmisül a második magyar hadsereg, ők bontják fel a pesti kávéházakban és bárókban a "sztálingrádi pezsgőt", ők suttojják bele a magyar közvélemény fülébe, hogy Magyarország csak egyféleképpen mentheti ki magát a világviharból, ha az ő érdekeiknek, az ő parancsaiknak engedelmeskedik.

Óh árva magyar nép! Tudod-e, hogy kiket "emancipáltál" a kiegyezés évében? És fogja-e tudni a magyar fiatalság, hogy a magyarság beleértve az úgynevezett magyar "antiszemitákat" is, soha sem akarta direkt akcióval elintézni a zsidókérdést.

A legnagyobb magyar látó, Istóczy Győző Herzl Tivadart megelőzve, 1875. augusztus 23-án javaslatot nyújtott be a magyar országgyűléshez: "A zsidó állam visszaállítása Palesztinában" cím alatt. Ebben az indítványában többek között a következőket mondja:

"Ezernyolcszáz évvel ezelőtt feldúlt hazájából kiűzött zsidó népnek is végre igazság szolgáltatás, hogy annak hön szeretett eredeti hazája, Palesztina, kellően megnagyobbítva a magyar porta szuverenitása alatt álló autonóm tartományként, akár pedig önálló zsidó államként visszaállíttassék." [178]

Istóczy Győző a törvényjavaslat szóbeli indoklásában megjegyzi azt is, hogy nem igényli magának az eszme eredetiségét, amely Luthertől kezdve Fichteig, s ettől Goldwin Smithig és a Nineteenth Century című angol folyóiratig mindenki agyában megfordult: a zsidóság önálló államának visszaállítása.

Herzl Tivadar tulajdonképpen csak epigonja volt Luthernek és Istóczynak. Amikor azonban a magyar életben és társadalomban valami ok miatt aktualizálódott a zsidókérdés, mindig megjelent a probléma megoldásának egyetlen emberi és magyar lehetősége. Amikor 1920-ban a nemzetgyűlési választások előtt egyik liberális újságíró meginterjúvolja Gömbös Gyulát, és azt mondja neki, hogy a jogegyenlőség nem ismer első és másodrendű állampolgárokat, Gömbös lemutat a Lánchídra, és azt mondja:

Nézzon Ön le a Lánchídra, az ott közlekedő autók kilenczted része az Ön által másodrendűnek nevezett állampolgárok birtokában van. Most tehát sajnos inkább mi vagyunk itt másodrendű állampolgárok, s éppen azért küzdünk, hogy ez az állapot megszüntethető legyen.

Gömbös Gyula azonban nemcsak a magyar nép meghódítottóságát ismerte fel, hanem rámutatott ugyanarra a megoldásra, amelyet Istóczy, Herzl Tivadar, Bettelheim Samu és nem utolsó sorban Luther ajánlottak.

"Szükségesnek tartom írja 1921-ben, híres újévi cikkében, a Szózatban, hogy a magyar kormány már 1921-ben érintkezésbe lépjen a cionisták központjával, a magyar állampolgárságú, fölös számú, többszázezer zsidó polgár kitelepítésére. Az egész világon elszórtan élő, hontalan nép sorsa, a többi népek nyugalmanak biztosítása szempontjából megvizsgálandó. Amíg a hazával bíró népek természetesen a nacionalizmus hívei, addig a legerősebb antinacionalista tendencia rendesen a zsidóságtól ered. Az összes internacionális mozgalmak ezért találnak élénk visszhangra a zsidóságnál. Nekik, amíg elszórtan élnek, egy céljuk lehet: a nemzeti hatások elsimítása egy új világrend megalakítása által, amely nekik uralmat, nekünk rabszolgaságot jelent." [179]

Ugyanezt a hagyományos magyar álláspontot képviselte Szálasi Ferenc is, aki Út és Cél című programjában többek között a következőket írta: "Az aszemitizmus célja a zsidóság eltávolítása a nemzet közösségéből. Ez pedig egyféleképpen lehetséges: a kivándoroltatás által."

Szálasi Ferenc 1944-ben a magyarság második világháborús tapasztalatai ellenére is, kereken elutasította Winckelmann SS tábornoknak a közel háromszázezer főnyi budapesti zsidóság deportálására vonatkozó kívánságait. "Beszéde során kifejtette, hogy a háború esetleges megnyerése alkalmával a zsidókérdést a cionizmus alapelvei szerint kell rendezni, amennyiben az évezredek óta diaszpórában élő zsidóságot olyan körülmények közé kell juttatni, hogy önálló állami életet éljen. A zsidóságnak épp olyan joga van nemcsak az élethez, hanem ahhoz is, hogy önálló állami életet éljen, mit bármely más népnek, vagy nemzetnek. Hogy ez bekövetkezzék, annak első feltétele, hogy a világrendezés során akár Palesztínában, akár más részen a világnak, a majdani győztes hatalmak lehetőséget adjanak a zsidóságnak, hogy nemzetté, állammá alakuljon." [180-181]

A magyar program tehát Istóczy Győző óta mindig a békés elválás volt, és nem eichmanni program, tehát nem megsemmisítés. Amikor már 1944-ben a német megszállás után végzetessé vált a helyzet, a mártír Szász Lajos iparügyi miniszter, május 28-án mondott beszédében kijelentette: "Nyíltan és tisztán le kell szögeznünk, hogy senkinek nem áll szándékában a zsidókat kiirtani, megsemmisíteni, vagy kínozni... Senkinek nem áll szándékában a világos megszabadítani a zsidóktól, mi kizárólag a mi fajtánkat akarjuk káros befolyásuktól mentesíteni. Azt hiszem mindegyikünk boldog lesz, ha Ahasvérus szerencsétlen népe, távol határainktól, valahol a földtekén hazát talál, hol saját államát meg tudja alapítani."

"A zsidókérdést illetően csak annyit akarok megemlíteni, hogy bűnös tudatlanság és veszedelem tévedéssel párosult önámítás az az állítás, hogy a zsidóság de facto és de jure már világhatalom, s uralmon van. Hiszen csak azért válhatott a zsidókérdés világkérdéssé. A plutokrácia, a szabadkőművesség, a

liberális demokráciák, a parlamentarizmus, az aranyalap és a marxizmus, mindezek csupán eszközök a zsidóság kezében, hogy világhatalmát és világuralmát megtarthassa, szilárdíthassa, és lehetetlenné tegye, hogy a népek földgömbünk és saját magukban ebben a sorskérdésben tisztán láthassanak, és saját jó hasznukra, közös akarattal cselekedhessenek. Az új élet akarta és vérszentelte koreszmében felvilágosult és cselekvő népek világszabadságharcának is ez köszönhető, hogy a zsidóság ki fog kerülni az európai és az ázsiai nagytérből, és valószínűleg kényszerrel az amerikai nagytérben. Súlyos tapasztalatokból merített joggal feltételezhetjük, hogy új és valószínűen utolsó menhelyén is magatartásával, erkölcsi, szellemi, anyagi mohóságával és kíméletlenségével hamarosan fel fogja törni az amerikai népi ugart, aminek nyomán ott is nacionalista és szocialista új életforma fog diadalmasan kifejlődni, és hatalomra jutni." [182]

A magyar álláspont tehát világos és tiszta volt minden időben. E tekintetben értéktelennek kell tekintenünk azokat a filojudaista megnyilatkozásokat, amelyek olyan írók, politikusok stb. részéről hangzottak el 1937 és 1945 között, akik maguk is valami módon haszonélvezői voltak az országot meghódító szellemi és gazdasági hatalomnak. Azonban a magyarság emberségének, báránytürelmének szempontjából értékesek azok a megnyilatkozások, amelyeket érdektelenek tettek. Ilyen például az a bizalmas beszélgetés, amely 1944. április 21-én folyt le Czapik egri érsek és Mindszenty József veszprémi püspök között. Ez a beszélgetés csak később került nyilvánosságra, s ezért van különös értéke, mert részben lezárja a trianoni kort, megállapítja, hogy Horthy Miklóst egy idegen kamarilla vette körül, egyben azonban kifejezi a katolikus egyház álláspontját is. Azt mondja Mindszenty: " Úgy aggódom, hogy a zsidó munkaszolgálatokkal szemben is eldurvul majd a bánásmód. Most elrendelték a zsidók összeírását. Nyilván gettóba kerülnek. A sárga csillag után ez következik. Igaz, hogy gyakran nem volt szerencsés, néha provokatív volt a viselkedésük. Félek, hogy az idegen megszállással hozzánk is bevonul az embertelenség. Mindez majd visszahull a magyarságra! A védtelen városok bombázása az egyik oldalon, a másikon meg ez a zsidó ügy." [183]

A legcsodálatosabb azonban nem az egyházak álláspontja, amely természetes, hanem az úgynevezett magyar "antiszemita" kiállása a zsidók mellett. A jól ismert emigráns sajtó természetesen elhallgatta ezt az emberi és magyar dokumentumot, amelyet Lits Ernő jóvoltából a "Vádló bitófák"-ban, eskü alatti nyilatkozat formájában Fiala Ferencsel együtt hoztunk nyilvánosságra. A magyarországi zsidóság megmentésére azok tették az utolsó kétségbeesett kísérletet, akik az eskü alatti nyilatkozat szerint a "magyar jobboldal keresztmetszetét képezték". Tették pedig az oroszlanbarlangban, 1944. június 17. és 27. között, ahova a németek azért kérték a magyar jobboldali politikusokat és újságírókat, hogy mint a nemzeti lelkiismeret német szempontból megbízható képviselői, a magyar pecsétet ráültesék a zsidódeportációra és gettózásra, amelyhez Horthy Miklós kormányzó 1944. március 18-án Klessheimban kénytelen volt hozzájárulni. Az "antiszemita" magyarok nemzeti lelkiismerete azonban egészen másként nyilvánult meg, mint azt

a német birodalmi belügyminisztérium, a német birodalmi igazságügyminisztérium, külügyminisztérium, a Wehrmacht, a német vezérkar, a nemzeti szocialista párt, az Amt. Rosenberg, az Amt für Rassenforschung és a hesseni Gauleiter hivatalos képviselői, valamint Pohl SS tábornok, a SS Wirtschaftsamt vezetői várhattak volna.

Az előzőleg ott járt francia, spanyol, román, norvég, belga, dán küldöttségek kivétel nélkül hozzájárultak a zsidó deportációhoz, egyedül a magyar "antiszemita" voltak azok, akik életük és szabadságuk kockáztatásával ellenvéleményt mertek nyilvánítani a német szándékokkal szemben, noha velük is csak annyit közöltek, hogy Horthy Miklós Klessheimben hozzájárult, miszerint a magyarországi zsidókat német birodalmi munkaszolgálatra vigyék. A magyar küldöttség változatlanul Istóczy Győző álláspontját képviselte: a magyarországi zsidók magyar állampolgárságot élveznek, így jogilag nem szolgáltatathatók egy másik külhatalom kezére. A magyar "antiszemita" szemben a jelenlevő Pohl tábornokkal, a varsói Hubay Kálmán, aki egy időben a bebörtönzött Szálasi helyettese, és tulajdonképpen a Hungarista Mozgalom igazi felépítője volt, bátran, magyarul és emberien állt szemben az akkor még hatalma teljében levő Német Birodalom képviselőivel szemben.

"Amikor távozóban voltunk mondja az esküt helyettesítő nyilatkozatban Lits Ernő, a Reichssicherheitshauptamt képviselője Hubay Kálmán után kiáltva azt mondta:

-Herr Hubay, die Juden werden Ihnen für Ihre Stellungnahme nicht dankbar sein. Sie werden Sie aufhängen, wenn sie den Krieg gewinnen sollten. (Hubay Úr! Az Ön állásfoglalásáért a zsidók nem lesznek hálásak. Ha a háborút megnyerik, Önt is felakasztják.)

-Wahrscheinlich! válaszolta Hubay mosolyogva, és vállát vonogatva. [184]

Annak a magyar nemzeti jobboldalnak, amely a teljes emberséget és teljes magyarságot képviselte 1944 júniusában, semmiféle kapcsolata nem volt, nem lehetett az országhódítók aranyával, szellemi fellegetáiraival, hiszen a németek épp azért hívták meg, mert száz százalékban megbízhatónak tartották őket. A fenti eskü alatti nyilatkozatot a résztvevők 15 évig nem hozták nyilvánosságra, mert bevallják szégyellték, hogy emberek, magyarok voltak, és zsidó embertársaik megmentése érdekében ki mertek állni. Szégyellték, mert hiszen Pohl SS tábornok jóslatát valóra váltották, amikor Rákosi-Roth Mátyás akasztófáira hurcolták Hubay Kálmánt, Bosnyák Zoltánt, Rajniss Ferencet, Andréka Ödönt, Jaross Andort, Kolosváry-Borcsa Mihályt, és a többieket, akik részesei voltak ennek az utolsó nagyvonalú zsidómentő akciónak.

A zsidóság és a magyarság kapcsolata akkor szakadt meg mindörökre, amikor a jótétre gyilkossággal feleltek, és a Szálasi Ferencek, Hubay Kálmánok számára kimondták a talmudi ítéletet:

Mi győztünk! Miénk a bosszú!

VIII. fejezet ISMÉT VITA A VULKÁN TETEJÉN

A vita soha sem szűnt meg. Abban a pillanatban, amidőn 1937. március 13-án a nemzeti szocializmus seregei a Szent Istváni határ nyugati részéhez értek, a második világháború vulkánjának krátorszélén még dühösebben lángolt fel, mint valaha. Vita a parlamentben, a sajtóban, a népgyűlésen, a családban, Turáni Vadászok, Törzsökös Magyarok Egyesületében, szakszervezetekben, hungarista pártban. A könyvtárakra menő érveket, ellenérveket lehetett felsorolni. Ezek mindegyike megegyezett abban, hogy nem a lényegről beszéltek. Vérségi, gazdasági, politikai, statisztikai számadatok és jelszavak tömege repült a levegőben. Mindez különféle címszavak alatt folyt: antiszemitizmustól a zsidóbérencségig, hungarizmustól, nemzeti szocializmustól a humanizmusig.

Az egész kérdés a meghódított ország központi problémájává vált. Ettől függött, hogy illik-e a Trianonban elvesztett területeket "Hitler kezéből" elfogadni, vagy szükséges-e gazdasági és politikai érdekből az "angol tory demokráciát" követnünk? De egyben az bizonyította legjobban, hogy Magyarország egy idegen kisebbség által meghódított országgá vált, amelynek mindenkorai kormánya sorsdöntő elhatározásaiban is igazolni kénytelen ennek a kisebbségnek akaratához, szenvedélyeihez, ős és le nem vetkezett külön törzsi nacionalista szempontjaihoz. Miután ez a vita a szellemi Babel légkörében zajlott le, legkevesebben azt kérdezték: Hogyan jutott idáig az ország? Csak a magyar ügyetlenség, lehetetlenség volt az oka a gazdasági, szellemi leigázottságnak? Csak Hitler és az "antiszemíták" okozták, hogy a parlament mindkét háza kénytelen volt zsidótörvényeket tárgyalni, amelyek sokkal inkább voltak a pepecselések, foltozgatások, mint törvények. Csak a magyarság volt az oka, hogy a probléma végzetessé érett? Az igazi tettet és az akkori európai kérdések kulcsát egy zsidó ember, dr. Fejér Lajos találta meg, akit saját népe értett meg legkevésbé.

Így mint népének igaz mártírja, osztozni kényszerült olyan sokak sorsában, mert hiába próbálták megmenteni magyar barátai. Dr. Fejér Lajos a nagy és kiváló zsidó tudós "Zsidóság" című standard művében zsidó részről először mutatott rá, hogy "a zsidóság minden tradíciójának meg kell semmisülnie ahhoz, hogy a befogadó nemzettest olyan tagjává lehessen, amelyben szín és lélekváltozás nélkül ugyanez a vér keringjen, mint a test többi tagjaiban." mert csak így fog megszűnni az antiszemitizmus.

Nem "zsidó bűnök", uzsora, csalás stb. támogatták az országhódítást, hanem maga a Tan, a zsidó messianizmus és a küldetésérzet, amely tulajdonképpen a világ legerőteljesebb nacionalizmusa, faji alapon. A zsidók vallásbölcselete szerint (Juda Halévi) a zsidóság, mint faj jutott az isteni kiválasztottság dicsőségéhez, mint faj választatott ki Isten népévé. Így a prozelita ezen isteni elhivatottság részesévé faji eredet hiányában nem válhat Juda Halévi szerint a zsidó nép a népek sorában az isteni kiválasztás folytán olyan elsőbbséget élvez, amit nem oszthat és nem is oszt

meg más népekkel. Ez a felfogás jelentené érvényesülésében a népek faji alapon nyugvó hierarchiáját, amelynek élén a zsidóság állna és ő képezné a népek arisztokráciáját. Az így kialakuló világban olyan kasztrendszer fejlődne ki (de nem hivatási, hanem faji alapon), ahol az emberek közötti fokozati rendszer, mint az indusoknál, a nagy tömegek lealjasításához vezet; ahol már nem is jön emberszámba és az állat rendfoka alá süllyedt pária. [185]

A Magyarország és Galícia, s később az egész világ elfoglalására irányuló Alliance Israélite Universelle 1867-es utasítása mögött több állott, mint gazdasági előretörés vagy létfenntartási szükséglet. Sokkal inkább egy isteni jogokra hivatkozó faji imperializmus.

Dr. Fejér Lajos okfejtése és gondolatmenete szerint az asszimiláció és emancipáció lehetetlenség addig, amíg a Tan alapján a zsidóság elkülöníti magát az összes népektől. A mosai judaizmus lelkileg is a teljes elkülönülésre nevelte a zsidó népet, és ez ma is erősebb, mint bármely gettó fala volt, azonban ebben a nagy népi és faji szolidaritásban igyekezik a népek arisztokratájává válni. A lényeges tétel, hogy a zsidók törvénye nemcsak vallási, hanem állami törvény volt, ők azonban az idegen államokban is a kétezer éve elpusztult zsidó állam törvényeit tartják, gyakran a befogadó államok törvénye fölött valónak. Krisztus épp ezt az állami törvényt szüntette meg már a zsidó állam bukása előtt, s hiszen Szent Pál a rómaiakhoz írt levelében világosan megírta (4. fejezet 57. és 58.): "Azért az Isten minden nemzet számára küldötte el Krisztust, hogy felszabadítson mindenkit a törvény járma alól, hogy ezentúl ne a törvény parancsából, hanem saját állhatatos lelkű hajlandóságából kifolyólag tegyék a jót." Miután azonban a zsidóság nem fogadta el Krisztust és a diaszpórában is tovább követte a megszűnt állam állami törvényeit, önmaga idézte, vagy idézi fel mindenütt az antijudaizmust. S e kétségbe nem vonható gondolatmenet szerint, a "kiválasztottság" tudata a zsidót fölébe helyezte az autochton népeknek. A többi népeket csak az ő eltartása eszközének tekintette. Ez váltotta ki a gazdanépekből az ellenségességet.

A judaizmus tanár fejtegeti tovább a zsidó író a zsidóság "közkincként" akarta idegeneknek átadni, de ő a Tan következtében elkülönült, épp azoktól, akiket a maga ideológiájára akart téríteni.

A zsidóság a világ többi népeivel szemben mindig zárkózott és mindig elsőbbséget arrogált magának. Mindehhez járult, hogy az ortodox, de a lényegében már asszimiláltnak hihető zsidó számára még ma is a Talmud jelenti a zsidóságot, a zsidó nacionalista imperializmust, egyben a keresztényellenességet és a kereszténygyűlöletet is.

E zsidó kultúremler szerint is a Tan bűnös a zsidóság egész szerencsétlenségében. A Talmud kutasztította a zsidóságból a földművelő réteget, megteremtette az uzsorát, amelynek következménye száz és százezer pogromokban elpusztult zsidó halála volt.

De nemcsak a Tan volt végzetes, hanem a zsidó messiánizmus is, amely teljes és totális világhatalmat ígért és parancsolta a világ minden zsidaja számára. A mozaizmus fanatikus meggyőződése szerint négy nagy világbirodalom bukása után (Róma, Spanyolország, Portugália, Anglia) létrejön és felemelkedik az ötödik világhatalom, a messiási ország és tulajdonképpen ez a Messiás népe: maga a zsidóság.

A messianizmus hozza magával a zsidóság imperializmusát az egész világ fölött. [186] Ez a messiási hit azonban a zsidóságot elválasztja az összes népektől, egyben a Messiás király leghívebb helótáivá teszi a világ összes zsidait. A messianizmus különleges bűvölet. 1583-ban írja Graetz a kultúrzsídóság legnagyobb történetírója rövid felkelésük alatt a kozákok 200 000 zsidót vertek agyon. A zsidók mindazonáltal nem riadtak vissza attól, hogy a felkelés nyomában járó fokozottabb elnyomásban segítő kezet nyújtsanak. A Zohár könyve jövendölése alapján 1648 évre várták a megváltás korának kezdetét, amikor ők lesznek a világ urai. [187]

Fejér Lajos szinte prófétikusan látta meg ennek a messiánizmusnak egy egész népre és a modern zsidóságra is kiható következményeit. "Minden dicsőség, amit zsidó elér és leírt csak fokozatilag különbözik a messiási dicsőségtől, amely az egyén legdicsőbb földi érvényesülésének elérkezését és ezen keresztül a zsidóság megdicsőülését jelenti." [188] A nagy tudós szerint azonban a messiásvárásban minden zsidó önmagát dicsőíti meg. Minden zsidó küldetést tulajdonít önmagának, szívesen beszél önmagáról, minden kiváló zsidóban a Messiásra gyanakszik. A zsidóság örök önmagával foglalkozása hozza az öndicséretet, a praepotenciát és a kollektív az egész zsidóságot minden más népek fölé véli emelni.

Minden okok miatt, dr. Fejér Lajos szerint a zsidóság Törvénye a zsidó állam törvénye lévén, ennek követése által a zsidóság mindenütt külön állam maradt az államban.

Hiszen már Spinoza szerint is a zsidók minden más embert megvetnek. Ennek következtében még az asszimiláció eddigi zsidó generációi is talmudi gátlásokkal küzdenek. "A cionista nem ismeri el hazának azt a hazát, amely fedelet, megélhetést és jogokat ad számára." Ez az a zsidóság, amely a magyar földet nem érzi szülőföldjének, és tele van a Talmud által sugallt kiválasztottsági igényekkel és bár anyagi és "jogi helyzete" semmi kívánni valót nem hagy, a magyar nemzet iránti benső érzés számára idegen, és ezt az idegenséget a cionizmusban éli ki." [189]

"Zsidó faji vonás ma is, hogy véleményét, sőt világnézetét ráerőszakolja a világra" írja a második világháború előtti években a magyar zsidó: Paulus.

És mindez megrendítő, utólag olvasván majdnem azt mondhatjuk: hátborzongató, mert dr. Fejér Lajos az első, aki az akkori idők követelte óvatossággal, de annál több tárgyilagossággal kimutatja, hogy a hitlerista fajelmélet és Herrenrasse babona kísértetiesen azonos a zsidó törzsi, vallási nácizmussal. Hitler Adolf és a nemzeti szocializmus rossz szelleme, Alfred Rosenberg nem találtak fel semmi újat, mert a nemzeti szocializmus elméletei, a faji elkülönüléstől, a házassági törvényekig, a könyvégetéstől, a koncentrációs táborokig tulajdonképpen 2500 éves zsidó találmányok, amelyeket egyszerűen az Ószövetségből és a Talmudból másolt le a "nemzeti szocializmus", azzal a naív elképzeléssel, hogy majd most "saját fegyverekkel fogjuk megverni őket".

A német nemzeti szocializmus kísértetiesen ugyanaz, az eszmerendszer, mint a zsidó, faji, törzsi nácizmus, fajvédő gondolat és faji elhivatottság. Dinter Arthur a korai német Rassenreinheit " Vérrontó bűn" című faji kalandregényét mintegy 2500 évvel ezelőtt előzték meg Ezdra és Nehémiás fajvédelmi tanai, amelyekről mindenki olvashat az Ószövetségben. Tökéletesen igaz, amidőn Fejér Lajos megállapítja: "A német nemzeti szocializmus mai formájában, a hitlerizmusban az ősi zsidó felfogást sajátítja ki magának, és teszi állami és nemzeti, valamint nemzetközi politikájának alapgondolatává." [190] .

"A zsidó nacionalizmus, a zsidó faji egység ez az internacionális évezredek gyakorlata után a zsidóság mély átérzéssel háborodik fel olyan szellemi, gazdasági és világnézeti fegyver ellen, amellyel ő a világ összes népeivel szemben évezredek óta él." [191]

A nemzeti szocializmus és a júdaizmus valóban igen közeli szellemi rokonságban állanak. A zsidó író állapítja meg, hogy: a zsidóság már évezredek előtt bibliái példát nyújtott a hitlerizmus házasságjogi gyakorlatának. Ezdra és Nehémiás ugyanúgy úzik ki Izraelből az idegen feleségeket, mint ahogy a nürnbergi törvény elválasztani parancsolja az árjakat és nem árjakat, "Hitler a német fajra ugyanazt a kiválasztottsági elméletet érvényesíti... amit a zsidó vallás alkalmazna a zsidó faj javára, ha fejlődésének irányában uralomhoz jutott volna. Ezt alkalmazná a világ összes többi fajtáival szemben!" [192]

A német nemzeti szocializmusban végzetesen nem új például a munkatábor, amely a Biblia szerint ott állott Salamon király Izraeljében. Nem újdonság még csak a könyvégetés sem, mert például ez is nem goebbelsi, hanem zsidó eredetű. 1233-ban Montpellierben zsidó feljelentésre elégetik az eretneknek bélyegzett Maimunides összes írásait. És nem új a német nemzeti szocializmusban az Eichmannok későbbi szerepe sem, hiszen a Tóra és főként a Talmud, a Sulhan Áruk szinte isteni parancsként írták elő a zsidóság számára más népek, más fajok kiirtását, s tették kötelezővé, hogy "romboljátok le oltáraikat, szent fáikat égessétek el tűzben". „Igen helyesen mutat rá dr. Fejér Lajos arra is, hogy a német nemzeti szocialisták, főként a végzetes rosenbergi ideológiai vonal, Krisztus ellenessége,

teljesen és tökéletesen azonos a zsidó szentkönyvek Krisztus gyűlöletével. Ma már nem vitatható az sem, hogy a nemzeti szocializmus kezdetben csak a zsidók ellen alkalmazta a fajelméletet, de később Rosenberg ugyanúgy használta ezt az összes hatalmi körzetébe került népekkel, az Ostvölkerekkel szemben, mint ahogy a zsidóság alkalmazná sőt ahol tehetette alkalmazta is "a világ összes fajtaival szemben".

A német rosenbergizmus, amelyet élesen külön kell választani a nemzeti szocializmus idealistáitól, sőt az eredeti nemzeti szocialista gondolattól is, semmi más nem volt, mint ellenjudaizmus, vagy negatív judaizmus: horogkeresztrel, árjásítással, koncentrációs táborokkal, Dávid király mézégező kemencéivel és Auschwitz esetleges gázkamráival, de teljesen azonos célkitűzésekkel és sokszor azt mondhatnánk azonos lélekkel, egy szellemi gyökérből nőtt kétfajta nacionalista imperializmussal.

Ennek a két fajta, de lényegében azonos és mégis halálosan ellenséges nacionalizmusnak malomkövei közé került Magyarország, amely öntudatlanul csupán egyet akart: felszabadulni a zsidó imperializmus alól, anélkül, hogy áldozatul essék akár a német, akár a pánszláv imperializmusnak. Kossuth Lajos népe a zsidó "institúciót" nem akarta felcserélni a kísértetiesen azonos rosenbergi institúcióval. Nem úrcserét akart, hanem szabadságot, amely szocialista és nemzeti, de magyar!

És itt nem szabad teljesen elítélni még azokat a magyarokat sem, akik védték az országhódítókat, de azokat sem, akik a másik német oldalról várták a szabadságot, s akik magyar nacionalisták, magyar nemzeti szocialisták voltak. Mert így vagy úgy mindkettőnek élt a csodálatos hatodik érzéke, amely azt súgta, hogy mindkét oldalról veszély fenyeget. Nem véletlen az, hogy a mélységesen vallásos Szálasi Ferenc hungarizmusa lényegében ugyanazt a célt tűzte ki, mint ami látszólag a német nemzeti szocializmus célja volt, azonban e cél nem koncentrációs tábor, nem emberölés volt, hanem, mint Szálasi mondotta: aszemintizmus békés szabadulás, de egyben agermanizmus. Nem magyar imperializmus, hanem végső jelentésében magyar szocializmus, de Krisztussal, a két Krisztustalan faji nácizmussal szemben.

"A két pogány közt egy hazáért" balsorsos felismerése elevenedett meg a magyarság számára.

Alig két hónap múlva Budapesten a német SS egyenruhájában, zsidós arcélével, héber tudásával megjelent a más zászlajú, de azonos lelkű negatív judaizmus szimbolikus figurája: Eichmann Adolf.

Hogyan is írta és mondotta erről szóló jóslatát Istóczy Győző:
"És ha annyira mennek a dolgok, hogy az ország népének csak az ultima ratió marad hátra: nem mi leszünk azok, akik a rövidebbet húzzák. [193]
"Mi lesz az ezen európai krízisből való kibontakozás? Ha egyéb megoldási módozat nem lesz feltalálható, kétségtelenül az, ami a korábbi századokban is volt

hasonló bajok közepette, s amelyet helytelenül a vallási fanatizmusnak tulajdonítanak, de amely kibontakozás nem volt egyéb, mint az európai népek végső önvédelmi rendszabálya: az ultima ratoria való hivatkozás.

A benneteket elérendő katasztrófa órájában hiába fogjátok a vészharangot húzni, az egész világot segítségül híva, nem lesz egy hang, amely mellettetek felszólalni, nem lesz egy kar, amely mellettetek felemelkedni fog. Hagyjanak fel minden kizárólagos uralmi ábrándokkal, hagyjanak fel a kiirtási ábrándokkal." [194]

Előzőleg azonban történt valami, ami épp oly fontos az akkori helyzet megítélése szempontjából, mint az ideológiai szempontok ismertetése. Jóval Eichmann Adolf előtt Budapesten járt dr. Edmund Veessenmeyer, aki három hétig tartózkodott Magyarországon. Megbízatását Ribbentrop német külügyminisztertől kapta, s a doni katasztrófa után, feladata az volt, hogy derítse fel, miért mondtak csődöt a Don mellett a vitézségükről a németek által is jól ismert magyar csapatok és egyáltalán mi történik Magyarországon. Jellemzésül fel kell említeni, hogy dr. Edmund Veessenmeyer a hűvös, német professzortípus képviselője, aki bár SS brigádvezető volt ugyan, de soha sem tartozott a nagyhangú és műveletlen antiszemita közé. Egyetemi tanári tárgyilagossággal kutatta a magyar helyzet okait, s ha jelentése, amelyet később a nürnbergi bíróság aktái között találtak meg, ha nem is minden tekintetben mondható jóindulatúnak, lényegében az akkori való igazságot tartalmazza. [195]

Dr. Edmund Veessenmaier, aki háromhetes budapesti tartózkodása alatt a nemzeti ellenzék minden számottevő politikusával beszélt, 1943. április 30-án nyújtotta be jelentését a német külügyi hivatalnak. A meghódított ország központi problémáját lényegében helyesen látta meg.

"A mértékadó magyar körök defetista beállítottságának és a közös hadicélok messzemenő szabotálásának kulcsponjtát túlnyomó részben Magyarország zsidóságában kell keresni. Számszerűleg a magyar lakosság tíz százalékát jelenti ez. a zsidóság, Budapesten azonban eléri a 35 százalékot. A zsidóság befolyását azonban jóval nagyobbak kell tekinteni, mert nemcsak a gazdasági életet befolyásolja mértékadóan, hanem a többi vonatkozásokban is többé vagy kevésbé domináló szerepet visz. Hogy Magyarország miért a zsidók európai menedékhelye, annak okai a következők:"

Veessenmaier itt rámutat arra, hogy a légitbombázásoktól mindenki fél és egy komoly bombázással szemben mindenki a zsidóságot tartja a legjobb; biztosítéknak. A jelenlegi magyar kormány (Kállay), a zsidóság és a polgárság széles rétegei nem bíznak a tengelyhatalmak győzelmében, de ezt nem is kívánják. A magyarok az amerikaiaktól és angoloktól várnak a zsidóság szerinti vendégszerető magatartásuk miatt kíméletet és jóindulatú kezelést. A zsidóságban biztosítékot látnak arra, hogy rajtuk keresztül megvédhetik a "magyar érdekeket", és a zsidóságon keresztül bizonyíthatják, hogy kényszerűségből harcolnak a tengelyhatalmak oldalán, az állandó szabotázsokkal szemben a tengelyhatalmak

ellenségeinek győzelméhez akarnak hozzájárulást nyújtani. Így magyarázható, hogy a zsidóság helyzete, Kállay Miklós, a jelenlegi (1943) miniszterelnök kormánya lépése óta jelentékenyen erősödött. Amit Magyarország a bolsevizmus elleni harcban teljesít, csak töredéke annak, amit teljesíteni tudna.

A készlethalmozás mind a zsidó, mind a polgári háztartásokban soha nem látott fokot ért el. Ezt okozza a zsidóság által mesterségesen provokált infláció és a borzalmi hírverésnek mindenféle fajtája, amely Budapest napi élete fölött uralkodik. Miután a bérek és fizetések egyre rosszabb viszonylatba kerülnek az árképződéssel, természetes következményként állt elő a demoralizáltság, a korrupció, amely minden képzeletet felülmúl, és talán egyetlen népréteget sem hagy érintetlenül. "Az ifjúság közönye ma már oly messze menő, hogy évek óta nem lehet egyetlen esetet sem feljegyezni, amely a bomlasztás erőivel szemben egészséges ellenállásra mutatna... Akik Németországban Rathenau, Erzberger és elvtársaik voltak, ugyanazok ma a zsidó Chorin, Goldberger és mások Magyarországon..." "A zsidókkal való kombináció minden valóságos népi öntudatot megakadályoz, meghamisítja a Kárpát-medencebeli magyar küldetést és tengely ellenes tájékozódást kényszerít ki." "Míg Horvátországban primitív, harcos partizánsággal állunk szemben, a rafinált magyarországi zsidó plutokrata rendszer szintén partizánság, amely állandó szabotázsával, kémkedésével, defetista hangulatcsinálásával a tengelypolitika számára a legkomolyabb veszélyt jelentheti." A meghódított ország rendőrségének egy részéről és a zsidó futószalagra fűzött egyes hatóságokról szinte fájdalmas olvasni ma Veesenmaier akkori jelentését: "El kell ismerni, hogy Magyarország olyan, minden hájjal megkent ellenséggel küzd, amely mesterien érti, hogy miként kell az uralmat kezében tartani." "Egy SS hadosztály Budapesten és aktív intézkedések a zsidók ellen a vég kezdetét jelentené a mai magyar rendszer uralmára!"

1943 őszén ismét Budapesten járt Veesenmaier, akinek ez a jelentése is szerepelt a "Wilhelmstrasse per"-ében.[196] Ebben az állapítja meg Veesenmaier, hogy a Magyarországon élő 1 100 000 zsidó az első számú ellenség. [197] Alapos "megfogása" a zsidókérdésnek az idő legfőbb parancsa. Ez előfeltétele annak, hogy Magyarországot be lehessen kapcsolni a Német Birodalom elhárító és egzisztenciális harcába.

A magyar nép érdeke az lett volna, hogy nem a nemzeti szocializmus tehát nem a barna negatív júdaizmus, hanem a Német Birodalom és a német véderő szövetségében, s ahhoz hűségesen, minden erejét megfeszítve harcoljon a bolsevista seregek ellen, a függetlenségért.

A mag, amelyet Szent István és Kossuth Lajos országában az emancipáció elvetett, most kalászba szökkent. A pozitív és negatív júdaizmus hullámai összecsaptak a magyar nép feje fölött.

1944. március 17-én Hitler Adolf magához rendelte Horthy Miklós kormányzót, és a klessheimi találkozón Magyarország elvesztette belső függetlenségét, mielőtt a német szövetségesek, mint megszállók érkeztek volna fővárosába. Istóczy Győzőnek, Magyarország Cassandrájának jóslata, amelyet 1881. szeptember 24-én mondott a képviselőházban beteljesedett:

"Ma már mind a hatóságok előtt, mind a törvényhozás előtt, ha zsidó érdek magyar érdekbe ütközik, rendszerint a magyar érdek húzza a rövidebbet, és a zsidó érdek érvényesül. És hát valamely nemzeti szuverenitásnak nem az-e a kritériuma, hogy a nemzet érdeke minden más érdekkal szemben érvényesüljön? Mi magyarok már csak névleg vagyunk szuverén nép, magyar firma alatt a zsidó nép."

IX. fejezet MENEKÜLNEK AZ ORSZÁG URAI

1944. március 19-én vasárnap volt. Budapest fölött a német hadirepülőgépek motorjának zúgása hallatszott. A németek megszállták Magyarországot. Dél tájban Horthy Miklós kormányzó fekete Mercedes suhant végig a Várhoz vezető utcákon. Mögötte nagyra nőtt német SS katonák díszkísérete jelezte, hogy a magyar államfő gyakorlatilag fogoly. A menet előtt azonban nemcsak a m. kir. rendőrség motorosai haladtak. Láthatatlanul egy kísértet, Solymosi Eszter, a magára hagyott tisztaesztlári libapásztorlány járt ott a magyar államfő és az őt kísérő idegen katonák előtt. Az "Egyedül Vagyunk" matinéján, a Kállayt megelőző miniszterelnök, a németbarátnak bélyegzett legtisztább magyar államférfi, Bárdossy László mondotta, midőn berobbant a hír a német megszállásról:

Nincs semmi örvendezni valónk!
És valóban nem volt! Magyarország tulajdonképpen háromszor áldozta fel magát az emancipáltakért nem mindig saját jószántából, csupán azért, mert akkor az országhódító kisebbség érdekei sokkal előbbre valónak látszottak egyes politikai körök szemében, mint a magyar nép érdeke. A magyar hadba lépés előtt Teleki Pál mindenáron megpróbálta a nemzetet kívül tartani a világháborúból. Hogy mennyire irreális volt ez az elképzelés, az kiderült a Jugoszlávia elleni háború megindulása előtt, midőn éppen a zsidó iparmágnások és egyes hitközségi vezetők kérték Horthy Miklóst, hogy ne álljon ellent a németek követelésének, és ne maradjon ki a Jugoszlávia elleni akcióból, mert akkor a németek megszállják Magyarországot, és elhurcolják az összes zsidót. Csak ezután hangzott el a büszke hadparancs: "Előre az ezeréves határokig!" Erre az időre célozva mondta később népbíróági perében Bárdossy László:
"Ha mi 1941-ben az együttműködést a németekkel megtagadjuk, alig maradt volna valaki, aki itt a főtárgyalási teremben az ügyész vádbeszédjének tapsoljon."

A szovjet háború megindulásakor azonban már nyílt szabotázsá vált a magyarországi zsidóság magatartása. Hiába figyelmeztették Stern Samu hitközségi

elnök és Hevesi főrabbi hittestvéreiket szerénységre, a zsidó tömegek nem hallgattak rájuk, hanem hihetetlen gondtalansággal járták a táncot a vulkán tetején. "1944. március 19-én állapítja meg a 'Sorsunk'-ban Lits Ernő: Horthy Miklós Magyarország szabadságát és szuverenitását áldozta fel, hogy megmentse a zsidókat. A kormányzó csak a megszállás kényszere alatt járult hozzá, hogy a zsidókat munkaszolgálatra vigyék Németországba, mert csak arról volt szó, miután Auschwitzról a háború befejezése előtt senki, semmit sem tudott."

A klessheimi találkozón Ribbentrop, a nürnbergi bíróság előtt tett vallomása szerint csupán annyit mondott a vita elfajulása után Horthy kormányzónak: "A zsidókat természetesen sem megsemmisíteni, sem agyonütni nem lehet, azonban tegyen Ön valamit, amivel a Führer is megelégedhetik és telepítse egybe a zsidókat (Konzertieren Sie die Juden)."

Később Szálasi Ferenc nemzetvezető népbírósági tárgyalásán, majd Eichmann Adolf jeruzsálemi perében is bebizonyosult, hogy Szálasi Ferenc szintén a leghevesebben ellenezte a zsidókérdés német rendszerű megoldását. Itt felolvasták a zsidókérdés rendezéséről szóló rendeletét, amely szerint a "magyar államhatalom az európai szempontoknak megfelelően fogja megoldani a zsidókérdést". Ugyanekkor Szálasi kijelentette, hogy a zsidókat ki kell kapcsolni a nemzet gazdasági életéből, de ugyanekkor országot kell nekik adni, hogy ott politikai és gazdasági adottságaiknak megfelelően szervezzék meg életüket.

Solymosi Eszter árnya lebegett hát a kormányzót kísérő SS katonák előtt. A magyar tragédia csúcspontja abban mutatkozott meg, hogy most idegen hatalomnak mint mondták, "idegen eszmének" kellett "felszabadítani" Magyarországot az országhódító kisebbség uralma alól. Erre nem volt képes sem Istóczy, sem Verhovay mozgalma, sem az Ébredő magyarok, sem a fajvédők, sem a keresztényszocializmus, sem a szociáldemokrácia.

Nincs semmi okunk az örvendezésre! A magyarság "felszabadítását" idegen fegyvereknek kellett hozniuk és hozhatták volna talán, ha a második világháborúban a szovjet már nem áll a Kárpátok közelében. A német csapatok érkezésének hírére 1944. március 19-én délután kiürültek a pesti kávéházak, szórakozóhelyek, ahol az országhódítók tanyáztak, és akik most pogromot vártak. Ehelyett fegyelmezett, jól borotvált, mindig friss, mindig barátságos, szövetségesként viselkedő német csapatok érkeztek.

Ha három napig megszállásról beszélt is az ellenséges sajtó, a németek nem voltak megszállók, nem voltak Heister katonái, hanem igazi barátok, a tiszta és lelkiileg megújított Európa harcosai. Kossuth Lajos kora óta bármilyen hihetetlenül hangzik is legalább a gyarmatosítók uralma alól felszabadultnak először érezte magát a magyar. Nem örült ennek. Szégyenkezett, mert ezt a szabadságot idegen kézről kellett kapnia, megalázó és független nemzethez nem méltó körülmények között. Bárdossyval együtt nem örvendezett egyetlen magyar

sem. Hálás sem volt mert nem is lehetett. Azonban történelmi tény, hogy március 19-e volt az a nap, amelytől kezdve egy nyúlfarknyi ideig a maga véleményét írhatta a nemzeti sajtó, a maga szabadságát élhette a magyar középosztály, a paraszt, a munkás.

Az a háromszázezer főnyi német hadsereg, amely Magyarországra bevonult, hogy néhány nap múlva a bolsevista ellenes frontra induljon harcolni, és meghalni, korrekt és fegyelmet magatartást tanúsított a zsidósággal szemben is, ellentétben a német politika uraival.

A magyar tragédiának mégis egyik legismeretlenebb fejezete, ami március 19-e, vasárnap után következik. Március 20-án az országhódítók megrohanják a bankokat, és egyetlen napon 270 millió pengőt vesznek fel takarékbetétjeikből. Az új kormány még nem alakult meg, s így szerencse, hogy a következő napon csak 70 millió, azután pedig 30 millió folyik ki a bankokból. Részben pánik ez, részben céltudatos elszántság: a harcoló honvédség hátában megrendíteni a magyar pengő, a "dunai dollár" értékét, s bebizonyítani a magyar nép előtt, hogy nélkülük nem élhet tovább.

A gyarmatosított és függetlenségét veszített ország népének azonban a magyar zsidó kapitalista urai mutatják a legriasztóbb példát. A zsidó iparmágnások, akik érzik, hogy végzetük így, vagy úgy beteljesedik, most megtalálják a kapcsolatot oh nem a magyar néphez, vagy a magyar kormányhoz, hanem a német SS-hez, közelebből Kurt Bechert SS Standartenführerhez, aki Heinrich Himmler és az SS Wirtschaftsamt legfőbb megbízottja Magyarországon. [198]

1944 májusában találkozik az SS vezér és a liberális kapitalizmus ura-vezére, Chorin Ferenc, hogy a magyar kormány háta mögött a magyar ipari vagyon legalább 50 százalékának átadásáról tárgyaljon a kétfajta országhódítás. Bechertnek a magyarországi népbíróság előtt tett vallomása szerint Chorin Ferenc állott elő azzal az ajánlattal, hogy a magyarországi zsidó vagyon leghatalmasabb részét átruházza az SS-re.

"A Weiss Manfréd vállalatok 49 százalékára, amelyek zsidó tulajdonban vannak, a magyar kormány tette rá a kezét (!) hangzik Bechert vallomása a majoritás, tehát 51 százalék felett még a Chorin, Weiss, Mauthner és Kornfeld családok rendelkeznek. Én közlöm önnel, az SS-szel és a Német Birodalommal, hogy átadom önnek vagy az SS-nek, a Német Birodalomnak e gyárak és vállalatok 51 százalékát, s aztán szerezzé meg ön a magyar államtól a kisebbségi érdekeltséget. Akkor az egész Weiss Manfred konzern az öné, illetőleg Németországé. Ellenszolgáltatásként csak azt kérem, hogy én a családommal együtt semleges külföldi országba utazhassak, és ott olyan szerény anyagi eszközökkel legyünk ellátva, amelyek segítségével megélhetünk." [199]

"Chorin a következő ajánlatot terjesztette elő: 1. Átadja a konzern tulajdonjogát, illetőleg részvényeit. 2. Ennek ellenében kívánja, hogy a Weiss Manfred, Weiss Jenő, Kornfeld, Chorin, Mauthner és Weiss báró családjait,

családtagjait vigyék külföldre, s bocsássanak rendelkezésükre megfelelő mennyiségű devizát, hogy életszükségleteiket kielégíthessék."

Végül is Heinrich Himmler Reichsführer beleegyezésével létrejött a megegyezés, amely "erkölcsi okokból" magyar tulajdonban hagyta látszatra, a legnagyobb magyarországi ipari vállalatokat. Himmler utasítására azonban Kurt A. Bechert olyan szerződést írt alá, amely szerint az SS Wirtschaftsamt, mint gondnok szerepel. A részvények osztalékából évente pedig egymillió pengőt bocsát az országhódító zsidó családok rendelkezésére.

Az SS tábornok ezzel még a magyar állammal szemben is 'teljhatalmú megbízottjává' vált a magyarországi zsidó vagyon nagy részének. A szerződést 1944. május 17-én aláírták: özvegy Mauthner Alfrédné, született báró Weiss Elza, Mauthner Ferenc, báró Weiss Jenő, báró Weiss Jenőné, született Geitler Anna, báró Weiss Alfonz, báró Weiss Márta, báró Kornfeld Móric, báró Kornfeld Mária, báró Kornfeld Mórincné, született báró Weiss Marianne, báró Kornfeld Hanna, báró Kornfeld Tamás, báró Kornfeld György, báró Kornfeld Györgyné, született Kawlaky Elza, dr. Chorin Ferenc, Chorin Ferencné, született báró Weiss Daisy, Chorin Erzsébet, Chorin Daisy, báró Weiss Edit, dr. Borbély Ferenc, dr. Margharetta Herbert, dr. Hinrich Antal jr.

A Chorinok az 1700-as évek végén a morvaországi Weisskirchenből szivárogtak be Aradra, ahol a Chorin család őse, Chorin Áron aradi főrabbi volt, aki "tudományos" munkásságot folytatott, mert több röpiratot írt arról, hogy szabad-e a rítus szerint tokhalat enni. Unokája már főrendiházi tag, és Chorin Ferenc a magyarországi nagyipar ura, a Gyáriparosok Országos Szövetségének elnöke, kegyelmes úr, a kormányzó kártyapartnere, titkos tanácsos, aki az olasz király budapesti látogatásakor molnárkék díszmagyarban, kócsaggal és forgóval nézte végig az operaházi előadást. Chorin Ferenc a zsidók által meghódított ország igazi szimbóluma.

Chorin Ferenc a Gyáriparosok Országos Szövetségének elnöke, a Salgótarjáni Kőszénbánya Rt. elnök-vezérigazgatója, a Rimamurányi és Salgótarjáni Vasmű Rt., a Petrosáni Román Kőszénbánya Rt., a Magyar Vasötvözet Rt., Unió Bányászati és Ipari Rt., Bánvölgyi Szénbánya Rt., Bauxit Tröszt Rt., Magyaróvári Timföldgyár, Lapp Henrik-féle Mélyfúró Rt., Ipari Robbanóanyag Rt., Magyar Kerámiagyár Rt., Solidit Betonépítő Rt., Salgótarjáni Üveggyár Rt., Zalahalápi Bazaltkőbánya Rt., Acetic Vegyiművek Rt., Klotild Első Magyar Vegyipari Rt., Hungária Magyar Villamossági Rt., Központi Gáz és Villamossági Rt., Közüzemi és Községfejlesztő Rt., Ráckeve Zsilvölgyi Műselyemgyár, Hungária Magyar Villamossági Rt., Eger-Gyöngyös-vidéki Villamossági Rt., Ráckeve Kénsav és Vegyipari Rt., Metallochemia Kohászati, Vegyipari és Fémkereskedelmi Rt. gyáripari vállalatok, továbbá az Alföldi Takarékpénztár Debrecen, Békés Megyei Kereskedelmi Bank Rt., Bonyhádi Takarékpénztár Rt., Borsod-Miskolci Hitelbank Rt. Miskolc, Délmagyarországi Kereskedelmi Bank Rt. Pécs, Első Gyulavárosi Takarékpénztár és Népbank Hódmezővásárhely, Makói Népbank Rt., Nagykőrösi Népbank,

Néptakarékpénztár Rt., Nagykanizsa, Soproni Takarékpénztár, Szentesi Takarékpénztár, Szolnoki Hitelbank Rt., Vas Megyei Mezőgazdasági Takarékpénztár Szombathely vállalatok korlátlan ura.

Mégis ezekben a vészterhes időkben akad, aki meglátja, hogy nem egyedül a chorini országhódítók, hanem a segédcsapatok bűnösök. "De ha a dolgok mélyére nézünk, ha a nemzeti lélek egyetemes gyógyulását akarjuk, igenis ki kell mondani, sokkal, de sokkal többen felelősek ezért a beteg történelmi folyamatért, amely csak az idei, hideg és könyörtelen március végével végződhetett. Azt hiszem a zsidóság egész története folyamán nem fordult még elő, hogy egy nagy antiszemita hulláin, a gazdanép nagy felbuzdulása olyan őrségváltással, végződjék, amelyben a zsidóság egy új, erősebb, előkelőbb pretoriánus gárdát szerez magának... A magyarországi zsidótörvények a kis zsidóság egy részét kiszorították ugyan régi pozícióiból, a nagy zsidóságnak azonban olyan gárdát toboroztak nyugalmazott miniszterekből, államtitkárokból, grófokból, bárókból, lovagokból, Pannóniában kártyázó felelőtlen vidéki urakból, a Vadászkiirt termein végigsuhanó monoklis fókabajuszú úriemberekből, amiről eddig még soha nem álmodott. Nem bosszúhadjáratot hirdetünk, hanem az egész magyar társadalom nagy jellembetegségének kigyógyítását, ha azt követeljük: ki a közéletből ennek a testőrgárdának tagjaival. Ki a közéletből azokkal a politikai szereplőkkel akik közgazdasági tudás nélkül, kizárólag politikai tekintélyük, családi befolyásuk révén szerezték. El a porondról azokkal a férfiakkal, akiknél túlságosan is kirívó az összefüggés és utolsó időben felfedezett nagy külpolitikai aggodalmaik, a legutóbbi törzsökös, sárkányos, humanista megnyilatkozások és a bezsebelt részvénytársasági tantiémek között. Lehetetlen, hogy azok a roppant vagyontömegek, amelyek a zsidó vagyonoknak zár alá vételével a nemzet kezére jutottak, megint az úri ingyenélők, az előkelő hozzá nem értők egy bizonyos rendjét szaporítsák!" [200]

Chorin Ferenc, amikor Horthy Miklós titkos tanácsossá nevezi ki, olyan ünnepi estét rendez Andrássy úti palotájában, hogy a vendégek fogadására az utcától a fogadóteremig állnak az ezüst gyertyatartós libériás inasok. Mondani sem kell, hogy ott van az egész trianoni arisztokrácia, a meghódított ország zsidó nobilitása. Ugyanakkor a magyar falvakon a napszám egy pengő. Egy munkásnő heti keresete 20-25 pengő, vagyis akkori árfolyam szerint heti (!) négy és fél amerikai dollár. A megfizetett sajtó azonban a megszokott hízelgéssel írja Chorin Ferencről, hogy ő "egy napsütéses ember". Chorin Ferenc Gyászmagyar, ahogyan Vázsonyi éppen őt elnevezte, "de büszkén és meggyőződéssel egyik legnépszerűbb alakja a magyar gyáripárnak, amelyet a felsőházban is képvisel". [201]

A Magyar Zsidó Lexikon aztán feljegyezi csepeli Weiss Manfréd báró, felsőházi tagról is "hadianyagai már a háború előtt világhírűek voltak, oly mértékben, hogy gyárából rendeltek hadianyagot Anglia, Kína, Mexikó, Spanyolország, Olaszország és Törökország. A háború alatt naponként átlag 30 ezer munkással hárommillió töltényt, 20 ezer tüzérségi lövedéket és egyéb

nagymennyiségű hadianyagot, továbbá 600 ezer darab hús és másféle konzervet gyártott. [202]

Chorin Ferencsel együtt báró csepeli Weiss Manfréd volt az országhódítás második jelképes figurája. "Odaadó szeretettel foglalkozott írja róla a Magyar Zsidó Lexikon zsidó közügyekkel..."

Kornfeld Móric báróról viszont azt írja a Magyar Zsidó Lexikon, hogy apja még Csehországban született, de már a "Ganz Danubius Rt. vezérigazgatója, majd egyszermind a Magyar Vasművek és Gépgyárak Országos Egyesületének elnöke is", ...aki "túlzó konzervatív nacionalista szellemben társadalomtudományi tanulmányokat is ír".

És most, amikor megjelenik Budapesten Kurt A. Bechert SS tábornok, Eichmann Adolf főnöke, akkor Magyarország három legnagyobb uralkodó zsidó családja odavágja a magyar báróságot, nemességet, a milliós vagyonokat, s nem a magyar népnek adja át, hanem az általa joggal gyűlölt SS-nek. A kis zsidót nem védi pedig ez sokkal inkább megérdemelné a humanitást senki, még az ország zsidó urai sem, akik pedig rohamcsapatnak használták fel őket az ország kapitalista rendszerű meghódításra. Baky László népbírósági vallomása szerint Magyarország akkori kormányzója, "Európa első antibolsevista államfője" is csak a Chorinokat próbálta megvédeni, eképpen: "Utálok a kommunista és galíciai zsidókat. Ki velük az. országból, ki, ki! De te is belátod Baky, hogy itt is vannak olyan jó magyarok a zsidók között, mint te, meg én! Például itt van a kis Chorin és Vida, [203] hát ezek csak jó magyarok? Az ilyeneket csak nem engedhetem. A többit, azt csak vigyék!" [204]

Kurt A. Bechert SS tábornok és a három-négy legnagyobb zsidó család a magyar állam, a magyar kormány és legelsősorban a magyar nemzet háta mögött egyezséget kötöttek a legnagyobb ipari konzernek átruházására, 39 családtag kibocsátása ellenében. A magyar kormány, legelsősorban Imrédy Béla, akit alaptalanul mindig a németek kiszolgálásával gyanúsítottak, Magyarország igazi urainak és a német SS-nek külön megállapodásáról csak a portugáliai képeslapokból, a futárposta útján értesült. Ezek a képeslapok közölték, hogy az SS repülőgépein érkezett 39 zsidó családtag, Magyarország első számú uralkodó rétege, a lisszaboni repülőtéren sértetlenül leszállott.

Az 1944. július 5-i minisztertanácson Imrédy Béla tárca nélküli gazdasági csúcsminiszter minden erejével tiltakozott nemcsak az ellen, hogy az SS a magyar nép kárára ilyen üzleteket köthessen, és a zsidók által meghódított magyar vagyont most a Német Birodalom javára rabolja el. A jegyzőkönyv szerint Imrédy utalt arra, hogy Magyarországon SS hadosztályok tartózkodnak, s hogy a titkos megállapodás súlyosan sérti a magyar kormány presztizsét, s épp ezért szükségessé teszi, hogy Heinrich Himmler SS Reichsführerrel személyes megbeszélés jöjjön létre.

Miután azonban úgy látszik ilyenre nem volt alkalom, Imrédy Béla lemondott a gazdasági csúcsminiszterségről.

Mindenesetre a Chorin, Weiss, Kornfeld és Mauthner családok tagjai túl voltak a dilemmán. Akik molnárkék díszmagyarban jártak és konzervatív nacionalista társadalomtudományi értekezéseket írtak, s akik "lángoló magyaroknak" mondták magukat, évi egymillió pengőért átadták az ellenségüknek azt, amit száz év alatt a magyar nép vére és verejtéke árán meghódítottak.

Magyarországon a zsidó országhódítás kapitalista formája ezzel mindörökre megbukott. Most már csak idő kérdése volt, hogy a báró csepeli Weiss Manfréd műveket Rákosi-Roth Mátyás nevére keresztelje a zsidó proletár ortodoxia, a tancsere, az uralomcsere, de ugyanazon jellegű országhódítás. És ugyancsak két-három év kérdése volt, hogy ugyanezeket a magyar kulcsiparokat egy szociáldemokratának álcázott kommunista, zsidó országhódító, Kemény György "államtitkár", mint "német tulajdont" egy ennél is rosszabb szerződés keretében átadja a szovjet hatalom kezére.

Azonban 1944-ben, amikor elkövetkezik az országhódítók nagy hamvasztószerdája, a Chorinok, a csepeli Weiss bárók Kurt A. Bechert SS Standartenführernek odavágják mindazt, amit száz év alatt hódítottak, amit kiharaptak a magyar testből, kiszűrték a magyar munkás, paraszt véréből, verejtékéből. A szerződés fölött szibériai sírjából a magyar költő, Gyóni Géza szelleme suttogja az igazságot:

"Istenem! Mit adjak?
Árjáért a vérnek csak én megmaradjak?"

Az ország urai menekültek most, és a sárga csillagot Kurt A. Bechert SS Standartenführer jelenlegi sokszoros milliomos barna náci palástja takarta el. Mentek magukra hagyva a kis zsidót, aki hatalmukat csodálatos szolidaritással segített építeni. Az ország urai már túl vannak a dilemmán. Hát most a kis zsidónak jogában van beszállni Eichmann Adolf Auschwitzba induló marhavagonjaiba. Ugyanekkor az óbudai Freudinger Fülöpöknek szintén joguk van odadobni a nemzetfölötti hatalmat és hálókocsin, 72 társukkal együtt Törökországon keresztül Izraelbe vándorolni.

Az ország fölötti idegen uralom megszűnt, ha csak pillanatokra is. És most a kapitalisták mondták, amit a "munkástanács" utolsó ülésén Kun-Kohn Béla mondott: Kedvezőbb körülmények között majd visszajövünk! A magyar nép egésze pedig azt mondta és mondani fogja öröké mindkét oldal felé:

Soha! Soha többé!
Soha többé?

És a tengelyhatalmak leverésének pillanatában jön a nagy tancsere, a rendszercsere, de ugyanazon uralmi akarat. Mindaz, amit Chorinékat átadtak a Kurt Bechertnek, mint magyar vagyont,

természetszerűleg "német vagyonná" változott. S erre az 1947-ben kötött második Trianon, az úgynevezett párizsi békeszerződés kimondja:

" Magyarország elismeri, hogy a Szovjetunióknak joga van az összes Magyarországon levő német tulajdonra, amelyet a németországi Ellenőrző Tanács a Szovjetunióra átruházott, és kötelezi magát, hogy minden intézkedést megtesz ilyen átruházások megkönnyítésére."

Ezt az átruházást sietett megkönnyíteni Kemény (Kohn) György az 1947-es moszkvai szerződésben ügyködő népi demokrata államtitkár, később Free Európa hangszónok, aki akkor még népi demokratikus külsejében a Chorin Ferenc és Kurt Bechert által németnek átalkudott magyar vagyont, mint "német vagyont" átadta a fenti diktátum értelmében a Szovjetunióknak. Ezzel megvetette a szovjet magyarországi gazdasági támaszpontját is Magyarországon. Ezzel ismét bebizonyosult, hogy a kapitalista Chorin és kommunista Kemény uralmi céljai között semmi különbség nincs. Most már csak a tancsere gyakorlati megvalósítására volt szükség. Ezúttal a magyar vagyon átruházását nem német SS vezérek és Chorinszerű liberális kapitalisták, hanem "szocialista" intellektuelek és szovjet bolsevisták szentesítik. Minderre pedig persze "szocialista" formában ráveri a pecsétet a magyar szabadságharc századik évfordulóján kötött új egyesülése, amelynek során megalakítják az egységpártot. A Magyar Dolgozók Pártjának egyesülési jegyzőkönyveit aláírják olyanok is, akik később ennek az egyesülésnek akasztófáin végzik majd életüket. Akik életben maradnak, azok 90 százalékban az országhódító faj tagjai.

Az "államosítással" ők emelik ki nemcsak a nagykapitalistákat, hanem a magyar kisembereket, kézműiparosokat, a száz munkáson aluli létszámmal dolgozó "kapitalistákat". És ők ültetik be munkásigazgatóként ugyanazt a proletár ortodox nacionalista zsidó réteget, amely Kurt Bechertig, mint liberális kapitalista uralta az országot.

A szerencsétlen Magyarországon csak a forma változott, de az uralom ugyanaz maradt!

A bosszúhadjáratnak szerves része volt az ország kifosztása, amely egyetlen országban sem történt ilyen barbár és szervezett módon egy idegen kisebbség által.

A német megszállókkal szemben csak nehezen lehetett biztosítani a magyarországi zsidó állampolgárok vagyonát. Azonban ezt a magyar . pénzügyi igazgatóságok a legnagyobb lelkiismeretességgel leltárba foglalták, majd pedig az orosz csapatok közeledtekor a Nemzeti Bank vagyonával együtt Nyugatra szállították. A gyarmatosított Magyarország helyzetére jellemző, hogy a Magyar Nemzeti Bank egész vagyona 40 millió dollár értéket képvisel, akkor a magyarországi zsidóság ugyancsak Nyugatra szállított vagyona, a légibombázások és háborús cselekmények következtében elszenvedett veszteségek után is 60 millió dollárnak felel meg. Mindkét vagyontömeget az amerikai megszálló hatóságok 1946-47-ben centnyi pontossággal visszaadják részben a Nemzeti Banknak,

részben a magyarországi zsidóságnak. Ezt Nyárádi Miklós népi demokrata pénzügyminiszter 1947-ben, disszidálása idején Rákosi Mátyáshoz írt levelében pontos "számlával" bizonyítja.

Ugyanekkor írta a Pesti Hírlap egyik májusi számában Katona Jenő, hogy "két esztendő alatt sikerült mintegy 300 millió dollárt, tehát több mint 3 milliárd forint értékű magyar értéket a különböző nyugati zónákból hazaszállítanunk." Nyárádi Miklós egy amerikai sajtókonferencián elismerte azt is, hogy "1948 elején 1700 kiló aranyat és drágaságot" sikerült az amerikai áruló, Harry Dexter White segítségével a kommunista kormány kezére juttatni. Cotteli István, a Nemzeti Bank egyik aligazgatója szerint Rákosiék a Nemzeti Bank aranyrúdjaiból hamisított Napóleon aranyakat préseltettek, és Moszkvában ezzel vesztegették a szovjet vezetőket, hogy hatalmukat Magyarország fölött fenntarthassák.

A német fegyverletétel után indult meg Nyugaton és Magyarországon a példátlan méretű fosztogatás, az ország kirablása. Először Nyugaton kezdődik. A "háborús bűnösök" újjáról lehúzzák a jegygyűrűt az OSS amerikai kommunista hóhérai, elveszik tőlük a dollárt, aranyat, amelyet nem magán célra, hanem a nemzeti emigráció nyomorának enyhítésére hivatásszerűen hoztak magukkal. Aztán folytatódik a nagy rablás, amikor Nyugatról ugyanezek a Himler Mártonok, Granville-Groszok áramlanak vissza Budapestre, ahol Steve J. Thuransky amerikai állampolgár találkozott Himler Mártonnal, aki a budapesti gettóban úgyis, mint amerikai "ezredes" csempészholmikat árult, vett és onnan hihetetlen magyar értékeket vitt Nyugatra. Senki sem vonta őket felelősségre azért, hogy vidéki magyar kastélyok kultúrkinccsei, dokumentumai, szőnyegei, képei, családi festményei, edényei, magyar csipke kézimunkái, szőttesei handlé áron szórattak szét a világban. 1948 elejétől pár hónapig repülőgép ingajáratok közlekedtek Tel Aviv és Budapest között. Szállították a nagy értékeket képviselő antik bútorokat szétszedett állapotban. Ment sok a Szovjetunióba is, de ez előbbi a túlnyomó rész. Az Izraelbe szállított sok milliós értékek alapját képezték az odavándorolt magyarországiak "lakáskultúrájának".

X. fejezet

A MÁSODIK TANCERE, AVAGY ENYÉM A BOSSZÚ

Ha valaha, úgy 1944 telének végén és 1945 tavaszán bizonyosult be, hogy a két nép együtt élése lehetetlenné vált. 1945. április 4én vált teljesen világossá, hogy Kossuth szavai szerint a két politikai intézmény nem egyeztethető össze, bármilyen legyen a magyar országlási rend. Az ország liberálkapitalista iparmágnás urai Kurt Bechert jóvoltából már Amerikában voltak, vagy otthon próbálták "átvészelni". Helyükre azonos arcélú, de kommunista meggyőződésű új emberek jöttek, a szovjet szuronyok védelme alatt. Ezeket azonban ugyanazon országhódító akarat fűtötte, mint kapitalista elődeiket. Ezek is tudták, hogy a kommunizmus más formában és más jelszavak alatt ugyanaz az országhódítás, amelynek parancsa

felharsant a kapitalista Mantefiore Mózes többször idézett felhívásában.
"Zsidó testvérek, foglaljátok el Galíciát és Magyarországot!"

Az öt percnyi szabad magyar lélegzetvétel után nem felszabadulás, hanem csupán újra tancsere történt. Akik Magyarországot Chorinék után visszafoglalták, a kommunizmus világmegváltó lobogói alatt, ismét csak zsidók voltak. Más jelszavakkal, de ugyanazon céllal. Nem az iparbárok csekk-könyvével, hanem géppisztollyal és terrorral, de ugyanazon idegen uralmi akarattal.

Amit Bródy Zsigmond a tiszzaeszlári per idején hirdetett, hogy a magyar középosztálynak el kell tűnnie, és át kell adnia helyét a befogadottaknak, most faji és biológiai osztályharc formájában fizikai megsemmisüléssé vált. A tancsere jellegét az határozza meg legjobban, hogy kik hajtották végre a véres magyarirtást, és kiket semmisítettek meg.

Az úgynevezett zsidókérdés 1944 végén és 45 elején vált ijesztővé, és teljes méretűvé a magyarság számára. Mert hiszen, kik is voltak azok, akik, mint kommunista emigránsok visszaszivárogtak Moszkvából, hogy a Chorinok helyett a zsidó kommunista proletár ortodoxia segítségével vegyék át a hatalmat Szent István országa fölött?

A moszkvai "hét nagy", akik a szovjet árnyékában visszaóvakodtak a hatalomátvételre: Rákosi-Roth Mátyás, Gerő-Singer Ernő, Vas-Weinberger Zoltán, Révai-Kahána József, Péter-Eisenberger Gábor, a terrorfőnök, Gábor-Greiner Andor, Farkas-Wolff Izrael, valamennyien zsidók. Szokásos magyarázat, hogy hitetlenek. De a hitetlen német, vagy ateista angol is elsősorban angol, vagy német. És a "hét nagy" megjelenése egymagában még nem is volna végzetes szerencsétlenség, mert amikor Moszkva 1943-ban, tagok és eredmények hiánya miatt felosztotta a magyarországi illegális kommunista pártot, annak alig volt több, mint száz tagja. Jönnek azonban a transistriai zsidók közé 1944-ben alámerült munkaszolgálatos ifjú ezrek, jönnek azok, akik munkaszolgálatban maradván, de mégis Magyarországon vészeli át a nekik nem kedvező időket, jönnek az auschwitz-i "elégetettek", a mauthauseni deportáltak, akik az indulásnál már a vörös zászlót tűzik ki a repatriáló vonatra. Jönnek a pápai menlevéllel, vagy a svéd protestáns egyházak menlevelével "átvészelt" fajilag üldözöttek, akik most nem annyira a közvetlen ellenfeleknek vélt hungaristákkal akarnak leszámolni, hanem az egész magyar néppel.

Az úgynevezett faji kérdés, csak most, és csak általuk válik faji kérdéssé, mégpedig nyers és meztelen biológiai értelemben, a magyarság ellen irányuló kollektív gyűlölet jegyében. Most már csak forma szerint van különbség jobboldali, vagy szélsőjobboldali magyar között. A közvetlen ellenfél egyszerűen a magyarság, azon az elvi alapon, hogy "nem védtek meg minket a deportációtól". A mi ellenségünk, a németek oldalán harcoltak, és ezzel meghosszabbították a mi szenvedéseinket.

Most válik nyilvánvalóvá, hogy ez a kisebbség soha sem érezte magát a magyarság tagjának. Kiválasztott, uralkodó rétegnek tekintette önmagát, s amikor gyarmatosító uralmát elvették tőle egy rövid időre, visszanyerte azt, azon a magyarságon állt véres bosszút, amely háromszor áldozta fel miatta és zúdította magára a német szövetséges bizalmatlanságát, majd az ország megszállását.

Ennek a bosszúnak és gyilkolási hadjáratnak vezetője és legénysége az a munkaszolgálatos, ha volt, amelyet tulajdonképpen kész keretként kapott a terrorrendőrség. A 40 ezer munkaszolgálatosnak jó része nyomban, mint rendőrőrnagy, rendőrezredes, rendőrhadnagy, vagy rendőrnyomozó ült be a budapesti és vidéki rendőrségekbe. Az oroszok erre a célra hazaengedték az úgynevezett hadifogságból azokat, a doni csatában átfutott, vagy a transisriai testvérek közé 1944 augusztusában tízezerrel elvegyült munkaszolgálatosokat, akik ott kaptak kommunista ép rendőri kiképzést a NKWD-től.

Az 1956-os szabadságharc után elég hiteles helyről jött a bevallása és bizonyítása mindannak, amit a magyar nép amúgy is tudott. Tel Avivból, a buenos airesi Hatikvában cikket írt dr. Dénes Béla, az ÁVH-nak első rabfőorvosa, miután a budapesti cionista perben elítélték, s a szabadságharc alatt onnan kiszabadult. "Akármilyen kínos is, de meg kell írni, hogy nemcsak Rákosi, Gerő, Farkas és a moszkovita tábor vezetőinek jelentős része volt zsidó, hanem jóformán száz százalékgig zsidókból állt az ÁVH nyomozógárdája is. És az 1945 utáni egyre erősebben élesedő antiszemitizmusnak ez az oka."

Dr. Dénes Béla együtt ült a börtönben románokkal és lengyelekkel. "Nos kiderült folytatja, hogy Lengyelországban, Romániában, a Szovjetunióban ugyanazok a módszerek voltak érvényesek, mint a mi ÁVO módszereink, s nekik épp úgy a legtragikusabb élmények közé tartozott, mint ahogy nekem is, hogy a nyomozás során mindig a zsidókkal álltak szemben, s álltam szemben én is." [205]

"Valójában nem a németek, hanem igenis, a magyarok voltak azok, akik minden élő zsidót, a legeldugottabb rejtekből is igyekeztek előkeríteni. Hogy a magyar nép aljasságát tisztán lássuk, érdemes összehasonlítani például a román nép magatartásával... A román zsidók tömegével menekültek meg, míg a szomszédos magyar területek hazafias zsidói majdnem egy szálig elvesztek." [206]- állítja a hiteles zsidó tanúval szemben egy cionista lap,

Az elkövetett kegyetlenségeket semmi esetre sem lehet "a forradalmi" kommunista módszerekkel magyarázni. Kegyetlenségek minden nép életében fordulnak elő. A szovjet bolsevizmus első terrorgárdójában például véres munkát végeztek a zsidók mellett a lett és kínai, mongol, kalmük hóhérok is. Magyarországon azonban, még az ÁVH terrorgárdójában is kevés magyar származású akadt, aki a kegyetlenségekben részt vett volna.

Hogy van az, hogy a vezetők közt sok nem orosz, hanem zsidót is kijelölt? kérdezték Lenintől.

Lenin: "Ez nálam tudatos volt, mert a zsidónak a világ új berendezésében óriási szerepe lesz. A zsidó simulékony, kitűnően alkalmazkodó, és főleg mérhetetlenül kegyetlen. Orosz ember egy orosz ellenforradalmárral soha nem tudna oly kegyetlenül eljárni, mint a zsidó megteszi." [207]

Épp úgy, mint az 1919-es terroristák cselekményeiben okvetlenül szerepet játszott itt nem a vérség, hanem a több mint ezeréves Tan "nevelő" hatása. A Tan arra nevelte népét, hogy a nemzsidó nem ember, hogyha a vízbe fül, nem szabad kimenteni, hanem a víz alá kell nyomni, hogy a gój barom és úgy kell velük bánni, mint az állattal. Szabad préda az életük, a vagyonuk. Az idegen állam alkotmányát nem szabad elismerni, és minden eszközzel "úrrá kell lennetek nálatok nagyobb és hatalmasabb nemzeteken is". A "minden eszközre" vonatkozólag borzalmas bizonyítékokat hoztak magukkal 1956 után a kommunista börtönökből kiszabadultak.

"

A tízezzrel elfogott hazafiak 20 körme alá tíz-tíz gombostűt vertek, s aztán gumibottal összes körmeiket leverték. Vagy: az áldozatot seprűnyélre kötve, talpával lefelé fordítva, talpait órákon át gumibottal addig csépelték, míg kétszeresére dagadt. Vagy: az áldozatról lehúzták a harisnyáit, szájába nyomták, hogy ne tudjon ordítani, még egy gázálcot is rákötöttek hangfogónak, azután hozzáfogtak a legkülönbözőbb "munkához": nemi szervét gumibottal cafatokra verték, vagy vékony üvegcsöveket dugtak belé, és vaskalapáccsal addig verték, míg az üvegcső apró szilánkokként belepréselődött. Az ilyen áldozat még két év múlva is sírt, ahányszor örökké gennyező nemi szervén vizelni kellett. (Rosenberg Ibolya vezette be ezt a kínzási módszert.) Vagy: az áldozat nemi szervét íróasztal fióknylásába tördelték. Vagy: az áldozat nemi szervére két-három gumiforrasztó sallert kötöttek, meggyújtották, és így a nemi szervet teljesen leégették. (Dr. Farkas Ferenc ügyvéden kipróbált módszer, aztán általános.) Ha nő volt az áldozat, akkor nemi szervét addig döfködték gumibotokkal, míg véresen kifordult, és az áldozat hónapokon belül szörnyű kínok között meghalt. Vagy: az áldozatot hátrafektetve lekötötték, hasára vaslábos alatt patkányt kötöttek, a második vaslábosba föléje égő parazsat tettek, s így a patkányt arra készítették, hogy az áldozat hasán keresztül fúrja magát és elmeneküljön a megsüléstől. (Dr. Böhm Ferencen kipróbált módszer.) Ilyen kínzások közben egyedül a budapesti központjukban, az Andrássy út 60-ban naponta legalább 30-an, 40-en haltak borzalmas mártírhalált." [208]

A szadizmusnak erről a különös fajtajáról érdemes tudni és megfigyelni, hogy az ószövetségi törvények szellemét "irtsd ki a magvát" még szimbolikusan is követi, amidőn nemcsak az áldozat fizikai elpusztítására de az anyaméhe és a férfi nem szervei ellen irányul. A kihallgatásra hozott férfi foglyok előtt meztelenre vetkőzött ÁVH-s bestiák, akik izgalomba hozták a börtönökben kiéhezett férfit, aztán üvegcsővel és kalapáccsal törik össze annak szerveit, a XX. század barbarizmusának abszolút mélypontját jelentik. Százakról tudunk, akiknek heréit

verték órákig gumibottal, s akik vagy belepusztultak ezekbe a kínzásokba, vagy örök életükre nyomorékok lettek.

Egészen riasztó, hogy a bosszúhadjárat lelki és faji motívuma között milyen megdöbbentő nagy szerepet játszik a szexuális. Munkaszolgálatosok vagy ÁVH-s tiszték, akik rendszeresen bejárnak a börtönökbe, hogy ott sorozatosan meggyalázzák a prominensebb női foglyokat, férfiak, köztük neves zsidó újságírók, csak azért mennek el a magyar mártírok kivégzésére, hogy ott szexuálisan kielégüljenek, sőt ilyen természetű élményeiket meg is írják, zsidó doktornok, akik az "ampulla apát" propagálják, hogy ezzel is rombolják a keresztény anyák erkölcsét, és titkos célként igyekezzenek pótolni az elpusztult zsidó gyermekeket.

A börtönökben, illetőleg egyedül a Gyűjtőfogházban négy-ötezer a letartóztatottak száma, s ezek az ÁVH tortúrái után is tulajdonképpen az 1867-ben emancipált országhódító kisebbség foglyai. A magyarság ellen irányuló fajgyilkos tendenciát mi sem árulja el jobban, minthogy a letartóztatottak a magyar értelmiség, parasztság, később a munkásság tagjai, s akik a börtönökben kínozzák, megalázzák őket eltekintve néhány kubikosból lett ÁVH-stól, mint a hírhedt Lehota ezredes a legritkább esetben magyarok. Viszont az orvosok, akik a börtönökben tulajdonképpen élet-halál urai, kivétel nélkül az országhódító nép tagjai közül kerülnek ki. Dr. Ferenc Sándor, a Hatikva 1955. március 28-i számában ÁVH-s orvosőrnagyi ruhában lefényképezve azzal dicsekszik, hogy ő "pozitív zsidó", tehát cionista volt, és mint ilyen 204 nyilas gyilkos kivégzésénél vett részt. "Mikor elhagytam Budapestet, még 51 halálra ítélt volt a siralomházban" mondja.

Midőn pedig oly sokat hallunk a humanizmusról, akkor ezek a "tudósok" vérpróbát vesznek minden politikai fogolytól, mert így akarják bizonyítani, hogy aki ellenük védekezni mert, az szifilisz, elmebajos volt. Friedmann Ferenc, a kommunista állam főügyészenek orvos öccse, György, már meg is írta világrengető tudományos művét a magyar középosztályról, midőn aztán még Rákosiék is letartóztatják gyógyszerlopás miatt. Akiket a börtönökben agyonverték, arról dr. Halász és dr. Benedek főorvosok kiállították a halotti levelet, hogy az áldozat influenzában, vagy tüdőrákban halt meg. Matolcsy Mátyást, a kiváló magyar szociálreformert, dr. Benedek (Blau) Imre ÁVHs százados főorvos ölt meg akként, hogy midőn 1953-ban a börtönben megrohanta az angina pectoris, halálos ágyánál a zsidóktól ellopott aranyok felől érdeklődött, majd sóoldat injekcióval átszállította a másvilágra. "Itt említem meg, hogy Benedek a magánzárkában levő betegekhez injekciós tűvel és sóoldattal ment be. Ezek a szerencsétlenek szintén megkapták a Benedek injekciót, s két óra múlva már szállították is őket a hullakamrába." [209] Hóman Bálinttal, a legnagyobb magyar történelemtudóssal a váci fegyház lépcsőit súroltatták, a 130 kilóról 70 kilóra soványodott Hómant be kellett szállítani a fogház kórházába, Halász (?) főorvos, humanista módon kérdezte tőle: "Még mindig nem dőglött meg Hóman?" [210]

De ugyanilyen aeskulapi esküt megtagadva álltak Mindszenty hercegprímás kínzókamrájában Balassa-Blaustein és Weil Emil doktorok. Ugyanígy lövetett a váci fogházból szabaduló keresztény rabokra, midőn azokat a parasztság felszabadította a munkaszolgálatos főorvos.

Teljesen téves és ördögien megtévesztő mindezeket a kegyetlenségeket a kommunizmus, vagy a szovjet orosz rendszer barbarizmusával magyarázni. Ezen belül létezik az a bizonyos mag, amelynek semmi, de semmi köze nincs Marx kommunista kiáltványához, de még Lenin elméleteihez sem. Ez a mag, a központi, életet adó csíra a Tan: a Talmud, a Sulhán Áruk, és az ennek szellemében nevelt nép. Csak ennek segítségével tud a bolsevizmus olyan terrorista és elnyomó, és olyan kegyetlen lenni, mint amilyen.

A börtönökben 1100 kalória értékű moslékot adnak a foglyoknak, emlékeztül arra, hogy állítólag ilyen kalóriamennyiségen tartották Hitlerék a "foglyokat". A humanista fogházigazgató azt mondja a raboknak: "Önök azért vannak itt, hogy három éven belül megdögöljenek, és a Vácra kiküldött orvosi bizottság megállapítja, hogy a foglyok testsúlya átlagban 48,3 kilogramm. [211] A "szigorított fogságra ítélt foglyoknak hatórás kurtavasat kellett elszenvedniük mindennap három hónapig szalmazsák nélkül, a földön fekvve, 450 kalóriás koszton. A hatórás kurtavas irtózatossá kínjai közepette arra kényszerítik a keresztény foglyokat, papokat, hogy egyházi énekeket énekeljenek. Amikor pedig elfogynak a "háborús bűnös fasiszták", ugyanezzel a szadizmussal rohanják meg a keresztény egyházak papjait. S itt a zsidókat védő 1944-es a magyar katolicizmussal és protestantizmussal szemben még világosabban és még érthetőbben érvényesül az ősi mózesi és talmudi törvény: "romboljátok le oltárait, szent fáikat égessétek el tűzben". Itt már egy bizonyos nemzeti kisebbség állami törvényei érvényesülnek nemcsak a magyar néppel, hanem immár Krisztus egyházával szemben. A proletár ortodoxia országhódítása útjából a magyarság utolsó bástyáját, a magyar lapis refugii-kat kell lerombolni.

Mindszenty József hercegprímást, aki ezer és ezer zsidó életét mentette meg, 83 óráig kínozzák, a börtönfal mellé állítják, ütik-verik, "Aktendron"-nal kábítják, mert mint a Sárga könyv mondja "antiszemita" volt. Kínzói közül egy sem tartozott valamely keresztény vallásfelekezethez. Kis Szalézt, a szentéletű pátert állítólagos összeesküvés vádjával forró tűzhelyre ültetik, s miután elégett egész alteste, agyonverik. Baranyay Jusztin, a magyar hittudomány egyik lángelméje, a rettentő kínzások következtében a börtönben megőrül és meghal.

Mindezekre a cselekményekre sem Marxnál, sem Leninnél nem találhattak eligazító utasításokat az ÁVH terroristái. Kizárólag a Talmud és Sulhán Áruk ősi beidegzettségei képesek embereket ilyen borzalmas cselekményekre készíteni. A zsidó proletár ortodoxia uralma alatt már nem a klerikalizmus, a "csuhások" ellen, hanem ősi módszerek szerint magára az egész kereszténységre tör, és minden gój népre vörös álarcban és vörös hóhérpalástban a Tan. S ezen nem lehet csodálkozni. A rabbinikus irodalomban Jézus sok neve közül elég ennyit felemlíteni: "trágya,

ganéj, szemét, fajtalanság szülötte, utálatos csemete, tisztátlan és döglött, megdöglött kutya." [212]

Ezek megszégyenítését, pusztulását kell óhajtania. Szabad keresztények Istenéből mint bálványistenből gúnyt űzni, a keresztény vallást, templomokat, ünnepeket stb. megvetésből gyalázó és gúnynevekkel illetni. "A keresztény papok ornátusa, a keresztények vallási könyvei bálványtiszteleti célra szolgáló tárgyak, tehát azok, akik azokat használják bálványimádók." [213] A bálványimádókat pedig el kell pusztítani fizikailag is.

Vajon Marxtól, Lenintől vagy a Sulhán Aruktól tanulták a magyarországi egyfajú és lelkű ÁVH-s terroristák mindazt, amit a szemtanú leír a váci börtönben lezajlott "kommunista nagypéntekről", amelyen a kirendelt terroristák előbb ledöntötték a börtönkáporna keresztjeit, majd megtartották az utolsó misét, amelyet egy életfogytiglani börtönre ítélt rablógyilkos cigány "celebrált", sűrűn átkozva Krisztust. Végül szétszaggatják az oltárterítőket, a szent ostyát bedobták a szemétkosárba, pontosan eleget téve a középkori ostyagyalázók talmudi parancsainak. [214]

Pontosan ezt az ősi motívumot lehet felismerni abban is, hogy amikor a szerzetesrendeket feloszlatják Rákosi-Roth Mátyásék, a szerzetesekre és apácákra ócska, rongyos ruhákat húznak, a papi talárokat, miseruhákat pedig a szemétkosárba hordják, miután mint írva van ezek "bálványtiszteleti tárgyak". Ugyancsak az ősrégi fanatikus egyik megnyilatkozása, hogy Kárpáti-Krausz birkózóbajnok, később ÁVH-s őrnagy, aki részt vesz Mindszenty bíboros megkínzásában is, 1945-ben a debreceni rendőrségi fogdában keresztre feszít egy csendőrt. Ez a művelet nem újdonság, sem a hasonló származású kommunista elemek által kirobbantott spanyolországi polgárháborúban, ahol az apácákat és szerzeteseket feszítik keresztre, sőt már a középkori Spanyolországban és más országokban sem, ahol ugyan még nincs kezükben az akkori hatalom, de bünt titokban el lehet követni.

Huber Lipót: a "Zsidóság és kereszténység" c. nagy teológiai munkájában gondosan kiszzelektálja azokat az eseteket, amelyekben csak a legkisebb kétség merülhet fel. "Ezek azonban tények!" megállapítással a következő fanatizmusból elkövetett bűntényeket sorolja fel. Az angliai Norvichban 1144. március 25én keresztre feszítették Wensan és Elosim 12 éves fiát, a franciaországi Bloisban 1171-ben és 1179-ben egy-egy keresztény fiút, 1250-ben Saragossában a hétéves Diminguitó de Vált, Prágában 1305 nagypéntekén egy keresztény gyermeket, 1468 nagypéntekén Pacho Salamon rabbi kezdeményezésére egy keresztény leánykát, 1490-ben pedig tizenegy maranó (áttért zsidó) ismét egy keresztény leánykát "A zsidók középkori bűncselekményei nem koholt dolgok, nem ráfogások, nem rágalmak. A gyilkosságok sem az ok, hanem megcáfolhatatlan tények." [215]

Egyedül az ÁVH hóhérja, Bogár József 3500 embert akasztott fel írja a Nation Europa 1962 szeptemberi számában Fiala Ferenc.

"A zsidóság sajátságai és tulajdonságai öröklöttek. Diszpozíciók, sokezer-éves gyakorlati fejlődés eredménye. Négyezer-éves beidegzettség nem maradhat nyomtalanul a faj idegrendszerében" írja Fejér Lajos, a kiváló zsidó szerző, idézett könyvének 125. oldalán.

Hogy mennyire nem csupán kommunista bosszúhadjárat az, ami a magyarság ellen megindult, mi sem bizonyítja jobban, hogy ezt hatalmas mértékben segítik a nyugati demokráciába beépült különféle hasonló származású elemek. Himler Márton, az amerikai OSS-be szerződött egykori mátraverebélyi zsidó tanító, aki ezredesi rangban végzi a leggyalázatosabb hóhérmunkát, hasonló fejjavadászokat szerződte szolgálatába. Grandville-Grosz "amerikai", Izrael Márton és a Himler-csoport vezető tagjai örökre és feledhetetlenül beírják nevüket a magyar zsidó viszonylat történetének szégyenlapjaira. Himler Márton Péter-Eisenberger Gáborral történt megegyezése alapján valósággal az amerikaiak, angolok szeme láttára lopja át a GPU börtöneibe a nemzeti magyar vezetőréteg legjobbjait. A kihallgatásoknál és a fejjavadászat egész folyamán nem bolsevista, még csak nem is demokratikus, legkevésbé magyar népi szempontok uralkodnak. Nem az a kérdés, hogy ki nyilas, ki baloldali vagy középutas, hanem mit tett a zsidóság ellen.

Egyetlen szempont körül forog az egész úgynevezett háborús bűnösség kérdése. S ennek következtében magyarok százai kerülnek börtönökbe, akasztófára, kivégző oszlopok elé. Olyan magyarok, akiknek foglalkozása, hivatali beosztása kizárta, hogy valamely háborús bűnt követhessenek el. S Nyugaton ugyanaz az idegen szadista bosszú, gyűlölet fojtogatja őket, mint Keleten és Magyarországon, mert a kivitelezők ugyanazok. Magyar újságírók, színészek, művészek indulnak el a kálváriás úton, börtönök és akasztófák felé, mert tehetségükkel félreszorítottak egy tehetségtelenebb országhódítót.

A cél világos és félre nem ismerhető. A nemzetet jó vagy rossz vezető rétegétől kell megfosztani, ha másként nem, a biológiai megsemmisítés által.

Az így megsemmisített magyar politikusok, tudósok, írók, újságírók nevét fel sem tudjuk sorolni. Azonban az egész akció jellege sokkal inkább apróbb jelenségekből ismerhető fel, népbírói ítéletekből, amelyek népellenes bűnösnek minősítenek, és egy évre ítélnék egy házmesternőt, mert állítólag nevetett, amikor a zsidókat deportálták. Népellenes bűnös több újságíró, akik 1938-1939-es tudósításaikban megjegyezték, hogy a csalás, sikkasztás miatt elítélt vádlott zsidó. Népellenes Luzsénszky Alfonz, a békés tudós, mert magyarra fordította a Talmudot. Népellenes a paraszt származású Dövényi Nagy Lajos, mert befejezetlen regényt írt Kaganovicsok cím alatt. Ugyancsak népellenes Dolányi Kovács Alajos, a nagy magyar tudós, mert statisztikai adatokat sorolt fel a zsidóság térfoglalásáról. Népellenes Dohnányi Ernő, mert. 1944-ben olyan fényképen volt látható, amelyen rajta volt Szálasi Ferenc is. Az újságírókra, akik valaha is szót emeltek az országhódítók uralma ellen, ráfognak, hogy cikkeikkel meghosszabbították a háborút, és ezért halálra, vagy kényszermunkára ítélték. A keresztény kereskedők

egyesületének a Baross Szövetségnek tagjai kollektíve népellenesek, mert konkurenciát csináltak az országhódítók kereskedelmének. Ugyanezért dobják ki az ÁVH negyedik emeletéről Wünsch Frigyes, a Hangya vezérigazgatóját, akit még a népbíróság sem tudna semmiféle jogcímen elítélni.

A kommunista rendszerben is az ország fölé kerekedett idegen proletár arisztokráciának keze nyoma mutatkozik meg az 1951-es deportálásokban is, midőn kitelepítik a volt "Horthy-középosztály" tagjait, azokat tehát, akiket nem lehetett kiirtani a börtönökben, akasztófákon és a titkos mézszárlásokon. Kifelé ez valami proletár elégtétel adásnak látszik, a Potemkin szocializmus igazságtételének azokkal szemben, akik talán nem mindig teljesítették nemzeti és szociális hivatásukat a magyar szegénységgel szemben. Azonban amikor az 1945 előtti arisztokrácia, középosztály, honvéd tisztikar maradék részét szétszórják a hortobágyi szikesekre, a vidéki szénapajtákba, beledobják a nyomor legmélyebb mélységébe, a magyar paraszti néplélek megérzi, hogy itt nem "szociális igazságtételről" van szó, hanem az idegen nemzeti kisebbség új országfoglalásáról, amely már nemcsak a szegénység hanem minden magyar ellen irányul. És amikor gróf Bánfy József földművelésügyi miniszter deportáltként formálisan kenyeret koldul az egyik nyírségi falu utcáján, a magyar paraszt, a legszegényebb is megosztja vele maradék kenyerét. Megosztja "a fasiszta" deportáltakkal, talán régebbi földesuraival. A csepeli "vörös" munkás, gyakran a kommunista is, bujtatja a magyar katonatisztet, a képviselőt, hamis papírt, állást szerez neki. Feledi a múlt sérelmeit, mert megérzi, hogy most sokkal többről, sokkal nagyobb dolgokról van szó.

A magyar nép minden felismerése igazolja, hogy egyetlen magyarság van csupán, és az oroszok kívül egyetlen elnyomó Rákosi-Roth Mátyás népe!

S ha a magyar "fasiszták", "klerikálisok", "csuhások", Jobboldali szociáldemokraták" sorsa és barbár megkínzása nem igazolná tételünket, amely szerint a magyarországi bolsevizmus 90 százalékban az idegen kisebbség diktatúrája, igazolja ezt a nemzsidó magyar kommunisták sorsa. Az "antiszemita" Rajk László, a véreskező kommunista belügyminiszter, egyik Rákosi és Gerő ellen irányuló "antiszemita" kijelentés miatt végzi életét akasztófán. Kádár Jánost, aki "antiszemita" gyanús, Farkas Wolf Izrael és Farkas Wolf Wladimir szovjet NKWD ezredes kínoztatja félholtra, tépeti le a körmeit, és fosztja meg állítólag férfiasságától is. Nagy Imre kezdetben kétes szerepe után, magyar kommunizmust akar csinálni, amelyet az első pillanatban "antiszemita fasiszta" felkelésnek bélyegez a New Yorki cionista nagygyűlés, szintén akasztófán végzi az életét, talán ugyanott, ahol Szálasi Ferenc.

Azonban, hogy uralmukat megvalósíthassák, nemcsak a magyar államot kell lerombolni, nemcsak a fasiszmust, hanem a magyar nép ezeréves intézményeit, magát a Regnum Marianumot is. A keresztény ország szimbólumába természetesen beleértjük Krisztus protestáns egyházait is, amelyek liberális múltjuk ellenére éppúgy áldozatul esnek az idegen ortodoxiának, mint a katolikusok.

A budapesti Regnum Marianum templom, amelyet 1938-ban építettek fel, jelképévé válik az országhódítók által leigázott keresztény Magyarországnak, Rákosiék 1950-ben, a vörös diktatúra virágkorában elrendelik a templom lebontását. A kommunista munkamódszerek következtében 25 magyar kényszermunkás hal meg a bontások során, mert sietni kell, hogy helyére, vagy közvetlen közelébe felállíthassák Kaganovics Róza férjének, Sztálin Józsefnek óriási szobrát.

Mi van alattad eltemetve óh Regnum Marianum, Szent István, Bocskay, Bethlenek, Kossuthok, Petőfik országa? A vérrel szentelt romok alatt ott fekszenek a cionista-kommunista bosszúhadjárat, az idegen állami törvény, a keresztény, de még a kommunista országlási renddel sem összeegyeztethető idegen intézmények áldozatai. Alig ötven évnek tíz magyar miniszterelnöke, 27 minisztere, megszámlálhatatlan katonája, hadvezére, hercegprímása, protestáns püspöke, középosztályának, szellemi gárdájának számos fia, leánya végzi életét az idegen intézmények akasztófaiban, börtöneiben, vagy a hontalanságban.

A zsidó vallás a régi zsidó állam törvénye az exilben is. Természetes, hogy ez a törvény kötelező volt minden zsidóra és az állam minden polgárára. Az ellentét és a veszély ott van, hogy ők a maguk törvényét alkalmazzák a befogadó állam fiaira, leányaira, templomaira és erkölcsére.

A véres romhalom alatt ott fekszik a szovjet által deportált 600 ezer polgári és katonai személy, akiket 1943-ban Varga-Weiszfeld Jenő, az első kommunista népbiztos, Sztálin első számú gazdasági főtanácsadója ajánlott fel a Pravdában "élő jóvátételként" a szovjet humanizmus számára. Ott fekszenek a délvidéki partizánok által legyilkolt magyar negyvenezer, akiket Titó helyettese, Mojse Pijade lövetett a szenttamási, zsablyai, csurogi, magyarkanizsai tömegsírokba. S persze nem utolsósorban a véres bünszámlán ott van az otthoni negyvenezer mártír is, akit a jehovai bosszú alapjaiban a befogadott népidéken kisebbség munkaszolgálatosai juttattak hóhérekre vagy a meszes gödörbe. És ott vannak a meg nem született magyarok, akiket a talmudista kommunista egészségügy-minisztérium vezetői irtanak ki a születési korlátozások propagandájával rendkívül egyszerű módon.

Kodolányi János, az otthon élő nagy magyar író írja 1961 decemberében: "1952-ben még 240 ezer újszülött pillantotta meg a napvilágot. A születések száma 1962-ben már 49 ezerre zuhant. Százezres magyar városokat hajítottak ki az asszonyok a szemétre. A születések indexe 23 ezrelékről 14 ezrelékre, a természetes szaporodás 4,9 ezrelékre süllyedt. A házasságon kívül élők száma az egész lakosságnak csaknem egyharmadára duzzadt. A teljesen meddő házasságok a lakosság 14 százalékára." Az egészségügyi minisztérium vezetői, a születéskorlátozók között csupa álmagyarizált zsidók nevei szerepelnek.

És a lerombolt templom kövei alatt ott vannak az 1945-ben külföldre menekült 500 ezer magyarnak és az 1956-ban ugyancsak menekülő 172 ezer magyarnak búcsúkönnyei is, akik tulajdonképpen ma sem tudják, hogy egyedül és kizárólag egy 1867-ben befogadott fajta üldözöttjei, áldozatai, legyenek fasiszták, antiszemita, filozemita katolikusok, marxista szociáldemokraták, szabadkőművesek, de sok esetben akár magyar kommunisták is. És ott van a gyár, amelyre felírták: "Tiéd a gyár, magadnak dolgozol", de ahol a proletár ortodoxia munkásigazgatói az urak, a munkahajcsárok, a kizsákmányolók. Ott van a másik nagy jelszó: "Legfőbb érték, az ember." És az ember, nem tud megszületni, mert a magyar anyák kénytelenek "százezres városokat a szemétre dobni".

Nem is száz év alatt idejutottál Mária és Kossuth országa, aki befogadta az idegent, s könnyelműen rábíztad a politikádat, gazdasági javaidat, szellemi értékeidet. Hiszen a Regnum Marianum templom helyén már ott áll a Sztálin szobor. A nagy Sztálin azonban csupán az idegen nemzeti kisebbség patrónusa magyar földön. A háta mögött ez uralkodik, ez ül a minisztériumokban, a terrorrendszer kulcspozícióiban, és őrzi a börtönöket, és uralja tovább a szellemi és gazdasági életet.

Sion Bölcsőinek Jegyzőkönyvei akár igazak, akár hamisítások megvalósultak a magyar gyakorlatban is: "Szükséges, hogy minden országban rajtunk kívül ne legyen más, csak proletártömeg, továbbá a rendőrséghez tartozó katonák." És akik a terror kulcspozícióit kezükben tartják, az ÁVH ezredesei, a kék parolis terrerezredékbe besorozott magyarok, cigányok, valóban a Jegyzőkönyvek kísérteties meglátásait testesítik meg. "Rajtunk kívül ne legyen más, csak proletár tömeg." És nincs is más. "Belőlünk mindent elborító terror fakad" jósolják a Jegyzőkönyvek. És valóban az fakad.

Ha valahol, úgy Magyarországon 1956-ig megvalósult a teljes ószövetségi világterror. A Regnum Marianum véres köveit már széjjelhordozták, de a szobor talapzatától a városligeti kioszkig vezető titkos, földalatti folyosó gondoskodik róla, hogy nagy felvonulások, fényes kommunista ünnepségek során bekövetkező kisebb-nagyobb lázadások esetén az ország idegen urai mindenkor menekülhessenek a feltámadt népharag elől. A miskolci ÁVH-t, ahol különösen túlzott mértékben vannak képviselve az országhódító faj tagjai, szintén titkos alagút köti össze Lillafüreddel. Negyvenezer főnyi ÁVH-s praetorianus sereg mellett a magyar NKWD 400 ezer besúgója, spiclije, fizetett ügynöke és denúciánsa fordul a magyar nép ellen. Az 1956-os szabadságharc idején kiostromolt vidéki ÁVH-s központok, a Pártház menekülői, a népharag által agyonsújtottak szinte egytől egyig joggal mondhatják el a Jegyzőkönyvnek szavaival: "A gójok olyanok, mint a juhnyáj, és mi vagyunk a farkasok."

Azok, akiket nyomorult koldusként fogadott be a magyarság, most a magyar munkás és értelmiségi káderlapjait szortírozzák, és jaj annak az akár kommunista

magyarnak is akiről feljegyzik, hogy zsidó főnökével vagy kolléganőjével nem volt elég barátságos, vagy éppen görbe szemmel nézett rá. A népi demokrácia, vagy ha tetszik a "szovjet szocializmus" itt végleg elárulja, hogy nem más, mint a kisebbségi világuralom keleti fedőszerve. Jegyzőkönyvek: Mi szemmel tartjuk mindazokat, akik útunkon akadályt képeznek.

Sion Bölcsőinek 1895-ös nagy látomása a bolsevizmusról, mint a zsidó világuralom legmagasabb formájáról íme megvalósult Magyarországon. Földalatti alagutak állanak rendelkezésére az országhódítóknak, ha éppen menekülni kényszerülnének. Négyszázezer spicli ellenőrzi a gyárakban, hivatalokban, hogy mit beszél magyar a magyarral. A budapesti ÁVH-n és annak vidéki kirendeltségein lefényképeznek minden külföldről érkező levelet, lehallgatnak minden helyi telefonbeszélgetést. S Csepelen, ahol 1938-ban 35 ezer munkás dolgozott 500 munkavezető felügyeletével, 1952-ben 45 ezer munkás dolgozik ugyanott, de a felügyelők, ellenőrök, munkahajcsárok száma 30 ezer! [216]

"A megfélemlítés, a terror forrásai, mi vagyunk!" mondja a bázeli kongresszus tizedik ülésének jegyzőkönyve, amely egyébként pontos harci utasításokat tartalmaz a világszarnokság megvalósítására, a társadalmi osztályok fizikai kiirtására, amit Magyarországon csaknem tökéletesen meg is valósítottak.

1956. október 23., ha nem is volt "antiszemita" forradalom, Cion Bölcsőjei Jegyzőkönyveinek megvalósult perfekcióját tárta fel. Földalatti alagút a Sztálin szobortól a szemben levő kioszkig, földalatti alagút a miskolci ÁVH-tól a lillafüredi szovjet főhadiszállásig, negyvenezer kartoték a kiostromolt győri ÁVH-nál nyilvántartott külföldi levelekről, lehallgatott telefonbeszélgetésekről. S amikor a szabadságharcosok betörnek Rákosi-Roth Mátyás villájába, ott találják a krematórium kemencét, amelyben el lehetett tüntetni a magyar áldozatokat. A diktátor luxusvillájában találtak hullakamrákat is, amelyben mésszel, formalinnal leöntött holttestek voltak. A hullakamrák fölött ott van a mahagóni berakással díszített dolgozószoba, a titkos telefonvonalak és számok serege, az országot leigázó egész hatalom minden titka. Mintha csak Zichy Géza regényének rossz álmái váltak volna valóra. S amiként Kun-Kohn Bélának 200 millió aranykorona értékű magyar vagyonnal menekültek a Szovjetunió felé ugyanúgy 22 vagon magyar értéket rakat fel Gerő-Singer Ernő, hogy Moszkva felé induló, száműzött kollégájának legyen mit aprítania a tejbe.

Orwelli ország rettentő képe az, ami a befogadó nemzet szemei előtt feltárul, amidőn 1956. november 2-án a szabadságharcosok baggerokkal ásni kezdik a félben maradt földalatti vasút egyik részlegébe épített 3000 cellából álló börtönt, amelyben ismeretlen, eltüntetett rabok szenvedtek, akiket már nem lehetett kiszabadítani, mert jött a szovjet támadás. Magyarország számára csak egy tanulság maradt. A Jegyzőkönyvek nagy és megvalósult programja: "Szükséges, hogy minden országban ne legyen más, csak proletár tömeg..., s a rendőrséghez tartozó katonák."

A pártház kiostromlása megmutatta a magyar proletárnak, hogy kik voltak ezek a "rendőrségi katonák". Asztalos-Apfelbaum ÁVH-s ezredes, aki ÁVH-s közrendőri egyenruhában akarta megadni magát a csepeli kommunistákból, magyar proletárokból álló tömegnek, és akit 12 hasonló arcélű társával ízekre marcangolt a népharag. [217]

Amikor a nemzeti jobboldalt akasztófákra hurcolják, vitéz Endre László, Pest vármegye mártír alispánja, aki valóban tudományosan kutatta a kérdést, kivégzése előtti éjszakán, 1946. március 21-én megírja a szeretteinek szóló búcsúlevelet:

"... Cion Bölcsőinek Jegyzőkönyvei valóban igazak, ...az ő kezükben van a világalom megvalósulása és elpusztít mindent, ami az új világállam felépítésében nekik akadályt jelent. Ami tehát most folyik, az nem igazságszolgáltatás, hanem prevenció és megtorlás egyben. Elpusztítása nemcsak azoknak, akik valamit csináltak, hanem azoknak, akik valamit csinálhatnának, vagy csinálhattak volna.

A nyugati hatalmak... tovább haladnak a mélypont felé. De egyszer csak túljutnak rajta. S ha most nem is, de évek, vagy rövid évtizedek múlva, ha bekövetkezik a fordulat, újra azok ellen fordul majd a milliók dühe, akik a mostani vérengzést csinálják."

Vitéz Endre László a halál küszöbén mit sem tévedett. Talán csak egy árnyalati különbséget látott sötétben, midőn azt írta: "nem lesznek többé szabadságharcok, csak rabszolgalázadások." [218]

Jönnie kellett tehát az 1956-os magyar szabadságharcnak, amely jött is a történelem logikája szerint feltartóztatlanul. "Az 1956-os magyar szabadságharc volt az első pártpolitika-mentes forradalma a világnak." [219]

Ez száz százalékig igaz. Azonban a szabadságharc semmit sem veszít dicsőségéből, ha bevalljuk róla: rabszolgalázadás volt. Szervezettségének hiánya és szervezhetetlenségének okából nem is lehetett más. Nem voltak vezetői, szervezői, Görgey méretű nagy katonai és Kossuth nagyságú Istentől rendelt vezérei. A rabszolgák lázadtak fel az idegen institúció, a bolsevizmus, rejtett kisebbségi uralom ellen, ha ezt nem is mondták ki, de cselekedték az ÁVH a kommunizmusba burkolt országhódító uralom fellegvárai ellen. Azonban ez a rabszolanemzet kelt fel 1956. október 23-án. Nemzet, amelynek nem voltak már arisztokratái, proletár vezéregyéniségei, magyar szellemi nagyjai, mert tudatosan kiirtotta őket az idegen uralom, idegen törvény. A rabszolga magyar kelt fel, előkészületlenül, vezérek, okos tanácsadók, hadvezérek és politikusok nélkül. A csepeli munkásrabszolgák, a kolhozok és egyetemi klinikák rabszolgái lázadtak fel, hogy dicsőséges forradalmukkal és szabadságharcukkal megrázzák a világ lelkiismeretét.

És a magyar rabszolgák előtt járó kísértetseregben ismét csak láthatatlanul most már ott ment Solymosi Eszter árnyéka mellett gróf Tisza István, gróf Teleki Pál, Szálasi, Bárdossy, Imrédy, Sztójai, a megkínzott primás és a kommunista Rajk

László véres árnyéka. A magyar sors rabszolgalázadásában összetalálkoztak osztályok, pártok, felekezetek, és a 14 éves "srácok" sírjai felett beteljesedett:

Minden kiontott magyar vér, minden magyar vér,
ami folyt, párolgott és virult belőle
idegen trón, élősdű bolt,
minden kiontott ártatlan vér,
harctéren ontott hősi vér,
és munkában csorgott verejték,
és megrabolt bér és babér,
az én vérem is, az Anyámé
a régi libapásztoré, az Ő vére s legyalázott
szegény Solymosi Eszteré.

A magyarság világtörténelmi forradalmát eltaposta a szovjet tank, az amerikai árulás, Szeuznél a bolseviknek adagolt nyugati segítség. A véreső azonban elhozta a nagy tanulságot is.
A magyarság szabad és boldog, csak nélkülük lehet, s csak úgy, ha többé egyetlen egy sem él közülük magyar földön.

XI. fejezet A HATSZÁZEZRES LEGENDA

"A második világháború során a németek és a másfajta nácik hatmillió zsidót irtottak ki." Ez az, amit világlapokon és televíziókon, Eichmann pereken keresztül, óriási közvélemény-csináló erők akarnak belesulykolni az emberiség közgondolkodásába. Ugyanakkor az emigráns és budapesti sajtó csökönyösen állítja, hogy "hatszáz ezer magyar zsidó pusztult el." [220] Ezúttal minket csak a magyarországi zsidóságról cirkáló különféle adatok érdekelnek.
Rá kell mutatni arra, amit ma már a zsidók is nagyon jól tudnak, de ami csak a második világháború ismeretlen adatainak feltárása után kerül többé kevésbé nyilvánosságra. Ez pedig a világnézeti, vagy inkább szociális hasadás a zsidóságon belül. A művelt nyugati szellemi ember, vagy a nagykapitalista zsidó lelkileg, fájilag, vérségileg mindig is egynek érezte magát a keleti zsidóság proletár és kulturálatlan tömegével. Ő már angol, francia vagy magyar volt, és meghódította az európai, amerikai hatalom ormait. Ő már palotában lakott, vagy filmeket, bestsellereket írt, míg a nép keleti fele még mindig a Talmudot olvasta és nagy általánosságban nyomorban élt.

Azonban a nyugati zsidónak a hitlerizmus hatalomra jutásáig mindig szüksége volt a keleti kis zsidók mérhetetlen tömegére. Ebből mindenkor lehetett kiemelni ügyes kereskedőket, esetleg szellemi embereket. Szóval utánpótlást a világhódítás számára. Azonban és ezt nagyon érdemes megfigyelni a beérkezett nagy zsidók Magyarország kivételével mindenütt gondosan vigyáztak arra, hogy ez az örök utánpótlás, amelyből ki akarták nevelni a népek fölötti faji arisztokráciát, ne

érkezzék túlzottan nagy számban Nyugatra. E sorok írójának feledhetetlen élménye ellislandi tartózkodása napjaiból, hogy 1949-50-ben az Immigration és Naturalization Service mellé rendelt zsidó jótékonyági szervezet hithű vezetői könyörtelenül Ellis Islandra hozták a Lengyelországból érkező kaftános és pajeszos, nagyszakállú rabbinövendékeket, és hasonló külsejű bevándorlókat. Megrasoloztatták, elegáns sötétkék amerikai zakóba öltöztették őket, és megmagyarázták neki, hogy a civilizált Amerikában csak így szabad partra szállni, mert az előbbi külső "antiszemitizmust terjeszt".

Ez csupán apró epizód. Azonban amikor már az SA csizmái dübörögtek Berlin, München aszfaltján, egész nagy vonalakban is ez volt a világzsidóság nyugati részének felfogása. Értelmes ember számára nem lehetett kétséges, mint Hitler mondani szerette so oder so, dűlőre fogja vinni az európai zsidó problémát. Ennek rendezésére semmi esetre sem a gázkamrákat akarta meggyújtani, hanem a zsidók kivándorlását elősegíteni. És itt ütközött bele a hatalmat, pénzt birtokló nyugati zsidóság legnagyobb ellenállásába. Már az eviani konferencián a nyugati zsidóság mereven elutasítja a keleti zsidóság kivándoroltatásának tervét, és ahhoz a bőségesen rendelkezésre álló pénzügyi lehetőségek megadását. Dr. Fejér Lajos, a nagy magyar zsidó tudós, kísérteties biztonsággal mutat rá a lényegre: "az asszimilatív tendenciájában megszűnni akaró nyugati zsidóság örök végzete a keleti zsidóság." [221]

Azonban a második világháború kezdete előtt és folyama alatt ez a lelki hasadás és népi szociális különbség végzetévé válik az össz-zsidóságnak. Nem kétséges, hogy a második világháború kitörése előtt Hitler a Német Birodalom és Ausztria területéről 400 ezer zsidót enged kivándorolni, nagyjából Amerikába. Az sem kétséges, hogy 1937-38-ban Eichmann Adolf a palesztinai cionista vezetőkkel tárgyal a keleteurópai zsidóság békés letelepítése céljából. A továbbá nem vitás, hogy ez a kivándorlási szándék és segítő akart mindenütt beleütközik az angolok, franciák, ausztrálieiak, főként pedig a világhódító amerikai zsidók érdekeibe. Ezek, akik Keletről jönnének és jöhetnének: "antiszemitizmust terjesztenek". Az angolok azzal mosakodnak, hogy a kivándorló zsidók nyilván német kémek. Valójában azonban Palesztínát féltik, noha a Balfour deklarációban megígérték az önálló zsidó otthon visszaállítását. Az ausztrálieiak szakszervezeti alapon állanak ellen egy esetleges kivándorlásnak, mondván, hogy a járatlan és nem szakképzett zsidó tömegek lenyomnák az ausztráliei munkabérekét.

1962-ben J. G. Burg zsidó szerző "Schuld und Schicksal" (Europas Juden zwischen Henkers und Heuchlern) leleplezi, hogy 1941 júniusában a bukovinai zsidókat az ukrán felkelők vagonírozták be a Szovjetunió felé, és csak a német csapatok mentették meg a maradékot. Amikor a németeket a román királyi csapatok váltották fel, akkor Transisziába deportálták a maradékot. Már sokkal előbb a német birodalmi kormány megállapodott a zsidó szervezetek egyikével-másikával, hogy minden zsidónak megadja a kivándorlási engedélyt. Egyedül 1934-ben 120 ezer németországi zsidó kapott engedélyt a kivándorlásra, és vagyonuk egy részét is

magukkal vihették. Az angolok azonban nem adtak több bevándorlási engedélyt. Még 1939-40-ben is egyenként 1000 kivándorlót számláló vonatok hagyták el Bécsét és Prágát. Az angolok azonban Palesztína partjai előtt a Galiciából és a romániai, török kikötőkből induló zsidó kivándorlókra tüzet nyitottak, s nem engedték őket partra szállni.

Azonban J. G. Burg könyve és a nürnbergi tárgyalás jegyzőkönyvei bizonyítanak egy ennél fontosabb tényről is. 1946. augusztus 31-én, a Nürnbergi per 216. főtárgyalási napján Hjalmar Schacht, midőn a tárgyalást vezető amerikai elnök felszólította az utolsó szó jogán történő védekezésre, az egész hatmilliós legenda közepébe bevágta a bombát:

"Jackson bíró az ő záróbeszédében olyan kifogást emelt ellenem, amely az egész tárgyalás során szóba sem került. Állítólag én azt terveztem volna, hogy idegen valutákban fizetett váltságdíjért szabadon engedem Németország zsidóit. Ez valótlan. Megdöbbenve az 1938 novemberi zsidó pogromtól, Hitler hozzájárulását megnyertem tervemhez, amely meg akarta könnyíteni a zsidók kivándorlását. A lefoglalt zsidó vagyonból másfélmilliárd birodalmi márkát akartam egy nemzetközi bizottság rendelkezésére állítani, és Németországnak kötelezettséget kellett volna vállalnia, hogy ezt az összeget húsz esztendő alatt idegen valutában kifizeti az említett nemzetközi bizottságnak. Tehát épp az ellenkezője igaz annak, amit Jackson bíró állít. Ezt a tervet 1938-ban Londonban megbeszéltem lord Berstedttel, lord Wintertonnal, Mr. Ruble amerikai kiküldöttel. Mindnyájan rokonszenvvel fogadták tervemet. Miután nem sokkal ezután Hitler eltávolított a Birodalmi Bank éléről, az ügy megbukott. Ha keresztül vittük volna, egyetlen német zsidó sem veszti életét..."

Hjalmar Schachtot a nürnbergi törvényszék felmentette és ezzel megerősítette azt, hogy a németek csupán kivándoroltatni akarták a zsidókat. De szentesítette azt is, hogy a nyugati zsidók nem akarták magukhoz fogadni testvéreiket, akik méghozzá egész vagyonuk értékét, idegen valutában magukkal vihették volna. Hans Herlin szintén zsidó "Kein gelobtes Land" című műve még több adatot szolgáltat az európai kis zsidó tragédiájáról. Ebben a szerző megírja a St. Louis nevű, horogkeresztes zászlóval ékesített náci hajó sorsát, amelynek zsidó utasait nem bocsátották partra se Kubában, se Amerikában, sem egy amerikai milliomos által felajánlott Karib tengeri szigetecskére. Megakadályozzák a Flandre és Orduna hajók zsidó kivándorlóinak partraszállását is. Amikor pedig a tengeren bolyongó zsidó menekülők bebocsátását megakadályozza az amerikai nagyzsidóság ("ezek antiszemitizmust terjesztenek") a zsidóktól körülvevett Rooseveltnél elnök egyszerűen az Immigration and Naturalization Service, a legrosszabb amerikai hatóság, kezébe adja az egész kivándorlási kérdést.

A Daily Mirror 1939. június 5-i számának karikatúrája közli a Szabadságszobor képét, amelynek aljára az van írva: "Engedjétek hozzám a megkergetetteket, a hazátlanokat és az üldözötteket!" A Szabadságszobor

karikatúrája azonban a farizeizmus jelképeként hatalmas táblát tart a kezében "Keep out!" (Maradjatok kívül!).

A zsidó tragédiának sok-sok borzalmas jelenete van, amelyeket nem lehet megítélni az amerikai televíziók és hitlerizmus elleni üvöltözések alapján. C. J. Burg, tehát zsidó szerző írja, hogy 1946-ban a nürnbergi ítélet után megjelent Breslauban Izrael állam első igazságügy-minisztere, aki ott az összegyűlt zsidóság előtt kijelentette: "A zsidó tragédiának első számú főbűnösei voltak a gazdag amerikai zsidók, akiket hidegen hagyott a fenyegetett zsidó testvérek sorsa, akik így nagyon keveset segítettek, másodsorban bűnösök az. angol kormányok, beleértve a szocialista munkáspártot is, amelyek megakadályozták a palesztinai bevándorlást,"

Hozzátehetnénk, hogy hetvenedik vagy százhetvenedik sorban bűnösök a magyarok, akik világerők malomkövei közé kerülve akkor se segíthettek volna a zsidóságon, ha ezt részükről megérdemelte volna.

"Nürnbergben elítélték a hóhérokat" írja a zsidó J. G. Burg. De mi történt a csalókkal, a kétszínűekkel, akik a hóhérok számára felhajtói szolgálatot végeztek, hosszú időn át valósággal provokálták, hogy a tömeggyilkosság megtörténhessenek? Ezek a megszabadultak még csak a szemüket sem sütötték le, amikor halálra ítélték olyan náci vezéreket, mint Göring vagy Ribbentrop, akik kezdettől fogva hajlandók voltak a zsidókat elbocsátani a káoszból. Olyan készség volt ez, amely csupán a szövetségesek és cionisták ellenállásán bukott meg.

Ma már az is vitathatatlan, hogy 1941-ben, a szovjet-oroszok ellen megindított német preventív háború kezdetén feltehetőleg német nacionalista körök (egyes hírek szerint maga Eichmann) vagy ellenállók figyelmeztették a nyugati hatalmakat, különösképpen azonban a londoni exil lengyel kormányt is, hogy a zsidó partizánkodás esetén kénytelenek lesznek erélyes eszközökhöz folyamodni. Mivel felelt erre az angol alsóház? "Egy perces felállással adózott a keleti zsidó mártírok emlékének, és tovább uszította partizánságra a kis zsidókat."

A keletmagyarországi és nyugatoroszországi zsidó "ellenálló" csoportok, titkos földalatti csatornákon át szüntelen kérték a nyugati hatalmakat, hogy legalább a koncentrációs táborok felé vezető vasúti vonalak szétbombázása segítségével próbálják megakadályozni a deportációt. Nem történt semmi. Egyedül Budapestet bombázták, s a kétes hatású zsidómentésnek legalább negyvenezer halottja volt. A keleti zsidóság könyörgött nagyobb nyugati testvéreinek, hogy minden eszközzel hassanak a németekre a deportáció megakadályozása céljából. Lengyelországból, Litvániából megdöbbentő jelentések érkeztek a londoni lengyel exil-kormányhoz a zsidókat fenyegető német intézkedésekről. Segélykiáltások hangzottak Keletről. Az egyperces angol alsóházi felálláson kívül csupán annyi történt, a lengyel exilkormány londoni zsidó minisztere, Zijgelbom öngyilkos lett és felakasztotta magát a nyugati zsidó közöny láttán. Az Auschwitzba, Treblinkára

vezető vasutakat nem bombázta sem az angol, sem pedig az amerikai légierő. Legkevesbé az orosz.

A második világháború utáni zsidó és angol dokumentumok azonban két tényt mindenesetre bizonyítanak. Egyik, hogy a nyugati, asszimiláns kultúrzsizidóság félt a keleti zsidó tömegektől, ezeket nem igyekezett kimenteni Európa veszélyeztetett területeiről. A másik: hogy semmi esetre sem pusztulhatott el annyi zsidó sem Európában, sem Magyarországon, amennyiről a filojudaista ponyvastatisztikusok hátborzongató kimutatásokat készítenek.

Eichmann Adolf argentínai elrablása idején az ausztráliai "Sorsunk" című kitűnő magyar emigráns lap meg nem nevezett, de ismert, tudós cikkírója a legpontosabb dokumentációval állította össze a világ és magyarországi zsidókérdés teljesen ismeretlen adatait. Három ismert zsidó írónak a sydneyi Daily Telegraphban közölt dokumentációja alapján mutatta ki, hogy Ephraim Katz, Zvi Aldbouby és Quentin Reynolds adatai alapján, hogy Eichmann mellé a vádlottak padjára lehetett volna ültetni, Churchillt, Rooseveltet, Baruchot, Chain Weizmant és mindazokat, akik a zsidók megmentése érdekében semmit sem tettek.

1940-ben Hitlerék hozzájárulásával több zsidókkal megrakott hajó hagyta el az európai kikötőket. A "Patria" nevű francia gőzöst Haifánál brit rombolók ágyúval lötték, zátonyra futtatták, és végül a hajó 3000 zsidó utasa közül 2875 pusztult el. 1941 és 1943 között húsz kivándorló hajó indult el román és bolgár kikötőkből Palesztina felé. Hatot közülük a brit flotta süllyesztett el, és az utasok legnagyobb része életét vesztette. Mély homály fedi a zsidó dr. Asoloff esetét, aki 1934-ben személyesen tárgyalt Hitlerrel 250 ezer németországi zsidó Jordán völgyébe telepítéséről. Visszatérése után, Palesztinában a jaffai strandon agyonlőtték. A lövéseket angol katonai gépkocsiból adták le. Legfontosabb azonban a sokféle forrás által megvilágított "Joel Brand története". Brand Józsefet, akit a németek megszállás előtt és alatt magához hivatott Eichmann Adolf és felajánlotta neki, hogy 10 ezer teherautó ellenében egymillió zsidót hajlandó Törökországon át kiszolgáltatni a nyugati szövetséges hatalmaknak. Brand József óriási nehézségek után Isztambulon keresztül eljutott Kairóig, sőt Lord Moyne brit gyarmatügyi miniszterig, aki az ajánlat hallatára hideg cinizmussal kijelentette:

Mit csináljak én ezzel az egymillió zsidóval? Miután sem a brit birodalom, sem a nyugati világzsizidóság nem akart semmit sem csinálni, "ezzel az egymillió zsidóval", Eichman és Brand József ajánlatát visszautasították, mégpedig úgy, hogy az angol titkosszolgálat célirányos indiszkréciával nyilvánosságra hozta a titkos német ajánlatot.

Nem sokkal később Lord Moynet cionista terroristák agyonlőtték. A tetteseket a britek felakasztották.

Csodálatos, hogy éppen nem csodálatos véletlenség folytán Izraelben zsidók gyilkolták meg Kasztner Rezsőt is, akinek az SS félrevezetésével sikerült több ezer magyarországi zsidót külföldre juttatni a második világháború során.

Az össz-zsidóság, de különösen a keleti zsidóság sorsára végzetes volt az a történelmileg kimutatható hasadás, amely a nemzeti és vallási síkon mindenkor vasfegyelemmel összetartó népet szembeállította egymással szociális vonalon. A nagyzsídó, a nyugati milliomos nagykapitalista világhódító akart maradni a nyugati fegyverek árnyékában, és ezzel halálos veszélynek, népi megsemmisülésnek dobta oda a keleti kis zsidót, midőn kihasználva annak fanatizmusát, partizánként akarta bevetni 100120 német hadosztály ellen a keleti front háta mögött és Magyarországon is.

Chaim Weizman a 25. genfi cionista konferencián megüzente a hadat Németországnak, és ezzel Hitlernek megadta a jogcímet arra, hogy az európai zsidóságot hadviselő félnek tekintse, s ehhez képest járjon el ellene.

Mint a már hivatkozott forrás írja: "A helyzetet teljesen reménytelenné tette, hogy 1939 szeptember első hetében a palesztinai brit mandátum rabbijai "szent háborút hirdettek" a Harmadik Birodalom ellen, s kötelezővé tették minden zsidó, férfi, asszony és gyermek számára, hogy a németek ellen harcoljon. Ebbe a nemzeti és vallási parancsba beleértendő volt a tengelyhatalmak oldalán harcoló országok zsidó polgárai is, így a magyarországi zsidóság 90 százaléka is.

Bármi történt, vagy történt volna is, annyit teljes felelősséggel megállapíthatunk, hogy a hitleri birodalom olyan zsidók ellen, akik ténylegesen engedelmeskedtek e parancsnak (Litvániában, az oroszországi partizán harcokban, Újvidéken, Odesszában stb. a genfi egyezményben biztosított hadijog alapján járt el. Ugyanígy le kell szögezni azt is hogy a második világháború zsidó áldozatainak létszáma körüli óriási világcsalás, propaganda hadjárat folyik. Amíg a Nemzetközi Vöröskereszt 1952ben összesen 300 ezerben állapította meg a világzsidóság háborús cselekmények, deportációk, légibombázások stb. következtében előállt veszteségeit, addig a magyarországi zsidóság propagandája változatlanul ragaszkodik ahhoz, hogy egyedül a "magyarországi zsidóüldözéseknek 600 ezer áldozata van".

A veszteségek körül azonban egy olyan statisztika bűvészműtávként, hazudozás, okos csalás és nagyvonalú propaganda kérdőbálás jött létre, hogy ember legyen, aki ebben a zürzavarban eligazodik. Nem marad más hátra, mint el kell fogadni Lévai Jenő standard munkájának, Dolányi Kovács Alajos számításaira is támaszkodó adatait. Ő említi, hogy az 1941. január 31-én megtartott magyar népszámlálás során, amely már az ország négyszer megnagyobbodott területére vonatkozott, 725 007 volt az izraelita lakosok száma. Lévai Jenő különféle statisztikai trükkökkel állítja is, hogy a megnagyobbodott ország területén halállal meghaltakkal együtt a "felszabadulásig 622 ezer zsidó fajú" a zsidóság összvesztesége.

Churchill szerint kétféle hazugság van: "a szemtelen hazugság, és a statisztika".

Hol van itt a statisztikai gengszterség? Ott elsősorban, ahol Lévai Jenő és az összes propagandastatisztikusok okvetlenül "elgázósítottak" számítanak minden deportáltat és halottnak minden munkaszolgálatost, akit a honvédelmi törvény

alapján bevonultattak. A második világra szóló csalás, hogy a statisztikai adatok szerint csak azok a zsidók szerepelnek a megmenekültek és átvészeltők között, akik 1946-ig a deportációból visszatértek. De mi történt azokkal, akik nem Magyarországra tértek vissza, hanem átvészelve a "gázkamrákat", a német DP táborokból szétugrottak a világ minden tájára? Lehet-e 622 ezer "elpusztult" zsidó közé számítani azokat, akik ma Izraelben, Ausztráliában, Kanadában, az Egyesült Államokban és a világ minden más tájain élnek? Lehet-e az elpusztultak közé sorolni azokat, akik 1965-ben Budapesten és a magyar vidéken a kommunista rendszer komisszárjai, haszonélvezői, munkásigazgatói és terroristái? Lehet-e statisztikai adatként besorolni az "elgázosítottak" közé azokat, akikről maga Lévai Jenő írja: "A veszteség, amely a magyar zsidóságot érte, hiteles pontossággal meg nem állapítható, miután nem rendelkezik semmiféle hatóság sem pontos adatokkal arra nézve, hogy mennyi azoknak a "zsidófajú" egyéneknek a száma, akiket a Sztójay-Szálasi-féle rendelkezések érintettek, üldözésnek voltak kitéve, deportáltak és megsemmisítettek. Ugyancsak nincsenek hiteles adatok arra nézve sem, hogy ez idő szerint mennyi a ténylegesen életben levő a fasiszta törvények szerinti "zsidók" száma, hiszen ilyen összeírás ma lehetetlen lene. Leküzdhetetlen nehézséget jelent az ország megkisebbedése folytán a régi terület adatainak ellenőrzése is." [222]

Azonban joggal merül fel a kérdés, hogy ha a zsidó történetíró szerint sincsenek hiteles adatok, ha senki sem tudja mennyi az életben maradtak száma, és ha a kisantant országokhoz, vagy éppen a Szovjetunióhoz csatolt területek adatai egyáltalán nem ellenőrizhetők, akkor hogy lehet egyáltalán 600 ezer mártír zsidóról beszélni? Hátha ezeknek a száma jóval kevesebb?

Mert a nagy mítosszal, hogy a deportációban mindenki elpusztult, egyszer már le kell számolni magyar részről is, mint ahogy ezt megtették a francia ellenállók, Rassinier, nagy Neuhäusler müncheni püspök, és számos zsidó történetíró, publicista és koronatanú is.

Hova lett hatszázezer magyar kísértetzsidó?

1945. május 9-e után, a bolsevizmus elől német földre menekült magyarok látták ezeket a kísérteteket. Lerongyoltan és kiéhezetten jöttek a német munkatáborokból. Jöttek, de az USA Army által rendelkezésre bocsátott szerelvényekre nem a magyar vagy az amerikai, hanem a vörös zászlót tűzték ki a boldog hazaindulásnál. Jöttek, de sokkal inkább maradtak a különféle új táborokban, a német munkásoktól elkobzott Siedlungokban, a villákban, s olykor a palotákban, ahonnan a német lakosság legfeljebb a rajta levő ruhát vihette el, hátrahagyva minden berendezését és értékét. Jöttek, hogy bosszút álljanak, és jóvátételt követeljenek a német nagyvárosok utcáin felüssék a lebombázott Európa legnagyobb feketepiacát, amelyen repült a dollár, a "lefoglalt" német ékszer, műkincs, de a "náci" munkáscsalád bútora, lepedője is, éppúgy, mint az amerikai cigaretta vagy a konzerv. S jöttek persze, hogy ellepjék az UNRA-t, majd később

az IRO-t, amelyet a nácizmus minden üldözöttje számára alakítottak volna a nyugati szövetségesek de hol a lengyel, a litván, észt, cseh, román legfeljebb morzsákat kapott, míg a szövetségesek nyújtotta milliárdokat letarolta és feketepiacra dobta egy éhes sáskahad, amelynek tagjai túlnyomóan magyarországi származásúak voltak.

És jöttek, hogy ők üljenek fel az első kivándorló hajókra, és így valahol Izraelben, Argentínában, főként Amerikában és Ausztráliában "alámerüljenek", de ezzel egyidejűleg eltűnvn a statisztikusok elől, erősítsék, hogy ők is elpusztultak a 600 ezer magyar zsidó áldozat között. Indultak természetesen nemcsak a zsidó szervezetek assuranceaival, hanem azokkal is, amelyeket a NCWC, a Church World Service megfélemlített, vagy megvesztegetett hivatalnokai, olykor papjai adtak el nekik, olykor százas, sőt ezres berlini tételekben.

Mentek haza Magyarországra Nyugatról és Keletről, hogy ott vezetői legyenek az ÁVH-nak, a terrornak, és szadisztikus nézőközönsége a magyar mártírok kivégzésének. Mindenesetre az 1946-ban már "népi demokratikus" Magyar Statisztikai Hivatal adatai szerint a magyarországi zsidóság összvesztesége 120 ezer fő volt.

Nézzük tehát, hogy alakulhat a magyarországi zsidó veszteségek statisztikája a 600 ezres létszámmal szemben, és mi volt a valószínűsége egy ilyen nagyarányú pusztulásnak. Ha a magyarországi deportáltak "elgázosítását" tárgyalják az összes zsidó források csupán Auschwitzot emlegetik, mint olyan kiirtó tábort, ahol legjobban működtek a gázkamrák. Azonban Auschwitzban a lengyel és szovjetorosz kommunista bizottságokon kívül senki sem járt. Az ausztriai szovjet parancsnokság soha nem adott beutazási engedélyt az angol-amerikai szövetségesek vizsgáló bizottságának. Ez már egymagában is gyanússá teszi az auschwitz-i gázkamrák létezését. 1945-ben igazán nem kellett volna titkolni a "valóságot", ha az csakugyan valóság lett volna,

Auschwitzről tulajdonképpen csak két "dokumentum" létezik. A "hivatalos orosz jegyzőkönyv magyar vonatkozású adatai", amelyek szerint dr. Keppich Anna kolozsvári orvosnő, Klein Judith, König Jakab mérnök vallomásain alapulnak. Ezek szerint "a németek, naponta átlagban 1012 ezer embert öltek meg". Azonban már ennek a tömeggyilkosságnak kivitelezési módja is a legendák világába tartozik. Mert azt mondja például Kittmann György: "A kirakodásnál az összes öregeket és kisgyermeket, anyákat elkülönítették a munkabíróktól, a krematóriumok felé irányították és elhamvasztották. ...A háromezer főből alig 250-et küldöttek a táborba." Hol az infámia? Ott, hogy a német táborokban mindenütt voltak krematóriumok, amelyeknek a járványban, természetes halállal elhunytakat, a szerencsétlenségek áldozatait és kivégzett partizánokat hamvasztották el. Ha volt Auschwitzban gázkamra, oda vitték az elpusztításra ítéltet, s legfeljebb a holttesteiket vitték a krematóriumokba. A második világháború után felépített

borzalomlegendának azonban szerves része annak a hitnek a felkeltése, hogy az anyák karjáról letépett gyermekeket egyenesen az égő tűzbe dobták.

A számzűrzavarra és a propaganda tevékenység mértékére jellemző azonban, hogy a kárpátaljai főkommunista, dr. Nyiszli Miklós (lengyel nyelvész!) megírta, miszerint az auschwitzi és birkenauai táborban naponta 24 ezer embert gázosítottak és égettek el. Paul Rassinier kiszámította, hogy Nyiszli adatai szerint 1960-ban még mindig égni kellene a kohóknak.

Nyiszli Miklos adatai szerint 45 millió embert kellett volna elpusztítani. Dr. Nyiszli Miklós hirtelen leszállította a létszámot, és azt írta Paul Rassigniernek, hogy az összes áldozatok száma "lehet, hogy csupán 2 500 000 volt." [223] Egy másik auschwitzi dokumentum, Auschwitz táborparancsnokának, Rudolf Hössnek állítólag 1947-ben készült, de a lengyel kommunisták által csak 1958-ban öt nyelven nyilvánosságra hozott feljegyzései, amelyeket a börtönében írt volna.[224] Paul Rassignier, a jeles francia ellenálló, aki mint francia hazafi került a nyugati táborokba, alaposan rongyokra tépte ezt a kommunista "dokumentumot". Höss Obersturmbahnführer, akit a lengyel kommunisták kivégeztek, szinte tíz oldalanként ellentmondó állításokat kockáztat meg. Egyik helyen azt állítja, hogy a magyarországi megsemmisítő akció során naponta 15 ezer zsidó érkezett Auschwitzba, pár oldallal arrébb, hogy csak 1000, majd hogy naponta mégis kilencezren belüli zsidót tudtak elgázosítani, újból meg azt, hogy az elgázosítottak holttesteik közül csak 3500-at tudtak elhamvasztani.

A világtörténelmi detektívregény nyomozóinak azonban tudnia kell, hogy a táborparancsnok "eredeti" feljegyzései soha sem kerültek nyilvánosságra, és azokat csak az auschwitzi lágermúzeumban tekinthetik meg nagyon beavatott és egyértelmű származású kommunisták. A helyszínleírások, számok, adatok, szereplők megjelölése körül szöges ellentétek mutatkoznak. Általában az orosz jelentésekben egyetlen tanú laccíme sincs megjelölve. Mindegyik dokumentum azt mondja, hogy az elgázosításra csak szóbelileg adtak parancsot magasabb SS vezetők. Még feltűnőbb, hogy a fenti két állítás szerint a németek 1944-ben a visszavonuláskor felrobbantották az egész táborot. Azonban erre vonatkozólag a nürnbergi bíróságnak, sőt a Szovjetunióknak sem sikerült eredeti parancsokat találni.

Így nem találták meg a kartotékokat, a szállítmányok jegyzékét stb. A kommunista és világhódító propagandának sikerült nagy, kísértetvárossá változtatnia Auschwitzot, ahol nem lehetett megtalálni az "elégettek" hamuját, mert azt a Sola, illetve Visztula vizébe öntötték. Auschwitz körül tehát tulajdonképpen semmi sincs bizonyítva. Mert semmi kétség az iránt, hogy Höss táborparancsnok feljegyzéseit, helyesebben a lengyel kommunista népbíróság előtt tett vallomásait a kommunisták súlyosan meghamisították, illetőleg védekezésének konkrét adatai közé költött meséket és célirányos hazugságokat írtak be. A sok között ilyen bizonyára eredeti mondat is található: "A különleges foglyokat, internáltakat, akik Heinrich Himmler legfőbb fennhatósága alatt állottak, nagy körültekintéssel kell

kezelnünk. Tekintettel a fegyverkezési iparra, nem lehetett lemondani a munkaerők ilyen hatalmas tömegéről." [225] Annyira pedig már ismerni kell a gyakorlatias németeket, hogy a tomboló háború közepén, épp 1944ben, amikor a hadfelszerelési ipartól függött minden, bármit éreztek szívükben, nem voltak hajlandók gázkamrákat építeni abból a célból, hogy elpusztítsák a nélkülözhetetlen munkaerőt.

Mindez tökéletesen megegyezik azzal, amit 1944 júniusában Pohl generális mondott a Weltdienst vendégeként Eppenheimba hívott magyar küldöttségnek: "A német birodalom területére kitelepítendő magyarországi zsidókat a német hadiiparban fogják foglalkoztatni, ugyanolyan feltételek mellett, mint a német és külföldi munkásokat." [226]

Ugyanezt erősíti meg Höss táborparancsnok megghamisított könyvének 189. oldala is, amely szerint Heinrich Himmler a "hadfelszerelés számára kért zsidókat".

Vajon tehát csakugyan 5000, vagy 15 ezer, esetleg 24 ezer deportált magyarországi zsidó ment volna naponta az auschwitz gázkamrákba, hogy ott örökre elveszen a hadiipar számára? A kérdésre felel Sós Endre, ismert zsidó író könyve, amely határozottan megmondja, hogy "azokat a magyar zsidókat, akiket Auschwitzben munkára kiválasztottak, 386 különböző táborban szórták szét, legtöbbször Auschwitz, Bergen Belsen, Mauthausen, Dachau, Buchenwald és Ravensbrück táborban volt." [228]

És e táborok egyikében sem voltak gázkamrák! Auschwitz főként átmenő tábor volt, ahonnan nem gázkamrába, hanem 386 más különböző táborba mentek a zsidó munkaerők. De e 386 tábor egyikéről sem sikerült eddig senkinek kimutatnia, hogy ott gázkamrák lettek volna.

Sőt! Az ellenkezőjét sikerült pontosan bebizonyítani magának dr. Johannes Neuhausler müncheni püspöknek, aki maga is négy évig volt fogoly a gázkamrákkal még inkább gyanúsított Dachauban. A püspök sajtókonferencián mondotta el és brosrát is írt róla, hogy Dachauban soha sem működtek gázkamrák, amelyekben magyar, amerikai és zsidó források szerint 75 ezer internáltat gázosítottak volna el. A dachau gázkamrák soha sem készültek el. 1933 és 1945 között a 188 ezer fogoly közül 20 ezren haltak meg természetes halállal, betegségek, főként a háború végén kitört járványok következtében.

Rassinier professzor ezen könyvének azonban vannak ennél sokkal felvilágosítóbb adatai is:

Dachauban 1933-1945 között 200 ezer internált fordult meg. Pastor Niemöller 1946-ban megjelent könyvében (Franz Hellbach, Stuttgart) 238 756 halottról tesz említést a táborlakók között. (77. oldal.)

Msgr. Neuhausler 1962. március 16-án a tábor felszabadításának évfordulója alkalmából tartott dachau beszédében 30 ezer halottról emlékezik meg. ("Le Figaro" 1962. március 17., 77. oldal.)

Institut für Zeitgeschichte: "...a gázkamrák építése Dachauban nem fejeződött be a háború befejezéséig." ("Die Zeit" 1960. augusztus 19.) (79. oldal.)

Rassinier: "Buchenwaldi és Dorai fogolytársaim Jean Paul Renard lelkész 1947-ben Párizsban megjelent könyvében "Chaines et Lumières" megemlíti, hogy ezeket látott elgázosítva." (79. oldal.)

Institut für Zeitgeschichte: Zsidókat nem gázosítottak el német területen. ("Die Zeit" 1960. augusztus 19.) (79. oldal.)

Rassinier: A Dachau "gázkamrák" építését a háború után fejezték be az SS-ek, de mint hadifoglyok. (78. oldal.)

Rassinier: Lengyelország táboraiiban (Chemno, Belzec, Maidanek, Sobidor és Treblinka) gázkamrákra csak egy esetben találunk említést (Gerstein féle dokumentum, 1946. január 30., Nürnberg), ez azonban annyira átlátszóan hazug, hogy a bíróság eltekintett tőle, mint vádirattól. (80. oldal.)

Rassinier: Majd Auschwitz-Birkenau....."A megmenekültek tanúvallomása kivétel nélkül arról szól, amit hallottak másoktól, és nem amit láttak. Tipikus példája dr. Kautsky Benedikt, aki három évet töltött Auschwitzban, és aki 1946-ban Svájcban könyvet adott ki "Teufel und Verdammte" címmel. Így ír: "Ich will hier noch eine kurze Schilderung der Gaskammern einflechten, die ich zwar selbst nicht gesehen habe, die mir aber von so vielen glaubwürdig dargestellt worden sind..." "... In Auschwitz sind durch Massenvergasungen mindestens 3,5 Millionen Menschen getötet worden." (82. oldal.)

Rassinier: Így a tanú, aki egyik helyen azt állítja, hogy maximum három hónapig maradt ott életben egy deportált, három évet töltött el a táborban, de anélkül, hogy látta volna a gázkamrát, viszont hallott róla tanúktól, akik szavahihetőek voltak. (82. oldal.)

Rassinier Eichmann munkatársa Obersturmführer Wizliceny aki életben maradt tanúvallomásában megemlíti Himmlernek egyik levelét, amelyben megerősíti a zsidókérdés végleges megoldását az elgázosításról. Viszont dr. Kubovy (a Tel Avivi dokumentációs központtól) ezt írja a "La Terre Retrouvée", (francia zsidók hivatalos lapja) 1960. december 15-i számában: nincs egyetlen írásbeli bizonyíték Hitler, Himmler, vagy Heydrichről, amely említést tesz a zsidók megsemmisítéséről és ez a szó "megsemmisítés" (Ausrottung) nem található meg Göringnek Heydrichhez szóló levelében sem. "Evidens egy kicsit késő ezt beismerni, még jobb azért, mint soha." (83. oldal.)

"Egyes dokumentumok szerint a gázkamrákat a németek összerombolták az oroszok közeledtére november 17-én. Amiket a látogató most lát a volt táborban, ugyanúgy fel lett építve a háború után, mint Dachauban? (86. oldal.)

"Ami az auschwitzzi gázt illeti (Zyklon B) a számlák után ítélve, nem más, mint amit a német hadsereg 1924 óta használt fertőtlenítésre.

Ugyanilyen szállítási utalványokat találtak a többi táborra vonatkozólag, ahol egy pillanatig sem volt szó gázkamrákról."

"A legkevesebb, amit mondani lehet, nem, hogy valószínű, de inkább bizonyítással bíró, hogy sem gázkamrák, sem megsemmisítési gáz nem volt Auschwitz-Birkenauban." (87. oldal.)

A zsidó David Bergelson 1942. december 5-én egy moszkvai újságban írja: "Hála a kitelepítéseknek az Ukrajnában, Lettországon és Litvániában volt zsidók többsége (80 százalék) megmenekült. (91. oldal.)

Rassinier: "1944. március 19-ig Magyarországon volt a Középeurópában található zsidók nagy reménye." (92. oldal.)

500 ezer zsidó Magyarországon abban az időben a legfrissebb keletű bevándorolt volt, Ausztriából, Lengyelországból és Csehországból." (92. oldal.)

"Amikor a zsidó dokumentációs központ azt óhajtja nekünk bizonyítani, hogy a 3 300 000 lengyelországi zsidóból csak 500 ezer maradt életben, akkor ez hamis: nagy részük Oroszországban, Izraelben, Afrikában, Észak és Délamerikában él."(92. oldal.)

A Jedosh Hajem Tal Avivi zsidó újság (1961. No. 143) írja: "Jelenleg kétmillió lengyelországi zsidó él külföldön." (96. oldal.)

Rassinier: Egy másik légből kapott kalkuláció: A zsidó dokumentációs iroda azt mondja, hogy 1946-ban csak 600 ezer zsidót lehetett a Szovjetben találni. 1961 júniusában Nahoum Goldman a zsidóság kongresszusán beszámol, hogy hárommillió zsidó van Oroszországban üldözve a bolsevizmus által. Ismét csak a hamis statisztikával lehet magyarázni, hogy az 1946-os 600 ezerből 1961-ben hárommillió lett. (93. oldal.)

Shalom Baron, a Columbiai Egyetem zsidó történelem professzora, a jeruzsálemi bíróság előtt 1961. április 24-én azt bizonyítja, hogy a zsidóság lélekszáma a világon az utolsó 15 évben 20 százalékkal gyarapodott. (Le Figaro, 1961. április 25.) Tehát a zsidó Dokumentációs Iroda statisztikájára építenénk: 600 ezer + 20 százalék = 720 ezer. Viszont Nahoum Goldman hárommillió bolsevizmus által üldözött zsidóról beszél a Szovjetben, vagy ami a disztingvált történetprofesszort illeti:

Baron: 1939-ben 16 millió zsidó élt a földön, és ma csak 12 millióan vagyunk (Le Figaro, 1961. május 25.).

Rassinier: Mindazokat, akiket regisztráltak Auschwitzban, Ravensbrückben és akiket nem találtak meg a felszabadításkor, úgy vették mint halottakat, elgázosítottakat. Holott október elejétől kezdve ezeket a táborokat nyugatra telepítették. Magam láttam Doraban megérkezni tízesével ezeket a transzportokat, úgyhogy a táborlakók száma négyszeresére vagy ötszörösére emelkedett. Buchenwaldban, Bergen-Belsenben az eredeti lakosság száma asztronómikus méretekre emelkedett. (94. oldal.)

Rassinier: A németek által megszállott országokban a zsidóság egy részét deportálták. Franciaországban 300 ezerből 100 ezer, Olaszországban szinte említésre sem méltó. Magyarországon 50 százalék, Lengyelországban 60 százalék, Németországban maximum 40 százalék (300 ezer 1933-1939 kivándorolt) Romániában 50 százalék. Tehát maximum 60 százalék, azaz 3 200 000 3 500 000 között lehet azoknak a száma, akiket deportáltak. Ha egymillió vagy 1,5 millióra vesszük a zsidó áldozatok számát, ami 30-45 százaléknak felel meg, magában az is túlságos. (95-96. oldal.)

Rassinier: Ha egyszer végleg be lesz bizonyítva, hogy a XX. század közepén a történelmi tények ilyen fontosságát nagyon is kétséges bizonyítékokra és számokra építették fel, akkor el lehet majd mondani minden vita nélkül, hogy nem egy történelmi tett, hanem történelmi hazugsággal állunk szemben: minden idők legtragikusabbjával, ami a legszörnyűbb szélhámosságokra épült fel. (112. oldal.)

Azonban legalább olyan fontosak, mint Paul Rassinier kutatásai, egy jeles holland történelemtudós: Paul van Tienen mindent átölelő tudományos megállapításai. *Das Los der Juden; Wahn und Wirklichkeit* című könyvében a holland historikus megállapítja, hogy a világszidóság (tehát nem a magyarországi!) veszteségei amerikai számítások szerint 500 ezer és 350 ezer körül mozognak. A német *Hochschullehrer Zeitung* 1958. évi száma 173 ezerre teszi azoknak a számát, akik a németek hatalmi körzetében nem természetes halállal pusztultak el. Ezek szerint a világszidóság veszteségei számarány szerint sem érik el a világ népei de még a magyarság háborús veszteségeit sem.

Paul van Tienen felel végre arra a kérdésre is, amely eddig teljesen érthetetlennek látszott: a nyugateurópai kormány miért nem hozza nyilvánosságra a zsidódeportációról és állítólagos "Endlösung"-ról szóló okmányokat, a KZ-ek kartotékjait, a KZ-ekbe zártak természetes és természetellenes halálzásának adatait tehát tulajdonképpen az úgynevezett "lágerkartotékokat", amelyeket jó német szokás szerint kísérteties pontossággal vezettek.

A felelet egyszerű: mindezek az adatok, okmányok, dokumentumok kis részben az amerikai világhódító CIC birtokába, nagyobb részben azonban a Szovjetunió kezébe kerültek. A Szovjetunió volna az egyetlen hatalom, amely biztos adatokat szolgáltatna a zsidóság úgynevezett háborús veszteségeiről. Minderre azonban nem lehet számítani, mert "mindenekelőtt a Szovjetunió érdeke, hogy fenntartsa azokat a borzalom meséket, amelyeket ma már számtalan esetben megcáfoltak, vagy rágalmas és hazugságként bizonyítottak. Ezek a mesék a Szovjetunió kezében jó eszközök arra, hogy a nyugat és keleteurópai népek ellen mindezeket mint egyszerű ütőkártyákat használja fel. A Nyugat azonban minden kritika nélkül átvette ezeket a meséket, noha a Szovjet célja csupán az volt, hogy mindezekkel feledtesse a Vörös Hadsereg tömeggyilkosságait, az akasztásokat, börtönöket, legfőként Katynt.

A Szovjetunió kísértetiesen hallgatott az Eichmann per idején, holott a birtokában levő adatok szerint könnyűszerrel cáfolhatta volna meg, hogy az általa

"gyűlöltnék" mondott izraeliek hazudnak, amikor a hatmilliós létszámot emlegetik. A Szovjetnek elég volt a hallgatás. A legfőbb szovjet cél számára a nyugati világszidóság sikeresen kikaparta a forró tűzből az eichmanni gesztenyét.

A világtörténelem legszörnyűbb csalása valóban az, amely a hatmilliós számon belül a 600 ezres magyarországi legendát illeti. Hiszen a németországi zsidó emigránsok lapja azt írja, hogy Eichmann Adolf azért érkezett 1944-ben Magyarországra, hogy ott megsemmisítse a nyolcmillió (!) magyar zsidót, akik eddig testileg megkímélve éltek Budapesten. "...für die Vernichtung etwa acht Millionen ungarischen Juden, die bis zur dieser Zeit körperlich verschont geblieben." (Aufbau, 1962 májusi szám.)

Ezek szerint az akkor 13 és félmillió Magyarországnak nyolcmillió zsidó lakója volt. Csak ilyen példátlan szemérmertlenséggel lehet elhiteni a világgal, hogy a hatszázezer magyarországi zsidó valóban elpusztult.

Azonban hol van ez a hatszázezer valójában? Lévai Jenő Fekete könyvében tanúságtétele szerint 1941. január 31-én 247 100 volt a budapesti zsidó lakosság száma. Szerinte ebből megmaradt:

Egyedül Budapesten [229]	124 000
Izraelben él	100 000
Ducsinszky Jenő cionista vezér adatai szerint az USA-ban	280 000
A délamerikai államokban	100 000
Franciaország, Kanada, Anglia, Ausztria, Németország	50 000
Összesen	654 000

A hatszázezer magyarországi kísértetből íme tehát 654 ezer életben van. Sőt, ezeknél jóval több is, mert hiszen igen számosan tértek vissza a Felvidékre, a Kárpátaljára, Bácskába az erdélyi részekre, szóval az 1944-ig Magyarországhoz visszacsatolt területekre. Ezek számáról senki sem tud semmit. Helyesebben mélységesen hallgat róluk a világpropaganda, amelynek egyetlen célja van: a nagy számokon és hazugságokon keresztül mérhetetlen nagyra fűjni a zsidó szenvedéseket amelyek kétségtelenül voltak, s ennek arányában mérhetetlen német kártalanításokat felszedni és még tartósabbá építeni a hitleri időkben egy időre elvesztett világhuralmat.

A "hatszázézer mártír zsidó" túlnyomó része tehát él és egész bizonyosan megvan. Él és pedig nem a mártírok, hanem a győztesek életét éli. El kell olvasni az amerikai, izraeli, vagy délamerikai lapok társadalmi rovatait, és mindenki láthatja, hogy tulajdonképpen alig-alig vészett el a véres viharban valaki. Aki pusztult, az a szerencsétlen, kaftános kis zsidó volt, de azok, akik a mártíromságról beszélnek, szalámis kacsát esznek a New Yorki Az Ember bálon. Felvásárolják a miamii és britcolumbiai villákat, a bécsi Kärtnerstrassei üzleteket, a délamerikai portugál és spanyol vállalatokat.

Hogy ne tűnjék fel antiszemitizmusnak, a Hatikva című cionista lapból idézzük dr. Dorn Jenő professzor cikkének következő részeit:
"Húszezer magyar zsidó volt legutóbb a ramat-gani (Izrael) Stadion futball mérkőzésén, ahol egy-egy belépőjegy feketén 1019 izraeli fontba került. A kártyaklubokban a román zsidókon kívül, főleg a magyar zsidók ütik a blattot. Van olyan klub, ahol éjfél után a szolid römipartikból pókerparti lesz, százasokban játszanak a magyar zsidók, míg az idősebb dolgozó azon töri a fejét abban az órában, hogy méreggel ölje meg magát nyomora miatt, vagy inkább a tengerbe ugorjon a jaffai partnál?... A közömbösség, nemtörődömség, a lelketlenség, pazar ünnepi vacsoráknál mutatkozik meg. 'Egymást licitálják túl a magyar zsidó gazdagok és félgazdagok. Folyik a pezsgő, a francia konyak és az angol whisky. Semmi se drága, ha azt kell bizonyítani, hogy a régi, vagy új gazdag magyar zsidó tudja az illetet... A közömbösség magas iskolája a zsidó hazában van.'" [230]

A világpropaganda magyar bűnnek szokta kikiáltani, hogy a magyarság "közömbösen viselkedett" 1944-ben. De, amidőn ily közömbösen tudnak viselkedni saját népük szociális nyomorával, öreg öngyilkosaival szemben, mit is várhattak volna a magyarságtól, amidőn elindultak Eichmann deportáló vonatai esetleg Auschwitzon keresztül az angol whisky, a szalámis kacska, a német kártalanítás, szóval a végső győzelem felé?

XII. fejezet HAMVAZÓSZERDA

A liberalizmus és filoszemitizmus nagy és véres farsangjára 1945-ben a magyar baloldali kereszténység és polgári humanizmus számára is elkövetkezik a hamvazószerda. A Markó utcában és a Gyűjtőfogház udvarán felállított akasztófák, kivégző oszlopok láttán egyszerre eszmélkedni kezdenek azok is, akik gyűlöltek, vagy legalább is nem szerették a kivégzett "háborús bűnösök" politikai nézeteit. Bárdossy László azonban mégis csak úgy hal meg, hogy a homokzsákok előtt fölébe hajol a katolikus páter, s amikor eldördül a sortűz, az Ausztriából visszatért csöcselék üvölti: "a papot is!" Talán ugyanez a börtönszerzetes nyújtja Szálasi Ferencnek akasztófáján utolsó csókra Krisztus szent keresztjét. A kivégzésekre váró véres, idegen csöcselék előtt népi demokratikus egyenruhájukban már ott állanak a zsidófeleséges Sólyom Lászlók, a félzsidó Pálffy-Österreicherek, hogy aztán Rajk Lászlóval együtt maguk is ugyanennek az idegen hatalomnak akasztófaín végezzék életüket.

Azonban most a magyarirtó akasztófák előtt kiábrándul és magára talál a hungaristák által elég finom módszerekkel "bebörtönzött" antifasiszta katolikus prímás, az ateista árja, de zsidófeleséges Rajk László, a keresztény jobboldali támadására mindig kész Sulyok Dezső, a köztársasági meggyőződéséért oly kegyetlenül üldözött öreg Veér Imre, a szociáldemokrata Bibó István és az ugyanolyan magyarvérű marxista, Szeder Ferenc.

Különös, véres majdnem azt mondhatjuk felemás magyar tragédia ez. A hungaristák által a sopronkőhidai zárdában "bebörtönzött" nagy magyar főpap előtt megnyílik a politikai éghatár, s bizonyosan rádöbben, hogy azoknak volt igazuk, akik Magyarországot meg akarták menteni az idegen kisebbség uralmától, kizsákmányolásától, terrorjától. Mindszenty József, aki az eichmanni deportációk idején a zsidókat védte, aki 1944. október 15-ike után Serédi hercegprímással együtt aláírta a magyar püspöki kar Szálasi Ferenchez intézett levelét, nem az orosz és nem is a bolsevista szovjet hatalommal találja szembe magát, hanem azokkal, akik a Tancsere alapján most géppisztollyal, bosszúval hódítják meg az ő országát.

A nagy, krisztusi ember, dunántúli kis paraszt család fia, és most Magyarország első zászlós főura tehát a királytalan és köztársaságtalan ország egyetlen legitim hatalma nem a szovjet hatalommal kerül ellentétbe, hanem az annak szuronyaira támaszkodó országhódító hatalommal. A nagy hamvazószerdán ő hint elsőként hamut fejére és a bosszú áradatában ő áll elsőnek azok védelmére, akik üldözték, bebörtönözték.

Talán nincs megrázóbb emberi dokumentuma a kereszténységnek, mint Mindszenty József hercegprímás, 1946. július 20-án Magyarország szovjet cseléd miniszterelnökéhez, Nagy Ferenchez intézett levele. Az üldözött most kegyelmet kér a régebbi üldözötteknek, a bebörtönzött azoknak, akik őt is bebörtönözték. "Magyar földön, magyarok iránt, írja, ráléphetnénk már közel két év után az engesztelődés útjára.

Akadhat réteg, amely továbbra is tartja a magába fojtott indulatokat céloz igen világosan a zsidóságra, ám a vezetők és a továbbra látók többre kötelezettek. Ők azt is tudják, hogy a sistersgő lánván sem élet, sem nyugodt kormányzás nem lehetséges. A lánvának ki kell hűlnie. Arra kérjük mi, a magyar püspöki kar a magyar kormányt, szíveskedjék a közkegyelmet meghirdetni, a nemzet jövője, a szebb jövő érdekében. Egy törpe kisebbség ellenzésével nem törődve, keresse meg a kormány a nemzeti egység és megbékélés útját. Ámbár a kormánynak a külső és belső akadályokkal szemben kell meghirdetni a közkegyelmet, mi mégis elengedhetetlennek tartjuk. Ha, ezúttal is elmaradna, azt olybá vesszük, hogy nem is akarunk belső megbékélést, és az antiszemitizmus lecsillapodását." A szovjet-bolsevista megszállás alatt lehető burkolt beszéd, most a legvilágosabb szó. Azt mondja mindez, hogy a bosszúhadjáratot, a biológiai osztályharcot egy törpe kisebbség csinálja, hogy az országhódítást, mint Kun Béla idején, ismét a zsidó proletár ortodoxia formájában valósítsa meg.

"Nincs béke! mondja a hercegprímás. A sok igazságtalanság, kegyetlenség, a bosszú ösztönös érzése, az. elfogatások, kényszermunkák, erőszakos áttelepítések bennünk nem a béke ismérveit idézik fel, hanem az undort, a gyűlölet és erőszak műveivel szemben!" [231]

Milyen végzetes, hogy Magyarország hercegprímásának korábbi, keresztény és humanista magatartásáért kell most valósággal hamut hintenie fejére.

"Mi, akik 1944-ben minden tőlünk telhetőt megtettünk a zsidók embertelen deportálása ellen. Istentől kapott hivatásunk tudatában szükségesnek tartottuk a felszólalást a németek számkivetése ellen is." [232]

"A zsidókat a magyar állam siet kárpótolni, folytatja a hercegprímás, az őket ért igazságtalanságokért, és vagyonukba, jogaikba való visszahelyezésüket hiánytalanul teljesíteni. De miért kell akkor a keresztény németeket, a büntelenekeket is számkivetni, megfosztani, testileg, lelkileg tönkretenni, s így a történelem előtt új igazságtalanságért felelősségei vállalni?" kérdezi a főpásztori körlevél. [233]

Itt már a katolikus klérus számára is kezd felrémleni, hogy nem a kommunizmus gyilkol és öldököl Magyarországon, hanem a magvát képező országhódító hatalom. Az antiszemitizmus jelszava, amely mindig is őket segítette, veszélyes bélyegző 1946 Európájában a filoszemiták számára is. De talán ők maguk is csak most veszik észre, hogy aki a keresztények és magyarok számára megbocsátást kíván, aki megbékélést hirdet eleve "antiszemita", mert a béke ellenkezik a zsidó hatalmi célokkal, amelyeknek eszköze a bosszú.

"A primás meg nem alkuvó ember volt. Mindig is az üldözött mellé állt, de talán azt hitte, az a joga is megvan, hogy saját üldözött fajtája mellé álljon? Nem is mulasztotta el. Ezért nem volt hajlandó az antiszemitizmus ellen addig nyilatkozatot tenni, amíg a zsidók el nem hagyják a politikai rendőrséget. Miklós miniszterelnök (Dálnoki Miklós Béla) könyörgött Rákosinak, hogy a zsidóság hagyja ott a politikai rendőrséget, mert következménye olyan antiszemitizmus lesz, amelyre még nem volt példa. Külföldi zsidó körök is megtették ezt a figyelmeztetést." [234]

Peter Fürst, a neves cionista író azonban a New Yorki kommunista Sunday Compass 1951. február 1-i számában akaratlanul is feltárta a Mindszenty per igazi hátterét.

"Budapesten ismeretes volt, hogy Mindszenty kardinális antiszemita volt. Én magam láttam egy általa aláírt antiszemita nyilatkozatot, amelyet még a háború előtt nyomtattak ki, és jelenleg a budapesti Zsidó Központ tulajdonában van. Egyik kollégámnak, Bertha Gastnernek, a londoni New Chronicle munkatársának személyes tapasztalatai vannak Mindszenty kardinálisról. Egy interjú során meglepődött azon, hogy a kardinális hirtelen támadásba indult a magyar zsidóság ellen." [235] Az interjú végén Miss Gastner felkelt és megköszönte a primás nyilatkozatát. Egyben közölte vele, hogy maga is zsidó, és atyja a londoni zsidó hitközség kimagasló tagja. Ettől az időtől kezdve a kardinális megkívánta, a budapesti brit követségtől, hogy az őt látogató "angol" újságírók személyi adatait vele közöljék.

A hungarista rendszer filoszemita bebörtönzöttjéből íme! "antiszemita" lett. Az angliai Jewish Clarion írta 1949 februárjában:

"Mindszenty kardinális, akiben a nyugati demokrácia a szabadság bajnokát és az elnyomás elleni harcost ünnepli, valójában notórius antiszemita. A fasiszta háborús

bűnösöknek amnesztiát kért!"

Ez hát a rettenetes bűn! Esztergom érseke amnesztiát kér azoknak a magyar testvéreinek, akiket a bosszú üldözött börtönbe, akasztófára. Tehát: amnesztia.

"Bocsássátok el azokat, akik hónapok óta foglyok és nem kerülhetnek bíróság elé... Azokat is, akiknél nem magukban, hanem állásukban volt a hiba. A betegek, az öregek, a többgyermekes anyák, orvosok kiengedése csak jótékony hatást eredményezne a lelkekben" követeli a prímás. [236]

Az egész Mindszenty tragédiában a legriasztóbb, hogy nem a pánszláv bolsevizmus veszi fel a magyar katolikus egyház fejével a harcot. Aki először támadásba indul, az a nyugati és a magyarországi zsidóság.

Amikor 1949. február 4-én a londoni Jewish Chronicle kommentálni kezdi a prímás "bűneit", ezeket írja:

"Mindszenty kardinális, a római katolikus egyház magyarországi prímását, akit december 27-én tartóztattak le, négy magyarországi zsidó szervezet antiszemitizmussal vádolja. Ezek azt állítják, hogy tűrte a nácik zsidóellenes persecutióját, és most a háború előtti zsidóellenes törvények visszaállítását tervezte. Ezeket a vádakokat a Cionista Világszövetség magyarországi képviselője útján küldte szét a magyar cionista szervezet, a Magyar Zsidók Központi Tanácsa és a magyarországi Autonom Orthodox Zsidó Hitközség vezetősége. A fenti organizációk a nyilatkozatot a világ minden zsidó szervezetéhez megküldötték. A nyilatkozatban olvashatjuk továbbá: a magyarországi zsidó szervezetek nagy megrökönyödéssel vették tudomásul, hogy egyes zsidó szervezetek Mindszenty védelmére keltek. A nyilatkozat szerint Mindszentyt a magyarországi zsidóság és a kelet-európai zsidóság fő ellenségének tekintik. Sürgetik a zsidó szervezeteket, hogy még tévedésből se vállaljanak szolidaritást "népünk" ellenségével."

Mindszenty hercegprímás vértanúsága csak másod rendben bolsevista-kommunista gaztett, de első rendben a zsidó proletár ortodoxia következménye. "A gójok legjobbját öld meg", hangzik a talmudi parancs. Sehol úgy, mint a Mindszenty tragédiában nem domborodik ki a magyarországi bolsevizmus faji arcéle.

Akik a harcot megindítják ellene, Rákosi-Roth Mátyás kommunista diktátor, s aki ezt az irtóhadjáratot ideológiai vonalon vezeti Révai József nevelésügyi miniszter, eredeti nevén Kahána Mózes. A papjai között, akik elárulják, első Balogh István, akit Bloch Izraelnek hívnak. Akik a bizonyítékokat hamisítják ellene: Boldizsár (Bettelheim) Iván sajtófőnök, Reissmann propagandafőnök, Gera-Grünzweig segédpropagandista. Akik hamisított kéziratokat a hírhedt Sárga könyv számára elállítják, Sulner Hanna és Sulner László, szintén zsidók. A külön szovjet hóhért, akit Moszkvából hozatnak, Kaftanov ezredesnek nevezik. Péter-Auspitz Gábor a fővallatója, Kárpáti-Krausz birkózóbajnok kínozza, aki 1945-ben Debrecenben, a börtönben már keresztre feszített egy csendőrt. Zipszer Imre fogházparancsnok ül mellette a főtárgyaláson is. A kábítószereseket Balassa-Blaustein és Weil Emil adagolják. A Mindszenty ellenes hajszában a legfontosabb

szerepet viszik még ezen kívül Zalka Máté (Lukács tábornok), eredeti nevén Hirsch, Pollákné Stern Szeréna, Vadas Sára. Rendőrei és kínzói között ott van Dégi (Deutsch) Gyula alezredes, Kisely-Kammer Olga, Csapó Andor őrnagy, Érsek-Eichinger alhadnagy, Kunos-Krausz László főhadnagy, Ficker ezredes, és még egy csomó őrnagyi, hadnagyi rangban levő munkaszolgálatos, akik a legékesebb magyar neveket vették fel. A jegyzőkönyvet Kahána Piroska, Péter-Auspitz titkárnője vezeti.

Vajon mit érezhetett a prímás, aki 1944-ben ezrével szerezte Angelo Rotta pápai nuncius útján a zsidóknak a menleveleket, most a 84 órás kínvallatás alatt, amelynek során ugyanazok a talmudi és bolsevista dühtől eltorzult arcok vették körül, mint Krisztust, a római helytartó udvarán. Az Ugrinok, Tomoryak, Pázmány Péterek utódja biztosan tudta már ekkor, hogy nemcsak ő, hanem az ország és a fölötte való uralom idegen kezekbe esett.

Az Egyház és a magyar baloldal nagy hamvazószerdája volt, ami elkövetkezett. Ravasz László református püspök, aki szenvedélyesen lépett közbe Horthy Miklósnál a zsidókért, Ordass Lajos evangélikus püspök, aki ugyanezt tette szintén üldözve, vagy bebörtönözve nemcsak püspöki, de emberi méltóságukban is megalázva állanak szemben az idegen faj uralmával. Mindazt, amit a magyar jobboldal megjósolt, előrelátott, most már ők is látják. S a tragédia záró jelenetében, midőn Mindszenty hercegprímás 1956. november 4-én a szovjet ágyúk tüzeiben az amerikai követség épületébe menekül, talán nem véletlen, hogy egyetlen kísérője, Turchányi Egon az Ébredő Magyarok Egyesületének utolsó elnöke.

De most már későn van! S Kossuth Lajos mondotta: a magyar történelemben egy végzetes szó van: későn!
Ha egy elkövetkező kor azt hinné, hogy e véres kínvallatásokban a "szocialista felvilágosodottság" győz az egyházi, vagy ki tudja milyen reakcióval szemben, annak ellentétéül fel kell mutatnunk a Rajk tragédiát. Rajk László kommunista, azonban nem zsidó kommunista. első felesége Weinberger Rózsi viszi bele a kommunista pártba, és fel kell tételeznünk, hogy úgynevezett "idealista", akit ez az idealizmus sodor odáig, hogy mint belügyminiszter, nevét örökre beszennyezi a magyar mártírok vérével. Amit azonban Rajk László sem tud, csupán annyi, hogy a világméretű kommunista összeesküvésen belül milyen mértékű és hatalmú a belső mag, a zsidó összeesküvés, tehát a bolsevizmus tényleges hatalma. Rajk László részt vesz a spanyol polgárháborúban, mint a Rákosi brigád tagja. Azonban a frontról kikergeti és lezsidózza Gerő (Singer) Ernőt, aki ennek a brigádnak Moszkvából küldött komisszára. Persze nem azért, hogy harcoljon, hanem parancsoljon. Amikor Rajk belügyminiszter lesz és keze már véres, akkor is hisz abban, hogy van egy ideális kommunizmus, és hogy lehet szerinte "magyar kommunizmust" csinálni. Azonban egy minisztertanácsos meg is mondja Rákosinak, hogy mindez nem lehetséges, "ha túl sok zsidó nyüzsög az élen", mert a magyar nép még nem felejtette el a kapitalizmus korában szerzett tapasztalatait. Ezzel a taktikai meglátással Rajk László kétségtelenül nem a jobboldali, hanem a kommunizmus

jobb elterjeszthetésének ügyét akarta szolgálni. Rajk László a kommunista országhódítók számára ebben a pillanatban "antiszemita" lett. Nem a kommunizmushoz nyúlt, hanem annak lényegéhez, az országhódítókhoz. Egyébként már régebben is ebben a hírben állott. Magyar szempontból "ideálisan" látta a kommunista célt, és nem torolja meg, hogy a miskolci zsidó ÁVH-s parancsnokot. "Antiszemita", még ha kommunista is, nem lehet belügyminiszter. Rajkot így váltják át külügyminiszterré, ami a népi demokráciában tudvalevőleg a levélhordói állással egy jelentőségű pozíció.

A magyar Golgota baloldalán bizony sokan állanak sort, akik hittek a szociális igazságtételben, mint dr. Juhász Nagy Sándor, Károlyi Mihály egykori igazságügyminisztere, ez a tiszta, a naivsáig becsületes demokrata, aki négy szemközti már a két háború előtt vallotta, hogy a magyar demokráciát csak magyarokkal lehet megteremteni. Most, 1944-45 telén riadtan fordult el attól a debreceni kormánytól, amelyben rögtön meglátja, hogy nem magyar demokráciát, hanem a Debrecenbe érkezett vezetőivel zsidó terroruralmat hoz.

Avagy ott van dr. Veér Imre, az örök emigráns, aki Károlyi Mihály titkára volt, s párizsi exilje után hét évet ült a Horthy korszak börtöneiben, pontosan akkor, midőn ott volt fogoly Rákosi Mátyás is Második exiljében, már Amerikában jegyzi fel megdöbbenését, amelyet akkor érzett 1945-ben, midőn felismerte az új országhódításnak igazi jellegét. "Örjöngenek ma a kétségbeesett bosszúvágtyól" írja. "A világ csak zsidó áldozatokból és keresztény gyilkosokból áll az ő beteg, tébolyult agyukban. Nem gondolja tisztelt barátom, hogy rettenetesen bűnösök azok, akik céltudatosan és tervszerűen ezeket az elsodort embereket állítják olyan helyre, ahol bünt kell megtorolni?" [237] "A zsidó bosszúállás azonban benyomult most már az államigazgatás pozícióiba. Visszafoglalta régi gazdasági őrhelyeit is. Öntudatlanul is kasztot alkot és államot az államban, épp úgy idegen elnyomóként kerül szembe a magyarsággal, mint a megszállók. Komoly aggodalommal nézhetjük a neo-antiszemitizmus gyűrűzését. Egy reakciós hullám nemcsak a zsidóság ellen, hanem a két munkáspárt, sőt még a demokrácia ellen is felkorbácsolódhatik." [238]

Az egész könyv tanúságtétele szerint Veér Imre, aki egész életében meggyőződéses zsidóbarát volt, aki a jobboldallal és a nyilasokkal szemben helytállott a börtönig, amikor meglátja a valóságot, részese lesz a baloldal nagy hamvazószerdájának. Amikor észreveszi, hogy itt a magyarság elleni biológiai osztályharcra megy a játék, élete kockáztatásával interpellációt nyújt be az ÁVH jól ismert fajtájú gyilkosai ellen. A Magyar Köztársasági Párt elnöke rádöbben, hogy itt többé nem is magyar ügyről, nem is csupán bolsevizmusról van szó. Ő ekkor már hallotta a debreceni népi demokrata cukrászdában, amint ott "egy dagadt képű, tejszínhabos szájú" ember üvöltözik. Ezt rikácsolja az asztalt csapkodva: "Minden magyart ki kell irtani! Irgalmatlanul, ahogy minket irtottak. Gettóba velük, egy szálíg a Dunába." [239] "Bizony a demokrácia már születésekor halt

meg Magyarországon" idézi Juhász Nagy Sándor szavait. S mindketten tudták, hogy kik voltak annak gyilkosai!

Azonban épp ennyire nem érdektelen az igazi magyarvérű szocialistának az 1962-ben is börtönben ülő Bibó Istvánnak felismerése. Bibó István, aki 1956-os forradalom alatt Nagy Imre államminisztere volt, minden kétséget kizárólag a protestáns magyar intellektuel teljes meggyőződésével igenelte a szocializmus magyar formáit, de épp úgy, mint mások; látta, hogy sem demokrácia, sem szocializmus nem valósulhat meg ott, ahol az országhódítók legkisebb szerepet kapnak a közéletben. Ő is filozemita, sőt apologéta volt a zsidóság érdekében, de a magyarság elleni bosszúhullám láttán ő is hamut hint a fejére.

Bibó István 1948-ban, a "Válasz" című folyóiratban, Sárközy Györgyné kiadásában írta "A zsidókérdés Magyarországon" című tanulmányát, amely annak filozemita tendenciája ellenére a következőket állapítja még:
"A zsidó vagyonok kezelőinek s értéktárgyak megőrzőinek az a gyakorlati tapasztalata, hogy a zsidók mérhetetlen gyanakvással, semmiféle rendőrségi és bírósági hercehurcától vissza nem riadva, barátságot és bizalmat félretéve, néha kiáltó hálátlansággal keresnek rajtuk olyan értékeket, amelyeknek megőrzését, vagy rendben tartását a háborús események tették az illető hibáján kívül lehetetlenné.

Három éve egyéb sem történik az országban, mint a zsidók elégtélszerzése. A számonkérés összes intézményének hitelét nagyon aláásták. Alaptalan feljelentések, az előre elfogult tanúk, hamis ráismerések és rá nem ismerések, gyanús vallomások, az akasztást követelők összevisszasága. Súlyos problémává vált a zsidóknak az egész számonkérési eljárásban való hivatalos szerepe. A számonkérésben az. ügyek bíráiként, a nyomás és ítékezés legkülönbözőbb szakaszaiban szerepelt annyi zsidó személy, hogy visszhangra talált az a beállítás, hogy az egész számonkérés lényege az, hogy tulajdonképpen zsidók ítéljezenek magyarok felett. De mindezt nem lehetett volna három évvel ezelőtt nyugodtan megmondani. Gyávaság és kényelmesség volt mindnyájunktól, hogy ezt akkor nem tettük meg, s a zsidók "mérsékletihányán" sopánkodtunk..." És mi a következmény: "A felszabadulás pillanatában az antiszemitizmus a nullponton volt. Akik nem szerették a zsidókat, azok továbbra sem szerették meg őket, de a lezajlott szörnyűségek mellett eltörpült, az emberek torkán akadt mindaz, amiért egyáltalán szidni szokták őket. Az azóta eltelt esztendőök alatt ez a gátlás tökéletesen és teljesen megszűnt. Ma újból létezik egy tökéletes és szabályos antiszemitizmus, amely a maga hivatkozásait és adalékait csaknem kizárólag az 1945 óta zajló körülményekből meríti. Nincs neo-antiszemitizmus, de vannak neoantiszemiták, sokan vannak, akik azelőtt nem voltak antiszemiták, de ma azok." Azóta van egy minden eddiginél lángolóbb antiszemitizmus Magyarországon, amiből a filozemita Bibó István 1946-48-ban még csak az első pislákolást látta, de jól mondja: "ez nem a régi". A régi antiszemitizmussal a munkások megtagadnak minden közösséget. Az 1945 óta kifejlett új antiszemitizmus egészen más: a

Rákosi-Gerő-Farkas-Péter és Vas stb. pánjudaista-kommunista rendszere elleni égő gyűlölet.

Ha egyszer majd akad nem emigráns publiciszta, hanem nagy magyar történetíró, akinek lesz bátorsága ebből a szempontból is megvizsgálni száz elmúlt esztendő magyar történetét, valószínűleg meg fogja állapítani, hogy a magyar jobboldal tudatosan szenvedte el a mártíromságot, de a magyar fajú baloldal tragédiája nagyobb volt, mert nekik meg kellett érniük a kiábrándulást saját, sokszor becsületesen hitt elveikből. A Bárdossy Lászlók nyugodtan és félelem nélkül állhattak a meghódított ország új urainak puszkacsövei elé, mert ők előre látták, hogy ez lesz a vég, ha a másik oldal győz. A Rajk Lászlók, Nagy Imrék és mind-mind a többi baloldaliak ha magyarok voltak mélységes csalódással léptek az akasztófa alá, a kivégző oszlopok elé, vagy mentek száműzetésbe, belső emigrációba. Talán egy életen át viselték a stigmát, amelyet szívesen vertek rájuk a liberális kapitalizmus, a "Horthy-fasizmus" urai, hogy a baloldaliság egyenlő a hazaárulással. S csak már az akasztófa alatt vették észre, hogy ezt a szégyenbélyeget jogtalanul azokért hordozzák, akik most felakasztják őket, mint magyart!

A Talmud és a Sulhán Áruk akasztófái alatt összetalálkoztak a magyar Hámánok, s ha bűnösök, vagy büntelének valának magyar véreik ellen elkövetett vétkekben, "mint aki a sínek közé esett, és átérzi egész életét", bizonyosan átéreztek ők is, hogy minden magyar vér, ami folyt az országhódító kisebbségi hatalom miatt folyt ki száz esztendő alatt.

Hiszen lehetetlen, hogy a Látók: Berzsenyi, Kossuth, Széchenyi, Istóczy, Verhovay, Deák Ferenc, jobb vagy rosszabb magyarok lettek volna, mint a fajvédő magyarok, és hogy mindazok, akik láttak Ady Endrétől, Szabó Dezsőtől, Bibó Istvántól, egész a kommunista Garbai Sándorig, csupán mezítlábas, alpári antiszemiták lettek volna. Mindenkinek, aki magyar volt akár jobb, akár baloldalon harcolt, akár magyar szocialista, akár magyar fajvédő, látnia kellett, hogy nem egymással állunk szemben, hanem egy kétarcú, de azonos országhódítás dögvészével. Mert elvégre lehetetlen, minden magyar tévedett volna, és minden magyar csak gyűlölködött. Ha nem hiszünk a Gömbös Gyuláknak, Szálasi Ferenceknek, higgyük el hát legalább a Végzetes csalódással kiábrándult Garbai Sándoroknak, Fényes Lászlóknak, Kassai Ferenceknek, Móricz Zsigmondoknak, az országhódító hatalom által felakasztott baloldali magyaroknak az előlük külföldre emigrált Veér Imréknek, de még a Sulyok Dezsőknek is: "Minden kiontott ártatlan vér, Minden magyar vér, ami folyt..."

Jobb és baloldali vér, a magyar vér volt. A nemzet agyvelejét elhomályosító talmudi kör elosztatásához a végső döbbenet pillanatában hozzájárult, sőt hatásosan járul hozzá a magyar fajú baloldal is.

Mert elkövetkezett a nagy zárójelenet. Az 1956-os magyar szabadságharcnak jönnie kellett. És jött is, hogy végre jobb vagy baloldaliság nélkül, de magyar

egységben végre az országhódítók ellen irányítsa fényes fegyvereit. A magyarországi baloldal kiábrándulására talán mi sem jellemzőbb, mint Ignotus (Veigelsberg) Pál egyik cikke, amely csaknem tökéletesen mutatja az országhódítás magyar és zsidó tragédiáját, Ignotus Pál a kommunisták börtönében ült, mint "revizionista elhajló", majd szabadulván egy ideig még igyekezett a kommunistákat kiszolgálni. Azonban 1956-ban Nyugatra jött, és itt az Irodalmi Újságot szerkeszti.

Egyik apologetikus cikkében aztán megírja csaknem azt, amit ez a könyv tartalmaz. Az országhódítás különböző, de mégis összefüggő formáit: "...A kínos felhangokat a középosztály hibrid jellege és a zsidókérdés váltotta ki. Magyarországon a keresztény középosztály gyógyíthatatlanul 'dzsentrí' akart lenni, vagyis az állam meg a megye ingyenélője, ha már a földmonopóliumé nem lehet; a polgári foglalkozás, a polgári érdeklődés - a maga lábán álló, a maga eszével gondolkozó polgáré, valamint a munkásszervezkedés felkarolása, az agrárproletáriátus igényeinek komolyan vétele is zsidó dolog' volt, amíg a fajvédelem és a fasizmus azt is bele nem bunkózta a bürokratikus kiváltságok szolgálatait termelő rendtartásába. A zsidóság baja nem az volt, hogy ettől elütött; hanem az, hogy nem ütött el eléggé. Polgári értelmisége rengeteg jót tett az országnak azzal, hogy olyan volt, amilyen, s majd ugyanannyit ártott azzal, hogy nem merte magát olyannak látni és vállalni, amilyen. Maga is dzsentrí akart lenni. Vagy bosszút állni azért, hogy nem lehet. Legkínosabban akkor hatott, amikor úgy döngölözött a dzsentríhez, hogy irtó hadjáratot szervezett ellene, s az egész nadrágos társadalom ellen. Akárhány apparatcsikká vedlett textilfiú a mellére tűzhetné volna, hogy: "ha nektek az ember a szolgabírónál kezdődik, hát leszek én olyan basás szolgabíró, hogy Endre Lászlónak is kicsordul a nyála a sírjában, de ezentúl ezt majd megyei párttitkárságnak nevezzük."

Félre ne értsenek: semmi hiba abban, ha valaki környezetéből, szüleinek, nagyszüleinek felekezeti, származási vagy mesterségbeli környezetéből elkívánkozik. Ám öltön a bankhivatalnoknak indult szatócsfiú munkászubbonyt, parasztködmönt, vagy papi reverendát, akár jelképesen, akár ténylegesen, ha hite vagy hajlama így kívánja; csak az a túllícitálós rikácsolás ijesztő, amelyből kiüvölt, hogy kínjában teszi, mert díszmagyart nem ölthet. Sejt-e olvasóm, hogy ez a palástolt vagy előjelet váltott sznobság hogyan tombolt, például Rákosi Mátyásban? Ő valóban a zsidó polgári származás túlpótlásának piramidális torzképe volt. Jelképes munkászubbonján matyó hímzéssel, olykor zászlósúri boglárokkal. A módszereket és a jelszavakat Sztálintól vette, de Göre Gábor hanglejtésével adta elő; s Bethlen taglejtésével parádézott az állami vadászatban. Pedig, ezt összeszorult szívvel teszem hozzá, a Galilei körből indult, a reformnemzedék ifjú rohamcsapatából." [240]

Sulyok Dezső, aki az 1945-ös zűrzavarban és eszmei, erkölcsi káoszban elvállalta még Imrédy Béla ellen a népügyészi szerepet is, aki aztán a késői felismerések és megdöbbenések birtokában megpróbált mindaz ellen küzdeni, aminek maga is részese volt az ország szerencsétlenségében, már hazulról hozta a

keserves bizonyágtételt. És ez teljesen és tökéletesen azonos volt azzal, amely miatt Imrédy, Bárdossy, Szálasi és a magyar mártírok életükkel fizettek.

Sulyok Dezső, aki oly sokat tett értük, megdöbbenve hallotta 1945-ben és után a zsidóság többségének véleményét: "Nyíltan kimondták, hogy több százezer mártírjuk megváltotta a megmaradtak számára az országot, amelyben most már őket illeti a politikai vezetés... Ők kénytelenek a hatalmat kézben tartani. Nem szabad tehát a kormányt kezükből kiadniuk és magukhoz kell venniük a rendőri hatalmat is, mert csak így tudják megakadályozni egy aktív antiszemitizmus felülkerekedését. Mivel pedig egyelőre önmagukban képtelenek lennének a népi erők és a visszatérő reakciók koncentrált támadásával szemben mindezt megvalósítani, mindent el kell követniük, hogy Magyarországon az orosz megszállás minél tovább tartson. Rákosi és a zsidó kisebbséghez tartozó társai orosz segítséggel magukhoz ragadták a hatalmat Magyarország népe felett. Ezek most épp úgy diktatúrájuk alatt tartják a magyar népet, ahogyan azt 1919-től 1945-ig a fehér ellenforradalom erői csinálták. A magyarországi zsidók nemzeti kisebbség kisebbsége ezt a diktatúrát 1945 óta a kommunista párton keresztül gyakorolja." [241]

Mi más ez, ha nem az országhódítás erőinek felismerése a nemzeti baloldal részéről? Mi más ez, ha nem a jobboldal sokkal hamarabb jött felismerése és történelem előtti tanúságtétel, hogy az országot kapitalista vagy kommunista formában mint Sulyok Dezső mondja a zsidó nemzeti kisebbség hódította meg. Hiszen a magyar baloldal nagy hamvazó szerdáján, amikor Sulyok Dezső egyik parlamenti beszédében, 1947. június 24-én az orosz csapatok békés hazatértét követeli, előtte is végleg lehull az országhódítók álarca: "E beszédem után Révai József, a kommunista párt egyik vezetője a ház folyosóján megszólított: Azt akarom-e, kérdezte, hogy pogrom legyen Magyarországon, és a zsidókat kiirtsák? Kérdésemre, hogy mit akar ezzel mondani, így felelt: Aki az oroszokat hazaküldi, az pogromot akar." [242]

Ezzel azonban még nincs vége a magyar tragédiának. A Magyar Szabadságpárt megtért vezére 1947. július 1-énmondotta el a magyar képviselőházban utolsó beszédét, s midőn a totális gazdasági és állami rendszeren alapuló bolsevizmusról beszélt, Révai József (Kahána Mózes) arra hívta fel az oroszokat, hogy rendszerük gyalázása miatt járjanak el Sulyok ellen. "Ezek után mondotta Sulyok a magyar parlamentben a szólásszabadságot megszüntnek tekintem és a szótól elállok."

Amikor pedig mindezek után pártja élén kivonult a parlament sok vihart látott ülésterméből, Révai-Kahána utána szólott:

"Tűnjenek el örökre!" [243] Az alig száz éve emancipált Kahána íme kiutasította hazájából a baloldali, de mégis honfoglaló őst, a magyar vért, az egész magyar szabadságpártot, még ha az az ő érdekükben is vétkezett magyar vérei ellen. A teremben azonban nem Sulyok és nem Kahána mondták ki az utolsó szót. Az

ítéletet Kossuth Lajos mondta száz évvel ezelőtt: "Nem lehet őket emancipálni, mert létük a fennálló országlási renddel egybehangzásba nem hozható."

S a magyar baloldal, ha magyar volt, most megszólaltatta az Istóczyak, Gömbös Gyulák, Imrédy Bélák, Hubay Kálmánok helyére lépett Kahána Mózesekkel szemben a hamvazószerda baloldali mea culpáját, ezúttal talán nem a magyar, hanem a shakespeare-i tragédia szavaival: "Köszönöm zsidó, hogy megtanítottál!"

Mi maradhatott még? 1956. október 23. A forradalom jött. A forradalomnak jönnie kellett. És jött is, hogy újra a 14 éves Solymosi Eszterkék vessék szűz testüket az országhódító uralmat fenntartó ÁVH géppisztoly tüzebe, és az ezt támogató szovjet-bolsevik hatalom elé.

A fellázadt magyar tömegek előtt, láthatatlanul egy kis cselédlány, Solymosi Eszter járt sápadtan és mégis diadalmasan. A két ellentétes "vonal", íme egybe ért. A jobb és baloldali magyarság a tűz és véresőben újra egyesült. Most vált nyilvánvalóvá jobb és baloldali magyarok előtt, hogy az ország fölötti hatalom idegen, tehát az ellen jogosult a fegyveres felkelés is. A szovjetek csak akkor kezdték meg a magyar szabadságharc leverését, amikor a pártház ostromlása után lámpavasra kerültek az ÁVH-s ezredesek, akik valamennyien országhódítók voltak. Az Egyesült Államok pedig hagyta magára a magyar szabadságharcot, amikor felismerték, hogy kinek kezében volt a hatalom, s lényegében kiket fog sújtani szükségképpen a magyar szabadságharc.

A hatalom ugyanis mindkét birodalomban a harmadik, titokzatos világerő kezében volt.

XIII. fejezet CÁPÁK A HAJÓ NYOMÁN

1883 után elindul az Egyesült Államok felé a "tisztaesztlári emigráció". Száz és százezer magyart visznek a Cunard Line hajói az USA felé. A Szent Istváni birodalom magyarjai, ruténjei, németjei és tótjai futnak most a meghódított ország nyomora a földtelenség, a kazár uzsora elől a mesebeli álombirodalomba, ahol van munka és kenyér, ahol a munkáért aranydollárral fizet egy éppen épülő, hatalmas birodalom. Indulnak hát a Cunard Line és a Norddeutsche Lloyd hajói, hogy a hamburgi mólóról Rákosi Viktor "Elnémult harangok"-ának főhőse, Simándy Pál nagytiszteletű úr hallja a sötétben elvesző magyar kivándorlók utolsó énekét: "Hazádnak rendületlenül..."

A hajó megy... A hajó magyarokat visz, akik majd leszállanak az amerikai korai kapitalizmus bányáiba, vagy maltert hordanak az épülő felhőkarcolók állványain, elszóródnak a farmokra, dohányültetvényekre. Megalakítják kis magyar településeiket, és megmaradnak nyelvben, lélekben amíg tőlük csak telik Magyarország halálig hú és hazavágyó fiainak.

Csodálatos és nagyszerű magyarság ez, amely útlevel nélkül, az akkori előírások szerint zsebében húsz dollárra), de szívében, lelkében tiszta magyarsággal kiköt New Yorkban, Bostonban vagy Ellis Islandon, hogy aztán a korábban érkezett Haraszthy Ágostonok, Újházy Lászlók, s a többiek nyomán vérével, verejtékével pionírja legyen az amerikai felépítésnek.

Az amerikaiak valószínűleg soha sem fogják tudomásul venni, hogy mit adott nekik ez a tragikus magyarság: Kossuth valóra vált próféciáit, a californiai gyümölcstermelés megalapozását, a Kovács Mihályok rohamát a függetlenségi harc huszárezrede élén, az Asbóth tábornok tudását, amellyel megtervezte a világ legnagyobb városa, New York Central Parkjának mai térképét, avagy a polgárháború spriengfieldi döntő rohamát vezesse Zágonyi Károly bátorságával. Ez a tisztaeszlári emigráció, a legtisztább magyar és parasztvér Verhovay Egyletet alapít, Kossuth Köröket szervez, Rákóczy Egyletekben hangsúlyozza ki magyarságát. Szent István templomokat épít, vagy a protestáns nagytiszteletű úr templomában énekli a "Tebened bízunk" zsoltárát.

Az öreg amerikai magyarság helytállása a külföldre vetett magyar szegénység hazahűségének legszebb és legnagyobb csodája. Az ír jött, hogy meneküljön a brit kibirtoktalanítás, a terror elől, a lengyelzsidó jött, hogy meneküljön a pogromok elől, és a svéd is jött, hogy jobb életet teremtsen magának, mint amelyet kopár hazája adhatott neki.

A magyar bevándorló azonban azért jött, mert szociális és politikai vonatkozásban "szertenézett, s nem lelé honját e hazában". És mégis halálig hű maradt a hazához. Sajnos, e sorok írójának nem állnak rendelkezésére elegendő bizonyítékok, azonban az egész öreg amerikai magyarság léte, magyarsága, hitélete bizonyítja, hogy ez a tisztaeszlári emigráció az összmagyarság legjobb, legértékesebb rétege volt.

Simándy Pál ott ült a hamburgi mólón és hallotta a "Hazádnak rendületlenül"-t: Simándy nagytiszteletű úr csak azt nem látta, hogy a kivándorló hajó után cápák is úsznak. Országhódítók, akiket nem a nincstelenség űz, hanem a remény hajt, hogy Amerikában még jobban megélhetnek ebből a magyar tömegeből, mintha otthon parazitáskodtak volna a nyakán. Fezörök, sikkasztók, alpári zsumnaliszták, akiket nem tud használni a legsötétebb pesti zugújság sem, most egyszerre újságtulajdonosok, lapkiadók, szerkesztők lesznek a nagy amerikai szabadságban. Talán majd akad amerikai magyar történetíró, aki egyszer dokumentációsán megírja, hogy ezek az "otthonról körözött sikkasztók, hogyan veszik át a hatalmat az amerikai magyarság fölött.

Az Egyesült Államok épülő kapitalizmusában az "újságosok" válnak a magyarság kizsákmányolásának központjává. Ők hirdetik a zugbankárokat, akik hazafelé pénzt közvetítenek, és óriási összegeket keresnek a hamis árfolyamkülönbségeken, ők adják-veszik a telkeket, kötik a biztosításokat, csalják

ki az amerikai szabadság adta minden lehetőségével a magyar bányászok, építőmunkások és földművesek véres verejtékkel megszolgált centjeit. Ők indítják a különféle "hazafias" akciókat, óhazai nyomorenyhítéseket (Pedlow-Brack akció), amelyekre az amerikai kis magyarok adják a pénzt, de ők vágják zsebre a horribilis százalékokat, közvetítési és kereskedelmi jutalékokat. Ők megtanulják az angol nyelvet, a magyar azonban kis magyar gettókban él, sokszor írni-olvasni sem tud, így rajuk van utalva, de legalább megőrzi a magyar nyelvet. Angol újságot nem tud olvasni, csak legkevesebbje, így a minimálisan millió főnyi amerikai magyarságot az újságon keresztül közelíti meg ugyanaz az üzleti szellem és kizsákmányolás, amely elől kiszorult saját hazájából.

Az amerikai magyarság története így válik tulajdonképpen a szüntelen becsapások, botrányok, kifosztások, mások számára jól jövedelmező áldozathozatalok folyamatos történetévé. Ennek egyik legjellegzetesebb képviselője az Amerikai Magyar Népszava, amelyet 1898-ban alapít meg Berkó-Berkovics D. Géza. A lap egy időben napilag formájában is megjelenik. A szerkesztőség, a kiadó hivatal, az egész, adminisztráció csaknem száz százalékban zsidó minden időkből.

Az 1949-es Arany Jubileumi album szerint az akkori állapot a következő. Kiadótulajdonos: Szántó Lajos, a borszéki hitközség kántor fia, egyben a Virginiai Kentucky Tobacco tulajdonosa, aki egész kivételes jelenség. 1949-ben segít a kivándorló magyarokon, sokat áldoz, de politikailag osztályoz. Vele ellentétben a legteljesebb magyargyűlölet fűti az egész szerkesztőséget. Adminisztratív vezető: Székely (Slézinger) Izsó, a miskolci Leánykiházásító Egylet 10 ezer aranykoronás sikkasztója. A szerkesztőség tagjai: dr. Miklós Oszkár, Gáspár Géza, dr. Aczél Benő, Gábel Vilmos. Hirdetési osztály: Fenyves Klára, Mandel Ernő, Kandell Harry, Alice White előfizetési osztály; dr. Meller Victor iroda; Esther Keslinger, Sadie Schaff könyvelési osztály. Még a műszaki osztályt is csupa egyfajú idegenek vezetik.

Az Amerikai Magyar Népszava megalapításával megtörténik a teljes hatalomátvétel az öreg amerikás magyarság fölött. Gyakorlatilag az ő kezükbe jut ezáltal az Amerikai Magyar Szövetség is, amelyben hamarosan Gombos-Knopfer Zoltán, Káldor Imre, dr. Márk Béla, Székely Izsó az igazgatók, de egyes református és katolikus lelkészek mellett ott szerepel később Himler Márton is, aki mint OSS ügynök évekig kémkedik Magyarországon, "feltérképezi" és a szovjet GPU kezére szolgáltatja 1945-ben az egész magyar politikai és szellemi elitet, és tanácsokat ad a State of Departmentnek, amelyek szerint az 1946-ban bekövetkezett második Trianont Magyarország háborús bűnössége címén fenn kell tartani.

Az ötven esztendő alatt eltelt korszak vezetőinek fogalmuk sincs róla, hogy milyen célokat követnek el ezek az emberek, és milyen célokra használják fel nevüket. A Népszava első jubileumára Kossuth Ferenc gratulált, és Barabás Béla, a híres, kitűnő 48-as képviselő. Az Amerikai Magyar Népszava látogatója Károlyi Mihály, amikor a Szent Istváni Magyarország ellen akarja hangolni az amerikai

magyarságot és az amerikai közhangulatot is. Károlyi első látogatása a Népszavához vezet, és ezen keresztül adja ki a jelszót: "Új Magyarországot!" Kíséretében van a későbbi kommunista népbiztos Kunfi-Kunstätter Zsigmond is. A Népszava már 1912 márciusi számában írja: "Forradalmi szellő lengi át Magyarországot."

Ügyes és kitűnő üzleti politika ez. Egyfelől a régi haza iránti hűséget hirdetni, másfelől a hazai állapotok ellen uszítani a nyomor, földtelenség elől kivándorolt öreg amerikai magyarságot, és ezeken az érzelmeken keresztül olyan közhangulatot teremteni, amely hajlandó beugrani minden nemzetellenes uszításnak. Ugyanakkor pedig fenntartani a látszatot a rosszul tájékoztatott amerikai öreg magyarok előtt, hogy a Népszava tulajdonképpen a legtörzsökösebb magyarságot, a hazafias célokat képviseli.

Az öreg amerikai magyar szív az ócountryért dobog, hát ezt a tiszta érzelmet kell most felhasználni üzleti célokra. Az 1914 előtti békében millió dollárokat keresnek a pénzküldő zugbankárok, úgy, hogy éppen "magyar" vonatkozásban külön törvényt kell hozni ellenük az amerikai kongresszusnak. A Transatlantica Trust Company bukása és csődtömege élén Pirnitzer Gyulával, épp olyan elsőszámú közbotrányai magyar Amerikának, mint a Himlerville sötét businessse, ahol Himler Márton jóvoltából sok ezer magyar bányász veszt el keservesen megtakarított centjeit. Az első világháború után a Pedlow-Brack akció települ rá a jóhiszemű magyarokra. Hatvanöt főnyi személyzettel gyűjtögeti a magyar kisemberek áldozatkész adományait, és milliókat keres a "humanizmuson".

A Trianon ellenes harc idején a Kossuth szobor felállítása is nagy üzlet. Ötszáz magyar zarándokot hoznak Amerikába, de Székely-Schléizinger Izsó Népszavája és társasága pillanatok alatt húszezer dollárt keres azon, hogy a szobrot újjá kell önteni, mert szándékosan elrontották. A szerencsétlen formában folytatott revíziós propaganda, a revíziós albumok kiadása, Endresz György Óceánrepülése, a Justice for Hungary-val millió dollárokat vesznek ki az ottani magyarság zsebéből, de a százalékot mindig a jól ismert "hazafiak" keresik meg, közvetítési jutalék formájában.

A második világháborúban az amerikai magyarság egyszerű embereinek áldozatkészségéből kétmillió dolláros "Louis Kossuth Liberty Shipet" vásároltak a roosevelti és egyben zsidó hadi célok számára, amelyek tulajdonképpen az ócountry, de természetesen Hitler ellen irányultak elsősorban. A második világháború kitörése előtt, amidőn a Felvidék visszacsatolásáról van szó, az amerikai magyarságot már odáig tudták tüzelni, hogy alig-alig lehetett elküldeni a táviratot, amely Hitlert a magyarság iránti kötelezettségeire figyelmeztette. Amidőn Budapest 1945. február 9-én a szovjet martaléka lett, akkor ugyanezek az elemek akartak felszabadulási ünnepet rendezni, mint "jó amerikaiak", s a szégyenletes akciót csak egy igaz amerikai magyar (Hatthayer József) tudta megakadályozni azzal a kijelentéssel, hogy a magyar amerikaiak erre az ünnepségre fekete gyász-zászlóval fognak felvonulni.

Amikor 1938-ban Rooseveltt elnök Hitler és Mussolini ellenes beszédet mondott, ugyanezek az elemek alakították meg a Council of Americans of Hungarian Origin-t, amely természetesen nem magyar, hanem Hitler ellenes zsidó szervezet volt.

Amikor pedig mégis elveszett a második világháború, akkor ismét rátérnek a "humanista" alapra. Székely-Schlézinger Izsóék egy hajóra való tejpport vásároltak az amerikai törzsmagyarság adományából az éhező Magyarország számára, és amikor már senki sem vásárolt Amerikában tejpport, 20 ezer dollár tiszta közvetítési jutalékot kerestek az üzleten. A hajórakományt pedig Budapesten a "fajlilag üldözötteknek" osztották ki.

Ha erről az USA-ba szakadt magyarországi zsidó üzletes zsurnalizmusról nem is állanak rendelkezésre elegendő adatok, Fath Galambos József, az amerikai magyarság valóban legkiválóbb szellemi Vezetője, megrendítő bizonyítékokat közölt erről az újságírásról. Nyitrai (valószínűleg Neumann) Emil úgy kezdi tevékenységét, hogy bajusztpedrőt, elefántcsontként forgalomba hozott kaucsukfedelű Bibliákat árul a New Yorki pierekre beáradó magyaroknak. Fecsó Imre, az Amerikai Magyar Népszava és Szabadság "publicistája", aki valószínűleg nem magyar származású, többszöri hamis bukás után, mint ingatlanközvetítő forgatja a "magyar tollat". Singer Mihály a magyar nyelvű lapokban fosztogató hirdetések teszt közzé, de ő is "újságíró" és szellemi vezér. Kohányi (Kohn) Tihamér megvadult talmudi gyűlölködésében a Tisza kormány elleni felháborodásba csalja a magyar amerikusokat, akikkel a levelek tízezreit írta az óhaza kormányzati rendszere ellen. Azonban írja Galambos József "egész pályafutása nem volt egyéb, mint a magyar hazafiság csalárd jelszava alatti nemzetgyalázás". Mr. Green, aki Magyarországon valószínűleg Grün volt az első világháború alatt amíg lehetett, tehát 1917-ig pénzküldési akciót szervez. Ebből a célból gründolja Magyar Hírlap című újságját, amelynek segítségével aztán száz magyar koronát 20 dollárért árul, noha az összes tőzsdén akkor 100 korona még csak 17 dollár. Ezer és tízezer tájékozatlan magyar munkás bőrén minden száz koronán három dollár tiszta hasznot vág zsebre a zsurnaliztikai pénzület. [244]

Ennek a magyarországi származású. amerikai zsidóságnak szerepe végzetes az amerikai magyarság életében, két háború előestéjén és befejezésekor, Amikor a magyar állam hatalma alól kiszakadt magyar és zsidó, csak akkor derül ki, hogy az emancipáltak, a befogadottak, a nyelvet még tanulók mennyire nem tudtak együtt érezni a gazdanéppel, s mennyire nem egyenrangú partnernek, hanem olyan alanynak tekintették, amely egyedül az ő megélhetési céljait szolgálja.

Igazi arcukat azonban a magyarság nagy tragédiájának pillanatában mutatták meg. Amikor közel egymillió magyar menekült Nyugatra az országot elárasztó szovjet csapatok elől, akkor az ország meghódítóinak, első törekvésük volt, hogy a menekült magyarokat tegyék felelőssé saját tragédiájukért és azért, amit Hitler és Eichmann Adolf követtek el ellenük. Ennek az örjögő világbosszúnak nemcsak

otthon, hanem a hazátlanságban is kiépítették megfelelő szerveit. Az amerikai és a KZ-ekből szabadult magyarországi zsidóság most összefogott, hogy rendszeresen üldözze a magyar menekülteket és megakadályozza, hogy azok Amerikába, vagy tengerentúlra juthassanak. Minden idők legfarizeusabb szervezete, egyben a világterrornak és antihumanizmusnak tipikus példája az IRO (International Refugee Organization), amelynek helyzeti előnyeinel fogva összes kulcspozícióiba beülnek, és a nemzetközi szervezetet jellegzetesen ószövetségi szervezetté változtatják át. Maga a szervezet és az amerikai Displaced Person Act is csupán egyetlen célt látszik szolgálni, hogy minél többen juthassanak közülük tengerentúlra, és minél kevesebben más európai népek menekültjei: lengyelek, csehek, románok, szerbek, horvátok, magyarok, észtek, lettek és litvánok közül. Nemcsak a tisztviselők százai és ezrei, hanem maga a szervezet alkotmánya is tipikusan az ő kiválasztottságuk és győzedelmi mámoruk kiteljesedése. Most immár menekült üldözi a többi menekültet, illetőleg egy menekült vagy KZ-es csoport az összes többi nemzetiségű menekülteket, tekintet nélkül arra, hogy ez ellenséges vagy barátságos beállítottságú volt velük szemben. Az IRO force kérdései persze enyhébbek, azonban a norma leegyszerűsödött a Sulhán Arukhi világfelfogás nivójára: aki nem zsidó, az eleve hitlerista, aki a szovjet vörös fasizmusa ellen harcolt, az fasiszta, és minden keresztény eleve született zsidógyűlölő. Tehát annak a boldogulását minden áron meg kell akadályozni, ha csupán ez egy amerikai éjjelióri állásig terjedne is.

A kivándorló táborok screenelő asztalánál sötét alak ül: Lodzból, Budapestről, Kaunasból, Varsóból, s felteszi a kivándorlást eldöntő kérdéseket: Seperte utcát Esztónia német megszállása alatt, mert ha igen, akkor a németek kollaboránsa volt. Harcolt-e a szovjet ellen, amely nekünk szövetségesünk volt? Segítette-e az üldözött zsidókat, és miért nem lázadt fel védelmükre? Írt-e cikket a zsidók vagy a szovjet ellen? Miért nem szegte meg katonai esküjét? Tagja volt-e a Baross Szövetségnek, a keresztény kereskedők egyesületének? Ha igen, akkor nem lehet kígyóvadász Ausztráliában.

Ezekben az időkben 20-30 millió menekült lézeng a világon, de az IRO készletei, élelmiszertartalékai, olykor millió dollárjai tűntek el az izraeli háborúra, hogy aztán Palesztinából kiűzött őstulajdonosok, az arabok ugyanennek a humanitásnak nevében megelégedjenek napi egy csésze babbal, amelyet már legalább egy évtized óta adminisztrál számukra a Cadillacon járó, Amerikából szalasztott humanista világhódító és az ugyanolyan származású, lakkozott körmű titkárnő.

Európa feloszlatása folyik akkor az IRO kivándorlási táboraiban. Az európai értelmiség, munkásság, a szellemi nivó, a katonai hűség, az emberi tisztesség meggyalázása a nyomoron, a függőségen keresztül. Hiszen annak, aki még élni akar, a legszerencsésebb esetben is hazudnia kell. Igen! Én nem védtem a hazámat, én megszegtem állampolgári és katonai, vagy hivatalnoki eskümet, én csak a zsidó népet szerettem, és nem a saját magyar vagy litván népemet.

Az IRO tökéletes tükörképe annak a függőségnek, amelybe a világhódítók győzelme után Európa szellemi és dolgozó rétege jutott. Ők határozzák meg, hogy ki lehet bevándorló Washington hazájában, ők döntenek arról, hogy a magyar család, ha történetesen az apa honvédszázados volt, mint "fasiszta" kimehet-e az Egyesült Államokba? És természetesen és párhuzamosan ők azok, akik Európa nagy fekete piacára, a müncheni Möhlstrasse-ra hordják a menekülteknek kiutalt amerikai élelmiszereket.

S az európai kálváriának nincs vége akkor sem, amikor a kivándorló hajó nagy nehezen megérkezik a New Yorki pierre. Ott már az új üldözők várják őket, akik az orosz pogromok, vagy esetleg Hitler törvényei üldöztek ide a szabadságba és jólétbe, esetleg a seagatei milliomos villák luxusába. Ott vannak közöttük persze a kunbélai "zsidó proletár ortodoxia" kommunista képviselői, újságírók és snorrer politikai ortodoxok, akik magyar nyelvű lapban és magyar nyelven, szóban azt rikoltozzák: magyarok nem jöhetnek ide. A magyarok fasiszták. Amerikában pedig már mi vagyunk az uralkodó nemzet.

Ehhez képest az ungvári cionista, Havas Emil az első kivándorló hajók érkezésére Göndör Ferenc lapjában ezeket írja a magyar menekültekről: "Az első kérdésre, szabad-e támogatni a nyugatosokat, az a válaszom: igen. Azokat a szerencsétlen félrevezetett áldozatokat, akik semmit sem követtek el, hanem a náci agitáció hatása alatt elmenekültek családtagjaikkal Nyugatra. Ezeket a szerencsétleneket támogatni kell. Ezek száma azonban legfeljebb ötszáz. A többi közönséges gyilkos, tolvaj, gonosz zsidóölő, munkáskínzó, akik a Szálasi banditákkal együtt menekültek Nyugatra. Ezek száma körülbelül félmillió volt." Havas Emil "Az Ember" hasábjain mindjárt meg is mondja, hogyan kell ezekkel elbánni. "...a nyugatos név alatt élő emberek 99 százaléka magából kivetkőzött bestia, akiket nem segíteni, hanem lebunkózni kellene... Akiket talán még meg lehetne menteni, azok ezeknek a tömeggyilkosoknak gyermekei amennyiben még kicsinyek, és a szülők még nem fertőzték meg gyenge agyukat. Ezeknek megmentése helyes volna, ha el lehetne választani őket a szülőktől. De ezek a banditák a gyermekeikhez ragaszkodnak. [245]

1946-ban Münchenben, Bécsben nem tanácsos az utcán magyarul beszélni, mert a kék-fehér cionista karszalagos "tábori csendőrség" fasiszta bűnösként szállítatja a hasonló fajiságú amerikai CIC-ra a magyarul beszélőt. A bilgerli csizma számukra a kollektív bűnösség ismérve. Aki ilyen csizmát visel magyar nyilas, vagy fasiszta katonatiszt.

"Bojkott! A délamerikai magyar (!) kolónia harcot indít a fasiszta emigránsok ellen."

"Alig tette lábát az új földre, a gyűlölet ügynökei ott is várják, hogy végigkorbácsolják a megaláztatások, rágalmazások, szennyezések Golgotáján. A gyűlölet világszervezetének kis brávoí beletúrnak a szívébe, érzelmeibe, becsületébe, mert ez a gyűlölet parancsa: halálra üldözni mindenkit, akiről csak feltehető, hogy soha nem állt be a gyűlölők táborába." [246]

...És ha még ez sem elég, 1949 karácsonyi számában azt írja buenos airesi "Magyarok Útja", hogy amikor a chilei, valparizói kikötőbe megérkezik az első, magyar menekülteket szállító hajó: "Gyilkosok! Fasiszta gyilkosok!" kiáltással fogadja őket egy magyarul beszélő csoport. S ezek a magyarul beszélők, akik még alig-alig chilei állampolgárok, átveszik az IRO, a CIC és a chilei politikai rendőrség szerepét. A Magyar Zsidók Egyesülete és a Concordia nevű magyarországi zsidó szervezetek "kivizsgáló bizottságokat" alakítanak, s ha egy magyar menekült nem hajlandó megjelenni előttük, kibirtoktalanítják, elkenyértelenítik, megakadályozzák, hogy állást vagy segédmunkási jövedelmet kapjon!

Valahonnan délamerikai államból írja 1955-ben a Hídverők egyik számában a kivándorló magyar: "Magyarországból jött zsidókban egy-kettőt kivéve semmi néven nevezendő hozzátartozásának, vagy velünk érzésnek legkisebb árnyalata sincs meg. De ami még szomorúbb, az a határtalan gyűlölet. Még a németeket sem gyűlölik úgy, mint minket!... Íme így gondol rád, így hálálja meg a menedéket, a kiválasztott nép fia, aki Magyarországon élt: Minden magyart ki kell irtani, mert vagy nyilas, vagy falaz a nyilasoknak!... Gyűlöl minden magyart, míg mindenképpen csak Magyarországra akar hazatérni. De valamennyi remeg, hogy a magyarság egyszer rádöbben arra, hogy a zsidóság nagyobb részétől semmi irgalmat és kegyelmet nem várhat. Valamennyi gyűlöli, fanatikusan gyűlöli a magyarságot. S ez volt számomra a legmegrázóbb élmény. Jótét helyébe gyűlölet!" [247]

Angliában Janner, lancasteri képviselő egész a belügyminiszterig és az alsóházig viszi a magyarüldözést. Maga is zsidó. Követeli tehát, hogy küldjék vissza a fasiszta menekülteket oda, ahonnan jöttek. [248]

De vajon másként van-e ez akármelyik más földrészen? A magyar menekült hajója kiköt valahol Ausztráliában, s újra várják a parton az üldözők. Azok, akik eljöttek a Kárpátmedencei jólétből, hogy még jobb létet teremtsenek maguknak a Dél keresztje alatt. De hát ők "magyarok". Az ausztráliai kivándorló így számol be tapasztalatairól:

"De a gyűlölet már előttünk a kontinensre érkezett. Ott várt a hajónál, a táborokban, odafülest beszélgetésünkre, benézett lakásunkba, és megindult a gyűlölet hajszája. Az ausztrál lapokban megjelent az. első, második, századik lefasisztázás: a "feszítsd meg", a csillapíthatatlan faji gyűlölet." [249]

Amerika, Ausztrália, Délamerika partjain azonban mégsem a meghódított ország tragédiáját lezáró függöny hullt le, hanem a felismerés fénye lángolt fel; a velük való együttélés nem illik bele többé a magyar társadalom egyetlen jövőendő életformájába sem!

ZÁRSZÓ

Ki volt tehát a bűnös, sőt háborús bűnös? Titus cézár, aki Jeruzsálem elfoglalása után a zsidó Josephus Flavius tanúságtétele szerint ezeket mondotta: Ahányszor csak győztem, mindannyiszor békére szólítottalak fel benneteket, mintha csak én lettem volna a legyőzött fél. Amidőn pedig a templomhoz értem el, szánt-szándékkal figyelmen kívül hagytam a hadijogból folyó jogaimat és kértelek benneteket, legyetek kímélettel a magatok szentélyei iránt, s óvjátok meg a templomot. Ti visszautasítottátok mindezen ajánlataimat, és a templomot saját kezetekkel gyújtottatok fel."

Titus volt-e a bűnös, vagy az a zélóta bolsevizmus, amely kegyetlenül lemészárolta saját népének gazdagjait, s kétezer év előtti Cseka módszerekkel, testvérek, rokonok kivégzésével, borzalmas kínokkal gyakorolta az ostromlott Jeruzsálemben a mai modern terrort, mert "a szent könyvekben kétértelmű kifejezés volt, amely szerint, tudniillik abban az időben valaki a viláгурalmat elnyerni fogja közülük" írja Flavius. "Balsorsát a város saját fiainak köszönhette, a rómaiak pedig voltaképpen csak az igazságot szolgáltatták ki."

Vajon Spanyolországban Katolikus Ferdinánd volt-e bűnös, vagy előzőleg már volt népnéző uzsora, országhódítás, kereszténygyűlölet is, keresztény gyermekek keresztre feszítése? Előbb volt az inkvizíció vagy előbb mindaz, ami a spanyol nép ellen elkövetett?

És mi volt előbb? Az oroszországi pogrom, vagy a nagyurak kazár bérlője, aki bezárta a templom kulcsát, ha a kozák nem fizette meg neki a keresztelési adót? A tényeket lehet magyarázni és elferdíteni, de a tények mégis csak tények maradnak.

Mi volt előbb? Az "antiszemita" Bartha Miklós Kazárföldönje, vagy kárpátaljai 1500 százalékos uzsorakamat, idegen bevándorlás, vagy magyar kivándorlás? Gömbös Gyula jött előbb, vagy előtte talán ott járt Samuelly Tibor? Az akció és reakció örök társadalmi törvényét kell megkeresni ebben a szellemi Babelben.

A magyar szabadságharc volt-e előbb, vagy Rákosi-Roth Mátyás terrorja, amely kiváltotta a magyar népfelkelést? S vajon mi volt előbb Németországba? Hitler, vagy talán Rothschild, Rathenau, Ullstein, Berlinben berendezett gyermekbordélyházak, demokratikus korrupció és Versailles? Előbb volt-e a bűnhődés, csak azután jött a bűn? Magyarországon pedig előbb jött Eichmann és csak azután Chorin? Apróbb kilengésekben és megtorlásokban bűnös volt-e a magyar nép, ha már oly sokan és oly sokszor vétkeztek ellene vendégei.

Valahonnan a messziről visszatekint ránk rab Magyarország, és a száműzetés éjszakáin fel kell vetni a lelkiismereti kérdést: bűnös voltál-e árva magyar nép? Vívódni kell ezen a problémán, mert a nyugati világ egyirányú terrorja sok-sok magyarban eltöri a gerincet, és felkelti a hamis vagy érdek által sugallt bűntudatot. Sokan járnak ma a nagy világban, akik nem a Hartsteinok, Ornsteinok

nagybirtokain elhullott magyar csecsemőt sajnálják, hogy úgy érzik, nekik legszentebb kötelességük örökké egy idegen nép gondjaival és áldozataival foglalkozni, megbánást tanúsítani, és felvenni az ezért járó obulusokat.

És nincs, de nem is lehet magyar "bűnbánat", mert milliószor annyit szenvedtünk általuk, mint amennyi szenvedést az országhódítók okoztak magyar népünknek. Samuelly Tibor vagy az ÁVH-ból kiostromolt ezredek, cafatokra tépett holtteste fölött is, nekünk egyetlen egy fájdalomra van okunk, a nagydobronyi és zsablyai tömegsírok, a Gyűjtőfogház kivégzett mártírjai fölötti örök fájdalomra.

Örökségül szeretnénk tehát hagyni a magyarvérű baloldali ifjúságnak is azt a tanulságot, amelyet apái nem ismertek fel. Ez pedig az, hogy a magyar baloldal tragédiája legalább olyan mértékben figyelmeztet a lényegre, mint a megátkozott jobboldaliak vértanúsága. A nagy végjelenetben ők is kénytelenek voltak rádöbbedni, hogy bár népüket akarták szolgálni, idegen, magyarelles erő játékszereivé váltak. Az ország így. vagy úgy meghódított és mégsem hódolt meg.

Ezt bizonyította 1956. október 23-ika, amely a magyar történelem Dózsa óta elmaradt nagy népi forradalma volt. Ezúttal a kommunista és cionista kettős járom ellen! Természetes, hogy még a kommunisták is a Szovjet csapatok kivonulását követelik. Az is természetes, hogy a politizálni, megtanult magyar vezetők óvakodnak az "antiszemita" jelszavaktól. Azonban a népösztonben sokszor több bölcsesség van, mint a könyvtárak millió kötetében. A magyar népöszton, 1956 októberében csupán a hatalom ellen fordult, melyet az idegen proletár ortodoxia AVH-sai, munkaszolgálatosai, munkásigazgatói és pártfunkcionáriusai képviselnek. A másik népöszton 1956. október 26-án felismeri, hogy itt nem fajra, nem felekezetre, hanem egy ország fölötti hatalomra megy a játék, és a New Yorki cionista nagygyűlésen "antiszemita-fasiszta lázadásnak" minősíti a magyar szabadságharcot.

A magyar népöszton egyfelől felismeri a Pártházból kiostromolt ÁVH-s ezredek halálgrimaszában a Samuellyek, Rákosi-Rothok arcvonásait, tehát a "Hatalom" arculatát, másfelől a baloldali magyar nép betöri a jobboldali magyar politikai 'foglyok fegyházainak kapuit. Szabadságlevelükre láthatatlanul is odaírta: egy végzet áldozatai, egyetlen idegen kisebbség uralmának szerencsétlenjei vagyunk: jobboldaliak, baloldaliak, munkások, parasztok, grófok, értelmiségiek, primások és papok, tábornokok és közkatonák. Magyarok!

Az októberi szabadságharc véres csillaga alatt megnyílt az ég a magyar nép égése előtt. A szovjet ágyúkat túldörögte az utat tört Eszme: "minden kiontott ártatlan vér, minden magyar vér..." A Solymosi Eszter, a gróf Tisza István, a devecséri parasztok, ludovikások, a Szálasi Ferencek, Bárdossyak és ki merjük mondani még a Rajk Lászlók, Nagy Imrék, Maléterek vére tehát minden magyar

vér, ami folyt, nem grófi és nem proletár vér volt, hanem idegen országhódítás bűne, és a mi végzetünk!

Ez a könyv nem hirdet sem nácizmust, sem antiszemitizmust, csupán egy politikai irányzat elleni küzdelmet. S ebben a küzdelemben 1956. október 23-án eszmeileg is összeért a jobboldali és baloldali magyar út.

Mert a kiontott vér előre meghatározta a magyar nemzeti egység jegyében egykor megszülető modern magyar társadalmi rendszer, sőt az emigráció működésének irányát is.

Több mint egy évszázad véres, keserves tapasztalatai után nem lehet olyan magyar baloldaliság, amely nemzetközi és nem nemzeti. Többé azonban nincs olyan magyar jobboldaliság, de még hazafiság sem, amely nem szocialista. Bármilyen magyar baloldali kormány nem lehet szocialista, ha egyben nem nemzeti és ha csak a legkisebb mértékben az országhódítók antiszociális, uralkodni akaró elemire támaszkodik. És semmiféle jobboldali irányzat nem nemzeti, amely még egyszer befogadja a piros-fehér-zöld zászlók alatt jelentkező liberál kapitalista országhódítást.

Függetlenül az orosz elnyomástól és megszállástól, még a magyarvérű és gondolkodású kommunistákkal sincs koegzisztencia amíg uralmukat a Kohn-Kun Bélák és Roth-Rákosi Mátyások népe támasztja alá. Azonban nincs koegzisztencia azokkal a magyarnak mondott állítólagos nemzeti irányzatokkal sem, amelyek amerikai vagy másfajta idegen tőke segítségével akarják saját hatalmukat és az országhódítók uralmát visszaállítani a magyar nép fölött.

Kossuth, Széchenyi, Deák, Istóczy, Verhovay, Gömbös Gyula, Bárdossy László, Szálasi Ferenc, Kölcsey Ferenc és Szabó Dezső, baloldali és; jobboldali magyar vértanúk, a ludovikások és az 1956-os csepeli munkáshősök életáldozata nyomán megmutattattott az út, amelyet legjobban egy görög szó jelöl: szintézis. Egymásba hasonlása elveknek, irányzatoknak, gazdasági rendszereknek. És ez nem jöhet létre, csakis az országhódítók nélkül.

Nem tudjuk, hogy ez a könyv eléri-e a célját. Egyben vagyunk csak biztosak, hogy célja nem volt más, mint csupán ennyi:

"... s emléked árva hajadon,
Solymosi Eszter árva népét
ébressze bátran, szabadon."
Vége

A LEFEJEZETT MAGYARORSZÁG

E névsorból hiányoznak ezrek és tízezrek. A felsorolt nevek csak azt mutatják, hogy miként pusztul a nemzet, amelynek vezetőit idegen, országhódító uralom irtja ki.

Szálasi Ferenc, nemzetvezető. Kötél általi halál.
Miniszterelnökök

Gróf Tisza István. Kéri-Krammer Pál felbujtására gyilkolták meg 1918. október 31-én.

Bárdossy László. Kivégezve golyó által.

Vitéz Imrédy Béla. Kivégezve golyó által.

Sztójay Döme. Kivégezve golyó által.

Szóllóssy Jenő, miniszterelnök-helyettes. Kötél általi halál.

Friedrich István. Életfogytiglani fegyházra ítélve, a váci fogházban halt meg.

Gróf Bethlen István. Moszkva közelében, deportációban halt meg.

Nagy Imre. Kötél általi halál.

Ezenkívül 27 miniszter, a m. kir. honvédség és csendőrség számtalan tábornoka, törzstisztje, tisztje, altisztje, közkatonája, szellemi emberek, írók, újságírók felsorolhatatlan vértanúgárdája. Legalább 40-50 000 hű, igaz magyar.

Zsidó származású magyarországi "báró családok" 1867-1918 között
Biedermann (turonyi), báró; báróság: Biedermann Rudolf szentegáti
földbirtokosnak, 1902. május 18

Dirsztay (dirsztai), báró; báróság: Dirsztay László és Ferenc részére, 1905.
november 30.

Dóczy (németkeresztúri), báró; báróság: Dóczy Lajos közös külügyminisztériumi
udvari és min. tanácsos részére, 1900. március 13.

Groedel (gyulafalvi és bogdáni), báró; báróság: Groedel Ármin, Bernát és Albert
részére, 1905. szeptember 11.

Gutmann (gelsei és beliscsei), báró; báróság: Gutmann Vilmos, Ödön, László és
Aladár nagybirtokosoknak, 1904. szeptember 16.

Harkányi (taktaharkányi), báró; báróság: Harkányi Frigyesnek és Károlynak, 1895.
október 24.

Hatvany (hatvani), báró; báróság: Hatvany-Deutsch Sándor, József, Károly és Béla
részére, 1908. október 23. Névváltoztatás Hatvanyra Károly részére 1911. április
22., Ferenc és Lajos részére 1917. március 19.

Hazai, báró; báróság: Hazai Samu honvédelmi miniszter részére, 1912. szeptember
10.

Herczel (pusztapéteri), báró; báróság: Herczel Manó részére 1912. július 31.

Herzog (csetei), báró; báróság: csetei Herzog Péter budapesti nagykereskedőnek,
1904. január 2.

Kohner (szászbereki), báró; báróság: Kohner Adolf, Kohner Alfréd, Kohner Jenő és
Kohner Vilmos földbirtokosnak, 1912. július 10.

Korányi (tolcsvai), báró; báróság: tolcsvai Korányi Frigyes egyetemi
orvostanárnak, 1908. november 21.

Kornfeld, báró; báróság: Kornfeld Zsigmond, főrendiházi tag, a Budapesti Áru és
Értéktőzsde s a Magyar Általános Hitelbank elnökének, 1909. február 22.

Königswarter (csabacsudi), báró; báróság: Königswarter Hermann részére, 1897.
március 13. (A család osztrák nemessége 1860. március 25. osztrák bárósága pedig
1870. október 26-án kelt.)

Kuffner (dószegi), báró; báróság: diószegi Kuffner Károly diószegi cukorgyáros és
nagybirtokosnak, 1904. december 7.

Lévay (kisteleki), báró; báróság: kisteleki Lévay Henriknek 1897 április 22.
Atruházás 1905. augusztus 21. testvérére, kisteleki Lévay Istvánra.
Madarasy-Beck (madarasi), báró; báróság: a kettős névvel Beck Nándor, a Magyar Jelzálog hitelbank vezérigazgatója részére, 1906. április 7.
Neuman (végvári), báró; báróság: ifj. Neuman Adolf, id. Neuman Adolf és Neuman Dániel aradi gyárosoknak, 1913. október.
Ohrenstein (beocsini), báró; báróság: Ohrenstein Henrik, a beocsoni Unió cementgyár Rt. alelnökének, 1910. november 24.
Orosdy (orosdi), báró; báróság: Orosdy Fülöp nagykereskedő részére, 1905. február 15.
Schosberger (tornyai), báró; báróság: tornyai Schosberger Zsigmond földbirtokos és nagykereskedőnek, 1890. március 12. Kiterjesztetett 1905. december 11. néhai testvére, tornyai Schosberger Henrik fiaira:
Schosberger Lajosra és Rezsőre a Tornyai-Schosberger kettős név használatának engedélyezésével.
Tornyai-Schosberger (tornyai), báró; lásd: Schosberger, tornyai, báró. Ullmann (baranyavári), báró; báróság: baranyavári Ullmann Adolfnak, a Magyar Általános Hitelbank vezérigazgatójának, 1918. április 13.
Weiss (csepeli), báró; báróság: csepeli Weiss Marifréd budapesti gyáros és nagykereskedőnek, 1918. szeptember 16.
Wodianer (kaptori), báró; báróság: Wodianer Mór, 1874. április 23., Wodianer Albert részére 1886. december 1.
Wolfner (újpesti), báró; báróság: újpesti Wolfner Tivadar bőrgyárosnak, 1918. szeptember 16.
(Magyar Zsidó Lexikon: 90-91. oldal)

Zsidó származású magyarországi "nemes családok" 1867-1918 között
Helyszűke miatt a névsort teljes terjedelmében nem soroljuk fel. A Magyar Zsidó Lexikon szerint 260 zsidó család kapott magyar nemességet. Átlagban 10-50 000 aranykoronáért.
(Magyar Zsidó Lexikon: 642-647. oldal)

Magyarország kommunista urai 1919. március 28. 1919. augusztus 2.
"Egy nép vagyunk! Egy nép!"
(Herzl Tivadar: "Judenstaat")

Elnök: Garbai Sándor; külügyi népbiztos: Kun (Kohn) Béla; helyettese: Ágoston (Augstein) Péter; hadügyi népbiztos: Pogány (Schwarz) József; helyettese: Szántó (Schreiber) Béla és Samuely Tibor; belügyi népbiztos: Landler Jenő; helyettese: Rákosi (Roth) Mátyás és Haubrich József; közoktatásügyi népbiztos: Kunfi (Kunstatter) Zsigmond; földművelésügyi népbiztos: Hamburger Jenő; szocializáló népbiztos: Böhm Vilmos, helyettese: Hevesi (Honig) Gyula; közéleti népbiztos: Erdélyi (Ehrlich) Mór; helyettese: Illés (Braun) Arthur; német népbiztos: Kalmár (Kohn) Henrik.
Budapest vezetői: Reisz Mór, Vince (Weinberger) Sándor; a rendőrség és a

népőrség politikai népbiztosai: Bíró (Burger) Dezső és Seidler. Az Osztrak-Magyar Bank kormányzója: Lengyel (Lefkovics) Gyula.

A Lenin fiúknak vezérei a következők voltak: Samuelly Tibor, Cserni József, Kohn-Kerekes és Dögei (?) Imre.

A tagok: Löbl Mór, Max Miksa, Bonyhádi (?) Tibor, Wergenster Árpád, Feldmár Mór, Beck József, Keller József, Korvin-Klein Ottó, Donnán (Dostl) Árpád, Ellenbaum Ignác, Kohn Ignác, Danczinger Ernő, Elfenbaum Náthán, Lázár (Löbl) Henrik, Bienenstock Ármin, Greiner Perenc, Goldberger Gábor és a fovallató dr. László (Löwi) ügyvéd.

A magyar ipar idegen megszállása

Az országot gyarmatosító idegen hatalom legfőbb ipari támaszpontjai voltak a következő nagy, zsidó kézben levő gyárak:

Vegyészeti ipar.

Szappan és gyertyagyárosok: Machlup H. (1868-ban alakult), Grünwald Sándor, Rosenthal Jakab, Krausz József H., Berger J. N., Berger Manó, Szekula Mór.

Gyufagyárak: Neubauer Károly (Győr), Spitzer testvérek (Baja), Grossmann Dávid (Munkács), Stermann M. (Nagyszombat), Husz Mór (Szolnok), Schön Bemát és Klein Ignác (Újpest), Stein és Rosenstrausz (Érzsébetfalva), Reisner Manó (Gyula), Kux Adolf (Turdossin) és Grosz Izráel (Tokaj).

Keményítőgyárak: Plan és Fried, Mellinger Mór, Freund és Neumann (Szeged), Pollák S. (Sárvár), Hahn Adolf (Debrecen), Kánitz Jenő (Eger), Löwy és Társa (Szabadka), Frankl Vilmos (Párkány) és Ungár Ignác (Kassa).

Olajgyárak: Mandel Ede (Nyírbátor), Feldmann Manó (Nyíregyháza), Rosenfeld Lipót (Técső), Meller Ignác (Győr), Kohn Adolf (Újverbász), Brichta Jakab (Trencsén), Schwarczer Mór (Mátészalka), Freund Lajos (Szentés) és Bernauer Lajos (Újpest).

Enyvgyárak: Leiner Fülöp és Fiai és Leiner Testvérek (Újpest).

Műtrágyagyárak: Mogyorósy és Stein (Soroksár), Sători Miksa (Mezőtelegd), Singer József és Stein Miksa (Temesvár), Steiner J. (Pozsony) és Singer Testvérek (Arad).

Csersavgyárak: Haas Adolf (Hradek), Guttmann S.H. (Belisce) és Neuschloss-féle (Naschitz).

Spódiumpyárak: Steiner J. (Pozsony), Klein Jakab (Kisपालugya), Steiner Miksa (Temesvár), Hofman Péter (Bártfa), Schachter Ignác (Újszony) és Steiner F. és Fia (Szeged).

Kenőcsgyárak: Lusztig és Beck, Schönwald N., Kohn és Fried, Kollár és Breitner (Újpest) és Reich Jenő (Kispest).

Vegyészeti gyárak: Fischer és Heidelberg, Reiss B., Trebics Mór (Nagymarton).

Élelmiszergyárak, cukorgyárak: A nagysurányi gyárat 1854-ben alapította Frey Gerzson és Lipman, a diószegi gyárat 1868-ban Kuffner és Guttmann, a magyarfalvit 1870-ben Löw-Beer M., a hatvanit 1889-ben Deutsch Ignác és Fia, a selypít 1890-ben Schossberger Henrik és Rudolf, az oroszokait 1894-ben Deutsch Sándor és József, a sárvárit u. a. 1895-ben.

Cukrászipar és cukorkagyárak: Rehberger Adolf Klein és Bäumel, Brammer Henrik, Drucker és Róth, Lux és Utasi, Villányi és Társa, Schwarcz Antal és Társa, Weisz József E. L., Schmidl L. (Györsziget), Deutsch és Pollák (Miskolc), Freund Ödön, Strausz és Társa (Pécs).

Szalámigyárak: Herz Ármin Fiai, Redlich és Fia, Fleischmann Lipót, Weil Ede, Goldscheider Károly, Perlesz József, Pick Márk, Czinner és Társa, Schwarcz E. és Fia (Szeged).

Paprikagyárak: Kotányi János és Pártos Nándor (Szeged), Hofbauer Simon és Klein Ignác (Tolna).

Kávépótlógyárak: Wertheimer és Frankl, Franck Henrik és Fiai (Kassa), Beck Mór (Érmihályfalva).

Tésztagyárak: Reisner Henrik (Fiume), Neumann J. és Társa és Deutsch Károly (Győr), Czinner és Társa (Szeged).

Cognacfőzők: Weisz és Laczkó, Blau M. és Fiai (Nagykanizsa), Első Alföldi Cognacgyár (Brachfeld, Kecskemét).

Serfőzők: Stein Testvérek és Deutsch Ánnin és Fia (Pozsony), Grün és Fia (Besztercebánya), Hirschfeld J. (Pécs).

Szeszgyárak: Berger Dániel (Nagyvárad) Blau Testvérek (Temesvár), Stern Ignác (Egyedi Lajos atyja, Újpest), Fantó és Geydushek (Holics), Fleiszig Testvérek (Fogaras), Frisch Gyula (Versec), Grünwald és társa (Budapest), Hirsch Ödön (Kolozsvár), Holicser Lipót (Szinérváralja), Krausz Izidor (Budapest), Kremser Mór (Pálfalu), Linzer Károly (Budapest), Mandl Ede (Nyírbátor), Mittelmann és Fia (Arad), Moskovics Mór (Nagyvárad), Neumann Testvérek (Arad), Schwarz Mór (Mátészalka), Spitzer Benő (Baja), Taglicht és Fleiszig (Fogaras), Weisz Mózes és Bernát (Munkács), Wodianer Albert (Komjáth), Wolh Herman (Mucsiny).

Ecetgyárak: Raabstein A. (Újvidék), Reisz Mór (Arad), Schwarcz Ferenc (Miskolc).

Agyagipar: Weisz Lipót (Mechala), Lichtner Dávid és Fia (Szeged), Schwarcz Jakab (Keszteg), Heller F. (Budapest), Grünwald M. (Pozsony), Krém Ignác (Székesfehérvár), Telek Ármin (Sziács-Haraszt), Borovitz Manó (Kaposvár), Weinstein Jakab (Rozsnyó).

Üvegipar: Schwarcz A. és Fiai (Pálfalva), Reich Márk (Sólyomkő), Birnbauin Bernát és Ganzfried József (Sáros-Livó), Rubin Sámuel és Lorber Juda (Szervartó), Kurzweil Bernát (Incevölgy), Zeiger Ábrahám és Nuszbaum Mendel (Felső Hrabasica), Goldstein Testvérek (Regéc).

Vasipar: Buchwald Sándor, Hegedűs Adolf, Hertzka, Berger és Márkus, Stern és Merkl.

Faipar: Goldberger Zsigmond, Hirschler Ármin, Wellisch Náthán, Löwy D. és Fiai (Újpest), Neuschloss Ödön és Marcell, Engel Adolf (Pécs).

Bőripar: Wolfner Gyula és Társa (Újpest), Mauthner Testvérek (Újpest), Machlup Testvérek, Grünwald J. és Fia (Szombathely), Krausz József Fia (Marcali), Fried Bernát Fia (Simontornya), Horn Adolf (Esztergom), Groszmann Mór (Pécsújfalú), Leopold Sándor Fiai (Tataváros), Abeles Adolf és Fia, Margulies M. gépszíjgyár.

Papíripar: Spiegel Vilmos (Kisszeben), Weil József, Preger Samu, Szilárd Mór,

Deutsch és Wachsmann, Glück Zsigmond, Rosenfeld J. (Nacpál), Salzer Jakab, Posner Károly, Károly Lajos, Czettel és Deutsch.

Kétfestőipar: Goldberger Sámuel és Fiai, Spitzer T. (Apatin), Cobner és Társa.

Gombkötőipar: Wollák és Berkovics, Schön Jakab, Fischer Gusztáv. Kesztyűipar:

Polacsek A. Hugó, Hendl Mór, Ormai Mór. Arany, ezüst és díszműgyárok:

Bachruch A., Grünstein Henrik, Breitner Testvérek, Rothberger Jakab, Stenger és Fleischmann, Mandl Henrik, Wisinger Mór, Löfkovics Arthur (Debrecen).

Könyv és nyomdaipar: Kunossy Vilmos és Márkus Samu. Malomipar: Gizella, Hengermalom, Pannónia, Viktória, Concordia,

Erzsébet, Lujza és a Hitelbank malmai. Ezeknek alapítói és igazgató vezetői nagyrészt zsidók voltak és nagy érdemük van abban, hogy a magyar liszt versenyképessé lett a világpiacon.

Bányaipar: Salgótarjáni, Északmagyarországi, Magyar Általános Kőszénbánya, Borsodi és Esztergomi szénbányaművek. Ezeket is zsidók alapították. Ugyanígy zsidók által alapított és vezetett részvénytársaságok teremtették meg a rimamurányi és a Resica-aninai vasműveket és hosszú láncolata sorakozik ezeken kívül azoknak a faipari telepeknek, szövőgyáraknak, villamos telepeknek, rúdgyantagyáraknak, könyvnyomdáknek, mezei és iparvasútgyáraknak, amelyeknél zsidók működnek közre a magyar nagyipar fejlesztésének érdekében.

(A Magyar Zsidó Lexikon adatai alapján)

Pénzüzet

"A jogegyenlőség kivívása után hatalmas lendületet vett a zsidók gazdasági tevékenysége. A Pesten megalakult első bank megalapításában Ullmann Mórnak volt nagy része.

A magyarországi pénzüzet kiemelkedő alakjai: Kornfeld Zsigmond, Lánczy Leó, Wahrmann Mór, Madarassy-Beck Miksa és Gyula, Székely Ferenc, Weisz Fülöp, Barthel Ödön, Jellinek Móric, Ullmann Adolf és Krausz Simon. A világháború valósággal új korszakot jelentett a pénzüzet terén. A változott viszonyok hihetetlen mértékben megnövelték nemcsak jelentőségét, hanem forgalmát (!) is a pénzintézeteknek."

(Magyar Zsidó Lexikon: 699. oldal)

Az ipari feudalizmus adóbevallásai

1943-ban, a magyarországi idegen iparbárok a következő jövedelmet vallották be:

	Pengő
Chorin Ferenc, vezérigazgató	647,302
Halmi Miklós, ny. vezérigazgató	701,783.
Fekete Jenő, gyáros	584,575.
Weisz Alfonz báró, gyáros	559,080.
Weisz Jenő báró, gyáros	478,002.
Schillinger Béla, szőnyegkereskedő	470,220.
Szegő Vilmos, börgyáros	430,818.

Breitfeld Marcell, szücs	391,439.
Vida Jenő, MÁK ny. elnök	391,256.
Pártos Zsigmond, textilkereskedő	376,235.
Hirsch Albert, vezérigazgató	372,290.
Hiller József, vezérigazgató	371,360.
Kornfeld Móric báró, földbirtokos	354,479.
Buda Goldberger Leó, textilgyáros	346,662.
Fellner György, gyáros	337,037.
Fellner Pál, Rt. elnök	336,572.
Klein Antal, divatárus	314,850.
Tószegi-Freund Emil, vezérigazgató	310,442.
Ullmann György báró, bankigazgató	306,589.
Salgó Imre, műszaki kereskedő	305,978.
Dick Miksa, borkereskedő	297,812
Ágoston Manó, textilgyári elnök	297,315.
Wolffer András báró, igazgató	294,985.
Freudinger Dénes, gyáros	272,711.
Kallós Ernő, gyárigazgató	270,100.
Kovács Adolf, vezérképviselő	257,270.
Fischer Henrik, épületfakereskedő	252,014.
Wilhelm Károly, ügyvéd	115,113.
Weisz Sándor, posztókereskedő	161,436.
Weisz Aladár, nagykereskedő	118,860.
Weisz Ábrahám, cipőgyáros	206,809.
Weiner Samu, vezérigazgató	162,436.
Ungár Miksa, cukornagykereskedő	119,367.
Ungár Ernő, áruháztulajdonos	230,750.
Tillemann Sebestyén, ékszerész	149,292.

Ugyanekkor egy állástalan diplomás magyar mérnök havi jövedelme 80 pengő.

(Egyedül Vagyunk, 1944. április)

A magyarországi sajtó (1937-es állapot)

Milotay István 1920. szeptember 18-án elmondott beszédéből:

"Voltak lapok (1918), mint a Pester Lloyd, Neues Pester Journal, a Neues Politisches Volksblatt, a Neues Budapest Abendblatt, amelynél a zsidók arányszáma megütötte a 99, sőt a 100 százalékot. A Magyar Távirati Iroda 20 munkatársa közül 14 volt zsidó, a Népszava 20 munkatársa közül 17, a Magyar

Hírlapnál 14 közül 13, a Déli Hírlapnál 23 közül 18, a Friss Újságnál 7 közül 7, a Napnál 20 közül 17 volt zsidó."

"A zsidó újságok példányszám szerinti aránya 1914-ben alighanem eléri a 95-96 százalékot is."

"Magyarországon jelenleg 1476 napi és időszakos lap jelenik meg. A sajtótermékek 80 százaléka zsidó kézben van. Szám szerint 1114, amely a maga 87 és félmillió példányszámával igyekszik a maga szolgálatába állítani a magyar olvasó közösséget. A Csonka Magyarországon megjelenő 37 szépirodalmi lap közül 21 van zsidó kézben, több mint négy millió példánnyal. A tudományos és szakirodalmat 136 lap képviseli, ebből 102 van zsidó tulajdonban.

A 39 magyarországi könyvkiadó vállalat közül csak 10 olyan akad, amelyet kereszténynek lehetne nevezni.

A csonka ország 170 városában 409 könyvkereskedés árulja a magyar kultúra termékeit. A tulajdonosok 90 százaléka zsidó. Szám szerint 366. [251]

Vezető zsidó újságírók és lapkiadók

Az Est, lapkiadó Rt. Igazgatósági tagok: özv. Miklós Andorné (Klein Árminné), Gombaszögi (Grün) Frida, dr. Vadnai Béla, dr. László Ernő, Salusinszky Imre, Kemény (Kohn) Simon, Mester (Messer) Sándor, Seres László (Scheer Lázár), dr. Ruttkay György (Ruthauser Miksa) valamennyi zsidó. Felelős szerkesztő: Salusinszky Imre (zsidó). Felelős kiadó: Vadnai Béla (zsidó). Szerkesztő: Kemény (Kohn) Simon (zsidó).

Pesti Napló, 1920-ban került Miklós (Klein) Andor tulajdonába. Az abszolutizmus idejében Deák Ferenc, Kemény Zsigmond lapja. Szerkesztősége 1910-ben:

Szerdahelyi Sándor szerkesztő, Seres László, Mester Sándor, Gerő Ödön, Nagy Endre, Wallesz Jenő, Szini Gyula, Adorján Andor, Kéri-Krammer Pál, Bethlen Oszkár, Molnár-Neumann Ferenc, Erényi Nándor, Miklós Andor, Pásztor Mihály, Tábori Kornél, Lakatos László, Pásztor Árpád. Valamennyi zsidó. A lap az első világháború alatt Hatvany (Deutsch) Lajos báró tulajdonába ment át.

Magyarország. Az Est konzern érdekeltsége. Szerkesztősége 75-80 százaléka zsidó.

Esti Kurír. Felelős szerkesztő: Boros (Bleumel) László, az emigrációban az Amerika Hangja szerkesztője. Felelős kiadó: Fodor Oszkár (zsidó). Szerkesztő: Aczél Benő (zsidó). Szerkesztősége és a kiadóhivatal 80 százaléka zsidó.

Friss Újság. Felelős szerkesztő: dr. Révay Béla (zsidó). A szerkesztőség és a kiadóhivatal 80 százaléka zsidó.

Kis Újság, kis paraszti rétegek lapja. Szerkesztője Lévai Jenő (zsidó).

Magyar Hírlap. A szabadkőműves politika magyarországi élharcos lapjának, a Világnak utóda. Jászi (Jakubovics) Oszkár, Szende Pál, Purjtesz Lajos, Bíró Lajos, Ignó (Veigelsberg). Ennek segítségével terjesztették magyar és egyházellenes eszméiket. A vezető cikkeit 1938-ban is kizárólag zsidók írták: Ignó (Veigelsberg) Hugó, Bálint Imre, Ignó Pál, Sós Endre, Kardosa Marcell. Szerkesztősége és a kiadóhivatala 80 százalékban zsidó.

A Mai Nap. Szerkesztő: H. Fodor Miklós (zsidó).

Népszava. A magyarországi szociáldemokrácia lapja, amelynek nagy része van

abban, hogy a magyar munkásság egyidőben elidegenedett a nemzeti közösségtől. Szerkesztője: Mónus (Brandstein) Illés, a szerkesztőség és a kiadóhivatal 80 százalékával együtt zsidó.

Neues Politisches Volksblatt. Szerkesztő: Rabinovszky Márius (zsidó).

8 órás Újság. Felelős szerkesztő és kiadó: Nagy (Neuhaus) Samu, a szerkesztőség és a kiadóhivatal 80 százalékával együtt zsidó.

Pesti Hírlap. A nagy zsidó burzsoázia érdekeinek kiszolgálója. A századforduló óta szinte minden nevesebb zsidó újságíró megfordul a lapnál: Kóbor Tamás (Bermann Adolf), Heltai (Hoffer) Ferenc. Budapest főpolgármestere, Szomaházy István (Steiner Andor), Molnár (Neumann) Ferencz, Bede (Rosenberg) Jób, Vázsonyi (Veiszfeld) Vilmos. Csörgő (Honig) Hugó, Mezei (Grünfeld) Ernő, Kabos (Rosenberg) Ede, Katona (?) Béla, Garai (Guttman) Ferencz, Simon (?) Ferenc, Csetényi (?) Oszkár, Fehéri Armand, Béli (Goldstein) Izidor, Ráskai Ferenc, Gellért (Goldmann) Oszkár, Kun (Kohn) Andor, Szini (?) Gyula. Bönyi (?) Adorján, Lakatos (Kellner) László, Kéri (Krammer) Pál, Péterdi (Pollák) Andor, Szenes (Schlészinger) Béla.

A lapvállalatot 1878-ban az áttért Légrády (Pollák) Károly alapította.

Kiadója: Légrády (Pollák) Ottó, szerkesztő: Márkus Miksa, udvari tanácsos.

Pester Lloyd. Szerkesztősége 100 százalékban zsidó volt.

Az Újság. (később: Újság). 1903-ban alapította Gajári (Bettelheim) Ödön. A lap vezetése csaknem kizárólag mindig zsidó kézben volt. Keresztényeket igyekeztek nem alkalmazni. A szerkesztőség csaknem 8090 százalékig zsidókból állott: Kóbor Tamás, Balla Mihály, Balassa József, Elek Arthur, Gajary István, Herendy Arthur, Katona Béla, Kovács Arnold, Nádor Jenő, Nagy Endre, Szirmay István, Szomorj Emil, Szűcs Nándor, Vándor Kálmán, Vázsonyi Endre, Vallesz Jenő és Zsolt Béla voltak a prominens zsidó munkatársak. Az Újság Rt. igazgatósági tagok: Kóbor Tamás (Bermann Adolf), dr. Agai Béla, Katona Béla zsidók.

Ugyancsak zsidó kézben vannak a hétfői lapok. A Reggel szerkesztője: Lázár (Léderer) Miklós, Magyar Hétfő szerkesztője: Lévai Jenő, Hétfői Napló szerkesztője: Mann Hugó, A Reggeli Újság szerkesztője: Vadnai (Volf) Endre, Budapesti Montags Zeitung szerkesztője: Büchler Vilmos Richárd. Valamennyien zsidók.

Az összes riportlapok szerkesztői természetesen zsidók. Társadalmunk: Klár Zoltán; Új Magyarország: Dénes Gyula; Heti Hírek: Roboz Jenő; Heti Újság: Falus (Frank) Ferenc; Pesti Futár: Nádas (Neumann) Sándor.

A három legelterjedtebb képes és színházi lap szerkesztője és tulajdonosa zsidó: Tolnai Világlapja, Délibáb: Tolnai-Krausz Simon; A Színházi Élet: Incze Sándor (Stein Mór).

A társadalomtudományi folyóiratok közül a marxista "Szocializmust" Mónus (Brandstein) Illés szerkeszti, a "Századunkat" Vámbéry Rusztem.

Magyarország urai 1945. április 4-e után és a következő időkben

Rákosi-Roth Mátyás, 1945. november 15-től 1952. augusztus 14-ig Tildy, Nagy Ferenc, Dinnyés és Dobi fölött "miniszterelnök-helyettes",

1952. augusztus 14-től 1953. július 4-ig miniszterelnök, de kezdettől a párt mindenható első titkára.

Gerő-Singer Ernő, 1945. november 15-től 1948. december 9-ig iparügyi miniszter, 1945. december 9-től 1949. január 10-ig pénzügyminiszter, Rákosi után a párt első titkára s 1956. október 23-át kiprovokálta. 1952, augusztus 14-től "miniszterelnök-helyettes".

Révai (Kahána Mózes) József, 1949. júniustól 1952. augusztus 14-ig népművelésügyi miniszter, 1945-től 1956-ig a sajtó korlátlan diktátora.

Vas (Weinberger) Zoltán, 1945-től a külkereskedelem, majd a tervgazdálkodás irányítója.

Farkas (Wolff Izrael) Mihály, előbb kassai gépszedő, majd négy csillagos hadseregtábornok. Emberek ezreinek meggyilkolásáért 1956-ban Farkas Wladimir ÁVH századossal később ezredessel együtt életfogytiglani fegyházra ítélve, 1960-ban amnesztiát kaptak.

Nógrádi (Nussbaum) Sándor hadapród jelölt őrmesterből altábornagy, miniszterelnökségi államtitkár, majd pekingi követ.

Péter (Auspitz Benő Benjamin) Gábor, szabóságéből rendőr altábornagy. Magyarok ezreinek meggyilkolásáért 1956-ban szintén életfogytiglani fegyházra ítélve, de 1960-ban amnesztiát kapott.

Miniszterelnökségi államtitkárok 1945-ben: Nógrádi (Nussbaum) Sándor, Bojta (Burger) Béla, a NOT halálos ítéleteket hozó tanácsának vérbírája és elnöke, Balogh (Boch Izrael) István, szegedi r. k. plébános.

Szellemi élet. A három moszkovita leninista főfilozófus: Rudas László, Fogarasi Béla, Lukács (Löwinger) György. Utóbbi már Kun-Kohn Béla kormányában is népbiztos. Epigonjaik Sándor Pál és Szalai Sándor. Rákosi idejében közoktatásügyi államtitkár, Kádár János óta a Nemzeti Múzeum főigazgatója, az UNESCO magyarországi képviselője. Jóború (Guttwein) Magda, polgári iskolai tanárnő.

Kommunista egyetemi tanárok: Rusznyák Iván, a Magyar Tudományos Akadémia elnöke; Heves Gyula, egyetemi tanár, az Akadémia alelnöke: Waldapfel József és Waldapfel Eszter (utóbbi a Nemzeti Múzeumban Hóman Bálint titkárnője, egyben Hóman tudtán kívül Himler Márton beépített kémnője volt); Kardoss (Katz) László, Friss István, Rényi Alfréd, Freund Mihály, Korach Mór, Beér János, Welner Andor, Léderer Emma, Háy László közg., Haász Árpád közg., Berei Andor közg., (egy ideig a kommunista tervhivatal főnöke), Pach Zsigmond történész, Pamlényi Ervin történész, Vajda Imre közg., Perényi Imre műegyetemi rektor, Germanus Gyula (muszlim hitre áttért zsidó).

A kommunista magyar nyelvű irodalom élharcosai 1945 óta: Illés Béla szovjet őrnagy; Gábor (Greiner) Andor, Madarász Emil, Hidas Antal, Füst (Fürst) Milán, Szántó György, Zalka Miklós, Zelk Zoltán, Goda (Grünfeld) Gábor, Hegedüs Géza, Tatay (Frankl) Adolf, Vas István, Szabó Magda, Boldizsár (Bettelheim) Iván, Aczél Tamás, Mérai Tibor, Ignó (Veigersberg) Pál, Déri (Deutsch) Tibor.

A NEMZETI KISEBBSÉG KÉPVISELŐI A MAGYAR IRODALOMBAN

Vitéz dr. Kolosváry Borcsa Mihály: "A zsidókérdés magyarországi irodalma" című standard művéből vesszük át az alant következő névsort. Vitéz dr. Kolosváry Borcsa Mihály más irányú hatalmas elfoglaltsága mellett, tíz évi munkát áldozott arra, hogy felderítse azokat a "magyar" írókat, akik y-os nevek alá bújva egy idegen kisebbség lelkét, szellemiségét csempészték be a magyar irodalomba.

Vitéz dr. Kolosváry Borcsa Mihály fenti műve a legnagyobb valószínűség szerint egyetlen, Nyugatra mentett példányban létezik. A többit elégették, a könyvtárakból szemétdombra hurcolták a kommunisták. Viszont fontosnak tartjuk, hogy az egy évtizedes munka ne vesszen el a jövő számára. Vitéz dr. Kolosváry Borcsa Mihálynak ezért a névsorért kellett mártírhalált halnia a kommunista zsidóság ÁVH-jának kivégző fegyverei előtt. Utolsó kívánsága az volt: "Népügyész úr! Ne kössék be a szememet!"

S hogy még egyszer a magyarság szemét se köthessék be az idegen kisebbség propagandistái és országhódítóit, itt adjuk a névsort.

A csillag * a név után a kikeresztelkedésre utal. Zárójelben a megelőző családi név.

Abádi Imre (Dunajecz Jakab). 1883. Szépíró. Abonyi Arany írói álnév, lásd Martos Sándorné.

Abonyi Andor (Austerlitz). 1888-1915. Ügyvéd, lapszerkesztő, versíró.

Aczél Endre (Alter Ármin). 1865-1935. Lapszerkesztő, humorista. A Borsszem Jankó című vicclap vidéki magyar életet kigúnyoló "Mucsa" rovatának írója.

Aczél Lajos (Adler), írói álneve Aczél László. 1886. Ponyvaregényíró.

Aczél László írói álnév, lásd Aczél Lajos.

Ács Géza (Ernst). 1898-1900. Az Est lapok munkatársa, az Áller Képes Családi Lap szerkesztője, szépíró, műfordító.

Ács Klára (Adler). 1891. Költő, regényíró.

Ács Tamás, Mónus Illés (Brandstein) egyik írói álneve.

Acsády Ignác (Adler). 1845-1906. Történetíró, szépíró, a Magyar Tudományos Akadémia tagja (1888).

Ádám Géza, Kiss József egyik írói álneve.

Adler Ernő, írói álneve Ágoston Ernő. 1892. Versíró.

Adler László, írói álneve Ányos László (Laci), 1881. Nótaszerző.

Adler Miklós, írói álneve Ákos Miklós. 1911. Ponyvaregényíró.

Adler Sándor. 1858?. Hírlapíró; szépíró, műfordító.

Adorján Andor * (Lochenbacher). 1883. Az Est lapok riportere, belletrista.

Adorján Ármin (Auspitz). 1867-1938. Ügyvéd, szépíró, a nagyváradi Szigligeti Társaság ügyvezető elnöke.

Adorján Emil (Auspitz). 1873. Humorista.

Adorján Sándor * (Weisz). 1858?. Lapszerkesztő, szépíró, műfordító.

Ágai Adolf (Rosenzweig). 1826-1916. Apja galíciai bevándorló. Ágai csak ifjú korában tanul meg magyarul. A mindig hatalompárti Borsszem Jankó című vicclappal évtizedeken át népszerűsíti a zsidóságot, s gúnyolódik a magyar társadalmi osztályok képviselői felett. Kis Lap címmel német zsidó minta után gyermekújságot is szerkesztett. Írói álnevei: Csicseri Bors, Forgó bácsi, Forgó Péter, Porzó, stb. A Kisfaludy Társaság tagja.

Ágai Béla (Schaffer). 1871. Az Újság v. főszerkesztője. Tárca és regényíró.
Ágoston Ernő írói álnév, lásd Adler Ernő.
Ákos Miklós írói álnév, lásd Adler Miklós.
Alba Nevis írói álnév, lásd Unger Ilona.
Alexander Bernát, 1850-1927. Filozófiai író, esztétikus, publicista. Egyetemi katedraját a kommün bukása után el kellett hagynia. A Magyar Tudományos Akadémia tagja (1892).
Altai Margit írói álnév, lásd Altai Rezsőné.
Altai Magdolna írói álnév, lásd Szatmári Tiborné.
Altai Rezső * (Altmann Ruben), 1873. Pedagógus, nyelvtanszerkesztő, szépíró.
Altai Rezsőné * (Altmann), Gomperz Margit, írói álneve
Altai Margit. 1881. Ifjúsági író, szépíró.
Ambrus Balázs írói álnév, lásd Herman Károly.
Ámon Ottó (Altstadter). 1879-1924. Szépíró.
Andai Ernő (Axelrad). 1900. Színmű és regényíró.
Andersen György. 1896. V. hírlapíró, vers és regényíró.
Andor Imre (Kohn Dávid). 1868-1907. Műfordító.
Andor Gyula (Rosenzweig). 1879. Versíró.
Angyal Anna (Engel). 1848-1874. Regényíró.
Angyal Dávid * (Engel) 1856. Történetíró, egyetemi tanár. A Magyar Tudományos Akadémia tagja (1902)
Antal Sándor (Adler). 1882. Hírlapíró, szobrász, regényíró, műfordító.
Ányos László (Laci) írói álnév, lásd Adler László.
Apor Dezső * (Pollák). Vers és ismeretterjesztő író.
Arányi Miksa (Aufrecht). 1858. Hírlapíró, tanulmányíró, műfordító.
Arató Erzsébet. 1900. Költő.
Aszlányi Károly (Ausländer). 1908-1938. Sporthírlapíró, író (számos ponyvaregény szerzője).
Atlasz Márton * 1878. Közgazdasági és regényíró.
Auer Pál, írói álneve Avar Pál. 1885. Ügyvéd, jogi író, versfordító.
Avar Pál írói álnév, lásd Auer Pál.
Bacher Pál, írói álneve B. Bodrogh Pál. 1885. Ügyvéd, szépíró.
Bacher Simon. 1853-1891. Hébernyelvű költő, magyar versek héberre fordítója, a pesti izr. hitközség pénztárosa.
Bácskai Magda (Braun). Feiks Alfrédné, írói álneve Bácskai Mihály. 1895. Ifjúsági író, műfordító.
Bácskai Mihály írói álnév, lásd Bácskai Magda.
Baján Mihály * (Schlésinger Miksa), írói álneve Nádas Mihály. 1868-1895.
Népszerű orvosi munkák szerzője, szépíró, műfordító. Bak Ignác (Back).
1823-1893. Der Ungarische Israelit szerkesztője, ifjúsági író.
Bakonyi Miksa (Bleicher). 1862-1935. Hírlapíró, tárca és regényíró.
Bakonyi Samu (Breuer). 1862-1922. Ügyvéd, író, a debreceni Csokonai Kör főtársa, országgyűlési képviselő.
Balassa Ármán (Weisz). 1861-1923. Szegedi lapszerkesztő, színműíró, zeneszerző.
Balassa Árpádné, Radó Lili. 1896. Ifjúsági író. (Én Újságom, Magyar Lányok)

Balassa Emil (Berger). 1888. V. hírlapíró, kabarészerző, színműíró.
Balassa Imre * (Schweiger). 1886. Hírlapíró, regényes életrajzok szerzője.
Balassa József (Weidinger). 1864. Nyelvészeti író.
Balassa József (Grünbaum). 1884-1940. Hírlapíró, író.
Balassa Lajos * írói álneve Falu Tamás. 1881. Kir. közjegyző. Költő. regényíró. A Petőfi Társaság és Kisfaludy Társaság tagja.
Balázs Béla (Bauer Herbert). 1884. Hírlapíró, szépíró, bolsevista emigráns.
Balázs Ignác (Berger). 1856-1918. Hírlapíró, humorista.
Balázs Olga írói álnév, lásd Bauer Olga.
Balázs Sándor * (Breiner). 1883. Színműíró, ifjúsági író.
Bálint Aladár 1881-1925. Népszava munkatársa. Nyugat műkritikusa.
Bálint Aranka (Bauer), Szél Jenőné. 1885. Író, műfordító.
Bálint Dezső (Beck). 1872-1919. Orfeumigazgató, színműíró.
Bálint György (Österreicher). 1906. V. hírlapíró, műfordító.
Bálint Imre * (Österreicher). 1896. Hírlapíró, regényíró.
Bálint Jenő (Berger). 1889. Művészeti író.
Bálint Lajos (Bleier). 1886. Színházi író, műfordító.
Balla Böske, Fáskesti Tiborné. 1902. Aradi írónő.
Balla Ignác * (Braun). 1883. A Pesti Hírlap római munkatársa, vers, tanulmány, és regényíró. A Petőfi Társaság tagja.
Balla Mihály (Berger). 1862. V. hírlapíró, műfordító.
Balla Miklós. 1874-1912. Költő.
Ballagi Aladár * (Bloch). 1853-1928. Történetíró, egyetemi tanár, országgyűlési képviselő, a Magyar Tudományos Akadémia tagja,
Ballagi (Bloch) Mór fia, Ballagi Ernő (Bloch). 1890. Harcos zsidó publicista.
Ballagi Mór * (Bloch). 1815-1891. Zsidó apologéta, majd protestáns hittudós és nyelvész. A Magyar Tudományos Akadémia tagja (1840).
Balogh József * (Blum). 1893. A Nouvelle Revue de Hongrie szerkesztője, tanulmányíró
Balogh Vilmos írói álnév, lásd Balogh Vilma.
Balogh Vilma, Kovács Adolfné, írói álnevei: Balogh Vilmos és György Ákos. 1879. Műfordító.
Bán Margit (Bermann), Róth Árpádné. 1892. Tanárnő, író, műfordító.
Bánáti Oszkár. Versíró (Szeged).
Bánfalvi Lajos (Leipnik). 1851-1912. Szegedi lapszerkesztő, vers, regény és színműíró.
Bánki Dezső írói álnév, lásd Barna Izidor.
Bánóczi József (Weisz). 1849-1926. Rabbiképző intézeti tanár, a Magyar Zsidó Szemle és az IMIT évkönyveinek szerkesztője.
Bölcsészeti író, irodalomtörténész, a Magyar Tudományos Akadémia tagja (1879).
Bánóczi László (Weisz). 1884. Szociáldemokrata várospolitikus. Színpadíró, műfordító. Bánóczi József fia.
Barabás Lóránd. 1884. V. hírlapíró, színházi író.
Barát Ármin * (Freund). 1860-1937. V. sajtófőnök, hírlapíró, műfordító.
Barát Endre (Breuer). 1907. Vers és regényíró.

Bárd Imre (Beck). 1883. Szocialista lapíró, műfordító.

Bárd Oszkár (Wettenstein). 1893. Költő és színműíró (Kolozsvár).

Bárdos Athur * (Burstein). 1882. Színigazgató, színházi író, műfordító.

Barna Izidor (Braum), írói álneve Bánki Dezső, 1860-1911. Lapszerkesztő, versíró.

Barta Irén (Blantz). Ifjúsági író, műfordító.

Barta Lajos * 1871. Szocialista elbeszélő és színműíró. Bolsevista emigráns.

Barta Sándor. 1897. Hírlapíró, versíró. Bolsevista emigráns. Bartos Zoltán (Blau). 1890. Műfordító.

Báttaszéki Lajos (Hoffmann). 1844-1921. Hírlapíró, filozemita röpiratszerkesztő, szépíró.

Bauer Olga, írói álneve Balázs Olga. 1875. Versíró.

Baumgarten Ferenc * 1881-1927. Esztéta. A róla elnevezett irodalmi díj alapítója.

Beck Károly * (Izidor). 1817-1879. Német nyelvű költő magyar témákat is feldolgozott (Jankó, der ungarische Rosshirt).

Beck Lajos * 1874. Ügyvéd, v. képviselő és államtitkár, író.

Beck Vilmos. 1824-1862. Festő, humorista, élclapszerkesztő.

Bede Jób (Rosenberg). 1868-1919. Hírlapíró, elbeszélő író.

Bédy-Schwimmer Róza. 1877. Feminista és pacifista írónő. Károlyi Mihály svájci követe.

Behr Blanka, Rosenák Miksáné. 1881. Novella, regény és színműírónő.

Békefi Antal * (Kann). 1859-1907. Szegedi lapszerkesztő, elbeszélő író.

Békefi István * (Kann). 1901. Kabarészerző.

Békefi (Békeffy) László * (Kann). 1891. Kabarékonferanszié, humorista. 1942-ben kémkedésért tíz évi fegyházra ítélték.

Béla Henrik * (Bernstein Cháim). 1864-1938. Szül. Tarnovban. Publicista, író, országgyűlési képviselő, kormányfőtanácsos.

Béldi Izor (Goldstein Izodor). 1867-1927. A Pesti Hírlap zenekritikusa. Regény, színmű és operettíró.

Benamy Sándor írói álnév, lásd Berger Salamon.

Bencze Tibor (Bruch), írói álneve Bencés Tibor. 1903. V. hírlapíró, regényíró.

Benczés Tibor írói álnév, lásd Bencze Tibor.

Benedek Ilus írói álnév, lásd Markó Viktorné.

Benedek Károly * (Pick). 1889. Hírlapíró, belletrista. Béni Vilmos (Berger). 1860-1907. Vers és műkedvelő színdarabíró. Benjamin Ferenc. 1888. Szocialista szépíró, v. pozsonyi hírlapíró.

Bér Böske írói álnév, lásd Bleuer Erzsébet.

Berend László (Braun). 1898. V. lapszerkesztő, versíró.

Berger Salamon. írói álneve Benamy Sándor. 1899. V. erdélyi hírlapíró, szépíró.

Berkes Imre (Bergl Izidor). 1878. Hírlapíró, regényíró.

Bernstein Fülöp * írói álneve Hugó Károly. 1808-1877. Színműíró, szépíró, a zsidó szertelenség és önimádat egyik legjellegzetesebb képviselője.

Bihari Akos (Silbermann). 1873-1924. Színész, vers és színműíró.

Bihari Imre (Löwi Izsák). 1867-1939. Hírlapíró; novellaíró.

Bíró Arthur (Ofner). 1879. Versíró, műfordító.

Bíró Endre (Bisam). 1865-1937. Vers és novellaíró.

Bíró Lajos (Blau). 1880. V. hírlapíró, regényíró és novellaíró, színpadi szerző. Az októberi lázadás egyik kimagasló szabadkőműves publicista előkészítője. Emigrált.

Bleuer Erzsébet, Bér Dezsőné, írói álnevei: Bér Böske és Sárosy Márton. Ifjúsági író, novellista, műfordító.

B. Bodrogh Pál írói álnév, lásd Bacher Pál.

Bodrogi Zsigmond (Schnür). 1874. Dalköltő, író.

Bogdányi Mór (Bienenstock). 1854?. Lapszerkesztő, az Egyenlőség alapítója, regényíró.

Bokor Józsefné, Kellner Irén, írói álneve Sass Irén. 1898. Író, műfordító.

Bokor Malvin írói álnév, lásd Semtei Róbertné.

Boldizsár Iván * (Bethlen, azelőtt Bettelheim). 1912. Hírlapíró, műfordító.

Bolgár Mózes (Braun). 1881. Novellaíró, műfordító.

Bonta Györgyné * (Baumfeld) Rosenfeld Lili, írói álneve Rendy Lili. 1902. Az Est lapok munkatársa, író.

Boros László * (Beimel) 1893. Az Esti Kurír, majd a Párizsi Kurír fel. szerkesztője, vers és novellaíró, kormányfőtanácsos. Délamerikába költözött. (1949 óta az Amerika Hangja magyar adásának vezetője. A Szerk.)

Boross Elemér (Bornstein). 1900. Vers és tárcaíró, színpadi szerző.

Boross Mihály * (Weiner Miksa). 1877. V. hírlapíró, regényíró.

Borsodi Lajos (Klein). 1883. Ügyvéd, délvidéki író.

Böckfi Zakariás írói álnév, lásd Boross Mihály.

Braun Soma. 1890. Műfordító.

Breier Eduard. 1811?. Német nyelvű regényíró.

Bródy László. 1897. Ügyvéd, költő.

Bródy Miksa. 1875-1924. Hírlapíró, versíró, humorista.

Bródy Sándor. 1863-1924. Lapszerkesztő, tárca, regényes színműíró. A századforduló ünnepelt pesti írója.

Bródy Zsigmond. 1840-1906. A Neues Pester Journal alapítója, publicista. Ifjú korában versíró. Főrendi házi tag.

Bus (?) Ilona. 1901. Költő.

Bús-Fekete László * (Trauerschwarz Pinkász). 1895. V. hírlapíró, Selejtes pesti színművek termékeny szerzője, Amerikába kiköltözött.

Csereklye Bálint írói álnév, lásd Diner-Dénes József.

Csergő Hugó (Honig). 1877. V. hírlapíró, vers, elbeszélés és színműíró.

Csergő Mária. Versíró.

Cserhalmi Irén írói álnév, lásd Gerd Attiláné.

Csermely Gyula. 1869. Regényíró.

Cserna Andor (Grünfeld). 1885. Az Est lapok zenekritikusa, zenei író.

Csicseri Bors írói álnév, lásd Ágai Adolf. Csillag Károly (Stern). 1862?. Bácskai lapszerkesztő, szépíró.

Csillag Mór (Stern). 1859?. Író és esztéta.

Daday Mihály írói álnév, lásd Szepesi Miksa.

Dánielné, Lengyel Laura * (Pollák). 1874. Író (Új Idők).

Darvas Aladár (Deutsch). 1857?. Hírlapíró, színmű- és elbeszélő író.

Déchy Liane * (Deutsch). 1911. Katolikus író. (Vigilia, Élet).

Déchy Mór * (Deutsch). 1851-1917. Földrajzi író, a Magyar Tudományos Akadémia tagja (1909).

Dénes Gyula (Freireich). 1899. Bulvárlapszerkesztő, versíró.

Dénes Zsófia (Deutsch). Nagy Andorné (Grasz). 1885. Író (Új Idők, Ünnepek), volt kommunista röpiratszerző.

Deréki Antal (Leipnik). 1894?. Színész és színműíró. Déri Júlia (Deutsch). 1864-1899. Német nyelvű író, műfordító. Párizsban mint kémeket leleplezték, öngyilkos lett.

Déri Tibor (Deutsch). 1894. Expresszionista író.

Deutsch Jenő, írói álneve Dévény Jenő. 1879. Ügyvéd, versíró; volt kommunista emigráns.

Devecseri Ignác (Löwy), 1841-1899. Németnyelvű lapok szerkesztője, író, Eötvös Károly leibzszurnalistája a tisztaeszlári per idején.

Dévény Jenő írói álnév, lásd Deutsch Jenő.

Diner-Dénes József. 1857-1937. Hírlapíró, műtörténész. A Károlyi kormány államtitkára. Emigrált.

Diósy Béla * (Nussbaum). 1863. Zenekritikus, színházi író.

Diósy Márton (Nussbaum). 1818-1892. Úttörő zsidó író Magyarországon, Kossuth titkára. Angliába emigrált, ahol borkereskedő lett. Színikritikus, műfordító.

Dóczy Lajos báró * (Dux Baruch). 1845-1918. Publicista, költő, műfordító. A "Csók" szerzője. 12 éves korában még csak jiddis zsargonban beszélt. Id. Andrássy Gyula gróf házizsidaja. Külügyminisztériumi tanácsos, udvari tanácsos.

Domokos Illés írói álnév, lásd Diner-Dénes József.

Dormándi László. 1898. Regény és novellaíró, műfordító.

Drégely Gábor (Dessauer). 1883. Színműíró.

Dux Adolf (Dukesz). 1822-1881. Hírlapíró, műfordító.

Egő írói alnév, lásd Rózsavölgyi Mórné.

Egri Viktor. 1898. Regényíró.

Elek Arthur * (Fischer). 1876. Író, művészettörténész.

Elek Irma írói álnév, lásd Zempléni Gyuláné.

Emőd Tamás írói alnév. lásd Fischer Ernő.

Enczi Endre. 1902. Versíró.

Endre Károly írói álnév, lásd Engel Károly.

Endrei Ákos * 1860-1914. Irodalomtörténetíró.

Endrei Zalán. 1870. Irodalomtörténész, színműíró.

Engel Gyula. 1844?. Orvos, színmű és novellaíró.

Engel Károly, írói álneve Endre Károly. 1893. Délvidéki hírlapíró, szépíró.

Erdély Jenő. 1900. V. hírlapíró. (Nyugat).

Erdős Armand (Eibenschütz). 1878-1920. Zenei író.

Erdős Arturné * Ehrental Regina, írói álneve Erdős Renée. 1878. Regényíró, költő.

Erdős Renée írói álnév, lásd Erdős Arturné.

Erdősi Dezső. 1875. V. hírlapíró, novellaíró.

Fábián Béla (Feuermann). 1889. V. országgyűlési képviselő, hadifogságról szóló könyvek szerzője.

Fábián Gábor írói álnév. lásd Falk Richard. Fábián János írói álnév, lásd Krenizer Lipót.

Fái Béla (Goldberger Jakab). 1853-1904.

Hírlapíró, műfordító, az Operaház titkára (1901-1904).

Falk Miksa * 1828-1908. Publicista író, műfordító, a Pester Lloyd főszerkesztője, v. országgyűlési képviselő, a Magyar Tudományos Akadémia tagja (1861).

Falk Richárd * írói álneve Fábián Gábor. 1878-1920. Hírlapíró, színműíró és elbeszélő.

Falk Zsigmond. 1870-1935. Nyomdatulajdonos, író.

Falu Tamás írói álnév, lásd Balassa Lajos.

Faludi György írói álnév, lásd Leimdörfer György.

Falus László (Frankl). 1896. Bulvárlapszerkesztő, novellaíró.

Faragó Jenő * (Frankfurter). 1872-1940. Hírlapíró, író.

Faragó Sándor 1899. Kabarészerző, regényíró.

Farkas Albert (Wolf). 1842?. Publicista, ortodox zsidó író. Magyar verseket is írt.

Farkas Imre * 1879. Költő és nótaszerző, színpadi író; v. honvédelmi minisztériumi tanácsos. A Petőfi Társaság tagja.

Farkas László. 1900. V. hírlapíró, költő (Nyugat).

Farkas Lászlóné, Kátai Gabriella. 1899. Szépíró (Új Idők, Magyar Lányok).

Farkas Pál * (Wolfner). 1878-1921. Regényíró, szalonszocialista, és volt Tisza párti országgyűlési képviselő.

Fazekas Imre. , 1887. Az Est lapok munkatársa, színikritikus, színműíró.

Fehér Árpád írói álnév, lásd Miskolczy Imre.

Fehér Dezső (Fischer). 1864. Volt nagyváradi lapszerkesztő, színmű és novellaíró.

Feiks Alfrédné írói álnév, lásd Bácskai Magda.

Fejér Gyula (Vogel?), írói álneve Szalontay Gyula. 1875. Volt hírlapíró, regény és novellaíró.

Fekete József * (Schwartz). 1854-1928. A Magyar Szalon és Otthon című szépirodalmi lapok alapítója, szerkesztője, szépíró.

Fekete Soma. Műfordító a XIX. század negyvenes éveiben.

Fekete Tivadar (Schwartz). 1894. Megszállott területi hírlapíró, vers és novellaíró.

Feld Mátyás (Rosenfeld). 1873. Színigazgató, színdarabíró.

Feleky László (Füchsel). 1890-1937. A Világ főszerkesztője, publicista, tanulmányíró.

Feleki Sándor (Füchsel). 1865-1940. Orvos, versíró, műfordító. A Petőfi Társaság tagja.

Fémes László. 1893. Volt hírlapíró, szépíró (Nagyvárad).

Fényes Jenő (Feuerwerker). Ügyvéd, versíró. (Debrecen).

Fényes Samu (Fein). 1863-1937. Publicista, tanulmányíró és színpadi szerző. Emigráns.

Fenyő László. 1902. Versíró, kritikus (Nyugat).

Fenyő Miksa * (Fleischmann). 1877. A GyOSz v. igazgatója, a Nyugat szerkesztője.

Fleischer Ernő, írói álneve Emőd Tamás. 1888-1938. Hírlapíró, költő és színpadi szerző.

Fodor László. 1898. V. hírlapíró, színpadi szerző. Darabjait Csehszlovákiában, a weimari Németországban és Amerikában is játszották.

Forbáth Imre. 1900. Szlovákiai költő.

Forbát Sándor. 1890. Orvos, versíró.

Forgács Antal. 1910. Versíró. Forgó bácsi, Forgó János, Ágai Adolf írói álnevei.

Forró Pál (Friedmann). 1884. Regényíró.

Fóthy János * (Fleiner). 1893. Színkritikus, vers és regényíró.

Fóti József Lajos. 1882. Irodalom történetíró.

Földes Imre (Fleischmann). 1881. Színpadi szerző.

Földes Jolán (Grünfeld). 1903. "A halászó macska utcája" című regényével 1936-ban úgynevezett nemzetközi irodalmi pályázatot nyert. Az óriási reklámmal kiadott értéktelen mű minden alakja, szelleme, miliője jellegzetesen zsidó!

Földi Mihály * (Frankl Miksa). 1894. A v. Pesti Napló szerkesztője. Regényíró. A Petőfi Társaság tagja.

Fraknói Vilmos * (Frankl). 1843-1924. Címzetes püspök, történetíró, a Magyar Tudományos Akadémia tagja (1870).

Fráter Lajos írói álnév, lásd Friedmann Lajos.

Friedmann Lajos, írói álneve Fráter Lajos. 1899. Tárcaíró.

Füredi Mór (Führer). 1869?. Ügyvéd, író.

Füst Milán (Fürst). 1888. Bonyolult versek írója, regényíró (Nyugat).

Gaál Andor. 1895. V. hírlapíró, regényíró.

Gábor Andor (Greiner). 1884. V. hírlapíró, kabaréversek és tréfák szerzője, regény és színműíró, műfordító. Bolsevista emigráns.

Gábor Ignác (Léderer). 1868?. Műfordító, versíró.

Gajári Ödön * (Bettelheim). 1852-1919. Az Újság főszerkesztője, publicista, országgyűlési képviselő, főrendházi tag.

Gál Imre * (Grünfeld). 1899. Az Esti Kurír munkatársa, író

Gara Ákos (Gottlieb). 1877. V. hírlapíró, kabarészerző, vers és színműíró.

Gara Illés (Grünbaum). 1882. Humorista.

Garai Ferenc (Guttman). 1876. Tolna Világlapja munkatársa, író.

Garami Andor írói álnév, lásd Goldstein Arnold.

Garami Árpád. 1893. Erotikus író.

Gárdos Mariska (Grünfeld). 1885. Szocialista írónő.

Garvay Andor * 1875-1921. Hírlapíró, színműíró.

Gáspár Bernát. 1867. Műfordító.

Gáspár Endre (Gottlieb?). 1894. Esztéta és műfordító.

Gáspár Ferenc * 1862-1923. Tengerészorvos, utazási író.

Gáspárné (G. Józsefné), Dávid Margit (Davidovics). 1883. Ifjúsági és regényíró.

Gelléri Andor. 1901. V. színházi hírlapíró.

Gelléri Andorné * , Faragó Ilona (Frankfurter). 1907. Színházi hírlapíró.

Gelléri Mór (Glück). 1854-1915. Közgazdasági író, publicista, szabadkőműves vezér.

Gellért Oszkár * (Goldmann). 1882. A Nyugat szerkesztője, v. hírlapíró, költő.

Geréb József (Geiger). 1862?. Klasszikus filológus, történet és tankönyvíró.

Gergely Győző (Ungár). 1877. Szocialista hírlapíró, író, műfordító.

Gergely Sándor. 1896. Elbeszélő író; bolsevista lapszerkesztő, emigráns.

Germanus Gyula * 1884. Filológus, egyetemi tanár, keleti utazó, utazási író.

Gerő Attila (Guttmann Ármin). 1870-1916. Hírlapíró, költő, műfordító.

Gerő Attiláné, Cserhalmi Irén (Hecht). 1871-1908. Műfordító.

Gerő Jenő (Grünwald), művészi álneve Szőke Szakáll. 1885. Komikus, kabaré és filmszcenáriumszerző.

Gerő Károly (Grün). 1856-1904. Népszínműíró.

Gerő Lajos. 1864?. Hírlapíró, vers és novellairó.

Gerő Ödon (Grünhut), írói álneve Viharos. 1863-1940. A Világ szerkesztője, elbeszélő és képzőművészeti író.

Gizskalay János írói álnév, lásd Widder Dávid.

Glücklich Vilma. 1872-1927. Feminista író.

Goda Géza (Grünfeld). 1874. V. hírlapíró, közgazdasági író.

Goda Gábor (Grünfeld). 1911. Író.

Goldstein Arnold, írói álneve Garami Andor. 1902. Az Est lapok munkatársa. színházi és moziíró.

Góth Sándor * (Gutfreid). 1869. Színész, műfordító.

Gömöri Jenő. 1890, A Modern Könyvtár szerkesztője, műfordító. Emigrált.

Gödör Ferenc (Krausz Náthán). 1885. Az Ember és az amerikai Új Ember című botránnyalap szerkesztője, szocialista író. Emigrált.

Gró Lajos írói álnév, lásd Grósz Lajos.

Grósz Ábrahám * művészi álneve Kövessy Albert. 1869-1924. Színész, színigazgató, színműró.

Grósz Lajos, írói álneve Gró Lajos, 1901. Filmszakíró, kritikus. (Nyugat, Népszava).

Grün László, írói álneve Hajnal László. 1902. V. erdélyi hírlapíró, vers és tárcaíró.

Guthi Soma (Gottmann). 1866-1930. Humorista.

Guthy Böske írói álnév, lásd Weiner Györgyné.

Gyulai Farkas * (Mendel). 1866. A kolozsvári egyetemi könyvtár v. igazgatója, író, esztéta. A Petőfi Társaság tagja.

Gyergyai Albert írói álnév, lásd Szegő Albert.

Gyomai Zsigmond (Grimm). 1861-1923. Jogi író, esztéta, versíró.

Gyöngyi Izsó (Perl Izidor). 1860-1923. Színész, színműíró.

György Ákos írói álnév, lásd Balogh Vilma.

György Oszkár. 1882. Versíró.

Győri Ernő. 1893. Vers és regényíró. (Nyugat).

Haáz István (Haas). 1877-1916. Kabaré és bohózatíró.

Habár Mihály * (Hermann Mór). 1874. Volt lapszerkesztő, tárcaíró.

Haimann Hugó. 1881. Műfordító (orosz regények).

Hajdu Henrik. 1890. Versíró, műfordító (Ibsen).

Hajdu Miklós (Hönig Miksa). A Nap felelős szerkesztője, publicista, szépíró.

Hajnal László írói álnév, lásd Grün László.

Hajó Sándor írói álnév, lásd Hoffmann Sándor.

Halasi Andor * 1887. Volt hírlapíró, esztéta, műfordító.

Halász Gyula (Fischer). 1870. Lapszerkesztő, versíró.

Halász Ignác (Fischer). 1885-1901. Filológus, egyetemi tanár.

Halmi Bódog * 1879. Táblabíró, esztéta, szépíró.

Hamburgné, Becski Irén. 1900. Versíró, műfordító.

Harkányi Ede * (Koppány). 1879-1909. Szociológiai író.

Hárs László írói álnév, lásd Herczog László.

Hatvany Lajos báró * (Deutsch). 1880. Nagyiparos, a Nyugat és más radikális sajtótermékek finanszírozója, forradalmi emigráns. Műkedvelő esztéta és szépíró.

Hatvany Lili bárónő * (Deutsch). Báró Madarassy-Beck Gyuláné. 1890. Műkedvelő író.

Havas Adolf (Hahn). 1859-1904. Irodalomtörténész (Petőfi összes művei). Az IMIT egyik alapítója.

Hazai Hugó (Haslinger). 1867?. Katonai lapszerkesztő, humorista, műfordító.

Hazay Samu báró * (Kohn). 1851-1941. Vezérezredes, honvédelmi miniszter, stb., katonai író.

Héderváry Lehel * (Hédl). 1876. Publicista, országgyűlési képviselő, Károlyi Mihály belső híve.

Hegedűs Nándor (Hirschl). 1884. Nagyváradai lapszerkesztő, volt erdélyi képviselő, publicista.

Heilprin Mihály. 1823-1888. Tipikus zsidó pálya. Az orosz-lengyelországi Piotrkowban születik, magyar nyelvű versíró és hírlapíró, New Yorkban halt meg.

Helfy Ignác * (Helfer). 1830-1897. Országgyűlési képviselő, publicista, szépíró, Kossuth bizalmasa. A Petőfi Társaság tagja. Heller Bernát. 1871. Rabbiképző intézeti tanár, esztétikus.

Heltai Ferenc (Hoffer). 1861-1913. Hírlapíró, publicista, Országgyűlési képviselő, Budapest polgármestere, főrendházi tag.

Heltai Jenő (Herzl). 1871. A mulattató irodalom sikeres művelője. Vers és színműíró, elbeszélő, humorista. Herzl Tivadar cionista úttörő unokaöccse.

Herczeg Géza. 1888. Volt miniszteri tanácsos a sajtóosztályon, haditudósítási könyvek írója, bécsi lapok szerkesztője. Herczeghy Mór * (Prinz). 1815-1884. Orvos, politikai és utazási író.

Herczog László, írói álneve Hárs László. 1911. Volt hírlapíró, versíró.

Hérendi Artur (Hoselitz Arnold). 1873. Sportíró.

Herman Károly, írói álneve Ambrus Balázs. 1887-1940. Versíró.

Hertzka Tivadar. 1845-1924. Szociálpolitikai és utópiáíró. Budapesten született, németül írt.

Hervay Frigyes * (Herzfeld). 1874. V. hírlapíró, versíró, kabarészerző, műfordító.

Herzl Tivadar. 1860-1914. A cionizmus úttörője, író, bécsi lapszerkesztő. Budapesten született, s itt járt iskolába is.

Herzl Zsigmond. Losonci rabbi, német versek szerzője.

Heumann Károly * 1883. Színházi hírlapíró.

Hevesi András * (Hevesi Sándor fia). 1901. A 8 Órai Újság v. munkatársa; Franciaországba emigrált. Regényíró.

Hevesi József * (Kronstein). 1856-1929. Hírlapíró, a Magyar Szalon szerkesztője, novella és regényíró.

Hevesi Lajos (Löwi). 1843-1910, Hírlapíró, ifjúsági író.
 Hevesi Sándor * (Hoffmann) 1873-1939. A Nemzeti Színház v. igazgatója, esztéta, színműíró. Hottmann Mór fia.
 Hevesi Simon. 1868-1943. Pesti főrabbi. Versíró.
 Himler Márton, amerikai szélsőbaloldali lapok szerkesztője és kiadója.
 Hofmann Dezső, írói álneve Zentay Dezső. 1888. Statisztikai író.
 Hoffmann Mór. 1843-1916. Pedagógus, esztétikus, lapszerkesztő, regény és versíró.
 Hoffmann Sándor, írói álneve Hajó Sándor. 1876. Az Est lapok színikritikusa, színpadi szerző.
 Hólightscher Fülöp. 1822?. Közgazdász, regény és színműíró.
 Holitscher Artur. 1869?. Budapesten született, német nyelvű regényíró.
 Holló Magda. 1901. Író.
 Holló Márton (Holländer). 1872. Hírlapíró, műfordító.
 Homonnai Albert (Hartmann Ármin). 1882-1911. Színműíró.
 Honti Rezső * (Herman). 1879. Nyelvész, irodalomtörténeti író.
 Horn Ede (Einhorn Ignác). 1825-1875. Rabbinövendék, publicista, műfordító; emigráns, kereskedelmi államtitkár.
 Horovitz Lipót (Lázár). 1799-1884. Szerkesztő, szépíró.
 Horváth Henrik. 1877. Költő, műfordító. A Petőfi Társaság kültagja.
 Hugó Károly írói álnév, lásd Bernstein Fülöp.
 Hunyady Sándor * (apja, mint egyik könyvében maga is megírta, Bródy Sándor). 1890-1942. Újságíró, regény és színműíró. Huszár Miklós írói álnév, lásd Miskolczi Henrik.
 Huszár Vilmos (Huszerl Márk). 1872-1931. Műfordító.
 Hűvös Iván * (Hirschel). 1875-1905. Tárca és színműíró.
 Ignotus írói álnév, lásd Veigelsberg Hugó.
 Ignotus Pál * (Veigelsberg). 1901. V. hírlapíró, költő.
 Incze Henrik (Izrael). 1871-1913, V. jeshivanövendék, majd az Operai Kalauz és a Magyar Színeszeti Almanach szerkesztője, Színikritikus, színműíró.
 Incze Sándor (Stein). 1889. A hírhedt Színházi Élet szerkesztőtulajdonosa.
 Indig Ottó. 1890. V. hírlapíró, színműíró ("Toroczkói menyasszony").
 Irányi Dezső (Iritz). 1858-1900. Publicista, szépíró.
 Invánfi Jenő * (Weisbrumm Ignác). 1863-1922. A Nemzeti Színház tagja, színműíró, műfordító.
 Janovics Jenő* 1872. A kolozsvári Nemzeti Színház v. igazgatója, színházi szakíró.
 Jászi Oszkár (Jakubovics). 1875. Szociológiai író, a Károlyi kormány tagja. emigráns.
 Jászi Oszkárné * Moskovitz Amália, írói. álneve Lesznai Anna. 1885. Iparművésznő, költő.
 Jásznigi Sándor. 1861-1926. Műfordító.
 Jemnitz Sándor * 1896. Zeneszerző, zenei író.
 Joó Iván írói álnév, lásd Kóbor Tamás.
 Jób Dániel (Ziffer Dávid). 1880. Író, színházi rendező.

Juhász Árpád. 1894. V. hírlapíró (Kassa), vers és regényíró.
Juhász Mór (Izrael). 1864-1922. V. rendőrkapitány, műfordító.
Kabos Ede (Rosenberg). 1864-1923. A Budapesti Napló, majd az Érdekes Újság szerkesztője. Elbeszélő és színműíró.
Kaczér Illés (Katz). 1877. V. hírlapíró, szépíró. Emigráns.
Kádár Imre. 1894. Regényíró, műfordító, az Erdélyi Szépmíves Céh egyik alapítója.
Kadosa Marcel (Kreishaber Mór). 1874. Ügyvéd, szociológiai, vers és regényíró.
Kahána Mózes. 1898. Bolsevista versíró.
Kallós Ede * 1882. Klasszikusfilológus.
Kallós Istvánné (Klug). Kóbor Noémi (Bermann). 1896. Regény és színműíró.
Kallós János * (Klein). 1891. Közgazdasági író és szerkesztő (Pesti Tőzsde).
Kálmán Jenő (Kreisler). 1885. V. hírlapíró, regény és novellairó, kabarészerző.
Kálmán Jenő Ákos (Steiner). 1883. Zenekritikus.
Kálnoki Izidor (Kaufmann), írói álneve Vulpes. 1863-1930. Színikritikus.
Kanizsai István írói álnév, lásd Strém István. Karácsony Benő. 1888. Regény és színműíró.
Karczag Vilmos * (Krammer Farkas Lipót). 1859-1923. Író, színigazgató.
Kardos Albert (Katz). 1861. Irodalomtörténész, a debreceni zsidógimnázium volt igazgatója.
Kardos István. 1845. Hírlapíró, színházi író.
Kardos László (Katz). 1898. Irodalomtörténész.
Károly József. 1886. V. hírlapíró (Arad), regény és színműíró.
Károly Sándor. 1894. V. hírlapíró (Arad), elbeszélő és színműíró.
Katscher Berta. 1860-1903. Békeapostol, ifjúsági író.
Katscher Leopold. 1853?. Író. Mindketten német nyelven írtak.
Kazár Emil (Titzer Manó). 1843-1922. Hírlapíró, szépíró.
Kecskeméti Mária. Versíró.
Kecskeméti Vilmos (Schwarz). 1874-1934. Zsidóalap-szerkesztő, publicista, író.
Keér Dezső. 1905. Szocialista költő. Kelemen Béla. 1865. Szótáríró, esztétikus.
Kelen László. 1892. Versíró.
Keleti Artur. 1889. Költő, műfordító.
Keleti Márton (Kohn Adolf). 1874. Pedagógus, regényíró.
Keller Ilona. 1910. Versíró.
Kemény Simon * (Kohn). 1882. Az Est szerkesztője, költő (Nyugat).
Kereszturi Alajos József * 1775-1825. Latin nyelvű történetíró.
Kéri Pál (Krammer). 1882. Az Est lapok publicistája, belletrista. Tisza István meggyilkolásáért halálra ítélték. Emigráns.
Kertész Mihály * 1888. Ügyvéd, regény és színműíró.
Keszler József. 1846-1927. Színikritikus, esztéta, novellairó.
Kilényi János * (Klein Hermann). 1805-1899. A Der Ungar szerkesztője, műfordító.
Kiss Arnold. 1869-1841. Budai főrabbi, költő.
Kiss József. 1843-1921. A Hét szerkesztője és kiadója, költő. A Petőfi Társaság és a Kisfaludy Társaság tagja. Elnyerte

a Ferenc József rend középkeresztjét.

Kisteleki Ede (Ehrlich). 1861-1935. Hírlapíró, költő.

Klein Hermann írói álnév, lásd Kilényi János.

Klein Ödön. 1853-1925. Jeshivanövendék, hírlapíró, sajtófőnök.

Kóbor Noémi írói álnév, lásd Kallós Istvánné.

Kóbor Tamás (Berman Adolf). 1867-1942. Publicista, az Újság főszerkesztője, regény, novella és színműíró.

Kohányi Sámuel (Kohn). 1824-1905. Gyermekdalszerző.

Kohn Sámuel. 1841-1920. Pesti főrabbi, történetíró, az IMIT elnöke.

Komáromi Sándor (Kohn?). 1866-1922. Hírlapíró, regényíró.

Komját Aladár (Korach). 1893. Költő, író.

Komlós Aladár (Katz), írói álneve Koral Álmos. 1892. Tanár, esztéta, vers és elbeszélő író.

Komor András (Kohn). 1898. Költő, író.

Komor Gyula (Kohn). 1867. Dramaturg, színműíró.

Kont Ignác (Kohn). 1856-1912. Irodalomtörténész. A Sorbonne rk. tanára.

Kónyi Manó * (Kohn). 1842-1917. Publicista, történetíró.

Korányi Frigyes báró * (Kornfeld). 1869-1935. V. pénzügyminiszter, felsőházi tag, regényíró, zeneszerző.

Korcsmáros Nándor (Reich). 1883. V. hírlapíró, regényíró.

Kormos Ferenc (Kohn). Regény és színműíró.

Kornfeld Móric Viktor. 1797-1866. Orvos, hírlapíró, német nyelvű költő.

Kovács Adolfné írói álnév, lásd Balogh Vilma.

Kozári Gyula * (Kasztl), 1864-1925. Táborigazda, filozófiai író.

Kölle Ludmilla és Kölle Ludwig írói álnevek, lásd Katscher Berta.

Kőműves Imre. 1904. Versíró.

König György * 1833. Költő, irodalomtörténész.

Körmendi Ferenc. Regényíró.

Körös Endre * (Neumann). 1872. V. lapszerkesztő, műfordító.

Körösy Imre írói álnév, lásd Mezei Ferenc.

Körösy József * 1844-1906. A fővárosi statisztikai hivatal vezetője, a Magyar Tudományos Akadémia tagja (1879).

Kövessy Albert írói és művészi álnév, lásd Grósz Ábrahám.

Krasznay F. Mária írói álnév, lásd Weiner Jenőné.

Kreutzer Lipót * írói álneve Fabula János. 1867?. Közgazdasági író, publicista.

Kristóf Károly írói álnév, lásd Löbl Sámuel.

Kulinyi Zsigmond (Kuliner). 1854-1905. Szegedi lapszerkesztő, publicista, író.

Kun Andor * (Kohn). 1882. Hírlapíró, belletrista.

Kunfi Zsigmond (Kohn). 1879-1929. Szociológus író, publicista, forradalmi miniszter, majd népbiztos. Emigrált.

Kunos Ignác (Lusztig). 1862?. Orientalista, egyetemi tanár versíró, a Magyar Tudományos Akadémia tagja (1893).

Kuthi Sándor (apja eredeti neve Schönborn Sindel), írói álneve Térey Sándor. 1886. Ügyvéd, költő, műfordító.

Kuti László. 1904. Versíró.

Lakatos László * (Kellner). 1882. Az Est lapok munkatársa, novella, regény és színműíró.

Lánczy Gyula * 1850-1911. Történetíró, egyetemi tanár, a Magyar Tudományos Akadémia tagja.

Lándor Tivadar * (Löbl). 1873. V. lapszerkesztő, műkritikus, műfordító. Lányi Zsigmond * (Löwenherz). 1878. A Neues Politisches Volksblatt és a Friss Újság volt tulajdonosa, publicista.

Latzkó Andor. 1876. V. hírlapíró, magyar és német nyelvű elbeszélő, színműíró.

Lázár Béla * 1869. Művészettörténész, az Ernst múzeum v. igazgatója. A Petőfi Társaság tagja.

Lázár Miklós * (Léderer). 1886. V. lapszerkesztő, publicista, író, v. országgyűlési képviselő.

Léderer Ferenc, * írói álneve Lendvai Lehel. 1895. Író.

Lehel Ferenc (Hauch). 1885. Festő, művészettörténeti író.

Leimdörfer György, írói álneve Faludy György. 1910. Szépíró.

Leitner Lukács Zoltán. 1896. Cionista író, a Zsidó Renaissance Könyvtár szerkesztője (Nagyvárad).

Lendvai Lehel írói álnév, lásd Léderer Ferenc.

Lendvai Miklós (Löwy). 1862-1912. Délmagyarországi lapszerkesztő, novella és színműíró.

Lengyel Géza. 1881. V. hírlapíró, művészeti író (Nyugat).

Lengyel Menyhért (Lebovits). 1880. Színpadi szerző.

Lenkei Henrik (Guttmann). 1863. Költő, színműíró.

Lestyán Sándor írói álnév, lásd Lichtschein Sándor.

Lesznai Anna írói álnév, lásd Jászi Oszkárné.

Lichtschein Sándor, írói álneve Lestyán Sándor. 1896. V. hírlapíró, író.

Ligeti Ernő (Lichtenstein). 1891. V. erdélyi újságíró, regényíró.

Liptai Imre * (Lindenberg). 1876-1927. Hírlapíró, színműíró.

Loránth (?) László. 1905. Versíró.

Loránt Mihály. 1891. V. hírlapíró, versíró, karikaturista.

Löbl Sámuel, írói álneve Kristóf Károly. 1904. Az Est lapok munkatársa, zenekritikus, versíró.

Lörincz Miklós. 1899. Kabarészerző.

Lövi József. 1884. Orvos, műfordító.

Ludasi Mór (Gans). 1829-1918. Publicista író, id. Andrássy Gyula gróf sajtófőnöke.

Lukács György * (Löwinger). 1885. Esztéta, közoktatási népbiztos. Bolsevista emigráns.

Lukács Gyula (Lichtenstein). 1890. A Színházi Élet v. szerkesztője, novellista, színpadi író. Lynkeusz írói álnév, lásd Wallesz Jenő.

Magyar Lajos * 1891. A Világ munkatársa, publicista, bolsevista emigráns.

Major Simon. 1876. Népdalszerző, népszínműíró.

Makai Emil (Fischer). 1870-1901. Hírlapíró, költő, színműíró, műfordító. A Kisfaludy Társaság tagja.

Marczali Henrik (Morgenstern). 1856-1941. Történetíró, a Magyar Tudományos

akadémia tagja (1893). A kommün után el kellett hagynia budapesti egyetemi katedráját.

Makó Vilmosné, Benedikt Ilona, írói álneve Benedek Ilus. 1891. Író.

Markovits Rodion (Kajab). 1888. Regényíró.

Márkus József. 1854-1911. Hírlapíró, novella és színműíró. Satanello álnéven pornográf művek szerzője.

Márkus Miksa. 1868. Publicista, a Pesti Hírlap és a Magyar Hírlap volt szerkesztője, a Magyar Újságírók Egyesületének 25 éven át elnöke. Udvari Tanácsos. Regényíró.

Martos Ferenc * (Mittelman). 1875. Ny. miniszteri tanácsos; vers, regény és operettlibrettó író (Bob herceg, Gül baba stb.). Martos Sándorné, Abonyi Aranka, írói álneve Abonyi Arany. 1899. Szépirod.

Meller Simon. 1875. Művészettörténész.

Mezei Ernő (Grünfeld). 1856-1932. Harcos zsidó publicista, író. Volt országgyűlési képviselő.

Mezei Imre (Rosenfeld), írói álneve Pán Imre. 1904. Volt színházi lapszerkesztő, versíró.

Mezei Mór (Grünfeld). 1835-1925. Publicista, országgyűlési képviselő.

Mezei Sándor. 1844. Ügyvéd, költő, színműíró. Mező Ferenc. 1885. Tanár, sportíró. Mihály István. 1892. Kabarészerző, filmdramaturg. Mihályi Hugó írói álnév, lásd Miskolczi Henrik.

Miklós Andor (Klein Ármin). 1880-1933. Az Est lapok főszerkesztője és kiadótulajdonos.

Miklós Jutka (Militzer). 1886. Költő.

Milkó Izidor. 1855-1932. Délmagyarországi lapszerkesztő, szépirod.

Miskolczi Henrik (Weissmann). 1861-1918. A Tolnai Világlapja szerkesztője, elbeszélő és színműíró.

Mohácsi Jenő (Klein). 1886. Író, műfordító. A Kisfaludy Társaság I. tagja.

Móka bácsi írói álnév, lásd Halász Ignác.

Molnár Ákos. 1893. A Népszava volt munkatársa, regényíró.

Molnár Ernő (Morgenstern). 1890. A Remény volt zsidó ifjúsági lap szerkesztője, szépirod.

Molnár Ferenc (Neumann). 1878. Volt hírlapíró, regényíró és színpadi szerző. A Kisfaludy Társaság és a Petőfi Társaság tagja. Molnár Géza * 1872. Zeneesztétikus, a Zeneművészeti Főiskola volt tanára.

Molnár Gyula (Müller). 1857-1932. Volt lapszerkesztő, regény és színműíró.

Molnár Gyuláné, Kornis Aranka (Krishaber). 1883. Versíró.

Molnár Jenő (Müller Jakab). 1880-1993. A Borsszem Jankó szerkesztője. humorista.

Molnár Sándor, Kabos Ede egyik írói álneve.

Moly Tamás. 1875. Volt hírlapíró, detektívregényíró.

Mónus Illés (Brandstein). 1888. A Népszava volt szerkesztője, szocialista író.

Morländer Mór (Engländer). 1818-1898. Színiigazgató, német nyelvű lapszerkesztő, színműíró.

Munkácsi Bernát (Munk). 1860-1937. Nyelvész, egyetemi tanár, a Magyar

Tudományos Akadémia tagja (1890).
Munkácsi Noémi. Versíró.
Nádai Pál (Neumann). 1881. Művészettörténeti író, esztéta.
Nadányi Emil * (Schönberger). 1881-1938. A 8 Órai Újság alapítója és főszerkesztője, publicista.
Nádas József. 1897. Volt hírlapíró, író (Nyugat).
Nádas Mihály írói álnév, lásd Baján Mihály.
Nádas Sándor * (Neumann). 1883-1942. A Pesti Futár című hírhedt bulvárlap szerkesztőtulajdonosa, elbeszélés és regényíró. Nagy Andor * (Grosz). 1884. Hírlapíró (Esti Kurír). író.
Nagy Andor * (Neuhaus). 1891. Hírlapíró (8 Órai Újság), író.
Nagy Andorné írói álnév, lásd Dénes Szófia. Nagy Béla (Neu). 1893. Ismeretterjesztő és regényíró.
Nagy Endre * (Grosz). 1877-1938. Kabarészerző, konferanszié, regényíró.
Nagy Imre (Fischer Ignác). 1882-1941. Az Újság szerkesztőtulajdonosa, humorista, költő.
Nagy Samu * (Neuhaus). 1881-1940. A 8 Órai Újság volt főszerkesztője, publicista, elbeszélés és regényíró.
Nagy Zoltán. 1884. Ügyvéd, költő, regényíró. A Nyugat főmunkatársa. Neményi Ambrus (Neumann). 1852-1904. A Pesti Napló főszerkesztője, író, országgyűlési képviselő, az IMIT egyik alapítója.
Neményi Imre (Neumann). 1862. Volt államtitkár, pedagógiai író.
Németh Alfréd * (Neumann). 1877, A Nemzet főszerkesztője, publicista, Tisza István sajtófőnöke.
Németh Andor. 1891. Elbeszélő író, esztéta.
Neugebauer László. 1845-1919. Műfordító, a Petőfi Társaság és a Kisfaludy Társaság tagja.
Nordau Miksa (Südfeld). 1849-1922. Budapesti születésű nemzetközi író, cionista úttörő.
Nóti Károly. 1893. V. hírlapíró, kabarészerző, filmíró.
Nyári Sándor * (Sommer). 1861-1895. Műegyetemi rk. tanár, műtörténész.
Nyíri Ármin, Adorján Ármin egyik írói álneve.
Ormódy Bertalan (Berger Baruch). 1836-1869. V. hírlapíró, regényíró, versíró.
Ormos Ede * (Spitzer). 1873. V. hírlapíró, szocialista író, emigráns.
Osvát Ernő írói álnév, lásd Roth Ezékiel.
Osvát Kálmán (Roth). 1880. Erdélyi író.
Oszkár bácsi írói álnév, lásd Szalai Oszkár.
Óváry Lipót lovag * 1833-1919. Történetíró. Országos Levéltár igazgatója.
Ősz Kornél * (Österreicher). 1869. Lóverseny-lap-szerkesztő, elbeszélésíró.
Ötvös Adolf (Silberstein). 1845-1899. Esztéta és bölcsészeti író. Túlnyomórészt németül írt.
Ötvös Leó (Silberstein). 1881. V. hírlapíró, szépíró, műfordító.
Paál (?) Ferenc, 1904. Regényíró.
Pajzs Elemér * 1894. Novella és regényíró.
Palágyi Lajos írói álnév, lásd Silberstein Lázár.

Palágyi Menyhért írói álnév, lásd Silberstein Salamon.
 Pályi Ede * (Klein). 1865-1930. Lapszerkesztő, publicista, tanulmányíró.
 Pán Imre írói álnév, lásd Mezei Imre.
 Pap Izsák (Pfeiffer). 1884. Monori főrabbi, versíró.
 Pap József (Rosenberg). 1896. Regényíró (Kolozsvár).
 Pap Károly. 1900. Regényíró.
 Pápay H. Mór írói álnév, lásd Hoffmann Mór.
 Páriss Pál * (Pariser Lipót). 1877-1919. Hírlapíró, ifjúsági író.
 Párniczky Edéné * Klein Karolin. írói álneve Szederkényi Anna. 1882. Hírlapíró, regényíró.
 Pászti József és Pásztói József írói álnév, lásd Keszler József.
 Pásztor Árpád (Pikler). 1877. Az Est lapok munkatársa, vers és regényíró.
 Patai Edith (Patai Józsefné). 1889. Költő.
 Patai József (Klein). 1882. A Múlt és Jövő szerkesztőtulajdonosa, publicista, regényíró, költő.
 Pataj Sándor (Fischel). 1863. Ügyvéd, a Pester Lloyd volt munkatársa, szépíró.
 Peterdi Andor (Pollák). 1881. Szocialista és bolsevista hírlapíró, költő.
 Peterdi Andorné, Várnai Zseni (Weisz). 1890. Az 1918-as októberi lázadás és a pesti bolsevizmus költőnője.
 Peterdi Sándor (Popper). 1868. Vers, regény és színműíró.
 Petri Arthur. 1873-1918. Költő.
 Pogány Béla (Perl). 1896. Tanulmányíró, novellista (Nyugat). (Nem azonos Pogány Bélával, a Pester Lloyd tiszta keresztény származású felelős szerkesztőjével.)
 Pogány Elza (Weisz). 1881. Ifjúsági író (Én Újságom, Magyar Lányok).
 Pogány József (Schwarcz). 1886. Szocialista hírlapíró, szerkesztő, műfordító. Bolsevista népbiztos, majd emigráns.
 Pólya Jakab (Pollák). 1844-1897. Nemzetgazdasági író, A Magyar Tudományos Akadémia tagja (1893).
 Popper Vilma. 1857?. Németnyelvű írónő.
 Porzó írói álnév, lásd Ágai Adolf.
 Raab Andor. 1897. Cionista író.
 Radnóczy Miklós írói álnév, lásd Radnóti Miklós. Író (Nyugat).
 Radnóti Miklós (Glatter), írói álneve Randóczy Miklós. 1909. Volt hírlapíró.
 Radó Antal (Roder). 1862. Műfordító, A Magyar Könyvtár volt szerkesztője. A Kisfaludy Társaság tagja.
 Radó Antal ifj. (Roder). 1890. Volt hírlapíró, műfordító. Emigráns.
 Radó Károly. 1858-1909. Színműíró.
 Radó Sámuel (Rothfeld). 1857-1919. Az MTI volt vezetője, író.
 Radó Vilmos (Roth). 1847-1919. Pedagógus, ifjúsági író.
 Radóné, Kempner Magda. 1894. Írónő.
 Ráskai Ferenc * (Krausz). 1883-1942. Hírlapíró, költő, regényíró.
 Reich Ignác. 1821-1887. Versíró. Héberre fordította Kölcsey Himnuszát.
 Reichard Pirooska. 1884. Költő (Nyugat).
 Relle Pál. (Reichmann). 1883. Volt hírlapíró, elbeszélő és színműíró.

Rendy Lili írói álnév, lásd Bonta Györgyné.

Révay Béla * (Rosenberg), 1888. A Friss Újság volt főszerkesztője, író.

Révay Mór János * (Rosenberg). 1860-1926. A Révay Testvérek Rt. könyvkiadó vállalat kifejlesztője, publicista, szakíró.

Révay Sámuel (Rosenberg). 1833-1908. A Révay Testvérek Rt. könyvkiadó cég alapítója, öccsével, Révay Leóval.

Révész Béla (Roth Benjamin). 1876. Szocialista író. Ady Endre halála után egy csomó könyvet írt az elhunyt magyar költőről. Révész Mihály (Reisner). 1884. Szocialista író.

Roboz Andor (Rosenzweig). 1869. Tanár, ifjúsági író. Emigráns.

Roheim Géza. 1891. Freudista író.

Róna Béla (Reinitz). 1871-1928. Hírlapíró, író, műfordító.

Rónai Mária * (Reichberger). 1899. Író.

Rónai Mihály András. 1913. Volt hírlapíró, esztéta, versíró.

Rosenák Miksáné írói álnév, lásd Behr Blanka.

Rosenthal Sámuel. 1810-1868. A pesti Der Spiegel szerkesztője 1842-től 1852-ig; német nyelvű író.

Rosenzweig Salamon. Pesti tanító és verselő. Negyvenes-hatvanas évek.

Roth Árpádné írói álnév, lásd Bán Margit.

Roth Ezékiel, írói álneve Osvát Ernő. 1877-1929. A Nyugat szerkesztője és szellemi vezére.

Rothauser Miksa, írói álneve Ruttkay György. 1863-1913. Hírlapíró, színikritikus, színműíró.

Rotter Lajos. 1864?. Lapszerkesztő, ponyvaregényíró.

Rózsa Dezső. 1885. Irodalomtörténész, műfordító.

Rózsa Miklós (Rosenthal). 1873. Művészeti író.

Rózsaági Antal (Rosenzweig). 1824-1886. Győri lapszerkesztő, regényíró.

Rózsavölgyi Mórné (Rosenthal). Fried Margit, írói álneve Ego. 1881. Író.

Ruttkay György (Rothauser). 1890. Az Est lapok munkatársa, színműíró. Rothauser Miksa fia.

Ruttkay György írói álnév, lásd Rothauser Miksa.

Sabbatai D. írói álnév, lásd Szilágyi Dénes.

Sajó Aladár * (Steiner). 1869. Hírlapíró, elbeszélő író, humorista.

Salamon László. 1891. Volt hírlapíró, versíró (Kolozsvár).

Salamon Ödön. 1864-1903. Monológíró, novellista.

Salgó Ernő, 1873. Kritikus, műfordító.

Salten Félix (Salzmann). 1869?. Budapesti születésű osztrák író.

Saphir Móric Gottlieb * 1795-1858. Magyarországon született, német nyelven író nemzetközi lapszerkesztő. Szellemeskedő viccelődésével, impertinens kritikáival Európára szóló hírhedtségre tett szert.

Saphir Zsigmond. 1801-1866. Versíró, lapszerkesztő. Németül írt.

Sárközi György * 1899. Költő.

Sármai József * 1862?. Ügyvéd, hírlapíró, író, ezredes,

Sármay Márton írói álnév, lásd Bleuer Erzsébet.

Sac Imre, Falk Miksa egyik írói álneve.

Sass Irén írói álnév, lásd Bokor Józsefné.
 Sas László. 1891. Hírlapíró, szépíró. Emigráns.
 Sas Náci (Adler). 1875-1926. Dalszerző. Anyos Laci testvére.
 Sásdi Sándor. 1898. Hírlapíró, regényíró.
 Sasvári Armin (Schossberger). 1857-1924. Hírlapíró, műfordító, a Magyar Kereskedelmi Múzeum c. igazgatója.
 Satanello írói álnév, lásd Márkus József.
 Schenk István, írói álneve Szegedi István. 1886. Volt hírlapíró, költő, ifjúsági író.
 Schenk Istvánné * Weisz Ilona, írói álneve Szegedy Ila. 1885. Írónő.
 Schnitzer Ignác. 1839-1921. Hírlapíró, Petőfi összes költeményeinek németre fordítója. A Kisfaludy Társaság és a Petőfi Társaság kültagja.
 Sebestyén Ede (Schossberger). 1875. Volt hírlapíró, író.
 Sebestyén Károly (Schossberger). 1872. Kritikus, esztéta, a Színművészeti Akadémia volt tanára. A Kisfaludy Társaság tagja. Sebesi Ernő. 1893. Megszállott felvidéki vers és színműíró.
 Sebők Zsigmond * (Sternfeld). 1861-1916. Hírlapíró, ifjúsági író (Mackó úr utazásai). A Petőfi Társaság és a Kisfaludy Társaság tagja.
 Semtei Róbertné * (Goldberger). Bokor Malvin (Bruck). 1885. Az Új Idők munkatársa, elbeszélő író.
 Seress László * (Scheer Lázár). 1875. Az Est főmunkatársa, közgazdász, műfordító.
 Sik Sándor * (Schik). 1889. Író, költő, szegedi egyetemi tanár. A Kisfaludy Társaság és a Petőfi Társaság tagja.
 Silberstein Lázár, írói álneve Palágyi Lajos. 1866-1933. Lapszerkesztő, versíró; tanári állásától a kommün alatti magatartásáért megfosztották. A Petőfi Társaság tagja.
 Silberstein Salamon * írói álneve Palágyi Menyhért. 1859-1925. Kritikus, bölcsészeti író.
 Simon Gyula, Kóbor Tamás egyik írói álneve.
 Simonyi Zsigmond (Steiner). 1853-1919. Nyelvész, egyetemi tanár, a Magyar Tudományos Akadémia tagja (1879).
 Somlyó György. 1920. Versíró.
 Somlyó Zoltán (Schwartz). 1882-1937. Hírlapíró, költő (Nyugat).
 Somogyi Béla * (Steiner). 1868-1920. A Népszava főszerkesztője, szocialista író.
 Somogyi Ede. 1852-1920. Lapszerkesztő, nyelvtanító, műfordító.
 Sós Endre (Schlésinger). 1905. Magyar Zsidók Lapja főszerkesztője, harcos zsidó fajvédő író.
 Spielberg Leo. 1898. Novellista, műfordító.
 Steier Lajos. 1885. Történetíró, publicista,
 Stein Adolf, írói álneve Stella Adorján. 1897. Hírlapíró, író, színikritikus.
 Steiner Andor, írói álneve Szomaházy István. 1866-1927. Hírlapíró, könnyű fajsúlyú elbeszélő művek termékeny szerzője, humorista.
 Stella Adorján írói álnév, lásd Stein Adolf.
 Stern Miksa Emánuel. 1811-1873. Német nyelvű szépíró.
 Strausz Adolf. 1853?. Néprajzi író, egyetemi tanár, publicista,

Strém István, írói álneve Kanizsai István. 1891. Hírlapíró, versíró.
 Sturm Albert (Steiner). 1851-1909. Publicista, műfordító,
 Szabados Sándor. 1874. Szocialista író. Kommunista népbiztos, emigráns.
 Szabó Ervin * 1887-1918. Szociológiai író. Fővárosi Könyvtár igazgató.
 Szabó Imre (Steiner). 1883. Volt hírlapíró, regényíró.
 Szabolcsi Bence (Weinstein). 1899. Zenei író, műfordító.
 Szabolcsi Lajos (Weinstein). 1889. Az Egyelőség volt szerkesztőtulajdonosa.
 Szépiró.
 Szabolcsi Miksa (Weinstein). 1857-1915. Az Egyenlőség volt szerkesztőtulajdonosa. Karrierjét a tiszaezlári ügy idejében történt zsidófajvédő kiállításnak köszönhette.
 Szalai Ernő * (Schwarz). 1875. Volt hírlapíró, műfordító.
 Szalay Mihály (Singer Miksa). 1862?. Publicista, színműíró.
 Szalai Oszkár, írói álneve Oszkár bácsi. 1879. Meseíró.
 Szalontay Gyula írói álnév, lásd Fejér Gyula.
 Szántó Armand. 1884. Színműíró, film dramaturg.
 Szántó Ferenc * (Brüchler). 1877. Hírlapíró, szépiró.
 Szántó György. 1893. Regényíró.
 Szántó Kálmán (Schäfer). 1861-1923. Hírlapíró, regényíró.
 Szász Menyhért. 1893-1939. Lapszerkesztő, költő, ifjúsági író.
 Szatmári Mór (Gottlieb). 1856?. Publicista, író, országgyűlési képviselő.
 Szatmári Tiborné * Altai Magdolna (Altmann). 1899. Ifjúsági írónő (Új Idők, Magyar Lányok, stb.).
 Szécsi Ferenc (Schönberg). 1861. Színműíró.
 Szederkényi Anna írói álnév, lásd Párniczky Edéné.
 Szegedy Ila írói álnév, lásd Schenk Istvánné.
 Szegedi István írói álnév, lásd Schenk István.
 Szegfi Mór Mihály * 1825-1896. Lapszerkesztő, elbeszélő és regényíró.
 Szegő Albert * írói álneve Gyergyai Albert. 1893. Esztéta, műfordító (Nyugat).
 Székely Béla. 1892. Volt erdélyi hírlapíró, a Jewish Telegraphy Agency magyarországi szerkesztője, regényíró, műfordító. Székely Nándor * 1892. Novella és regényíró.
 Székely Tibor * (Spitzer). 1908. Író (Új Idők, Magyar Lányok).
 Szekszárdi Molnár István. Versíró.
 Szekula Jenő * (Szekulesz). 1880. Volt hírlapíró, regényíró
 Szel Jenőné írói álnév, lásd Bálint Aranka.
 Szenes Béla (Schlesinger), író álneve Szenes ember. 1894-1927. Hírlapíró, humorista, színpadi szerző.
 Szenes Erzs. 1902. Költő (Nyugat).
 Szenes Piroska. 1899. Novella és regényíró.
 Szentesi Rudolf, Kiss József egyik írói álneve.
 Szép Ernő (Schön Samuel). 1884. Volt hírlapíró, költő. Szepesi Miksa, írói álnevei Daday Mihály, Tibor András, 1886. V. Kassai lapszerkesztő, műfordító.
 Szepesi Miksáné, Nagy Mici (Grósz Irén). 1905. Volt hírlapíró, vers és novellairó.
 Szerb Antal. 1901. Irodalomtörténet-író.

Szilágyi Dénes (Silbermann), írói álneve Sabbatai D. 1912. Cionista író.
 Szilágyi Géza (Silbermann). 1875. Volt hírlapíró, költő (Nyugat).
 Szirmai Rezső * (Schwarzkopf). 1901. Az Est lapok munkatársa, novella és regényíró.
 Szívós Zsigmond. 1897. Regényíró.
 Szomaházy István írói álnév, lásd Steiner Andor.
 Szomory Dezső írói álnév, lásd Weisz Mór.
 Szőke Szakáll művészeti és írói álnév, lásd Gerő Jenő.
 Szöllősi Zsigmond (Deutsch). 1872. A Kakas Márton című élclap szerkesztője, novellaíró, a Petőfi Társaság tagja.
 Tábori Kornél (Tauber). 1879. Volt hírlapíró, kriminalista író.
 Tábori Piroska írói álnév, lásd Závodszy Lászlóné.
 Tábori Róbert (Tauber). 1855-1906. Hírlapíró, az Új Idők helyettes szerkesztője, író.
 Tamás István. 1904. Délvidéki volt hírlapíró, író.
 Tamás Sári. 1904. Költő.
 Tatay Adolf (Frankl). 1840-1901. Vallásos versíró.
 Térey Sándor írói álnév, lásd Kuthi Sándor.
 Térítő Pál, Kahána Mózes írói álneve.
 Tibor András írói álnév, lásd Szepesi Miksa.
 Timár Magda. Versíró.
 Timár Szaniszló (Kellner). 1859-1917. Hírlapíró, szépíró.
 Tolnai Simon (Strausz). 1867. A Tolnai Világlapja alapítója, lap és könyvkiadó.
 Tóváry Jenő írói álnév, lásd Hoffmann Mór.
 Török Sándor * (Weltmann). 1904. Hírlapíró, regényíró. A Petőfi Társaság tagja.
 Túróczi-Trostler József. 1883. Irodalomtörténész, versíró.
 Ujhelyi Nándor, német színműírói álneve Franz Kammerlohr, 1888-1933.
 Pornográf regényíró.
 Ujvári Péter (Groszmann). 1869-1931. Lapszerkesztő, regényíró, a Magyar Zsidó Lexikon szerkesztője. Fia: Ú. László 1900, és Ú. Jenő 1902, szintén írással és hírlapírással foglalkoztak.
 Ungar Ludwig, Katscher Berta egyik írói álneve.
 Unger Ilona, írói álneve Alba Nevis, 1886. Az Új Idők munkatársa, író.
 Urai Dezső * (Uffenheimer). 1875. A Tolnai Világlapja volt szerkesztője, író.
 Vadnai László * (Wolf). 1904. Volt hírlapíró, kabarészerző (Hacsek és Sajó).
 Vajda Ernő (Weisz). 1886. Volt hírlapíró, színpadi szerző, filmíró (Hollywood).
 Váli Béla * (Valicsek?). 1857-1896. Színészeti és életrajzíró.
 Vámbéry Armin * (Wamberger). 1832-1913. Orientalista, egyetemi tanár, publicista, a Magyar Tudományos Akadémia tagja (1860). Fia: Vámbéry Ruzstem. 1872. Szociológus. Emigráns.
 Vándor Iván írói álnév, lásd Váradi Ilona.
 Váradi Ilona * (Weisz), írói álneve Vándor Iván. 1886. Elbeszélő, regényíró; a Magyar Íróknak Körének elnöke.
 Váradi Ödön. 1874. Humorista (Nagyvárad). Vargha Ilona, Gerő Ödön egyik írói álneve.

Várnai Dániel (Dezső) (Weisz). 1881. Szocialista hírlapíró, szépíró, műfordító.
Várnai Zseni írói álnév, lásd Peterdi Andorné.
Varsányi Gyula (Klein). 1869-1908. Hírlapíró, költő, színmű és versíró.
Vasvári István. 1916. Versíró.
Vázsonyi Vilmos (Weiszfeld). 1868-1926. Demokrata politikus, volt igazságügyminiszter. Publicista, versíró.
Vécsey Leő * (Weisz). 1893. Hírlapíró, bűnügyi regényíró.
Veigelsberg Hugó, írói álneve Ignotus. 1869. Író, esztéta, a Nyugat főszerkesztője.
Veigelsberg Leo. 1846-1907. A Pester Lloyd publicistája, író. Ignotus apja.
Vér Andor (Weisz). 1897. Volt hírlapíró, költő.
Vér Mihály írói álnév, lásd Wertheimer Manó.
Verböczi Aladár, Csillag Károly írói álneve.
Veró György * (Weisz). 1857?. Színész, színműíró, zeneszerző.
Veszelei Károly (Schultheisz). 1867-1902. Versíró.
Vészi Endre (Weisz). 1912. Versíró.
Vészi József (Weisz). 1858-1940. Publicista. a Pester Lloyd főszerkesztője, a darabont kormány sajtófőnöke (1905), országgyűlési képviselő, felsőházi tag. Ifjú korában versíró. Vészi Margit (Weisz), báró Manticáné. 1885. Volt hírlapíró, belletrista.
Vihar (?) Béla. 1908. Versíró.
Vidor Marcell (Weinberger Mór). 1876. Volt hírlapíró, költő.
Viharos írói álnév, lásd Gerő Ödön.
Villányi Andor (Schwabach). 1889. Volt hírlapíró, szépíró.
Vozári Dezső. 1902. Felvidéki költő.
Vulpes írói álnév, lásd Kálnoki Izor:
Waldapfel József, 1904. Rabbiképző-intézeti tanár, irodalomtörténész.
Wallasz Jenő (Jakab), írói álneve Lynkeusz. 1871. Volt hírlapíró, elbeszélő író.
W. Bartha Emma írói álnév, lásd Weisz Józsefné.
Weigl Géza. 1901. Esztéta, író, műfordító.
Weil Fülöp. Tanító, a XIX. század első felében német verseket írt.
Weiner (Síró) Györgyné, Guthi Erzsébet (Guttman), írói álneve Guthy Böske. 1901. Színházi író.
Weisz Józsefné, Spitzer Regina, írói álneve W. Bartha Emma. 1890. A Tündérujjak szerkesztője, író.
Weisz Manó, írói álneve Szomory Emil. 1876. Író, volt hírlapíró.
Weisz Mór, írói álneve Szomory Dezső. 1869. Volt hírlapíró, színmű és regényíró, esztéta (Nyugat).
Wertheimer Manó, író álneve Vér Mátyás. 1875. Jogi író, esztéta, novellaszerző.
Widder Dávid, írói álneve Giszkalay János. 1888. Cionista költő, műfordító.
Wiener Jenőné, írói álneve Krasznay F. Mária, 1862. Feminista vezér, ifjúsági író, műfordító.
Wohl Janka, * írói álneve Zichy Camilla. 1846-1901. Író, divatlapszerkesztő.
Wohl Stefánia, * 1848-1889. Író, divatlapszerkesztő. Finomkodó irodalmi szalont tartottak. Mindkettőjük írói álneve: Egy nagyvilági hölgy.
Wojticzky Gyula. 1887. Volt szocialista hírlapíró, költő.

Zágon István * (Fleischl). 1892. Hírlapíró, humorista.
 Závodszy Lászlóné * Tábori Piroska (Tauber). 1892. Ifjúsági író. Tábori Róbert és Tutsek Anna leánya.
 Zelk Zoltán. 1906. Versíró.
 Zempléni Gyula (Pollák). 1856-1906. Hírlapíró, szépíró, műfordító.
 Zempléni Gyuláné, Elek Irma (Engel). Ifjúsági író, műfordító.
 Zentay Dezső írói álnév, lásd Hoffmann Dezső.
 Zerffi Gusztáv * (Hiisch Ignác). 1820. Lapszerkesztő, kritikus, műfordító.
 Zerkovitz Béla. 1881. Műdalszerző, színpadi író.
 Zerkovitz Szidónia. 1858?. Író, műfordító.
 Zichy Camilla írói álnév, lásd Wohl Janka.
 Zöldi Márton. 1854-1919. Színész, hírlapíró, színmű és elbeszélő író.
 Zsoldos Jenő (Stern). 1896. Esztéta, irodalomtörténész. Zsigmond Ede. 1916. Versíró.
 Zsolt Béla (Steiner). 1896. Volt hírlapíró, harcos zsidó publicista. Regényíró.

JEGYZETEK

1. M. Montefiore 182. oldal: "Brüder, Juden! Ungarn u. Galicien muss unser werden." Idézve a Weimarer Historisch Genealoges Taschenbuchból XII. oldal. (Kyffhäuser Verlag. Weimar 1912).
2. Vitéz dr. Kolosváry Borcsa Mihály: A zsidókérdés magyarországi irodalma, Stádium kiadás, 1943.
3. Vitéz dr. Kolosváry Borcsa Mihály: A zsidókérdés magyarországi irodalma. 20. oldal.
4. Huber Lipót kanonok: Újkori és modern zsidók Jézus Krisztusról 333. oldal.
5. Huber Lipót: Újkori és modern zsidók Jézus Krisztusról 337. oldal.
6. U. o. 337. oldal.
7. U. o. 340. oldal.
8. Széfer ha-middót 3, 8. és 22 paragrafus.
9. U. o. 345. oldal.
10. Ószövetség. Mózes V. II. 23.
11. Huber Lipót: Újkori és modern zsidók Jézus Krisztusról és a kereszténységről. 22. oldal. 12; Huber Lipót: Újkori és modern zsidók Jézus Krisztusról. 42. oldal.
13. Ószövetség. Mózes V. 20. 16.
14. Albó, Széfer ikkarim (Lemberg 1861).
15. Huber Lipót: Zsidóság és kereszténység. 364. oldal.
16. Huber Lipót: Zsidóság és kereszténység. 378. oldal.
17. u. o. 366. oldal.
18. Babá kammá 113/b.
19. Babá batrá 54/b.
20. Huber Lipót: Zsidóság és kereszténység, 375. oldal.
21. Ószövetség. Mózes V. 17. 9.sz.
22. Huber Lipót: Zsidóság és kereszténység. 469. oldal.
23. Magyar Zsidó Lexikon. 496. oldal.

24. Huber Lipót: Zsidóság és kereszténység 455. oldal.
25. Huber Lipót: Zsidóság és kereszténység. 445. oldal.
26. U. o. 452. oldal.
27. ü. o. 456. oldal
28. KIötzel Chezkel Cwi cikke "Das grosse Hassen" az 1912-13. évi Janus folyóirat második füzetéből.
29. Mózes öt könyvében a "testvéred" és a "felebarátod" fogalomba a nemzsidó nincs belefoglalva, hanem kizárva. (Huber Lipót 395. oldal).
30. Ószövetség. Mózes V. II. 23.
31. Szent László (1077-1095) úgy intézkedik, hogy ha a zsidó keresztény asszonyt vesz társul, vagy valamely keresztény személyt szolgaságban tart, vegyék el tőle és adják annak vissza szabadságát". Könyves Kálmán (1095-1114) decretumai 74-ik fejezetében megparancsolja, hogy "senki a zsidók közül keresztény cselédet venni, vagy eladni, vagy magánál szolgaságban tartani ne merjen." Kálmán király úgy védekezett a nyugati zsidó kereskedők beáramlása ellen, hogy vasárnaptól szombatra helyezte a vasárnapokat.
- II. Endre alatt (1204-1350) az adószedők és a királyi kincstár kezelői között sok a zsidó. "A zsidó vámszedők könyörtelen módon jártak el a néppel szemben, ezerféle módon igyekeztek megzsarolni azt, a szegényebb nemességet pedig uzsorakamatokkal nyomorították." (Takáts Albert dr. "A zsidókérdés ezeréves jogalkotásunkban" 21. oldal.)
- Amikor pedig 1222-ben a közhangulat nyomására létrejött az Aranybulla, a magyar alkotmány legfőbb alapja, ez úgy rendelkezik, hogy "pénzváltók, kamaraispánok, sókamrások és vámosok országunkbeli nemesek legyenek. Izmaeliták és zsidók ne lehessenek."
- II. Endre alatt azonban ennek ellenére tovább virágzott a zsidó pénzuralom. Olyannyira, hogy a pápa átokkal sújtotta az országot. IV. Béla uralkodása alatt a zsidóság még nagyobb befolyásra tett szert. Thika úr a tatárok kémje és előőrse lett, azonban a tatárvész dülése után IV. Béla, aki rá van utalva minden aktív erőre, 1251-ben kiadja a magyarországi zsidók kiváltságlevelét, a "magyarországi zsidók aranybulláját". Ez a kiváltságlevelél új jogokat és gazdasági lehetőségeket biztosított a zsidóknak. Zsigmond király (1387-1437) újból kiváltságlevelet adott a magyarországi zsidóságnak. Megengedte, hogy évi 108 százalék uzsorakamatot szedjenek.
- Érdekes, hogy Werbőczy Tripartituma, amelyet sokszor bélyegeznek a magyar nemesség kiváltsági jogi megalapozásának, harmadik része. 36. cím alatt emlékezik meg a zsidókról. És ő is a későbbi kossuthi szemszögből látja a problémát. "A zsidó az ő jogaikra nézve írja többféle és különböző és több helyen az üdvösséggel ellenkező kiváltságaik vannak." A Tripartitum, a magyar alkotmány egyik szerves része vezeti be a zsidó esküt. A mohácsi vész előtt egy évvel tartott országgyűlés első feladatának tekinti, hogy elcsapja a gyenge 11. Lajos kincstárnokát, Szerentsés (Fortunatus) Imrét, akit a "budai zsidók királyának" emleget a nép.
- A király, aki pénzt akar szerezni a török elleni háborúra, semmibe vévén az

országgyűlés határozatát, szabadon bocsátja Szerentsés Imrét. Elveszi a bányákat a német Fuggerektől és Szerentsés Imrének juttatja azokat, aki óriási jövedelmekre tesz szert.

A mohácsi csata után ketté, majd három felé szakított országban, a török hódoltsági területeken egyre nagyobb számban jelentek meg a zsidók. Alig három és fél hónappal a mohácsi csatavesztés után az 1528. november 9-iki országgyűlésen, a nemzeti. gondolathoz hű köznemesség kimondatta: "hogya zsidók ezen ország minden vidékéről, szabad királyi városokból és helységekből rögtön kiűzöttessenek" (dr. Takáts Albert: A zsidókérdés ezeréves jogalkotásunkban, 32. oldal). "A köznemességnek ez az állásfoglalása " állapítja meg az érdekes mű azt bizonyítja, hogy a zsidóknak a mohácsi csatavesztésben való szerepét már akkor felismerték". (U. o. 32. oldal)

A Habsburg császár-királyok uralma alatt a decretumok rengetegéből mégis felmerül az uralkodó és a rendek világos felismerése. Az 1647 évi decretum megbélyegzi a zsidókat, hogy "hűtlenek és egészen lelkiismeretlenek" (dr. Takáts Albert, U. o. 34. oldal). III. Ferdinánd, az 1655 évi XXIX újabb szigorú rendeleteket hoz. a zsidó vámosok ellen. Első Lipót (1657-1705) kitiltja a városokból a zsidókat. III. Károly 1723-ban elrendeli, hogy a zsidókat a vámszedéstől el kell mozdítani. I. Lipót hadmentességi adót vet ki a zsidókra, akik fegyveresen az ország védelmében nem vesznek részt.

A zsidóságnak, a városokból kitiltása kevés sikerrel járt. Ismét jelentkeztek a főurak, főpapok, akik vidéki birtokaikon szívesen látták az uzsorakamatot nyújtó zsidókat. 1520 körül az akkori Nagy-Magyarország területén mindössze 11 000 zsidó volt, azonban ezek máris sok földesúri haszonélvezeti jogot tartottak kezükben. Mária Terézia uralkodása után morva keleti zsidók beszivárgása útján 75 000-re emelkedett a zsidóság létszáma. 1746-ban Mária Terézia a zsidókat kiköltözteti Budáról, eltiltja őket a borkereskedelemtől és rendszeresíti a türelmi adót. II. József alatt azonban megengedik, hogy a zsidók főiskolákat is látogathassanak, hogy a bányavárosok kivételével bárhol letelepedhessenek, földbirtokokat bérelhessenek. II. Lipót elrendeli, hogy a zsidók a szabad királyi városokban, kivéve a bányavárosokat azon állapotukban, ahogy voltak megtartassanak. A szabad királyi városok nagy része azonban továbbra is ragaszkodott kiváltságaikhoz s így például 1844-ig Debrecenben zsidó nem hálhatott a város falai között. Debreceni vásárok idején a Goldberger kelmefestő cégnek estére el kellett hagynia a város falait. Ötven-hatvan esztendő alatt a Goldbergerek, mint budai Goldbergerek vonultak be a magyarországi textilipar történetébe, hogy aztán, mint Horthy Miklós kormányzó állítólagos rokonai végezzék be a gyarmatosítást. Az 1830 évi VI. törvénycikk elrendelte, hogy a zsidóknak is kell katonáskodni.

Az 1840 évi XV. törvénycikk még további könnyítéseket ad a zsidóságnak. 32. Nincsen olyan nemzetisége Magyarországnak, amely ennyire megtagadott volna minden közösséget a magyarság felé, bebástyázva magát a Tan mögé, ismeretlenül a haza fogalmával szemben, vérét nem ontotta annak védelmében. (Vitéz dr. Kolosváry-Borcsa Mihály: "A zsidókérdés magyarországi irodalma.") 33. A megyékben tanyát vert sok zsidó. valamint az iparosodással egybekötött

erkölcsiségnek valóságos mételye, úgy a földművelő népénél, amellyel legszorosabb egybekötésben él, súlyos ostora, a bővelkedésnek telhetetlen sírja, iparkodásának rothasztó nyavalyája ... (Ezen néptípus) ... kit vallásának különössége, nyelvének minden mások előtt érthetetlen volna .. századok óta megtartott anélkül, hogy azon nemzeteknél kiknek közepette mint a növény tápláló nedvét elszívó gomba él, egybeolvad, vagy a nacionalizmushoz, csak egy gondolattal közelített volna... Egész helységeket tudok, hol a szegény földművelő nép nem magának, de a kortsmáros zsidónak szánt, vet és arat... Creditum ígéretével bé tudja csalni küszöbén s ha egy lépést tett a szegény paraszt, menthetetlen oda van... Nincs azon törvény, amelynek célját, végét a fortélyos zsidó kijátszani ne tudná valamint nincs egy csalás, nincs egy tolvajlás, amely zsidó orgazdára, biztatóra, titkolóra ne találna (Kossuth Lajos: Éhségmentő intézetek).

34. A 20 000 zsidó honvéd problémája megérdemli, hogy behatóan foglalkozzunk vele, mert a politikai legenda élesen rávilágít, milyen propagandamódszerekkel igyekezett magát népszerűsíteni a magyarországi zsidóság. Az állítás elsősül Einhorn Ignác (a későbbi Horn Ede) egyik emigrációban írt pamfletje kockáztatja meg minden bizonyíték, vagy adatközlés nélkül. Ezt a kijelentést tette volna Kossuth Lajos Jászberényben Freudenberg Márk zsidó honvéd hadnagy előtt. Bernstein Béla nyíregyházi főrabbi, aki egész életén át kereste a bizonyítékokat erre az állításra se tárgyban több könyvet és tanulmányt írt "A negyvennyolcas szabadságharc és a zsidók" könyvében (1939) négy névsorban gyűjtötte mindazoknak a neveit, akikről feltehető, hogy közülük volt a szabadságharchoz s nevük után feltételezhető, hogy zsidók. E honvédek, élelmező tiszteket, orvosokat, számvevőket stb. tartalmazó négy lista 2209 nevet sorolt fel. Ezek közül is igen számos többszörösebben előfordult a kimutatásokban. Bernstein tehát minden lelkes szándék mellett is megelégszik annak megállapításával, hogy a zsidók "dicséretes módon vettek részt az 1848-i szabadságharcban". Többet annál inkább sem állíthat, mert közzé teszi Mikár Zsigmond volt honvédegyleti titkár egyébként

igen filozofemita levelét, amely azonban a következőket tartalmazza:

"Számárányban nem örömet szólok a dologhoz, mert találkoztam egyénekkkel, kik számos ezrekre szeretik tenni a zsidó honvédek számát ami meg nem állhat. (Vitéz dr. Kolosváry Borcsa Mihály: A zsidókérdés magyarországi irodalma. 26. oldal.

35. Bartha Miklós "Kazárföldön"-jében érdekes "interjút" közöl, amelyet egy öreg lengyel zsidóval folytatott Zugó községben:

- " Volt-e katona?

- Abban az időben nem vették ezt olyan szigorúan. Csak a vigyázatlanokat sorozták be.

- Hány éves?

- Hetvennégy.

- Ötvenkét év előtt éppen huszonkettő volt. Akkor csak szolgált a honvédségnél?

- Nem szolgáltam. Katona csak úgy lesz az ember, ha muszáj. Mi akkor itt a vereckzei szorosban mindnyájan szállítással foglalkoztunk.

- A muszkák részére?

- Igen.

- Jól fizették?

- Meghiszem azt! Olyan briliáns üzleteket soha nem csináltunk."

Nem folytattam tovább. Amit kerestem, a hazafias érzésnek legkisebb nyomát sem fedezhettem fel. Ennek mindegy. Orosz invázió, osztrák uralom, magyar alkotmányosság mindegy! Lelki világában nincs bekapcsolódva a Haza fogalma. Három ismeretlen egyenletről épp úgy beszélhettem volna vele, mint hazaszeretetről. (Bartha Miklós: Kazárföldön. 88-89. oldal)

36. Schwarzenberg herceg Marokkóba akarja deportálni a rebellis magyarokat.

37. Surányi Unger Tivadar: A gazdasági válságok története.

38. Vitéz dr. Kolosváry Borcsa Mihály: A zsidókérdés magyarországi irodalma. 27. oldal.

39. Mit is jelent a napjainkban a sajtó egy-egy nép, egy-egy társadalom ítéletében. Százvezrek, milliók meggyőzését, ítéletét, véleményét döntően a sajtó alakítja ki. A mai idők gondoktól gyötört, meghajszolt emberének sem ideje, sem módja, sem kedve nincs arra, hogy az újságtudósításokat bírálja, mérlegelje vagy éppen ellenőrizze. Amit újságjában elolvas azt vakon hiszi és saját meggyőzésének vallja. (Bosnyák Zoltán: Harc a zsidó sajtó ellen. 30. oldal)

40. Soha sem tagadta meg fajtáját, sőt irodalmi tevékenységén valóságos tendenciaképpen vonult keresztül a sémi faj kiválóságának magasztalása. (A Magyar Zsidóság Almanachja. Zsidó a magyar publicisztikában)

41. Bosnyák Zoltán: Harc a zsidó sajtó ellen. 30. oldal.

42. Deák Ferenc hű maradt Széchenyi és Dessewffy Aurél konzervatív felfogásához, mely az emancipációval együtt a bevándorlás eltiltását követelte írja Szekfű Gyula. (Három nemzedék. 251. oldal)

43. Weimarer Historisch-genealoges Taschenbuch. S. XII.

44. Bosnyák Zoltán: Istóczy Győző élete és küzdelmei. 5. oldal. 45: Bosnyák Zoltán: Istóczy Győző élete és küzdelmei. 31. oldal.

46. Bosnyák Zoltán: Istóczy Győző élete és küzdelmei. 36. oldal.

47. Istóczy Győző beszéde a magyar képviselőház kérvényügyi bizottságának 1882. február 18-án tartott vitájában.

48. U. o.

49. Bosnyák Zoltán: Istóczy Győző élete és küzdelmei. Schwendtner Frigyes felelős kiadása. 49. oldal.

50. Bosnyák Zoltán: Istóczy Győző élete és küzdelmei. 56. oldal.

51. U. o. 60. oldal.

52. Bosnyák Zoltán: Istóczy Győző élete és küzdelmei. 61. oldal.

53. Bródi-Braun Zsigmond propagandája vörös fonalként húzódik végig minden a magyar középosztály ellen intézett támadásig egész 1945-ig és azon túl is.

54. Elvégeztetett.

55. Csak az 1882-es törvény szervezte meg.

56. Huber Lipót: Zsidóság és kereszténység. 507. oldal.

57. U. o. 534. oldal.

58. Huber Lipót: Zsidóság és kereszténység. 551-552. oldal.

59. Huber Lipót: Újkori és modern zsidók Jézus Krisztusról és a kereszténységről. 355. oldal.

60. Huber Lipót: Zsidóság és kereszténység. 333. oldal.
61. U. o. 340. oldal.
62. Széfer-ha middót 3. 8. és 22 paragrafus.
63. I. M. Jost. Geschichte des Judentums und seiner Sekten Dritte Abteilung i. d. m. 191. oldal.
64. Bon. Mayer: Die Juden unserer Zeit. Regensburg 1842, 1112 oldal.
65. Függetlenség 1883 augusztus 6. Szávay Gyula: Ítélet után. Közölve: Vitéz dr. Kolosváry Borcsa Mihály: A zsidókérdés magyarországi irodalma című könyvében. 36. oldal. Stádium kiadás.
66. U. o. 37. oldal.
67. Istóczy Győző: 12 röpirat.
68. Nemcsak az emigrációban elhunyt kiváló magyar író, Megyery Ella, Megyery Géza a tiszaezlári per bírójának leánya és Korniss Ferenc törvényszéki tanácselnök unokája szolgáltatott adatokat ehhez a fejezethez. A pittsburghi Magyarországon 1962-ben jelent meg Beatulianus cikke Russu Gyuláról, a tiszaezlári, per egyik szavazóbírájáról, aki az ítélet kihirdetése után lemondott, visszavonult, soha nem nyitotta szóra a száját, s mint egy trappista barát a némasággal tiltakozott a tiszaezlári per ellen.
69. Bartha Miklós: Kazárföldön. 9. oldal.
70. A zsidók kazár eredetére vonatkozó állítások igazolására a Jewish encyklopediára, prof. H. Graetzre és Luther Mártonra szoktak hivatkozni. Sem a Jewish Encyclopedia, sem prof. H. Graetz nem állítja, hogy a keleti zsidóság kazár eredetű, mindkettő csak megemlíti az orosz, lengyel, litván, görög és arab és feljegyzésekben található tény, hogy Bolán kazár kán főemberei nek egy részével a zsidó hitre tért át és hogy ezentúl csak zsidó vallású kerülhetett kazár trónra.
- Luther pedig híres könyvében nem vonatkoztatta a zsidó karaktert súlyosan elítélő kitételeit a keleti zsidóságra, mert azt nem ismerte és Semmit sem tudott arról, hogy a kazárságnak egy része zsidó hitre tért át, Luther megállapításai a németországi zsidókra vonatkoztak, akiknek működését és megtartását ismerte és rosszalta. Ez a zsidóság nem Keletről, hanem Franciaországból, Hollandiából és Spanyolországból szivárgott át Németországba, tehát kimondottan a keleti zsidóság elemeiből állott. S csodálatosképpen: jellemzése teljesen fedi azokat a jellemzéseket, amelyeket kortársai Lengyelországban és Litvániában adtak tőle teljesen függetlenül a keleti zsidóságról. (Lits Ernő: Közérdekű írások. published by Hungarian Information Service, Ausztralia)
71. "Honnan jön ez a kaftános zsidó? Legtöbben a szomorú lengyel földről, vagy a barátságtalan Oroszországból. Egy szép napon otthagya valamelyik túlzásfolt gettót megjelenik a magyar határon... És mindjárt az első lépésnél csoda történik. A határon lesi a zsandár. Nem kívánatos elem ez a nyomorult kaftános alak! Bűdös zsidó, takarodj haza! És hogy jobban éreztesse Izrael fiával ezt a rövid gondolatot, a zsandár igen nyomós kifejezésekhez folyamodik. De kapuja küszöbéről Jakab, Ábrahám, vagy Löwy látja, hogy evickél hitsorsosa a zsandár kezei között. Váj mír, Egek Ura! megint egy zsidó akar bejönni. Mintha már nem volnánk elegen! Miért nem maradt Galíciában ez az átkozott zsidó? S miközben így dünnyög magában,

lúdtalpú lába ... meg is indul és ellenállhatatlanul viszi bajban levő testvére felé! Mert a vér szava, a vallás erősebben szólt a szívben, mint a saját érdeke... Jakob, Ábrahám vagy Löwy megszólítja a zsandárt és egyszerűen azt mondja: "Hisz ez a rokonom, az én vendégem! Ereszd el, nálam fog lakni" és itt is az első csoda! A határ átlépése már megtörtént." (Jean Jerome Tharaud: A kereszt árnyékában. 16. oldal)

72. Bartha Miklós: Kazárföldön, 48. oldal.

73. U. o. 82. oldal.

74. U. o. 83. oldal.

75. Bartha Miklós: Kazárföldön, 98. oldal.

76. U. o. 100. oldal.

77. Bartha Miklós: Kazárföldön, 185. oldal.

78. Komáromi János, Jegenyék a szélben, (73., 75., 131., 155. és 197. oldal) Stádium kiadás, Budapest 1928.

79. Az izraeliták három (sőt talán négy) különböző embertípus keresztezéséből állottak elő: a szemita típus, a szíriai, helyesen mondva hettita és az indoeurópai típusból (lehetséges azonban az is, hogy turáni vér is folyt az ősapák ereiben, vagy konkrétabban szólva: szumér-akkádiai). Chamberlain: Die Grundlage des neunzehnten Jahrhunderts. II. 412. oldal.

80. Huber Lipót: Újkori és modern zsidók Jézus Krisztusról és a kereszténységről, 52. oldal. "Hogy Jézus szégyenben, bűnös viszonyból született, tehát törvénytelen származású, hogy hitehagyó varázsló, bálványimádó s népcsábító volt, aki ember létére Istennek adta ki magát s így félrevezette a zsidó népet, hogy mind a vallási egység megbontója a zsinagógán ő ejtette azt a nagy sebet, amely még ma is tátong rajta, hogy Izraelnek legnagyobb lelki megrontója s legnagyobb ellensége ő a bűnös és átkozott izraelita, akit istenkáromlásért végül is keresztre feszítettek s most a gyehennának a legmélyén a leggonoszabbak alatt a legutálatosabb kínok között gyötrődik ez a meggyőződés mintegy megmerevedve erősen tartja magát az ortodox zsidóság köztudatában, úgy hogy Jézusnak, mint a gyűlöletek leggyűlöltebbjének neve (Jesu) még mindig a "jimach semó vezikrón!"-ra (irtassék ki neve és emlékezete!) emlékezteti és tüze az ortodoxia vérbeli hívét és a kultúráról elmaradt fanatikuskok gyermekeit arra készíti, hogy köpjenek valahányszor a Názáretire emlékeztető kereszt vagy feszület előtt kell elhaladniuk. (U. o. 53. oldal)

81. Ezt fejezi ki a régi rabbinikus irodalomban Jézus Krisztusnak alábbi és ezekhez hasonló, durván gyalázkodó és gúnyos elnevezései: 1. fattyú, 2. fajtalanság szülőtte, 3. utálatos csemete, 4. gané magzatja, amennyiben Máriának egyik gyalázó gúnyneve a kezdő M betű változásával = trágya, gané, szemét, 5. népcsábító, 6. a bölcsék szavainak kigúnyolója, 7. varázsló, 8. bolond, 9. bálvány, 10. hiábavalóság, semmiség, 11. hitehagyó (Bűnös) izraelita, 12. az istentelen Jészú, 13. az átkozott, 14. az akasztott

Názáreti, 15. a tisztátlan és döglött. Még a Zóhár is Jézust döglött kutyának nevezi. (U. o. 6. és 53. oldal) A Sulhán Aruk szerint keresztény kegytárgyakkal kereskedni csak akkor van megengedve, ha azokat előbb profanálják, megcsonkítják. A kereszt bálványkép, a keresztény templom a "derűség háza". Majmonides szerint

keresztény templomra ránézni nem szabad. Tilos hallgatni a bálvány istentiszteletek hangszereit, például az orgonát. Tiltja a Sulhan Áruk a keresztény templom céljaira kölcsönt, vagy adományt adni. Fejedelmek, papok előtt, akiknek ruháján kereszt van, nem szabad lehajolni. Legfeljebb úgy, hogy el kell ejteni egy pénzdarabot és azt felvenni. És fordítva: ha kereszt előtt tövis megy a lábába, menjen tovább, nehogy azt higgyék, hogy a bálvány előtt hajolt meg.

Ugyancsak tiltja a Sulhán Aruk, hogy a zsidók a keresztényt bármi jó tulajdonsága: okosság, tudománya, erénye, szépsége miatt dicsérje. (A szellemi elnyomás humanista élűjságai Magyarországon kísérteties biztonsággal betartották a Sulhán Áruk fenti utalásait. A Szerző.)

Ha a zsidó keresztény tömeget lát, azt kell mondania: "Szégyenüljön meg a ti árnyékotok, csúffá legyen a ti szülőtök." Ha lerombolt keresztény templomot (bálványházat) lát ezt kell mondania: "Áldott légy Urunk, Istenünk, világnak királya, ki kiirtottad a bálványozást." (Huber Lipót, 77-78. oldal)

82. ... "ha az antiszemitizmus más, vagy más akar lenni, mint a nemzeti egészséges géniusznak védekezése, hogy úgy mondjam a felébredése, fellázadása az idegen uralom ellen, ha az antiszemitizmus más, vagy más akar lenni, mint az egészséges korszerű haladás, ez esetben nem kívánok mást, minthogy bukják meg minden antiszemita, bukjunk meg, mi előőrsei ezen küzdelemnek, bukjunk meg dicstelenül gyalázattal." (Simonyi Iván beszéde a parlamentben 1883 novemberében)

83. "A szabadság elve alkalmaztatott arra a népre is, amelynek mindenütt az első és legfőbb törekvése a többi népeket a rafinéria minden nemével morális és vagyoni rabigába verni; mert vallási és nemzeti hagyományai szerint mind e népek csak arra vannak teremtve, hogy ő neki szolgáljanak. Az egyenlőség elve alkalmaztatott arra a népre is, amely nem akar egyenlő lenni velünk, magát mintegy Istentől privilegizált népnek, a többi emberek pedig alsóbb lényeknek, tisztátlan állatoknak tartja.

A testvériség elve alkalmaztatott arra a népfajra is, amely bennünket, nemzsidókat felebarátainak, embertársainak nem ismer el ... az egyes eladósodott államok kormányai pusztán zsidó agentúrákká, zsidó pénzbehajtó közegekké süllyedte le ... minden a zsidó uralmat csak a legtávolabbról is veszélyeztetni látszó cikk félre értetik: Ezen állapot következtetése az intellektuális rabszolgaság... Európa a keresztény népeké s azért az ellenséges és uralkodni vágyó nem keresztény népelemnek hatalmi törekvéseinek kísérleti területéül nem szolgálhat." Kelt Drezdában a nemzsidó társadalom érdekeinek megóvására 1882. szeptember 11 és 12-én tartott nemzetközi kongresszusból.

84. Bosnyák Zoltán: Istóczy Győző élete és küzdelmei. 69. oldal.

85. Az utókor számára illik feljegyezni, hogy az 1883. március 18-án kibocsátott választási manifesztumot aláírták: Ónody Géza, Simonyi Iván, Széll György, Vadnay Andor, Ráth Ferenc képviselők, továbbá báró Andreánszky Gábor, Chernel Gyula, báró Duka György, ifj. gróf Festetics Pál, Inkey Sándor, gróf Klebelsberg Zdenk, Ladányi György, Margitay Gyula, Molnár Zsigmond, dr. Nedwich Károly, Okolicsányi György, Petrovay Ádám, Galsai Polgár József, Probszt Dénes, Rathman Boldizsár, Szitér Dénes, Tamássy József, Zaáry József, Zimándy Ignác.

86. "A zsidóság annál kevésbé sajátíthatja ki magának a panaszkodás és a szemrehányás jogát, mert sokkal korábban kezdte a keresztények üldözését és gyilkolását és gyilkoltatását, mint a keresztények zsidókét." (Huber Lipót: Zsidóság és kereszténység. 174. oldal)
87. ... "a középkori zsidóüldözések nem annyira vallási, hanem javarészt a népjólét okából folytatott gazdasági harcok, a kereskedelmi tisztesség hiánya, csalás és más effélék miatti üldözések voltak. Nem szabad szem elől téveszteni, jegyzi meg Ágoston Péter aki pedig népbiztos volt az 1919-es bolsevizmusban, hogy a sok üldözés, amelyet egyszerűen zsidóüldözésnek neveztek, nem zsidóüldözés volt, hanem uzsora üldözés". (Ágoston-Augstein Péter: A zsidók útja. Nagyvárad 1917., 86. oldal)
88. A középkorban a zsidót nem, mert zsidó volt, hanem mert olyan zsidó volt, vagyis társadalomellenes, a keresztény népre és keresztény országokra káros faji tulajdonságai miatt érte a keresztények ellenszenvé, gyűlölete és üldözése. A zsidók, akiket ideges túlérzékenység jellemez minden kritikával szemben, mesterien értenek ahhoz, hogy az ártatlan üldözöttet játsszák s emellett úgy tetessék magukat, mintha a keresztényekkel szemben semmi vizet nem zavartak volna, mindig csak azt látják, azt nem tárgyalják, arról hallgatnak, hogy ők mit tettek a keresztényekkel szemben, hogy így a keresztények irántuk való ellenszenvét annál könnyebben türelmetlenségnek, vallási fanatizmusnak, irigységnek, vagy elfogultságnak tüntessék fel. (Huber Lipót: 180. oldal)
89. Luthers Werke. Wittenberg 1573, 5. Bd. 496-498 közötti és az 503. oldalak) Martin Luther: von den Juden und ihren Lügen).
90. Herman Herling Geschichte das jüdischen Volkes. 320. oldal.
91. Vitéz dr. Kolosváry Borcsa Mihály: A zsidókérdés magyarországi irodalma. 40. oldal.
92. "El fog jönni a perc, amelyben minden keresztény nemzet, amely a zsidókkal együtt él, felismeri a kérdés lényegét: hogy őket megtúrje, vagy kiutasítsa, számára az élet és a halál problémájává válik. A kérdés: egészség, vagy folyamatos betegség, szociális béke, vagy örökké tartó sínylődés és láz?" (Liszt Ferenc iratai 615. oldal)
93. Fejér Lajos: Zsidóság.
94. Beolvasás, behasonulás.
- 95 A zsidókérdés Magyarországon. A Huszadik Század Körkérdése. Különlenyomat. Világosság Könyvnyomda Rt. Budapest 1917-18.
96. "Ennek a máról-holnapra magyarosodásnak illúziója teremtette meg a "magyar zsidó" képletét. Többé tehát nem nép, nem nemzet, nem faj mint alig pár esztendővel előbb. Magyarországon bekövetkezett a XIX. század bűvészmutatványa, egy kétezer év óta elzárkózó, beltenyészetben élő faj amelynek még 1880-ban is 41 százaléka vallotta magát német (recte jiddis) anyanyelvűnek egy csapásra magyarrá és felekezetté lényegült s ezt a csodálatos átalakulást az e szellemben készült tételes törvények alapján legfelsőbb bíróságunk elvi döntvénye is szankcionálta." (Vitéz dr. Kolosváry Borcsa Mihály: A zsidókérdés magyarországi irodalma. 31. oldal)
97. "A középosztálybeli zsidó írta soha sem fog a magyar proletárság, vagy a

paraszti osztály egyedeivel házasságra lépni:

az asszimiláció szempontjából nem 400 000 zsidó áll tehát szemben a nyolc és félmillió magyarral, hanem legfeljebb a 300 000 főnyi nagyvárosi zsidóság az ugyanakkora, vagy alig kétszer akkora magyar középosztállyal és polgári társadalommal. Az asszimilációnak, a beházasodásnak a siettetése és magyarosítása azt eredményezné tehát, hogy a magyar középosztály és polgári társadalom elzsidósodnék." (Makai János: A háború utáni Magyarország. 1937. 34. oldal) 98. A "magyar" zsidónak utólagos, lombikban előállított képletére ragyogó jellemzést adott Zsürger László zsidó író, az emigrációban. Leírja többek között a valóban híressé vált székgyáros, Buchwald Sándor történetét, (aki 1836-ban született Sárosban, majd nagy küzdelmek után a bócheriskolából Pestre került és ott cigánykovácsokkal megalapított egy műhelyt, amelyből a dunai monarchia legnagyobb vasbútorgyára lett. Azonban, hogy a kapitalizmus kezdő és brutális korszakában mennyiben volt magyar az a zsidó, akit ma "magyarajkú", vagy éppen magyar zsidónak mondanak, azt mondja el itt maga Zsürger László: "És mit tesz Isten? a magyarok Istene, aki egykor nyilván kartellbe lépett a jóságos öreg Jehovával: Hősünk (Buchwald Sándor) Karl Kasernei üzletében csodamód, véletlenül betéved az ország egykori nagyura, a kiegyezés atyja, a legendás szép gróf Andrássy Gyula. És mit tesz még Isten? megtetszik neki az ifjú gyáros, aki bár magyarul még egy kukkot sem tud, csak jiddisül, de zsinóros atillában, aranyrojtos Bocskay nyakkendőben, Kossuth kalapban feszít a boltban, s aki az öreg Sárosból magával hozott tót nyelvtudásával gyorsan behízselgi magát a szépszakállú Andrássy szívébe, aki maga is beszél e világnyelvet, lévén tótországbeli végtelen dominiumok ura... (Hatikva. A Magyarajkú Zsidóság Lapja. Buenos Aires, 1961 december. Zsürger László cikke: "Egy centenáriumra")

99. Részletes névsor az "Országhódítók" függelékében.

100. "1886-ban indítja meg az apró termetű szívós kis zsidó tanító "A Hét" című folyóiratot. Kiss József szépirodalmi szemléje nemcsak azzal tör utat, hogy jól fizető közigazgatási rovata van, hanem hogy szerkesztői, irányadó munkatársai kivétel nélkül zsidók. Feltűnik a szerkesztőtulajdonos mellett sógora, a Kóbor Tamás álnéven író Berman Adolf, segédszerkesztője a korán elhalt Makai (Fischer) Emil, akit zsidó költők átültetéséért ma is érdemen felül tartanak nyilván, s ennek a lapnak a díszeti Ignótus (Veigelsberg) Hugó, Heltai Jenő s cionista úttörő, Herzl Tivadar unokaöccse, Szilágyi (Silbermann) Géza, Szomory Dezső álnéven dolgozó Weisz Mór a későbbi bolsevista emigráns Barta Lajos, Bródy Sándor, Molnár Ferenc és még sokan mások. "A Hét" lett a gyűjtőtábora mindazoknak, akik a zsidó hiperkriticizmus, gúny, fölény szellemét fordítják a magyar hagyományok és magyar tekintélyek ellen... A majdani "Nyugat" vezetői majdnem valamennyien elvégezték ezt az előkészítő iskolát. Maga Kiss József megkövetelte kortársaitól, hogy Arany János méltó utódként ünnepeljék... Halála előtt levetette magáról a kettős szerepet: a "Zsidó dalok" szerzője visszatért zsidóságához s "Legendák a nagypapámról" című rapszódikus, de legjellegzetesebb és kétségtelenül legőszintébb verses elbeszéléseiben emléket emelt a csavargó galíciai ősnek, a magyarföldi honfoglaló Reb Mayer Litváknak." (Kolosváry Borcsa Mihály: A zsidókérdés magyarországi irodalma. 42. oldal)

101. "A zsidó írók anyanyelve a század végén még valójában német, nem egy közülük két nyelven ír s habozik, melyik irodalomhoz csatlakozzék." (Várkonyi Nándor: Az újabb magyar irodalom. 172. oldal)

102. Una eadenque nobilitas - egy és ugyan-azonos nemesség.

103. A nagybirtok felgyülemlése és megmerevedése erősen fojtogatja a magyar életet gyökérben sorvasztja a nemzetet. A születések ezrelékszámára 33-ra zuhant a haláleseteké 22-re emelkedik. Amikor Európa hatalmas mérkőzésre készül és még a külföldi magyarság hazatelepítése is katonai érdek, a nemzet gazdasági, lelki és társadalmi megszervezése helyett megindul a nemzetemésztő kivándorlás. A csalódott Turi Danik a szociális nyomás elől odavándorolnak, ahol a legkisebb a szociális nyomás és a vagyonszerzésnek optima van: Amerikába. Az utolsó 15 évben (a századforduló előtt) közel másfélmillió földéhes paraszt hagyja el a haza földjét. A magyar élet kényszerű aláértékelői többnyire erőteljesen duzzadó 20-40 éves férfiak, a Dunard Line kéthetenként induló hajóin kilépnek a nemzeti közösségből, és New York felé szövögetik családboldogító álmaikat. Egyedül 1906-ban 170 000 ember hagyja el az országot. Ezer év szenvedése által kiégett, salakmentesült lelkünk, erős jellemünk és a nemzetközi vizsgálatok által is elismert, a nemzetekét négyszeresen felülmúló tehetségünk Északamerikában csodákat alkot. Akikről itthon az volt a közfelfogás, hogy a kereskedelemhez nem értenek, egyikük a kaliforniai szőlőstelepeket alapítja meg, egy analfabéta kivándorolt kocsis virágzó bankot létesít, mások pedig Clevelandban a legnagyobb kertészeti vállalatot szervezik meg, Akik itthon csak plutokrata szempontból nézik a szörnyű vérvesztéseket, szívesen látják a nagy mérvű kivándorlást, mert a családok egy része itthon marad, a keservesen megtakarított dollárok hazavándorolnak és az eladósodott nagybirtok magas áron tud parcellázni. A fiúik kikötőben hajóra szálló kivándorlók a nemzeti Via Dolorosa nyolcadik állomásán ösztönös megérzéssel mondogatják: "Ne sírjatok miattam, hanem magatok és gyermekeitek miatt." A kivándorlás a társadalmi feszültséget elvezette, de egyben a nemzet későbbi katasztrófájának nem utolsó oka lett. A világháború utolsó döntésénél hiányzott az a hét kemény hadtest, amely a háború előtti másfél évtizedben kényszerűségből Amerikába szivárgott. Ekkor újból igazolódott az evangéliumi igazság: "Minden bajnak gyökere a kapzsiság!" Pál I. Timót, 6. és 10. oldal. (Vitéz dr. Málnási Ödön: A Magyar Nemzet Őszinte Története. 126. oldal)

104. Kossuth Lajos iratai. XI. kötet, 525. oldal. Atheneum kiadás 1902.

105. U. o. 527. oldal.

106. U. o. 528. oldal.

107. Bosnyák Zoltán: Harc a zsidó sajtó ellen.

108. Mikor e sorok írójának "Tiszaeszlár" című dokumentációs könyve megjelent, levelek százai érkeztek arról a terrortól, amellyel hangtalanul gazdaságilag, lelkileg, megfélemlítés útján és egzisztenciák megsemmisítésével pusztították el azokat, akiknek legkisebb köztük volt a tiszaeszlári vizsgálathoz. Péczely József, az öreg írók és jegyzőkönyvvezető családtagjainak legnagyobb része szegényházban, vagy hihetetlen nyomorban halt meg. Üldözték még a kis pandúrt, vagy vármegyei hajdút is. És ez rosszabb terror volt, mint a bolsevikieké, mert nem géppisztollyal, de hangtalanul ölt.

109. "Nagyon természetesnek találom, hogy a sémi erkölcsökben nevelt sajtó vérbelien elfogult. Nincs abban már fikarcnyi sem a tősgyökeres magyar szellemből... Kipusztul az teljesen a hírlapirodalmunkból! Küzdenek a magyarságért, ahol germanizálni haszonhajtó. Szája íze szerint írni minden előfizetőnek, ez a program. A többi mellékes. Az igazság keresése, elvek szolgálata, eszmék harca, irányok és célok kitűzése immár nem a sajtó feladata. Üzletnek tekintik, semmi másnak. Ezt a sajtót nálunk a sémi szellem nevelte ilyenné, amilyen. Se igazságot, se eszmét, se erkölcsöt, se nemességet ne keressünk többé hasábjain. Egyetlen egy szellem hajtja át, a világhódító zsidó szellem. A legkisebb ütést, amelyet a zsidóság valamelyik tagja kapott, megérzi az egész test és visszaadja az egész világsajtó.

Magyar génuszról beszélnek és nem látják, hogy a napi termék a napi eledel idegen. Hol keressük a magyar génuszt, ha a szellem, mely a társadalmi élet minden területére behatol, annyira zsidó, hogy már összetévesztik a magyarral?" (Istóczy Győző: Az ország urai)

110. Ha arra gondolunk ma, ilyen hosszú időn át volt kötelező olvasmány a magyar iskolákban, írja Vitéz dr. Kolosváry Borcsa Mihály, perverz témájú balladája, a hírhedt Simon Judit, s hogy hány serdülő leányka és fiú lelkét zavarta meg e vers félig érett szennyes titka, vagy a vizsgákon állandó szavalati tárgya, a nem kevésbé erotikus "Geddvár asszonya", csodálkozunk kellene az egykorú magyar pedagógusok vakságán, akik ezt a két verset megtűrték a magyar ifjúság körében.

111. "A szellemi élet terén a zsidók aránytalan térfoglalása két évtizeddel később, a nyolcvanas években kezdődik. Hódításaik itt is villámgyorsasággal történnek, úgy hogy a század végén a magyar szellemi életnek már nincs szabad területe. A közép és főiskolákban az 1853/54 tanévben a tanulók 5, 5, illetve 9, 5 százaléka izraelita. Ugyanezekben az iskolákban 1913/14-es tanévben már 22, 5, illetve 27, 6 százalék az arányszámuk, a kereskedelmi iskolákban pedig 46, 1 százalék. 1910-ben az úgynevezett szabad pályákon is, mint az orvosi, ügyvédi, újságírói és mérnöki pályán a zsidók aránya mindenütt 40-45 százalék fölé emelkedik. A budapesti egyetemeken közvetlenül az összeomlás előtt a nemzeti tantárgyak zömét zsidó tanárok adták elő. Nem részletezhetjük azt a pusztítást, amit a magyar szellemi értékekben, különösen a sajtó, iskolai és az irodalom területén végbevittek."

(Baráth Tibor: Magyar Történet. Lille. Nyugati Magyarság kiadása 1951. Roubaix. 1951. Franciaország),

112. Egyedül vagyunk 1944. június.

113. "A hírlapocskák hasábjai, ennek a modern kannibalizmusnak Afrikái. Híreik, pletykáik az őserdő bozótja, cikkeik miazmásak, mint a Zambezi partjai... Ők rendelkeznek a közönség szíve felett, ők mérik a tisztelet és a becsület mannáját. Akit ők tisztelnek az köztisztületben áll. Akit ők nem tisztelnek az közmegvetés tárgya. Akire ők rávetik a szemüket, az figyelemreméltó csillagzat. Ők bérlik a pelligért, a vágóhidat s az akasztófát. De nem dolgoznak reálistan, csak képletesen s in effigie akasztanak." (Prohászka: A napba öltözött forradalmár. 277. oldal)

114. "Ha nem reagálunk, akkor süllyedünk, ha nem reagálunk, akkor a magyar egyház eszmeszegény földje materialisztikus irányzatával, stréberjeivel, barátfüvek naptárába való alakjaival, liberális kanonokaival, aposztata tanárkaival és vadházas

célebeseivel, a kereszténységnek pontuszi mocsárává, Szent István király hitének sírjává válik."

115. Pénz és élvezet ez a magyar társadalom hangadó köreinek elve! Kinek ne jutna öntudatára ez a helyzet, ha az ország fővárosát tekintti, melyről kitűnő nemzetgazdászunk, Bernát István mondja, hogy nyugateurópai nagyváros, habár inkább a nagyvárosok bűneivel, mint erényeivel dicsekedhetik. Az ipari és szellemi magyar élet ezen központja vonzza magához a tehetségeket; munkát nyújt nekik és élvezetet és elborítja őket mételyes, minden komoly törekvést bénító atmoszférájával. Szomjasakká teszi a nemzet levitézlett nemességének, mint romba dőlt meteornak töredékeit, melyek a falu szegénységéből a gazdag ölébe vonulnak s a fürge, számba is már aránytalanul nagy zsidó plutokráciával karöltve, érdekpolitikává zsugorítja a magyar közéletet.

116. A pénz és élvezet irányát képviseli, a magyar dzsenti. A dzsenti nem a munkának, hanem a régi semmittevésnek s az élvezetnek szabadságát biztosította magának... Dolgozni nem tanult, munkáért nem lelkesül, de élvezni kitűnően tud. Az élvezetvágy a korrupcióban válik forrásává. S végül a pénz és élvezet irányát, a munka nélküli való meggazdagodás erkölcstelen ösvényét követik politikai nagyjaink is, kik a plutokráciával igen benső összeköttetésben állnak. Cégérekül ajánlkoznak vállalatokhoz: törvényhozási intézkedéseket szavaznak meg busás osztalékok érdekében; a politikai befolyást használják s a haszon mint pengő arany hull zsebükbe. (Prohászka Ottokár: A napba öltözött forradalmár. Cikk: Nemzeti tunyaság és élvezetvágy. 1990.)

117. A századfordulóban a katolikus érsekségek és püspökségek tőkevagyonára már 25 millió korona, mely a vallás és tanulmányi alap tőkevagyonával közel 70 millió koronát képvisel a magyar feudálkapitalizmus nem utolsó hatalmi tényezői között. (dr. Málnási Ödön: A Magyar Nemzet Őszinte Története. 127. oldal)

118. dr. Málnási Ödön: A Magyar Nemzet Őszinte Története. 130. oldal.

119. Istóczy Győző országgyűlési beszédei és indítványai. 361. oldal.

120. Bosnyák Zoltán cikke az Egyedül Vagyunk 1944. március 24. számában.

121. Bárói családok. Magyar Zsidó Lexikon. 90. oldal

122. Historische Gen. Taschenbuch. 226. oldal.

123. Magyar Zsidó Lexikon. 642. oldal.

124. Historische Gen. Taschenbuch. 328. oldal.

125. A bécsi "Zeit" című lap 1910. augusztus 14-iki száma ezeket írta:

"Magyarországon vadul növekszik a nemesítések és kitüntetések áradata. Nyilván ez az utóhatása a választásoknak. Az újságok már minden kitüntetést gúnyosan kommentáltak, ami azért is érthető, mert ezek az új "nemes ifjak" egyikét élelmiszer hamisításért ítélték el. Így aztán nem szabad csodálkozni, ha a budapesti szerkesztőségek a következő közleményt kapták: O.O. A diszkréció becsület ügy az uralkodó által nemesi rangra emelt O.O. kéri a tisztelt szerkesztőséget, hogy erről a kitüntetésről ne vegyen tudomást. Ezzel szemben hajlandó az újságírók nyugdíjalapjára nagyobb összeget átutalni, ha a sajtó a végrehajtott nemesítést agyonhallgatja. Historische Gen. Taschenbuch, 1913, 814. oldal.

126. Ennek a "nemes nemzetségnek" alapítója tipikus alakja volt a zszurnalisztikai iszkariotizmusnak.

Váltakozva magyar Magyarországon, német Ausztriában, szükség és érdek szerint. A valóságban azonban a csontja velejéig zsidónacionalista! ... Azonban egyetlen országban sem írnak a zsidó újságírók olyan impertinensül (Szenttelenül) a trón, a nép, az oltár ellen uszítva a népeket, mint Magyarországon. És mindezért odaát ők rendjeleket, címeket, kitüntetéseknek kapnak, mint sehol máshol és örökös nemességet. Azonban, aki ezt a bomlasztó és gyalázkodó sajtót támogatja, azt a faágat fűrészeli, amelyen éppen ül. (Historische Gen. Taschenbuch, 604. oldal) 127. Magyar Zsidó Lexikon. Debrecen. 190. oldal.

128. A tanulmány szerint már 1848-ban kétszázhat zsidó bérlő volt a mai (1944) Szabolcs vármegye területén. 1893-ban pedig a főbérlők 77 százaléka, azaz 200 000 kat. hold, 1903-ban pedig a főbérlők 81 százaléka, azaz 318 000 kat. hold volt zsidó kézben. De ezeknél is sokkal jellemzőbb és érdekesebbek azok az adatok, melyekkel bizonyítja, hogyan kerültek az egyes szabolcsi földbirtokos családok zsidó hitelezők kezébe. A megye levéltárában megtalálható a "Hitel" című bejegyzéskönyv, amely mindazokat a hitelügyeket tartalmazza feljegyzés formájában, amelyeket a megye különböző nemesi családjai kötöttek. A két kötetben 235 magyar birtokos szerepel és 476 zsidó hitelező... Az egyik kihalt Apagyi család, mely feljegyzéskönyv szerint 1847-ben 20 000 forintot vett fel a zsidóktól, a másik nagykállói Kállay család, amely 25 esztendő alatt közel másfélmillió forintot vett fel a zsidóktól. A kimutatás szerint tehát a Kállayak közül 25 év alatt 98 esetben fordultak zsidókhöz kisebb-nagyobb kölcsönökért. Volt év, például az 1843-as, mikor huszonnyolcszor vettek fel kölcsönt zsidótól. A szabadságharc esztendejében is 28 zsidó kölcsönt jegyeztek be. Volt olyan idő is, amikor egy napon huszonhárom kölcsöntételt jegyeztek be tizennégy különböző zsidó hitelező néven. (Egyedül Vagyunk. 1944. január 28-i szám)

129. A külföldi tőke beözönlése pontosan úgy rétegezi át a városi társadalmat, ahogy Vállasi Antal matematikus már 1841-ben megjósolta a közgazdaságilag teljesen tájékozatlan, kisműveltségű köznemesség gazdasági hatalmi helyét pénzes és életműveltséggel rendelkező idegen iparosok és kereskedők foglalják el. A városok túlnyomóan alpin, dinári, sémi fajú és idegen ajkú polgárai a kapitalizmus vonatán a magyarosodás felé hatalmas utat tettek meg, de ez teljesen csak nyelvileg sikerült. Megtanulják a fogyasztó falusi magyarság hatalmas tömegeinek a nyelvét, de a népi érdekközösségbe, lelki egységbe nem olvadnak, mint ahogy az angol gyarmatosok is csak a gyarmati lakosság nyelvét tanulják meg, de velük lelkileg soha össze nem forrhatnak... A korszakban a fővárosi zsidóság 44 százalékos szaporodása és a középbirtokosok könnyelmű elszegényedése 1875-1884 között erős antiszemita, hullámot vert fel, amely a felmentéssel végződött tisztaeszlári vérváddal és azt követő 17 antiszemita képviselőnek a parlamentbe jutásával érte delelését. A főváros helyzeti energiájának megkétszereződése a vonzási területének megnégyszereződése kétségtelenül kedvezett a zsidóság ily mérvű szaporodásának, amely a feudalizmus fejlődés gátló nyűgjétől idejében megszabadult nyugati államokban teljesen ismeretlen volt. Budapest lakosságának a korszak végén 24 százaléka zsidó, kereskedelmének 54 százaléka. Ez azon történelmi előzményeknek természetes következménye, amelyet a rendiség korszakaiban megismerhettünk. (Málnási Ödön: A Magyar Nemzet Őszinte Története. 118-119. oldal)

130. Palatinus József: "A szabad kőművesség bűnei." I. kötet 2. oldal.
131. Ágoston Péter: A zsidók útja. 1917 Nagyvárad.
132. Palatinus József: "A szabad kőművesség bűnei." 11-12. oldal.
133. Palatinus József: "A szabad kőművesség bűnei." 12. oldal. "Varázsszóra döntik meg a közel ezeréves királyság intézményét, detronizálják a dinasztiát, felborítják a képviselőházat, felsőházat, szétzüllesztik a hosszú világháború minden poklában helyét mindenkor példásan megállott hadsereget. Katonatanácsokkal, bizalmi férfiakkal, szabad szervezetekkel bomlasztják szét a vasfegyelméről világszerte hírnévre szert tett magyar csendőrséget, a tisztviselőkart, a rendőrséget."
134. Palatinus József: "A szabad kőművesség bűnei." II. kötet 396. oldal.
135. U. o. 136. Palatinus József: "A szabad kőművesség bűnei."
137. Huszadik Század külön-kiadványa. 53. oldal.
138. "A zsidókérdés Magyarországon" Világosság könyvnyomda rt. Budapest Conti utca 4.
139. Az 1944-es tragédia igazolja, hogy ebben is a cionistáknak van igazuk. (A szerző)
140. Huszadik Század. 41. oldal.
141. Huszadik Század. 64. oldal.
142. Buday Barna: Huszadik Század. 82. oldal.
143. Egyenlőség. Vezércikk. 1917. december 27. Budapest.
144. Milotay István: Tíz esztendő. 97. oldal.
145. Szabó Dezső elsodort falu: "... És most jött a demokrácia, beszabadította a versenybe a zsidóságot... És ez a faj, amely minden sajátosságával a szabad versenyre született az új éhesek tátott mohóságával vetette magát az életnek s kápráztató iramban foglalta el a gazdasági, politikai, irodalmi, ipari, kereskedelmi, művészeti élet: az egész magyar lélegzés minden stratégiai pontját. A magyar orron ütve, erőit elrúgva félrekullog a vad demokratikus rohanásból, belezüllik valami halálba tartó önpusztításba. És most az a faj, amely minden szabadsággal tette magát az élet urává, még mindig a régi elnyomás vad tartozásával érzi különálló védő és dacoló egyéniségnek magát. Az a faj, amely az egyetemes ember, a nagy emberi ölelkezés nevében lépett be az európai futók közé, most a megkülönböztető tollat viselő östörzsek gögijével, félelmével és gyűlölködő szeretetével húsosodik egybe mindenki és minden ellen. A faj, amely a századok szabad gondolkodóinak kaszájával tört utat a legprimitívebb ősi törzsi babona acél abroncsaival köti el magát a többi emberektől, s az a nép, amelynek az emberi elfogultságok elleni küzdelem adott történelmi jogot, a legádázabb elfogultság bástyájaként sötétlik. A demokrácia, amelynek szabad versenye beteg botorkálás, mindennapi vereség és folytonos megpróbáltatása a szerencsétlen magyarnak, az életet meghódító, engedelmes rettegő gépezet lett e bámulatos faj kezében, amely össze tudta egyeztetni a két külön világot építő ellentétet s életbehódító karmaival tudta tenni a legforradalmibb gondolatokat s a legősibb elkiáltást: itt baj van, itt egy nagy igazságtalanság, nagy kitagadás történik, mely mindkét faj rettentő végzetévé lesz. Itt nem a gyűlölet, az ököl, nem a fogak vad csattogása segít. Nem ádáz új harapásokkal kell beleharapni az ügyis megharapott kis országba. A szabad verseny átkos, gyilkos, dögletes demokráciája ellen kell megkezdeni a nagy keresztes

háborút. És a zsidók látóknak, a hajnalló faj kakasainak kell fölrikoltani a nagy veszedelmet. Hogy a zsidóság most önmagán ugyanezt a kritikát, ugyanezt az emberi érvágást, ugyanezt az igazságtételt végezze el, amit a magyar faj önmagán végezett, amikor a zsidóságot az asztalához ültette és visszaadta neki az elrabolt testvérjogot. ; Ők maguk irtsák ki a fajból a szabad verseny sakálmorálját, ők maguk hasonítsák be fajukat Európa nagy egységébe a becsület, a tiszta élet, az egyetemes emberszeretet újjáfürdetésében." (II. kötet 35. oldal)

146. Bölöni György: Az igazi Ady. 148. oldal.

147. Huszadik Század. 53. oldal.

148. Szeretném felhívni a magyar nemzet figyelmét arra írta 1917 október 24-én "Új Magyarország felé" című könyvének előszavában hogy a ma szépirodalmát, mindennapi újságjait, legnagyobb részben a magyar keresztény világfelfogással ellenkező, azt lerontani törekvő világnézettől áhított, idegen vérközösségbe tartozó emberek írják valóságos trösztöt alkotva, amelyben belejutni nem közülük való embernek aligha lehet... Ezek terpeszkednek ma a magyar gondolatvilágba, ezek tapossák az utat erkölcsi ingadozásaiban és irányítják mindennapi, különösen a közre irányuló elhatározásait.

149. Vitéz dr. Kolosváry Borcsa Mihály: A zsidókérdés magyarországi irodalma. 61. oldal.

150. U. o. 61. oldal.

151. "Garbai Sándor pedig magyar antiszemita volt és a magyar munkásmozgalom tragédiáját annyira a befurakodott és felszínre tolokodott idegen elemek kártékony hatásának tulajdonította, hogy emiatt Kun Béla, Landler Jenő, Kunfi Zsigmond, Pogány József, Gábor Andor, Göndör Ferenc, Böhm Vilmos és társai minden közösséget megtagadtak Garbaival. Ez az oka annak, hogy Garbai Sándor, a Magyar Tanácsköztársaság elnöke nevét 1954 óta Budapesten még csak egy utca sem örökíti és most 1959. március 21-én a negyvenéves ünnepen még a nevét sem említették meg. (Hídfő Trianoni Almanach: A szocializmus magyar útjának munkásvértanúja. Kassai Ferenc emlékére)

152 A szerzőnek érdekes élménye az Ellis Islandon Angelica Balabanoffal folytatott beszélgetés. Angelica Balabanoff az orosz kommunista párt megalapítói közé tartozott, a Brüsszelben 1903-ban, mint nagy zsidó kapitalistának leánya részt vett az ötven bolsevik által alapított párt szervezésében. 1917-ben a német vezérkar által Leningrádba irányított bolsevik vonat egyik utasa volt Leninnel együtt. Lenin haláláig a Szovjet római követője volt, majd Lenin halála után "disszidált" és Amerikába ment. Ő mondotta a sorok írójának: ismerte Samuelly Tibort? Sajnos, mi magyarok sokat tudunk róla! hangzott a válasz. Igen! mondta Angelica Balabanoff, amikor megérkeztünk a szentpétervári pályaudvarra, ő fogadott minket. Lenin is! Igen rossz jellemű fiatalember volt.

153. Huber Lipót: Újkori és modern zsidók Jézus Krisztusról és a kereszténységről. 430. oldal.

154. U. o. 75. oldal.

155. Huber Lipót: Zsidóság és kereszténység. 376. oldal.

156. Huber Lipót: 378. Misné Tóra, Hilkót, Rocéach 1. és 14. oldal.

157. A zsidó származású dr. Fejér Lajos "Zsidóság" című könyvében éles

meglátással mutat rá arra, hogy a cionizmus tulajdonképpen szabaddá tette az utat a marxizmus számára. "És ez rendkívül könnyen érthető Tancsere a zsidóságnál... A zsidó munkás és nincstelen intellektuel szomjas lélekkel szívja magába a marxizmus tanát. Ez a marxizmus tökéletes parafrázisa a zsidó messzianisztikus hitnek... A zsidóság a Messiástól várja elnyomatásának megszűnését és azt, hogy ő kerekedjék a többi népek fölébe... A marxi evolúció még az ortodox talmudista lelkében ápolt messianisztikus hit tradíció képletének is megfelel. Mert alig kell egyebet tenni, mint várni a kapitalisztikus rendszer minél tökéletesebb kifejlődését. Ennek a gazdasági törvényből folyó kényszerű következménye lesz a proletárság megváltása a proletár uralom... Marx zsidó származású volt. Nem állítjuk, hogy tanainak elgondolásánál és megszövegezésénél dialektikáját a zsidó messianisztikus hit tradíció tudatosan befolyásolták volna. De bizonyos, hogy a marxista tannak gyökérszállai öntudatlanul és ösztönösen végső mélységükben a zsidó szellem sajátos ősi talajából szívták magukba tápláló nedveket... A kapitalizmus és a marxizmus között nemcsak az az ideológiai kapcsolat áll fent, amit a történelmi materialisták állítanak. Mi többet állítunk: a két mozgalom egymással vérrokon. A szocializmus a marxi eszmeáramlat tömegmozgalma egyenes ágon lemenője a kapitalizmusnak. De se nem utódja, se nem örököse. Hanem: kiegészítő része, harmonikus befejező akkordja a kapitalisztikus termelési és társadalmi rendnek. A kapitalizmus társadalmat formáló hatásában és eredményeiben megváltást hozott a zsidóság számára, mert megszerezte részére azt a becsületet, amivel a júdaizmus az ókortól kezdve azonosította a gazdagságot, a vagyont. E messianisztikus szerepét a kapitalizmusnak a marxi szocializmus volt hivatva az idők végéig biztosítani. (Dr. Fejér Lajos: Zsidóság, 130., 131. és 132. oldal)

158. "A Talmudot azonban nemcsak helytelen interpretálásokkal, hanem tudatos hamisításokkal is igyekeztek megbélyegezni, hogy ezzel megbélyegezzék a zsidó elkölcsöket is. Akadtak még a felvilágosodottság korában is Talmud hamisítók, sőt manapság is akadnak még olyanok, akik a Talmudot az antiszemitizmus szolgálatában meghamisítják." (Magyar Zsidó Lexikon. 678. oldal)

159. "Talmud-Tóra: szószerint talmudikus tanulmányt jelent, de Talmudiskolát is. A hagyomány alapján, amely azt tartja, hogy: T. keneged kulom, a Tóra tanulmányozása mindenképp fölé áll, a legtöbb hitközség a zsidó tudományok és zsidó erkölcsök ápolására T. iskolákat létesít." (Magyar Zsidó Lexikon. 679. oldal)

160. "Követeljük végezzék ki, akasszák fel vagy lőjék agyon: gróf Berthold Lipót és gróf Burián István volt külügyminisztereket, gróf Czernin Ottokár volt külügyminisztert, Hazai Samu honvédelmi minisztert, báró Szurmay Sándor honvédelmi minisztert, gróf Eszterházy Móricz és Wekerle Sándor háborús miniszterelnököket, Teleszky János és Klebelsberg Kunó grófot, Tisza bizalmasát és Herczeg Ferencet, Szerényi Józsefet, Windischgratz Lajost és gróf Hunyadi Józsefet, a király rossz tanácsadóit, gróf Andrássy Gyulát és gróf Apponyi Albertet. Ezenkívül életfogytiglan internálni kell az összes kabinetek minisztereit, mint bűntársakat és néptörvényben kell kimondani, hogy a régi munkapárt, alkotmánypárt és Apponyi párt tagjai semmilyen nyilvános szerepet nem kaphatnak. Halált akarunk a bűnösökre. Vesszenek! Lógjanak! Gebedjenek!" (A Város. 1919.)

márciusi száma. Róben Salzer Oszkár cikke)

161. Vitéz dr. Kolosváry-Borcsa Mihály: A zsidókérdés magyarországi irodalma. 61. oldal.

162. Molnár Jenő: A 133-napos rémuralom. 206-208. oldal.

163. Vitéz dr. Kolosváry-Borcsa Mihály: A zsidókérdés magyarországi irodalma.

164. Molnár Jenő: A 133-napos rémuralom. 207. oldal.

165. Kelemen Béla: A szegedi ellenforradalom története alapján

Marschalkó: Gömbös Gyula a fajvédő vezér. Gömbös Gyula Társaság kiadása. 13. oldal.

166. "A paraszt minden elfortyanó daca az élet ellen, minden házi perpatvar, megcsalt szív, könnyelműség, elátkozott faj: pénzzé lett, mely minden oldalról veszett irammal gurult a Schönberger ház felé. A spekuláció megnagyobbodott, három vármegyével kötött üzleteket, az urak kezdtek komolyan beszélni vele. Jegyző, pap, tanító összetegeződtek az öreggel. De ő megmaradt egyszerűnek, munkásnak, letiporhatatlanul alázatosnak vén nőtényével együtt. Üzleti bölcsessége, nyájassága, okos jósága nem hibbant meg a felpúposodott szerencse hátán... amikor fiúk született, a fajba oltott munka és hódítás egyszerre egy hatalmas álomba, egy határozott célba tömörült. Nagyságos, méltóságos úrrá tenni ezt a fiút, képviselővé, főrendiházi taggá, valami fent ragyogóvá, aki hódít, uralkodik és élvez!" (Szabó Dezső: elsodort falu, I. kötet. 50. oldal)

167. "És az én fajom? Én félhetek a fajomért! Az én fajom nem szenvedett eleget? Voltam a fronton, a front mögött, falun és városban. Láttam mindenféle embert, mindenféle viszonyokat. Voltam nyáron a fürdőkben, a Tátrában, a Balatonon, mindenütt, ahol egészséget isznak és örömet élnek. Kik voltak ott? Zsidók, zsidók; zsidók! Menj a városokba, kiket emelt fel a sárból a háború, kiknek csordult teljes dézsával a háború emléke? Kik lettek az élet urai? Zsidók, zsidók, zsidók! Nézd meg hova ömlik a föld, kik veszik meg a fejtős birtokokat, kik lesznek gazdái az elbitangolt udvarháznak, kiké lesz a szőlő bora, kiké a kalász magva, kik állják körül a fő-fő csecseit? Zsidók, zsidók, zsidók! Menj a bankokba, ahol uralkodik a pénz, a szerkesztőségekbe, ahol uralkodik a betű, az üzletekbe, ahol összetorlik a másoktól végzett munka, a központokba, a kirendeltségekbe, a trénhez, a gazdasági vállalatokhoz, mindenüvé, ahol biztos az élet és könnyű a haszon. Kiknek folyik a pénz, az egész megbomlott élet? Zsidóknak, zsidóknak, zsidóknak! És hol van az én fajom, az én megrablott, kihasznált fajom? Menj Tirolba, Palesztínába, Flandriába, mindenüvé, ahol hősiességgel kell maghalni. Kik hálnak meg ott elsősorban? Magyarok, magyarok, magyarok! Menj kishivatalokba, ahol becsülettel kell éhen halni, postára, vasútra, iskolába, törvényszékre és ezer más helyre, ahol buta becsületesen vacogó foggal kell megállni a sarat. Kik nyomorognak hatszoros munkával, kik fáznak, kik döglenek napról napra éhen? Magyarok, magyarok, magyarok! Magyarország most egy mesebeli óriási koca, millió éhes szájjal, millió csorduló emlével. A szájak magyar csontot, magyar húst, magyar velőt, magyar szívet rágnak, magyar vért, magyar könnyet, magyar verejtéket isznak, az emléket ti markoljátok, ti szívjátok, ti bitang grófi rablók. Hát az én fajom nem szenvedett a múltban? Igen, a tietek is szenvedett, de most részeg kedvvel fizet a jelen. Mi a fizetése az én fajomnak? És ezt nem szabad kiüvöltölni?"

Oláh, szerb, tót, zsidó beleordíthatja faji jogait a történelembe, ha mi megmukkanunk az barbár sovinizmus, elfogultság, antiszemitizmus?

Amikor pedig a beszélgető partner a "pogrom" véres szavát akarja szembe állítani Farkas Miklós = Ady Endre szavaival, az így felel: "Pogrom, pogrom. Ezzel a szóval köttök ki minden kritikát. A pogrom a vér örülete, a vadállat részeg felriadása, a pogrom nem intéz el, nem ad igazságot, csak jogot, erőt újabb impériumhoz. Ha pogrom volna én dobnám legelőször magamat elébe s az én széttépett testemtől volna először véres a kezük. De van egy szörnyűbb, mert tartós, egyetemes és nem jajgatja fel a megtorló szájalmat. Ez alatt vonaglik, pusztul, vágódik el a magyar faj. Az a csendes kiválasztás, a fajotok minden rettentő szolidaritása, amely minden élvezethez, pénzhez, hatalomhoz titeket rohantat... Az a szörnyű pogrom, amikor itt olyan sajátságokkal, olyan morállal, olyan eszközökkel, olyan szolidaritással rohantok versenybe, amiktől elhúz, amelyeket halálos lehetlenné tesz ezeréves európai emberiségünk, ős keresztény vérünk. És míg hibáinkban zsákmányaitok vagyunk, elhullunk a versenyben azáltal, ami bennünk jó, tiszta, emberi." (Szabó Dezső: elsodort falu. 11. kötet. 126. oldal) 168.

"Ahogy átcsúszik a politikai vezetés a háború, illetve forradalmak előtti liberális közéleti garnitúra kezébe, ahogy utolsó hullámai is elülnek az ellenforradalom nemzetleket felkavaró viharának, ahogy mindinkább kurzussá torzul a keresztény nemzeti irányzat, úgy szerzi vissza régi hatalmát és befolyását a budapesti zsidó liberális sajtó. (Bosnyák Zoltán: Harc a zsidó sajtó ellen. Hídverők kiadás. Fényképmásolatban. 64. oldal)

169. U. o. 65. oldal.

170. Magyarországon jelenleg (1937-ben) 1476 napi és időszakos lap jelenik meg. A sajtótermékek 80 százaléka zsidó kézben van. Szám szerint 1114, amely a maga nyolcvanhét és fél milliós példányszámával igyekszik a maga szolgálatába állítani a magyar olvasóközönséget. A csonka országban megjelenő 37 szépirodalmi lap közül 21 van zsidó kézben, több, mint négy millió példánnyal. A tudományos és szakirodalmat 136 lap képviseli, ezek közül 102 zsidó tulajdon. A 39 magyarországi könyvkiadó vállalat közül csak 10 olyan akad, amelyet kereszténynek lehetne nevezni. A Csonka ország 170 városában 409 könyvkereskedés árulja a magyar kultúra termékeit. A tulajdonosoknak 90 százaléka zsidó, szám szerint 366. (Összetartás. 1937. november 28-i száma)

171. Lits Ernő feljegyzései alapján, Hídfe, 1960. augusztus 10.

172. U. o.

173. Egyedül Vagyunk, 1944. július 14.

174. Edmondson, I. Testify, 159. oldal.

175. J. C. Burg: A varsói gettólázadás elől naponta ötvenes csoportokban csempézik Magyarországra a varsói földalatti folyosókon és csatornákon át kimentett zsidókat a lengyel partizánok. ("Európa zsidósága, hóhérok és csalók között", 91-92. oldal)

176. Lévai Jenő: Fekete Könyv a magyar zsidóság szenvedéseiről.

177. "Ellenállás megszervezésére tett kísérletet Magyarországon néhány hősies, magyar-zsidó származású, brit-palesztinai (!) ejtőernyős (Szenes Hanna, Peretz Goldstein, Joel Nuszbacher Palgi), akiket azonnal elfogtak, miután jugoszláv

- partizánok által elfoglalt területre dobták le őket. Július 4én történt elfogatásuk körülményeit Wesenmeyer táviratilag július 8án jelentette a külügyminisztériumnak (N. G. 5616.), amely azt Hitlernek továbbította, aki a táviratra a következő szavakat írta: "sind zu erschiessen" (agyonlőni őket). Randolph L. Brahm professzor angol nyelvű könyve alapján.
- 178 Istóczy Győző országgyűlési beszédei, indítványai és törvényjavaslatai. 1872-1896.
179. Gömbös Gyula vezércikke. Szózat, 1921. december 31.
180. Fiala Ferenc cikke: Aszemita vagy cionista? Hídő, 1959. december 10.
181. Idézve: Tájékoztató, Information. A Magyar Zsidók Világszövetségének Központi Értesítője című lapból. 1962.
182. Szálasi Ferenc: Nagytér Élettér Vezetőnép, 1943.
183. Maróthy-Meizler Károly közlése.
184. Fiala-Marschalkó: Vádló bitófák. Lits Ernő eskü alatti nyilatkozata. 63-76. oldalak.
185. Fejér Lajos Zsidóság. Veritas könyvkiadó Budapest.
186. Fejér Lajos Zsidóság. 126. oldal.
187. Kecskeméti Ármin főrabbi munkái, I. 58, oldal.
188. Fejér Lajos Zsidóság. 324. oldal.
189. Fejér Lajos Zsidóság. 263. oldal.
190. Fejér Lajos Zsidóság. 330. oldal.
191. Fejér Lajos Zsidóság. 330. oldal.
192. Fejér Lajos Zsidóság. 229. oldal.
193. Istóczy Győző a zsidó állam visszaállítására irányuló javaslata megindoklása érdekében mondott beszéde 1878. június 24-én.
194. U. o.
195. A nürnbergi bíróság irataiból. N. g.- 2192 szám alatt.
196. Nürnbergi per. 5560 számú dokumentum.
197. A szám túlzás, Wesenmeyer itt nem statisztikai adatokat közölt, csupán bizonytalan forrásokból hallott a varsói gettóból átcsempészett zsidókról s ezek körülbelüli számát hozzáadta a ténybeli számokhoz.
- 198: 1962-ben Nyugat-németország legnagyobb fakereskedője, évi 300 millió DM forgalommal. Közel áll Adenauer és annak legjobb barátja, Pferdemenges nagybankár környezetéhez.
199. Kurt. A. Bechert vallomása a népbíróság előtt. Közölve: Unbestrafte Kriegsverbrecher, Pannónia kiadás, Budapest, 167. oldal.
200. Oláh György: "Feri kegyelmes barátai". Egyedül Vagyunk, 1944. április 21.
201. Radnóti József: Pesti pénzoligarchák.
202. Magyar Zsidó Lexikon, 959. oldal.
203. Vida Jenő miként Bíró Pál is akkori érték szerint négy és fél millió dollár értékű valutát csempészett ki Svájcba.
204. Lévai Jenő: Fekete Könyv, a magyar zsidóság szenvedéseiről, 128. oldal.
205. Hatikva, 1957. április. (Idézve a "Vádló bitófák"-ban is, 79. oldal)
206. "Új Kelet", Tel Aviv, 1962. június 26, 5. oldal.
207. Ossendovski: "Lenin" idézve a "Der Weltbolschewismus" című műből.

208. Dr. Málnási Ödön: Magyar Mártírok, 12. oldal.
209. Fiala-Marschalkó: Vádló bitófák, 228. oldal.
210. U. o. 228. oldal.
211. Ferenc Fiala: Ungarn in Ketten, 18. oldal.
212. Huber Lipót: Újkori és modern zsidók Jézus Krisztusról, 53. oldal.
213. U. o. 77. oldal.
214. Ferenc Fiala: Ungarn in Ketten.
215. Huber Lipót: Zsidóság és kereszténység, 165-173. oldal.
216. Ferenc Fiala: Ungarn in Ketten, 29. oldal.
217. "Az utolsó szóig igaz", Ruff Péter cikksorozata a Katolikus Magyarok Vasárnapja 1957-es számában.
218. "Zsidókról". A berni per tanulságai. Kiadta vitéz Endre Lászlóné, Argentína. Méhely Lajos előszavával. 69. oldal.
219. "Die ungarische Revolution von 1956 war die erste unparteiische Revolution der Weltgeschichte." Ferenc Fiala: Ungarn in Ketten, 1. oldal."
220. Marschalkó Lajos: Világhódítók, 130-147. oldal.
221. Fejér Lajos: Zsidóság, 252. oldal.
222. Lévai: Fekete könyv, 313. oldal.
223. Paul Rassinier: Was nun Odysseus?, 81. oldal.
224. Der Lagerkommandant von Auschwitz spricht.
225. Höss: Der Lagerkommandant... 191. oldal, francia kiadás.
226. Lits Ernő eskü alatti nyilatkozata, Vádló bitófák, 63. oldal.
227. Sós Endre: Európai fasizmus és antiszemitizmus, 9899. oldal, II. kötet.
228. Idézve a "Nation Europa", 1962. évi 10. füzetéből.
229. Budapestről alig szállítottak el zsidót! Azokat gettózták. Ha elpusztultak, ez az ostrom alatt és az orosz megszállás alatt történt.
230. Halikva, 1956. október 11.
231. Szalay Jeromos: Mit üzen a vértanú prímás? 16. oldal.
232. Szalay Jeromos: Mit üzen a vértanú prímás? 16. oldal.
233. Szalay Jeromos: Mit üzen a vértanú prímás? 22. oldal.
234. Szalay Jeromos: Mit üzen a vértanú prímás? 73. oldal.
235. Több és már nehezen feltalálható lap, például a landshuti magyar katolikus misszió kiadványa szerint Mindszenty nem a zsidóság, hanem a zsidó bosszú ellen indult támadásra!
236. Szalay Jeromos: Mit üzen a vértanú prímás? 15. oldal.
237. Veér Imre: "Ma Magyarország, holnap a szabad világ", Pannónia Könyvkiadó Vállalat, Minneapolis, USA. 101. oldal.
238. Veér Imre fenti könyvének kéziratai részére, amelyet a szerzőnek adott át, de amerikai kivándorlása után tekintettel az ottani állapotokra, a nyomtatott könyvből kihagyott.
239. Veér Imre: "Ma Magyarország, holnap a szabad világ", 47. oldal.
240. Ignó Pál: Még egyszer a reformnemzedék című cikke. Irodalmi Újság. 1962. június 1., 5. oldal.
241. Sulyok Dezső: A Magyar Tragédia, 524. oldal.
242. Sulyok Dezső: A Magyar Tragédia, 527. oldal.

243. Sulyok Dezső: A Magyar Tragédia, 605. oldal.
244. Galambos József: Magyar Végvár, 1953. október (8. oldal).
245. Az Ember, 1949. május 10. Idézve a Hídverők. 1950. január 25-i számából.
246. Hídverők. 1950. január 25.
247. Hídverők. 1955. VIII. 390. oldal.
248. Hídverők. 1957. X. év 910.
249. Hídverők. 1957. VIII. 2.
250. Bosnyák Zoltán: "Harc a zsidó sajtó ellen", 69. oldal.
251. Összetartás, 1937. november 28-i száma.